Jakob Wackernagel
1889.

Frank Olivier
Lausanne, juillet 1939.

RICARDI PORSONI

ADVERSARIA

PROSTANT

AMSTELODAMI

APVD P. DEN HENGST ET FIL.

LVGDVNI BATAVORVM

APVD S. ET I. LVCHTMANS

— A. ET I. HONKOOP

ROMAE

APVD MARIANVM DE ROMANIS

FLORENTIAE

APVD GVILIELM. PIATTI

HAMBVRGI

IN LIBRARIA BOHNIA

APVD PERTHES ET BESSER

VIENNAE

APVD C. SCHAVMBVRG ET SOC.

PARISIIS

APVD DE BVRE FRATRES

— FR. SCHOELL

— A. A. RENOVARD

— TREVTTEL ET WÜRZ.

RICARDI PORSONI

ADVERSARIA

NOTAE ET EMENDATIONES

IN

POETAS GRAECOS

QVAS

EX SCHEDIS MANVSCRIPTIS PORSONI APVD COLLEGIVM SS. TRINITATIS CANTABRIGIAE REPOSITIS DEPROMPSERVNT ET ORDINARVNT NEC NON INDICIBVS INSTRVXERVNT

IACOBVS HENRICVS MONK A. M.

CAROLVS IACOBVS BLOMFIELD A. M.

EDITIO NOVA EMENDATIOR ET AVCTIOR.

LIPSIAE

APVD IOA. AVG. GOTTL. WEIGEL

CIƆIƆCCCXIV

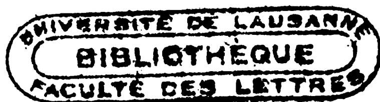

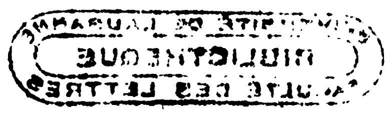

PRAEFATIO EDITORVM.

AEQVO ATQVE ERVDITO LECTORI.

Quadriennium prope effluxit, ex quo gravi et vix reparabili literarum damno PORSONVS nobis ereptus eſt, cuius ſimilem Criticum noſtra aetas certe haud vidit, poſtera ut videat, optandum magis quam expectandum eſt. Is vero moriens ſchedas quaſdam reliquit, quae cum magnas inter doctos ſpes excitarunt, tum inprimis inter familiares eius et amicos, quibus Vir egregius haud obſcure indicare ſolitus eſt, ſe magnam rerum varietatem, non modo memoriae, qua maxime pollebat, in cuſtodiam dediſſe, ſed in chartulas etiam

et librorum oras accurate diligenterque conieciſſe. Quidquid legiſſet mente repoſitum ſervare, et in loco meditate ac lucide proferre, Porſoni fere proprium fuit. Idem tamen, ſiquid ei inter legendum ad rem criticam ſpectans occurrerat, id omne in futuros uſus recondendum putabat, literisque fidelibus committebat. Poſtquam igitur repentinae mortis acerbitate expectationes, quas de inceptis eius homines ſusceperant, evanuerunt, de chartis iſtis, librisque manu eius ornatis, ſtatim quaeri coepit. Haec omnia, paucis poſt menſibus ab haeredibus τοῦ μακαρίτου pretio haud exiguo redempta, inter κειμήλια ſua repoſuit SS. Trinitatis Collegium, cuius ipſe, dum vita ſuppetebat, decus fuit atque ornamentum. Viri igitur doctiſſimi, penes quos fuit rei iſtius arbitrium ac poteſtas, nos dignos iudicarunt, quibus id officii concrederetur, ut, commentariis iſtis diligenter excuſſis, delectuque adhibito, iſtinc depromeremus quidquid cum republica literaria communicandum videretur. Nos autem, aliis rebus, quarum uterque noſtrum ſatagebat, poſthabitis, omni ſtudio eniſi ſumus, ut, expectatione Collegii noſtri et doctorum omnium expleta, Porſoni ſimul famae conſuleremus.

Si quis vero miretur hunc librum tam ſero prodire, cum ante biennium nos iſti labori deſtinati ſimus, is intelligat opus ſusceptum ſupra quam credi poteſt plenum difficultatis fuiſſe. Quippe pleraque, minutiſſima ſcriptura exarata, ſine certo ordine literis mandarat Vir eximius, modo in adverſaria et commentariolos, modo in librorum impreſſorum margines, modo in plagulas quasdam et chartas ſingulares coniectis, quaecunque ei inter legendum viſa erant notatu digniora. Quo factum eſt, ut non ſine magno temporis et oculorum dispendio obſervationes, hinc inde corraſas, ſuis quasque locis digerere potuerimus, et, quaſi folia Sibyllina, in ordinem revocare. Hoc autem ut efficeretur, ſingula quaeque manu noſtra diligenter et exacte deſcribenda erant. Quod monemus, non quaſi de temporis aut laboris iactura quereremur, ſatis enim magnam operae mercedem ducimus, bonis literis quantulumcunque prodeſſe, ſed ne quis moram nobis cautamve cunctationem criminis loco obiiciat.

Et hactenus quidem de ratione iſtius, quam in nosmet ſuscepimus, provinciae. Iam pauca de ipſa libelli materie praemonenda

ſunt. Satis magnam partem obſervationum, quas hodie in lucem emittimus, earum praeſertim quae ad Tragicos ſpectant, adverſariis ſuis Porſonus iuvenis illeverat, ut abunde manus eius teſtatur. Ex his autem exiſtimare licet, qualis fuerit eius a teneris, ut aiunt, unguiculis diligentia, qui ineunte aetate eo pervenerit, quo ſenes iisdem ſtudiis innutriti rariſſime enituntur. Nempe illud in Porſonum cecidit, quod de pauciſſimis affirmari poteſt, „Non aetate, verum ingenio adipiſcitur ſapientia."

Fieri autem poſſit in tanta tamque diverſa rerum copia, nos nonnulla in vulgus edidiſſe, quae auctor ipſe, ſi in hominum coetu verſaretur, mutata aut indicta vellet. Quod ſi pauca quaedam huiusmodi (nam certe pauciſſima ſunt) doctiores hic illic offenderint, idque nobis vitio vertatur, meminerint accuſatores, nos veritos eſſe, ne, acerbiore delectu inſtituto, nimis arroganter egiſſe videremur.

Voluminis noſtri primum locum tenet Oratio Inauguralis de Euripide, a Porſono apud Cantabrigienſes ſuos habita, cum Graecarum Literarum praelegendarum munus Profeſſorium auſpicaretur. Conſtat eum hanc

disputationem, ſuavitate, elegantia et iudicii ſubtilitate admirabilem, intra perbreve tempus, unius atque alterius diei ſpatium, abſolviſſe. Nemini vero, uti ſperamus, displicebit, nos pene extemporale opus in lucem emiſiſſe. Nempe viſum eſt neque iniucundum fore neque inutile, inter tot ſummae diligentiae ac laboris monimenta, uno exemplo oſtendere, quid Vir, accurata doctrina inſtructiſſimus, feſtinans efficere potuerit.

Praelectionem excipiunt *Obſervationes Variae,* ad ſcriptores Atticos ſpectantes, quas in adverſaria ſua coniecerat Porſonus, quaeque ſpeciminis loco eſſe poſſint Operis Miſcellanei Critici, quod ipſe olim meditatus erat. Iſtud conſilium quanta cum literarum iactura depoſuerit, vel ex his fragmentis intelligi poteſt.

Sequitur ampliſſima emendationum ſeries in Athenaei Deipnoſophiſtas, quem librum per maiorem vitae partem Vir egregius ita tractabat, ut vix unquam eum de manibus deponeret. Poetarum, praeſertim Comicorum, fragmenta, quae ibi conſervata ſunt, tanti aeſtimabat, lepores veneresque eorum tam impenſo amore proſequebatur, ut ad haec ſananda reſtituendaque omnes eruditionis copias, ingenii vires ac iudicii acumen afferre

ſolitus eſſet. Huc acceſſerunt exquiſita quaedam ſermonis Attici perceptio, et ſingularis rei metricae peritia, ab arte ſimul atque auribus profecta. Vnde omnes Criticos, qui in hoc campo decurrerunt, longe longeque ſuperavit: quin et illud vere affirmari poteſt, non tot ex Athenaeo corruptelas ab univerſa virorum doctorum gente ſublatas eſſe, quot ab unius Porſoni manu felici. Has vero emendationes, prope infinitis librorum et chartularum locis, et longis temporum intervallis exaratas, nos undique decerpſimus, et in unam ſeriem, iuxta Caſauboni editionem, anni 1657. qua ipſe uti ſolitus eſt, diſpoſuimus. Quod opus pene immenſi erat laboris, cum eadem loca in ſchedis diverſis, in marginibus editionum Aldinae, Caſaubonianae, Schweighaeuſerianae, prout fors tulit, ſaepenumero tractaſſet.

Ubique ipſiſſima Porſoni verba edidimus, et ſiquid nobis explicandum erat, brevitati quam maxime conſuluimus. Illud vero monendus eſt lector, quidquid ab Editoribus dictum eſt, curſiva typorum forma excuſum eſſe. Harum emendationum pleraeque ante editum a Schweighaeuſero Athenaeum ſcriptae ſunt: paucas igitur ab iſto editore prae-

ceptas, ut Porſoni auctoritate firmarentur, nobis edendas eſſe iudicavimus. Idem dictum puta de quibusdam etiam Tragicorum locis, ab aliis Criticis, prout Porſonus correxerat, poſtea vulgatis. Cum nonnullas emendationum in Athenaeum ipſe in Appendice ad Toupium et in notis ad Euripidem publici iuris feciſſet, nobis viſum eſt verba, quibus ibi uſus erat, iterum lectoribus apponere.

Cum maxime optandum videretur, ut omnia, quae in Athenaeum ſcripſerat Porſonus, quatenus id fieri potuit, colligerentur, huc relatae ſunt duae praeſtantes emendationum ſeries, in binis exemplaribus editionum Caſauboni penes Viros doctiſſimos, Ricardum Heber et Henricum Drury, ipſius manu exaratae. Quae priore libro continentur, omnia exſcripſit et ad nos transmiſit Vir, tum eruditionis ubertate, tum amicitia Porſoni notus, I. C. Banks. Alterum exemplar humaniſſime nobis accommodavit poſſeſſor. Quae autem ex his libris dedimus, literis *R. H.* et *H. D.* deſignantur.

Unam Athenaei paginam, ſcilicet 339. a ſummo Critico integritati reſtitutam, nobiscam communicavit Vir, doctis omnibus bo-

nisque desideratissimus, et idem Porsono amicissimus, Matthaeus Raine S. T. P. qui tamen non ob id solum beneficii nobis nominandus est: quippe huius consilio atque opera factum est, quod haec Porsoniani ingenii monimenta non disiecta sint et dissipata, sed in Collegii sui manus coniunctim delata.

Notulae vero in Tragicos, quas maximam partem ex oris variarum editionum deprompsimus, pleraeque non tam emendationes dicendae sunt, quam emendandi materies et critica supellex. De Sophocle inprimis notari potest, permulta Tragici istius loca emendasse Porsonum, quorum haud pauca, qua semper erat benignitate, amicis doctioribus indicavit, nonnulla in scriptis a se editis persanavit, ceterorum vero correctiones, nunquam chartis commissas, invidit nobis repentinus iste casus, qui Graecas literas vindice suo et statore orbavit.

Docti quidem omnes nobiscum impense optabunt, ut coniecturae istae, quas amicis suis impertiverat, unde unde corrasae, et ab aliquo in singularem libellum coniectae, olim in lucem proveniant. Nostrum vero non erat huiusmodi lacinias conquirere, quibus id tan-

tum negotii datum eſt, ut ſchedas Porſoni apud nos adſervatas publici iuris faceremus.

Porro inter Comicos exiguam tantum huius voluminis partem vindicat ſibi Ariſtophanes; in quem tamen expoliendum ſemper incumbebat Porſonus, et in hoc omnes nervos intendebat: quin etiam credibile eſt, ſi vita ſuppeditaſſet, Comicorum principem demum exiturum fuiſſe, a principe Criticorum innumeris fere locis reſtitutum, Atticoque ſuo nitore poſtliminio donatum. In adverſariis igitur exſtat magna notarum copia, ad ſuperſtites Ariſtophanis fabulas pertinentium, quae forſan novae editioni aliquando occaſionem dabunt. Quapropter Collegii noſtri rectoribus placuit, has in aliud tempus ſepoſitas ſervari.

Reſtant adhuc edenda, quae in proſae orationis ſcriptores, in Lexica Graeca, et in auctores Latinos conſcripſerat Porſonus; praeclara quidem ingenii ac doctrinae ſpecimina, inter quae curae eius in Heſychium maxime eminent. Haec ut quam celerrime publici iuris fiant, magnopere cupimus. Quominus a nobis huic libro adiicerentur, obſtitere rationes, quas non eſt huius loci enarrare. Ibidem etiam adſervatur inſignis iſte Photii Lexici

MSti apographus, quem ex codice olim Galeano manu ſua emendate deſcripſit Vir egregius; cuius quidem edendi curam a nemine ſusceptam eſſe vere et ex animo dolemus. Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται.

Iis profecto, qui poſthuma, ut aiunt, ſcripta digerenda et edenda ſuscipiunt, utpote rem periculoſae plenam aleae tractantibus, multa condonanda ſunt. Quod ſi in hoc, qui hodie prodit, libello, naevi quidam diligentiam noſtram effugerint, lectorem etiam atque etiam rogamus, ut editoribus potius quam auctori imputentur. Nobis tamen fas ſit ſperare, hoc opus haud indignum fore Collegio, cui olim praefuerunt Viri, in ſuis ſeculis eruditorum principes, PEARSONVS, BARROVIVS, BENTLEIVS; quodque his noſtris temporibus, inter alios complures magni nominis, ſummus ille PORSONVS ingenio ſuo ac doctrina longe praeſtantiſſima illuſtravit.

PRAEFATIO
EDITIONIS LIPSIENSIS.

Quae Weigelii noſtri, de litteris optimis bene mereri pergentis, ſumtibus nunc evulgatur Adversariorvm Ricardi Porsoni editio, non dubitamus munus philologis fore longe gratiſſimum. Tantum enim liber eximius theſaurum rerum optimarum tenet, ſed idem a redemtore Anglico, prorſus, ut videtur, ignaro, quorum uſibus tales libri inſerviant, pretio tam grandi, tam inſano venditur, ut novam eius curari editionem, multo magis accommodatam ſtudioſorum rationibus, ipſarum litterarum maxime interſuerit. Haec ut in lucem prodiret et emendatior et auctior, operam dedimus. Correcta enim ſunt quae

in archetypo ſat ſpiſſa occurrunt vitia typothetica: nonnulla etiam in Latinis Porſoni, ubi calamus viri praeſtantiſſimi a recta norma aberraverat. Adiuncta autem eſt *Appendix*, quam Lectores nobiscum debent Critico in paucis egregio, FRIDERICO IACOBS. De ipſius Editoris penu perpauca acceſſerunt, partim ſubiecta Iacobſianis, partim Indicibus inſerta. Ceterum ut, quoties citaretur Anglica editio, loci in noſtra facile invenirentur, paginarum illius numeros in huius marginibus indicavimus.

Scr. Lipſiae medio menſe Septembri a. 1814.

CONTINENTVR HOC VOLVMINE

*) [Sunt numeri paginarum editionis Anglicae, indicati in marginibus Lipsiensis.]

PRAELECTIO

IN

EURIPIDEM

RECITATA

IN SCHOLIS PUBLICIS CANTABRIGIAE

MDCCXCII.

GRAECARUM LITERARUM PROFESSIONIS

ADEUNDAE CAUSA.

A

PRAELECTIO

IN

EURIPIDEM.

Digniſſime Domine, Domine Procancellarie, ceterique doctiſſimi Electores;

Cum huius ſive honoris ſive officii ratio poſtu-
let, ut candidatus aliquid quod ad Graecum quen-
dam ſcriptorem illuſtrandum pertineat, in his ſcholis
publice praelegat, vos mihi hodie Euripidem, de quo
verba facerem, dediſtis. Uberrimam ſane materiam,
et omni vel optimorum ingeniorum ſtudio ac con-
tentione digniſſimam! Sed quanto eſt dignior ube-
riorque materia, tanto impenſius nobis verendum eſt,
ne eam parum feliciter nec pro rei maieſtate tracte-
mus. Et cum ſoleam ipſe, quo minus ingenio poſ-
ſum, eo maius diligentia ſubſidium mihi comparare,
hoc mihi adiumentum anguſtiae temporis, quibus
nunc neceſſario concluſus ſum, denegarunt. Sed
quod prima fronte per mihi incommodum accidiſſe
viſum erat, attentius rem inſpicienti minus iam mi- 4
nusque ſolicitudinis mihi afferebat. Quicunque enim
Profeſſorii huius muneris candidatus prodire audet,
is literarum ſimul humaniorum aliquem guſtum, ali-
quam ſcientiam atque experientiam ſibi arrogare
videtur. Si igitur plus ſpatii ad cogitandum ſumſiſ-
ſem, magnam fortaſſe adverſariam contra me para-

tam haberem expectationem; quam vincere aut aequare omnino deſperaſſem; quam denique opimus eſſet effugere triumphus. Nunc autem, cum extemporali pene oratione mihi utendum ſit, vos, Electores digniſſimi, quae eſt veſtra aequitas, haud ſane expectabitis, ut materiae tali vel rebus vel verbis a me ſatisfiat. Nihil igitur proferam, quod vobis, ne quod aequalibus quidem meis, novum, doctum, reconditum, exquiſitum videri debeat: ſin autem oratio mea vobis non omnino diſplicuerit, ſi tironibus forte circumſtantibus tantillum arriſerit, id equidem ſerio ſum triumphaturus. Redeat ergo ad propoſitum ſuum diſputatio noſtra.

In Euripidem quisquis ſcripturus aut dicturus eſt, materiae tanta abundat copia, labori faber ut deſit, non fabro labor. Sed cum intra quosdam veluti cancellos huius orationis modulum contineri oporteat, commodiſſimum mihi viſum eſt, poſtquam ſtrictim et breviter de generalibus Euripidearum tragoediarum vitiis et virtutibus diſputavero, paullo liberius in examinanda prima fabula, quae Hecuba nominatur, excurrere.

Eo tempore, eo loco floruit Euripides, quo nihil ei, qui ingenium modo felix a natura accepiſſet, ad ſummam liberalium artium culturam deeſſe poſſet. In Athenis enim natus eſt et educatus, in ea videlicet urbe, quae ſola fuit ex antiquis Graeciae civitatibus poſterorum ſeculis elegantiae omnis, philoſophiae, et poeſeos magiſtra. Eo fere tempore,
5 tragoediam iam Aeſchylus a priſtinis Theſpiacorum plauſtrorum ſordibus purgarat, perſonaque et palla honeſta induerat; tragoediam ſibi ab Aeſchylo per manus traditam novis ornamentis adeo expoliverat atque excoluerat Sophocles, ut nulla amplius de ſcenica poeſi bene merendi facultas ſupereſſe videretur. Sed Euripides animum a teneris, quod aiunt, un-

guiculis philoſophiae et eloquentiae praeceptis imbutus, eloquentia ſua ad honores reipublicae adipiſcendos abuti nolebat; philoſophiam ſuam ad evellendos hominum animis nimis alte infixos errores, magiſtri ſui Anaxagorae caſu deterritus, exercere non audebat. Ne tamen vitam ſuam inglorio transiret ſilentio, utque eloquentiam ſuam atque philoſophiam, in quantum res pateretur, ad humanam utilitatem traduceret, ad tragoedias ſcribendas animum appulit, tanta diligentia, tanto ſucceſſu, ut dubiam Sophocli ipſi, multorum certe ſententia, palmam fecerit. Theatri praeſidio fretus, eiusque quaſi ſub clypeo tectus et munitus, quae palam eloqui ipſi parum tutum foret, civium animis furtim inſtillabat. Falſas hominum religiones, magna ſeculorum veneratione conſecratas, atque ipſa vetuſtate roboratas, quas aperte oppugnare nefas exiſtimaturos eſſe cives bene praevidebat, eas tecte ſub perſona aliena convellere aggrediebatur. Neque ceteris magis praeiudiciis pepercit, quibus plerosque mortalium paſſim onuſtos videbat „Errare, atque viam palantes quaerere vitae.“ Quamvis vero non omnino honore et fama apud cives ſuos caruerit, vulgus tamen eum, dum vixit, haud prolixiſſimo eſt favore proſecutus. Ploravit ſcilicet et Euripides favorem ſperatum non reſpondere meritis ſuis; adeo ut ex ſeptuaginta, quas docuit, forſan et pluribus, fabulis quindecim tantummodo victorias reportarit. Sed quanto iniuſtius a populo, cum Tragoediae ſuae in certamen committerentur, neglectus fuit, tanto impenſius ab iis, qui 6
iudicio paullo plus valebant, quibusque poeſis et ſapientia cordi erant, colebatur. Inſtar omnium eſto Socrates, qui cum paucis eſſet annis minor Euripide, eum in magiſtri prope loco habebat; et ceteris fere poetis neglectis, fabularum Euripidearum conſtans et attentus ſpectator ſedebat. Sed Euripides poſterorum

aequiora iudicia quam ſuae aetatis expertus eſt. Qua in re mira quaedam inter eum et diligentiſſimum eius imitatorem, Menandrum, intercedit ſimilitudo. Menandro enim, teſte Quintiliano, pravis aetatis ſuae ſuffragiis ſaepe praelatus eſt Philemon. Sed iniquam iſtam iudicum ſuorum ſententiam adeo nihili faciebat Menander, ut aliquando aemulum ſuum poſt eius victoriam forte obvium interrogaret, Nonne te pudet, inquit, Philemon, me in comoedia vincere? Narrat Aelianus Euripidem, cum Andromedam doceret, aliasque duas tragoedias, a Xenocle neſcio quo ſuperatum eſſe. Hoc iudicio vehementer, ut par erat, iraſcitur Aelianus, et iudices aut indoctiſſimos eſſe, aut pretio corruptos, iure pronunciat. Sed Euripides unanimi omnium poſterorum ſententia inter principes ſaltem Tragicorum poetarum merito ſuo relatus eſt; et ſi vel inferiorem eum Aeſchylo et Sophocle eſſe largiamur, non exigua gloriae pars fuerit cum talibus tantisque adverſariis contendiſſe.

Verum enimvero, ut quod ſentio, libere fatear, qui Aeſchylum Sophocli et Euripidi praeferunt, errore ignoſcendo quidem, ſed errore tamen, ut mihi videtur, labuntur. Excuſari autem facile poſſunt, propterea quod error eorum ex grati animi et amoris erga tragoediae patrem abundantia proficiſcitur. Grandiloquam, ſed rudem maieſtatem prae ſe ferunt omnes Aeſchyli tragoediae; et ſi cuiusvis dramatis totum
7 ſpectabimus, aliquid ſemper ad ſummum perfectionis apicem deeſſe comperiemus. Ita nempe natura comparati ſumus, ut eorum, qui praeclari alicuius inventi auctores extiterunt, honeſto praeiudicio virtutes in maius augeamus; vitia vel praetervideamus, vel excuſemus, vel defendamus. Veris eorum meritis multa condonamus; ſed maximum fere meritum eſt, facem aliis ad artem ſuam tanto opere illuſtrandam praeluxiſſe. Ob hoc ſolum dignus eſſet immortalitate Aeſchylus,

quod Sophoclem et Euripidem ad perfectiſſima Tragicae Camenae exemplaria efformanda excitaverit. Neque enim hi ſine illo tanti ſcenicae Poeſeos auctores unquam evaſiſſent. In comparationibus huiusmodi inſtituendis ſemper meminerimus, quis cui temporis ordine praeceſſerit. Maior Poeta eſſe potuit Aeſchylus; ſed meliores fabulas docuere Sophocles et Euripides. Satis ſuperque gloriae eſt iſti, Tragoediae patrem ac principem vocari; quam tamen gloriam inſigni modeſtia cumulavit, cum in ſepulcro ſuo nonniſi Marathoniae pugnae ſe adfuiſſe, ibique fortiter ſe geſſiſſe, commemorare voluit.

Cum aequitatis et humanitatis lex, ut ingenuo pudore per quos profecerit, quisque profiteatur, praecipiat, Sophocles Aeſchylum ſumma reverentia ſemper colebat, gloriamque ſuam illi acceptam referebat. Euripides vero ingrati in magiſtrum et ducem ſuum animi crimine abſolvi nequit. Saepius enim in tragoediis ſuis Aeſchyli imperitiam oblique et invidioſe perſtringit. Aeſchylus, cum eam fabulam, cui Septem contra Thebas titulum fecit, ſcribebat, in ſeptem Thebanorum ducum, quos Eteocles totidem Argivis ducibus pares deſignaret, deſcriptione maxime elaboravit. Hunc locum, cum imitari ſe poſſe non ſperaret Euripides, frigido ioco in Phoeniſſis irridet. Sunt et alia loca, in quibus Aeſchyli famam maligno dente arrodit. Sed haec miſſa facia- 8
mus, et ad id quod potius nunc inſtat, convertamur. Adeo verum eſt, quod olim cecinit Heſiodus: non ſolum figulum figulo, et fabrum fabro, ſed poetam poetae invidere.

Cautius agendum eſt, et difficilius diſcrimen ſubeundum, ſi Sophoclem et Euripidem inter ſe comparare velimus. Uterque enim propriis virtutibus elucet, et ſi qua vitia Euripides habet, quibus alter caret, magnis ea bonis redimit. Sophocles nullam

ſcenam, nullam perſonam inducit, quae non ad dramatis oeconomiam pertineat. Chorus eius nihil intercinit, quod non, ſecundum Horatii praeceptum, propoſito conducat, et apte cohaereat. Heroas ſuos, ut pietatis et iuſtitiae amantes, imitandos proponit, aut ſecus ſentientes merito ſupplicio affecit. Interim fatendum eſt, Euripidem contra has regulas non raro peccare. Episodia ad fabulae argumentum vix ac ne vix quidem facientia aſſuit; choro cantica prorſus a re praeſenti aliena frequenter tribuit; multas impias atque improbas perſonis ſuis ſententias dictat; denique, quod non parvam voluptatis partem, quam ſpectator aut lector capere debebat, intercipit, ita clare omnia, quae deinceps eventura ſint, in prologo enarrat, ut ſpes et metus, ſi non omnino tollantur, magna ſaltem ex parte minuantur. Quaedam tamen in his ſunt, quae facilem excuſationem admittant. Quod enim ſingula, quae in fabulae progreſſu accidunt, praedicit, ſtudio perſpicuitatis tribuendum eſt. Neque a veriſimilitudine abhorret, alios eiusdem ſeculi tragicos, propter huiusmodi defectum, parum ab auditoribus intellectos aliquando fuiſſe; et hoc incommodum metuentem Euripidem, in alteram partem potius peccaſſe, et nimium claritati dediſſe. Cogitate enim et de induſtria, conſilio non caſu, hoc eum factitaſſe manife-
9 ſtum eſt; quippe qui nullam unquam fabulam ſine huiusmodi prologo ediderit. Et licet a Comicis ob hoc ipſum derideretur, inſtituto ſuo ita pertinaciter adhaerebat, ut avelli nequiverit. Hoc vitium Ariſtophanes, qui Euripidi carpendo ſemper invigilat, nullamque eius exagitandi occaſionem praetermittit, his verbis tangit. Euripides cum Aeſchylo de Tragoediae principatu decertans, de inventisque ſuis tragoediaeque ſcribendae peritia glorians, ita de prologis loquitur: (*Ran.* 945.)

Εἶτ' οὐκ ἐλήρουν ὅ τι τύχοιμ' οὐδ' ἐμπεσὼν ἔφυρον;
Ἀλλ' οὑξιὼν πρώτιστα μέν μοι τὸ γένος εἶπεν εὐθὺς
Τοῦ δράματος.

Sed Tragicus a more suo et consuetudine Comicorum risu abduci noluit.

Dixi paullo ante, nullam Euripidis tragoediam sine Prologo editam fuisse. Quod cum dicebam, non eram nescius, obiectionem esse paratam; sed quae paratam quoque et expeditam habeat responsionem. Obiici nempe potest, duo saltem ex novendecim superstitibus Euripidis dramatibus prologo carere; et plura adeo ex pluribus deperditis carere potuisse. Sed huic argumento respondemus primo, Rhesum, quae altera est exceptionum duarum, Euripidi iam ab omnibus fere criticis esse abiudicatum; et hanc sententiam ad summum probabilitatis gradum perduxisse cum alios viros doctos, tum nuper Hardionium et Valckenaerium. Alterum drama quod prologo caret, est Iphigenia in Aulide; cuius sane initium, ut hodie editum est, auditorem, more Sophocleo, in medias res abripit. Sed neque hic deest quod regeramus. Cum enim Aelianus tres versus ex hac fabula citaverit, qui in dramate nostro, prout nunc habetur, nusquam comparent; cumque hi tres versus Dianae totam tragoediae constitutionem expo- 10
nenti aptissime congruant; quis dubitet, prologum huius quoque olim fuisse dramatis, sed iniuria temporis iamdudum periisse? Ex deperditis fabulis multarum initia conservata habemus; unde patet, morem hunc ubique et constanter tenuisse Euripidem: multarum initia solus conservavit Aristophanes; ubi Aeschylum inducit Euripideos prologos examinantem. Hinc, opinor, plane constat, non temere, sed certo iudicio hoc quicquid est peccati sive erroris in se admisisse poetam. Semel in iis fabulis quae supersunt, Sophocles a consuetudine sua ad rivalis

morem deflexiſſe videtur; non enim abſimile eſt initium Trachiniarum prologo Euripideo, ſi quem ex minime vitioſis ſeligamus.

At vero alia ſunt, in quibus Euripides palmam a Sophocle auferre merito iudicetur. Sermo eius nativa ſimplicitate plurimum commendatur; quanquam non inficias iverim eum, dum verbis e medio ſumtis perpetuo utitur, ad humile et abiectum dicendi genus propius nonnunquam accedere. Sophocles autem, dum vulgarem loquendi uſum et formulas plebeias vitare ſtudet, paullo proclivior eſt ad duras metaphoras, contortas verborum inverſiones, et ſi qua ſunt ſimilia; quae faciunt, ut obſcurior, quam par erat, ſubinde evadat oratio. Cum Euripidem legimus, delectamur, et animi affectibus indulgemus; cum Sophoclem tractamus, ſeveram profecto operam literis navare videmur. Chori denique Sophoclei, licet Aeſchyleis longe intellectu faciliores, plurimum tamen obſcuritatis habent.

Vitium aliud Euripidis, ſed dulce vitium eſt, quod ſapientiam ſuam intempeſtive oſtentat, et nutrices atque ſervos ex intimis philoſophiae adytis oracula fundentes inducit. Hoc fugere non poterat
11 Noſtri perpetuum cenſorem Ariſtophanem, qui propterea eum in Ranis ſic exagitat: vix opus eſt ut vos moneam, Viri doctiſſimi, Euripidem ipſum a Comico loquentem fingi; (v. 948.)

Ἔπειτ᾽ ἀπὸ τῶν πρώτων ἐπῶν οὐδὲν παρῆκ᾽ ἂν ἀργόν·
Ἀλλ᾽ ἔλεγεν ἡ γυνή τέ μοι χὠ δοῦλος οὐδὲν ἧττον,
Χὠ δεσπότης, χἡ παρθένος, χἡ γραῦς ἄν.

Cui reſpondens Aeſchylus ſubiicit,

εἶτα δῆτα
Οὐκ ἀποθανεῖν σε ταῦτ᾽ ἐχρῆν τολμῶντα;

Regerit Euripides, quod forſan ad res, quae hodie geruntur, detorquere quis poſſet,

μὰ τὸν Ἀπόλλω,
Δημοκρατικὸν γὰρ αὔτ' ἔδρων.

Fatendum est, hoc, si modo quid fabulae constitutio
et personarum proprietates flagitent, spectemus, ma-
gnum esse vitium; vitium tamen, quod cum aliquo
saltem commodo lectoris et voluptate coniunctum sit.
Et quicquid in hac re peccavit Euripides, sciens et
prudens peccavit. Quod autem minus ampullarum
et sesquipedalium verborum Euripides adhibet quam
Sophocles, in eo, ut mihi videtur, facile excusari,
imo defendi potest. Certe propius hoc modo ad na-
turae normam et verae vitae consuetudinem accedi-
tur. Si cogitatione fingere possemus dicendi quod-
dam genus ex utroque poeta aequabiliter fusum et
conflatum; quod nihil ex Euripide humile, nihil ex
Sophocle durum retineret; haberemus forte, quod
maxime ad perfectum Tragoediae stilum appropin-
quaret. Interea non diffiteor, maiorem me quidem
voluptatem ex Euripidis nativa venustate et inaffe- 12
ctata simplicitate percipere, quam ex magis elaborata
et artificiosa Sophoclis sedulitate. Hic fortasse me-
liores tragoedias scripsit; sed ille dulciora poemata.
Hunc magis probare solemus; illum magis amare:
hunc laudamus; illum legimus.

Aliae sunt criminationes, quae non proprie ad Euripidem spectant, sed ei communes sunt cum Sophocle. Ad has igitur, quam potero, brevissime respondebo. Praecipuae fere criminationes hae sunt: quod nimis longis narrationibus saepe taedium facit; et quod saepe duabus personis ita aequaliter versus dividit, ut per magnam dialogi partem altera alteram singulis versibus excipiant. Si haec sunt vitia, vitia utique sunt, quorum neque Sophocles immunis est; nec curo, ut verbis Ulyssis de Achille utar, „si iam nequeam defendere crimen Cum tanto commune viro.“ Si tamen non satis hac culpae societate de-

ſenſus exiſtimabitur cliens noſter, videamus an quicquam ratione profici poſſit. Vitiorum, quae modo memoravi, alterum mihi videtur ex dramatis antiqui natura et conſtitutione, alterum ex Graeci ſermonis indole et ingenio oriri. Cum Graeci Tragici tempore certo et loco circumſcriberentur; neceſſario pene id quoque conſecutum eſt, ut intra certas materias ſubſiſterent. Unitas, quae vocatur, temporis et loci, unitatem etiam actionis plerumque poſtulavit. Non tamen ſemper evenire potuit, ut actio ſimplex ſatis materiae ad iuſtum drama explendum ſuppeditaret. Avide igitur arripiebant poetae oblatam occaſionem, et in narrationibus ornandis atque amplificandis libentiſſime excurrere et laetius exultare ſolebant. Nos autem, qui plures actiones in eodem dramate una conteximus, neque huiusmodi ornamenta tam ſtudioſe conquirimus; et ſi forte luxuriantis ingenii poeta tales lacinias operi ſuo attexit, cum fabula poſtea repoſcitur, omnes plerumque recidimus. Nimirum antiqui nimia brevitate laborabant; nos nimia longitudine peccamus. Nulla, quantum meminerim, adhuc ſupereſt tragoedia, quae ad duo millia verſuum aſſurgat, multae vix ultra mille excurrunt; cum brevis nobis videatur fabula, quae non tria ſaltem millia numeret.

Ad alteram accuſationem iam deventum eſt, quae nullo negotio diluetur. Ea eſt Graecae linguae perſpicuitas, ea multum in parvo dicendi facultas, ea particularum vis et claritas, ut, una earum apte inſerta, ſimul ad id quod prior interlocutor dixerat, reſpondeatur, ſimul ſententia utraque ita conſtringatur et copuletur, ut ex duabus una efficiatur. Sed cum huius effectus perceptio ex uſu diuturno Graeci ſermonis, ex diligenti lectione, ex attenta meditatione pendeat, quid mirum, ſi homines indocti, cum primum Tragicos Graecos obiter et otioſe inſpiciunt,

ad ſuam quisque linguam, ut ſit, id quod Graecae
eſt proprium, revocent, et quod in ſuo ſermone vere
vitium eſſet, alieno ſine cauſa affingant? Deinde
Tragici mira brevitate ſententiam uno verſu ſaepe
concludunt, quae nonniſi per longas in quavis alia
lingua ambages declarari poſſet. Ceterum illud,
credo, omnes Graece ſcientes libenter mihi conceſſe-
rint, ſi Tragoediae, quae ſupereſſent, longe iis quas
in manibus habemus, inferiores eſſent; cum tamen
veluti tabulae e lugubri literarum naufragio enata-
rint, omni veneratione eſſe amplectendas, omni cura
conſervandas, omni diligentia pervolutandas. Nulla
nobis ex antiquis monumentis reſtant, quorum aſſi-
dua lectio iunioribus maiore ſtudio ſit commendanda;
utpote quae maxime ingenuam, maxime liberali
homine dignam voluptatem praebeant.

Quod ad Euripidem attinet, eum ſane Quintilia- 14
nus non dubitavit diſcipulis ſuis, in foro dicere in-
cipientibus, ut utiliſſimum ſcriptorem tradere. Verba
facundiſſimi rhetoris haec ſunt. „Sed longe clarius
(Aeſchylo) illuſtraverunt hoc opus Sophocles atque
Euripides; quorum in diſpari dicendi via uter ſit
poeta melior, inter plurimos quaeritur. Idque ego
ſane, quoniam ad rem praeſentem nihil pertinet,
iniudicatum relinquo. Illud quidem nemo non fa-
teatur neceſſe eſt, iis, qui ſe ad agendum comparant,
utiliorem longe Euripidem fore. Namque is et in
ſermone, quod ipſum reprehendunt, quibus gravitas
et cothurnus et ſonus Sophoclis videtur eſſe ſubli-
mior, magis accedit oratorio generi: et ſententiis
denſus, et iis quae a ſapientibus tradita ſunt, pene
ipſis par: et in dicendo et reſpondendo cuilibet eo-
rum, qui fuerunt in foro diſerti, comparandus. In
affectibus vero, cum omnibus mirus, tum iis, qui
miſeratione conſtant, facile praecipuus. Hunc et
admiratus maxime eſt, ut ſaepe teſtatur, et ſecutus,

quanquam in opere diverſo, Menander: qui vel unus, meo quidem iudicio, diligenter lectus, ad cuncta, quae praecipimus, efficienda ſufficiat; ita omnem vitae imaginem expreſſit; ita eſt omnibus rebus, perſonis, affectibus accommodatus.“ Hanc quidem admirabilem Euripidis in dicendo virtutem, dum vi veritatis coactus fatetur, callide tamen et maligne elevare conatur Ariſtophanes, eum vocando poetam oratiuncularum forenſium, *ποιητὴν ῥηματίων δικανικῶν.* (*Pac.* 534.) Sed calumnias noti et profeſſi inimici tuto ſpernimus. Fuit Ariſtophanes vir doctus, homo facetus, poeta in primis bonus; et propter puriſſimum Attici ſermonis ſaporem ipſi etiam Platoni commendatiſſimus; ſed idem fuit liberrimi oris ſcurra, et viris ſe longe maioribus indignis modis inſultavit. Philoſophos et poetas omni genere conviciorum et contumeliarum vexavit; dummodo riſum ſpectatoribus excuteret, nemini parcebat; nihil privatum neque publicum, ſanctum neque profanum curabat. Huius iniquitatem erga Euripidem Socratis amicitia, Platonis admiratione abunde compenſabimus. Denique omnis poſteritas, omnes gentes, ad quas quidem literae humaniores pervenerint, Tragicum noſtrum maximi ſemper fecere, et ſummo in pretio habuerunt. Teſtes ſunt captivi Athenienſes, quos, dum ſervitutis miſerias cantandis Euripidis verſibus allevabant, audientes domini liberatos dimiſerunt. Teſtes ſunt philoſophi, qui Euripidi vix minus auctoritatis ad opiniones ſuas confirmandas, quam Homero ipſi tribuerunt. Et ſi criticorum ſuffragia deſideratis, duo ſummi critici, iidemque philoſophi, Ariſtotelem atque Longinum intelligo; critici, quorum ex alterius utrius ſuffragio ſatis magnum cuivis ſententiae pondus accederet, uterque in Euripide ſummis laudibus ferendo amiciſſime coniurant. Sed ex omnibus philoſophorum diſciplinis

nulla erat quae libentius poetarum teſtimonia uſurparet, quam Stoicorum. Huius ſectae princeps Chryſippus tam frequenter in quodam libro ſuo verſus ex Euripidis Medea pro teſtimoniis poſuerit, ut is liber a feſtivis hominibus Chryſippi Medea vocaretur. Et vix quisquam eſt doctrina clarus rhetor, aut ullius generis ſcriptor, qui non ad Noſtri teſtimonium aliquando provocet, aut verſus eius ornamenti ſaltem et varietatis gratia orationi ſuae intexat.

Haec de generali Euripidis indole hactenus dixiſſe ſufficiat. Nunc ad paullo minutiora deſcendamus, ſumamusque particulam aliquam ex operibus eius, e qua ſi non ingenium noſtrum, ſaltem induſtriam acuamus. Dixi equidem, ſi bene memini, in
initio huius disputationis meae, me Hecubam hoc 16
conſilio ſumturum. In Hecuba igitur Polydori umbra primo apparet, et ſecundum perpetuam Euripidis conſuetudinem ea narrat, quae melius, opinor, ex artificioſa rerum et dialogorum in dramatis decurſu diſpoſitione diſcerentur. Poterat enim facillime fabulam aperire ipſa Hecuba. Poterat narrare portentoſum et terribile, quod modo viderat, ſomnium, et conſilium ex Troianis mulieribus, captivitatis ſuae ſociis, exquirere. Quid pronius erat quam hac occaſione omnia iſta quae de ſe et Polymeſtore Polydorus narrat, omnia ſcilicet quae ad ſpectatorum intelligentiam pertinerent, explicare? Non equidem diffiteor, prima Polydori verba plena eſſe maieſtatis et gravitatis tragicae:

Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας
Λιπὼν, ἵν᾽ Ἅιδης χωρὶς ᾤκισται θεῶν,
Πολύδωρος, Ἑκάβης παῖς.

Hos verſus reſpexit Tragicus Romanus neſcio quis, forſan Ennius, quem Cicero in Tuſculanis Disputationibus citavit: *Adſum atque advenio ex Acherunte vix via alta atque ardua, Per ſpeluncas ſaxis ſtru-*

ctas asperis, pendentibus, Maximis, ubi rigida constat crassa caligo inferum. Ridicule, ut solet, in ludicrum sensum detorsit Aristophanes, cuius locum servavit Athenaeus:

Ἥκω Θεαρίωνος ἀρτοπώλιον
Λιπὼν, ἵν᾽ ἐστὶ κριβάνων ἑδώλια.

Adsum, relicta Thearionis pistoria taberna, Ubi sunt furnorum sedes. Thearion pistor erat, Socratis et Aristophanis tempore celeberrimus. Totum versum etiam alio loco, quem eidem Athenaeo debemus, adhibuit Comicus; ait enim,

17 Καὶ τίς νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας
Ἔτλη κατελθεῖν;

Narrat deinde Polydorus se a Priamo, iam Troiae saluti metuente, clam ad Polymestorem Chersonesi Thraciae regem cum magno auri pondere missum, et dum Troiae arces stabant, Τροφαῖσιν, inquit, ὥς τις πτόρθος, ηὐξόμην τάλας. Quis est vestrum, Auditores, cui non in mentem statim veniat Homerici illius versiculi, ὁ δ᾽ ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος. Hanc narrationem Polydori credibile est Virgilium in animo habuisse, quanquam is in historiae circumstantiis quibusdam ab Euripide discrepat. Sed Troiae excidii primo nuncio audito, Polymestor

Fas omne abrumpit, Polydorum obtruncat, et auro
Vi potitur.

Ut tamen Polydorus sepulturam et iusta mortuis persolvi solita consequeretur, a Plutone impetraverat, ut cadaver suum in matris Hecubae manus incideret. Cum enim iam reditum in patriam Graeci pararent, adversis ventis detinebantur, quos phantasma Achillis excitarat, quosque non ante placatum iri praedixerat, quam sibi ipsi Polyxena ad tumulum immolaretur.

In proxime sequente scena prodit Hecuba cum Troianis mulieribus, somnio recenti exturbata et

vehementer conterrita; quo ſcilicet fatale aliquod
malum ad Polyxenam et Polydorum pertinens, ſed
minus diſtincte, ſignificabatur. Tandem ſupervenit
nuncia Troiana, et partem Hecubae terrorum in ve-
ros dolores convertit, narrando, quae ſit ſummi
Graecorum concilii ſuper Polyxena mactanda ſenten-
tia. Hoc decretum poſt paullo adeſt Ulyſſes execu-
turus; quem Hecuba ingrati animi accuſat, et Ulyſ-
ſis ipſius vitae a ſe olim ſervatae gratiam repoſcit.
Ulyſſes non negat beneficium ſe accepiſſe, ſed facto 18
ſuo publicam utilitatem praetexit. Polyxena vero,
nihil quicquam hoc nuncio deiecta, oratione liberi
ſpiritus pleniſſima, mortem, utpote vita ſibi potio-
rem, amplectitur, et ad Achillis tumulum immo-
landa ab Ulyſſe abducitur; eadem fortitudine fata-
lem mortis ritum excipit, quam fabulae partem Tal-
thybius recitat. Hecuba famularum ſuarum unam
ad mare demittit, ut aquam marinam ad Polyxenae
corpus lavandum inde hauriat. Famula, dum herae
mandata exequi parat, Polydori cadaver foede lace-
ratum, alliſu fluctuum ad litus eiectum agnoſcit,
agnitumque ad Hecubam reportat. Hecuba, cognita
filii ſui morte, caedis auctorem ex re ipſa divinat,
et in primo ſtatim doloris impetu vindictam medita-
tur. Agamemnonem forte intrantem auxilium ad
vindictam ſuam exequendam poſtulat. Is, exercitus
ſui animos veritus, clam ei favere pollicetur, ſed
opibus ſuis palam adiuvare non audet. Mittit igitur
Hecuba nunciam ex captivis feminis ad Polymeſto-
rem, petitque ut ad ſe quam celerrime veniat, ma-
gnum quiddam negotium ſe cum eo communicatu-
ram. Polymeſtor, nihil mali ſuſpicans, Hecubae
conſiliorum ignarus, cum pueris ſuis advenit. He-
cuba eum ficto colloquio detinet, avaritiaeque eius
ſpe defoſſi theſauri blanditur; tandem perſuadet, ut
intra tentorium, ubi Troianae mulieres ſedent, ſe
comitetur. Ibi Polymeſtorem oculis, pueros vero

vita privant Hecuba et comites. Polymeſtor, dolore et ira exacerbatus primum mulieres perſequitur; deinde Agamemnonis voce audita, eius auxilium implorat, poſtulatque in manus ſibi tradi ſceleratam Hecubam, ut ipſe de ea poenas ſumat. Agamemnon eum continere ſe iubet et quid fecerit, quid paſſus ſit exponere; poſtea, inquit, dicet Hecuba; ipſe litem hanc ex aequo dirimam. Poſtquam uterque
19 cauſam ſuam expoſuit, Agamemnon ſtatuit, quod fecit Polymeſtor, non Graecorum amicitia, ſed avaritia ſua ſtimulatum feciſſe, quocirca vindictam eius adiuvare detrectat. Hinc Polymeſtor ad furorem et deſperationem convertitur; Hecubae futuram formae eius mutationem praedicit; Agamemnonis et Caſſandrae caedem a Clytaemneſtra paratam. Hoc fit ex veterum ſuperſtitione, qui hominibus vel morientibus, vel atroci calamitate oppreſſis, vaticinandi vim tribuebant. Graeci vento ſecundo a Thracia domum verſus ſolvunt.

In hac tragoedia legenda quisque pro ſe id eſſe verum experietur, quod Quintilianus, non ita pridem a me laudatus, dixit: Euripidem in affectibus iis, qui miſeratione conſtant, commovendis facile eſſe praecipuum. Quid enim efficacius eſſe potuit ad animos, modo non omni humanitatis ſenſu expertes, commovendos, quam reginae vetulae, in exilium et ſervitutem abductae, coniuge, liberis, fortunis ſpoliatae contemplatio? Et cum duo tamen Hecubae poſt tot calamitates adminicula reſtarent, ea ambo una dies infeſta matri miſerae ſubtraxit. Sed ut ratione et via procedamus, poſt brevem, quam dedimus, totius argumenti deſcriptionem, primo univerſam fabulae huius oeconomiam, deinde ſingulas etiam partes videamus.

Unitas temporis ſeverius, quam vel ipſe Ariſtoteles optaret, ſervatur. Unitas actionis non male ſervaretur, ſi drama iunctis Polyxenae et Polydori

funeribus finiretur. Adeo arcte implicatur Polydori casus cum sororis morte, ut ille hanc summa cum probabilitate consequi videatur. Hanc actionis unitatem sequentem adventum Polymestoris, et quae postea eveniunt, corrumpere quis forsan contendat, neque ego negare ausim. Sed cum ad eandem histo-
riam et hocce proxime pertineat; cum exoptandum 20
sit, ut Hecubae in tot tantisque doloribus solatiolum tamen aliquid offeratur; cum ius omne divinum humanumque Polymestoris supplicium efflagitet, multo plus ex episodii huius additione lucraremur, quam unitatis lege migrata amittimus, nisi alia obiectio hinc oriretur. Dum enim hoc episodium, veluti purpureum pannum, tragoediae suae poeta affuere voluit, in incommodum haud leve imprudens incurrit. Necesse utique erat scenam in Thracia constituere, ut Hecuba ulciscendae filii sui mortis copiam et facultatem haberet. Necesse etiam erat Polyxenam super tumulum Achillis mactari. Dum autem utrumque horum in eodem dramate coniungere studebat Euripides, non vidit, quantis se difficultatibus impediret. Mira enim inconstantia nunc loquitur, quasi res in Troia, nunc, quasi in Thracia gereretur. Non longe ab initio primae scenae ita Polydorus rem narrat: (*v.* 32.)

Τριταῖον ἤδη φέγγος αἰωρούμενος,
Ὅσονπερ ἐν γῇ τῇδε Χερσονησίᾳ
Μήτηρ ἐμὴ δύστηνος ἐκ Τροίας πάρα.
Πάντες δ' Ἀχαιοὶ, ναῦς ἔχοντες, ἥσυχοι
Θάσσουσ' ἐπ' ἀκταῖς τῆσδε Θρῃκίας χθονός.

et in pluribus aliis locis Thraciam clare designat Euripides. Sed idem Polyxenam ad tumulum Achillis mactari narrat, quod in Troiano litore fieri oportuit. Ulysses igitur Achivorum principes monet, (*v.* 133. *ed. 3tiae*)

Μὴ τὸν ἄριστον Δαναῶν πάντων,
Δούλων σφαγίων οὕνεκ', ἀπωθεῖν,

Μηδέ τιν᾽ εἰπεῖν παρὰ Περσεφόνῃ,
Στάντα φθιμένων, ὡς ἀχάριστοι
Δαναοὶ Δαναοῖς, τοῖς οἰχομένοις
21 Ὑπὲρ Ἑλλήνων,
Τροίας πεδίων ἀπέβησαν.

Et Hecuba cum Polymeſtore colloquens haec verba habet: (v. 1005.)

καὶ γὰρ Ἀργεῖοι νεῶν
Λῦσαι ποθοῦσιν οἴκαδ᾽ ἐκ Τροίας πόδα.

Nolim autem hunc nodum ita quisquam ſolvere conetur, ut dicat cenotaphium Achilli in litore Thracio eſſe conſtructum, ad quod trucidatam eſſe Polyxenam. Mirum enim eſſet, ſi Achillis umbra tantisper quieſceret, dum Graeci a Troiano litore ad Thracium navigarent; poſtquam vero iam in Thracia expoſiti eſſent, tum demum iraſci inciperet, et ſanguine virgineo placari poſtularet. Ipſa praeterea Polyxena dicit ſe tantula lucis uſura frui, quantum temporis intercedit inter gladium et Achillis pyram: (v. 435.)

Ὦ φῶς· προσειπεῖν γὰρ σὸν ὄνομ᾽ ἔξεστί μοι·
Μέτεστι δ᾽ οὐδὲν, πλὴν ὅσον χρόνον ξίφους
Βαίνω μεταξὺ καὶ πυρᾶς Ἀχιλλέως.

Sin Euripides ſcenam in Troiano litore finxiſſet, et omiſſo Polymeſtoris episodio, Polydori cadaver ibi eiectum a fluctibus appuliſſet, fabulam denique funere Polydori et luctu Hecubae finiſſet, nihil ei ad accuratiſſimas tragoediae ſcribendae regulas defuiſſet. Sed dum plures res uno eodemque argumento comprehendere annixus eſt, contra veriſimilitudinem et proprietatem peccavit. Hoc tamen vitium magis cogitatione quam ſenſu percipimus. Quamvis ratio repugnare videatur, affectus noſtri faciles ſe praebent, et tam blanda quadam tanguntur dulcedine, ut poetam non inviti, quocunque agit, ſequantur.

22 Hactenus de generali Hecubae oeconomia; nunc quinam ſint ii, qui praecipuas partes agunt, videa-

mus, et an apte et perſonis quas ſuſtinere debent congruenter loquantur. Hecuba matris amantiſſimae, et reginae dignitate atque fortunis exutae partes optime implet; Ulyſſes, ut fere alias apud Tragicos, aſtutus, ambitioſus, eloquens; nihil affectibus, omnia gloriae tribuens. Sub huius perſona Oratorum ſui temporis mores graviter reprehendit Poeta, in quos libenter, quoties ſe offert occaſio, invehitur. (*v.* 254.)

Ἀχάριστον ὑμῶν σπέρμ', ὅσοι δημηγόρους
Ζηλοῦτε τιμάς· μηδὲ γιγνώσκοισθ' ἐμοὶ,
Οἳ τοὺς φίλους βλάπτοντες οὐ φροντίζετε,
Ἣν τοῖσι πολλοῖς πρὸς χάριν λέγητέ τι.

Polyxenae vero magnanimitatem et fortitudinem, ex ſervitutis impatientia et melioris fortunae recordatione profectam, quis non miratus eſt, quis non maximis laudibus proſecutus? Illud forſan non adeo ad captum ſeculi noſtri fuerit, quod tantum decori ſervandi ſtudium Polyxena retinet, ut etiam inter moriendum, quomodo decenter cadat, ſolicita ſit: (*v.* 566.)

ἡ δὲ, καὶ θνήσκουσ', ὅμως
Πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐσχήμως πεσεῖν,
Κρύπτουσ' ἃ κρύπτειν ὄμματ' ἀρσένων χρεών.

Hoc tamen ipſum valde, ut videtur, veteribus placuit. Idem decorum in celeberrima ſua Polyxenae tabula expreſſit Polycletus, teſte Polliano epigrammatum ſcriptore in Anthologia:

Ἅδε Πολυκλείτοιο Πολυξένα· οὐδέ τις ἄλλα
Χεὶρ ἔθιγεν τούτου δαιμονίου πίνακος.
Ἥρας ἔργον ἀδελφόν· ἴδ' ὡς πέπλοιο ῥαγέντος 23
Τὰν αἰδῶ γυμνὰν σώφρονι κρύπτε πέπλῳ.

Adeo certe arriſit Ovidio hic Euripidis locus, ut bis ad eum reſpexerit, ſemel in Metamorphoſi, ubi poſtquam ſacrificii mentionem fecit, ita pergit:

Tunc quoque cura fuit partes velare tegendas,
Cum caderet, caſtique decus ſervare pudoris.

iterum vero in Faſtorum ſecundo Lucretiae mortem deſcribens:

Nec mora: celato figit ſua pectora ferro;
Et cadit in patrios ſanguinolenta pedes.
Tunc quoque, iam moriens, ne non procumbat honeſte,
Reſpicit. Haec etiam cura cadentis erat.

Sed cum Ovidius in dicto Metamorphoſeos loco Noſtri veſtigia ſubſequi deprehendatur, operae pretium, ut ſpero, fuerit, paullo accuratius totam Polyxenae orationem apud utrumque poetam inſpicere.

Fortis et infelix et plusquam femina, virgo
Ducitur ad tumulum, diroque fit hoſtia buſto.
Quae memor ipſa ſui, poſtquam crudelibus aris
Admota eſt, ſenſitque ſibi fera ſacra parari,
Utque Neoptolemum ſtantem, ferrumque tenentem,
Inque ſuo vidit figentem lumina vultu;
Utere iamdudum generoſo ſanguine, dixit.
Nulla mora eſt; at tu iugulo vel pectore telum
Conde meo; iugulumque ſimul pectusque retexit.
Scilicet aut ulli ſervire Polyxena poſſem,
Aut per tale ſacrum numen placabitur ullum.
Mors tantum vellem matrem mea fallere poſſet;
Mater obeſt, minuitque necis mihi gaudia; quamvis
Non mea mors illi, verum ſua vita dolenda eſt.
Vos modo, ne Stygios adeam non libera manes,
Eſte procul, ſi iuſta peto, tactuque viriles
24 *Virgineo removete manus; acceptior illi,*
Quisquis is eſt, quem caede mea placare paratis,
Liber erit ſanguis, ſi quos tamen ultima noſtri
Vota movent oris; Priami vos filia regis,
Non captiva, rogat; genetrici corpus inemtum
Reddite; neve auro redimat ius triſte ſepulcri,
Sed lacrimis; tunc cum poterat, redimebat et auro.
Dixerat; at populus lacrimas, quas illa tenebat,
Non tenet; ipſe etiam flens invitusque ſacerdos
Praebita coniecto rupit praecordia ferro.

Videtis, credo, Auditores doctiſſimi, Ovidii etiam in hoc loco luxurians ingenium. Neſcivit, quod bene ceſſit, relinquere. Quanquam autem ſuo ordine, ſuo arbitrio uſus eſt Romanus poeta, praecipua tamen orationis capita ex Graeco deſumſit. Nos duo vel tria loca comparabimus.

Nulla mora eſt; at tu iugulo vel pectore telum
Conde meo; iugulumque ſimul pectusque retexit.

Haec manifeſto tranſcripta ſunt ex Euripideis ſequentibus: (*v.* 556.)

Λαβοῦσα πέπλους ἐξ ἄκρας ἐπωμίδος,
Ἔῤῥηξε λαγόνος εἰς μέσον . . . .
Κἄπειτ᾽ ἔλεξεν . . .
Ἰδοὺ, τόδ᾽ εἰ μὲν στέρνον, ὦ νεανία,
Παίειν προθυμεῖ, παῖσον· εἰ δ᾽ ὑπ᾽ αὐχένα
Χρήζεις, πάρεστι λαιμὸς εὐτρεπὴς ὅδε.

Iterum Ovidius:

Vos modo, ne Stygios adeam non libera manes,
Eſte procul, ſi iuſta peto, tactuque viriles
Virgineo removete manus.

Euripides: (*v.* 546.)

Ἑκοῦσα θνήσκω· μή τις ἅψηται χροὸς
Τοῦ ᾽μοῦ. παρέξω γὰρ δέρην εὐκαρδίως.
Ἐλευθέραν δέ μ᾽, ὡς ἐλευθέρα θάνω,
Πρὸς θεῶν, μεθέντες, κτείνατ᾽· ἐν νεκροῖσι γὰρ
Δούλη κεκλῆσθαι, βασιλὶς οὖσ᾽, αἰσχύνομαι.

Rurſus Ovidius:

ipſe etiam flens invitusque ſacerdos
Praebita coniecto rupit praecordia ferro.

quod ex his Graecis expreſſit: (*v.* 564.)

Ὁ δ᾽ οὐ θέλων τε καὶ θέλων, οἴκτῳ κόρης,
Τέμνει σιδήρῳ πνεύματος διαῤῥοάς.

Alius locus eſt, quem Euripidi debet Ovidius, non ille quidem ex Polyxenae moribundae oratione deſumptus, ſed in ſcena ex prioribus, cum primum Achivorum de ſe mactanda ſententiam Polyxena audit. Ovidii verba ſunt,

Non mea mors illi, verum sua vita dolenda est.

Euripidis, (v. 211.)

Σὲ μὲν, ὦ μᾶτερ δύστανε βίου,
Κλάω πανοδύρτοις θρήνοις·
Τὸν ἐμὸν δὲ βίον, λώβαν, λύμαν τ᾽,
Οὐ μετακλάομαι. ἀλλὰ θανεῖν μοι
Ξυντυχία κρείσσων ἐκύρησεν.

Sed in hac fabula optime fere omnium partes suas tuetur chorus; ita quicquid canit, ad res et personas accommodatum est; ita nihil alienum aut arcessitum interserit. Quanquam enim in Euripidis solennibus vitiis enumerandis illud recensuerim, quod
26 cantica nihil ad rem pertinentia choro tribuat, vitium hoc in Hecuba saltem adeo feliciter evitavit, ut si pari cura in hac parte semper versatus esset, Sophocle ipso nihil inferior iudicaretur. Infinitum esset, si per omnes tragoediae huius partes, quae vel propter vim ad affectus commovendos, vel propter poeticum spiritum, vel denique dictionis elegantiam, laudem mereantur, discurrerem; unum tamen facere non possum quin tribus verbis indicem: ex omnibus Hecubae canticis longe praestantissimum est illud, quo Troianae mulieres Troiae interitum narrant, et negotia commemorant, quibus quaeque intenta fuerit sub noctem exitiosam, qua Graeci urbem ceperunt. Quanquam in animo Nostrum habuisse videtur Virgilius, cum librum secundum Aeneidos scriberet, pauca in eo expressa et testata imitationis vestigia apparent. Unus tantummodo mihi in praesentia succurrit locus, ubi Virgilius ipsa verba Euripidis aemulatus est:

Tempus erat, quo prima quies mortalibus aegris
Incipit et dono divum gratissima serpit.

Μεσονύκτιος ὠλλύμαν,
Ἦμος ἐκ δείπνων ὕπνος
Ἡδὺς ἐπ᾽ ὄσσοις κίδναται. (*Hec.* v. 592.)

Sed, ut dixi, si omnia huius tragoediae, quae lau-

dem mereantur, deſignarem, melior eſſet pars totius recitanda; quod eſſet otio veſtro, auditores, et patientia nimis ſecure abuti. Operis igitur aliquid, quod brevius abſolvetur, potius mihi ſumam, ut defectus quosdam et vitia enotem.

Euripides etiam vivus a popularibus ſuis impietatis ſuſpectus habebatur, et ſive hoc crimen verum, ſive falſum eſſet, negari non poteſt, eum ſuſpicioni nimium loci dediſſe. Perſonas ſuas ſaepiſſime inducit contra Deorum providentiam et benignitatem dispu- 27
tantes. Neque eſt quod quis dicat, eum non ex ſua ipſius ſententia loqui, ſed dramaticae proprietati inſervientem, impietatis ſpeciem prae ſe ferre. Adeo enim frequenter tales ſententias inculcat, ut valde veriſimile fiat, eum cum cupiditate quadam et voluptate Deorum criminationem ſuscipere. Ne longe abeam, in hac ipſa tragoedia Talthybius, varias Hecubae calamitates reputans, exclamat, (*v.* 486.)

Ὦ Ζεῦ, τί λέξω; πότερά σ' ἀνθρώπους ὁρᾷν;
Ἢ δόξαν ἄλλως τήνδε κεκτῆσθαι μάτην
Ψευδῆ, δοκοῦντας δαιμόνων εἶναι γένος;

Similia habet Polymeſtor primo Hecubae aſpectu: (*v.* 944.)

Φύρουσι δ' αὐτὰ θεοὶ πάλιν τε καὶ πρόσω,
Ταραγμὸν ἐντιθέντες, ὡς ἀγνωσίᾳ
Σέβωμεν αὐτούς.

Sed haec levia et tolerabilia ſunt, praeut quae in ceteris eius fabulis impie in Deos dicta paſſim reperiuntur. Hac libertate adeo ſuperſtitioſos Athenienſium animos irritavit, ut Bacchas eum hoc fine ſcripſiſſe, quo crimen impietatis a ſe amoliretur, haud iniuria viri docti coniiciant.

Alius Euripidis mos fuit, ut mulierum vitia ubique inſectetur. Tanto feminei generis odio exarſit, ut leviſſima quaque oblata, ſaepe et quaeſita occaſione, in atrociſſimas calumnias, quid res, quid tem-

pus, quid perſonae decorum poſtulet, immemor, excurrat. Et Polymeſtoris quidem in mulieres amarulentiam excuſare poſſis, ut homini non male convenientem, qui graviſſima et multiplici accepta iniuria, filiis orbatus, oculorum viſu privatus, omnes
28 ſimul feminas, unius ob noxam et furias, opprobriis lacerat. Eſto: Polymeſtori ſubita ira et dolore excandeſcenti verba coacta condonentur. Sed idem alibi Euripides, in quam partem animus eius propendeat, clare ſatis indicavit: dubitanti enim Agamemnoni, an Hecubae et comitum vires ad poenas a Polymeſtore exigendas ſufficerent, reſpondet Hecuba, (*v.* 874.)

Τί δ'; οὐ γυναῖκες εἷλον Αἰγύπτου τέκνα,
Καὶ Λῆμνον ἄρδην ἀρσένων ἐξῴκισαν;

Egregiam vero defenſionem, quae feminas ad ſcelera ſola patranda fortes agnoſcit! Porro illud in eodem dialogo omni pudoris et honeſtatis rationi contrarium, quod Hecuba, Agamemnonis benevolentiam ſibi conciliatura, Caſſandrae noctes ei in memoriam revocat: (*v.* 812.)

Καὶ μὴν ἴσως μὲν τοῦ λόγου κενὸν τόδε,
Κύπριν προβάλλειν· ἀλλ' ὅμως εἰρήσεται.
Πρὸς σοῖσι πλευροῖς παῖς ἐμὴ κοιμίζεται,
Ἡ φοιβάς, ἣν καλοῦσι Κασάνδραν Φρύγες.

Similem ſententiam, ſed longe caſtius in Aiace expreſſerat Sophocles. Verba ſunt Tecmeſſae ad Aiacem: (v. 520.)

Ἀλλ' ἴσχε κἀμοῦ μνῆστιν· ἀνδρί τοι χρεὼν
Μνήμην παρεῖναι, τερπνὸν εἴ τί που πάθοι.

Ubi vetus Scholiaſtes, debitis laudibus auctoris ſui verecundiam efferens, inde occaſionem Euripidis reprehendendi captat: *αἰδημόνως δέ*, inquit, *αὐτὸν ὑπομιμνήσκει τὰ τῆς εὐνῆς· διὰ τούτου γὰρ μάλιστα δοκεῖ αὐτὸν πείσειν. ὁ δέ γε Εὐριπίδης μαστροπικώτατα εἰσάγει τὴν Ἑκάβην λέγουσαν, Ποῦ τὰς φίλας*
29 *δῆτ' εὐφρόνας δείξεις, ἄναξ, Ἢ τῶν ἐν εὐνῇ φιλτάτων ἀσπασμάτων.* Partem horum verſuum ita Lati-

ne convertit Ennius, ut nescias, uter Poeta *μαστροπικώτερον*, ut Scholiastae verbo utar, locutus sit. *Quae tibi in concubio verecunde et modice morem gerit.*

Quandoquidem autem Ennianae huius conversionis mentionem semel iniecimus, libet de ea re pauca addere. Plures ex veteribus Latinis Hecubam tragoediam scripserunt. Nescio tamen an solus Ennius totam Euripidis fabulam Latinam fecit. In quo negotio se ita gessit, ut neque religiose nimis ad auctoris verba conversionem suam astringeret, neque licenter nimis ab eo deflecteret. Paucula eius fragmenta, quae satis certo ad locum suum referri posse videantur, hic apponere non gravabor. Talthybius Hecubam cum miseratione intuens ait, (v. 495.)

Φεῦ, φεῦ, γέρων μέν εἰμ᾽· ὅμως δέ μοι θανεῖν
Εἴη, πρὶν αἰσχρᾷ περιπεσεῖν τύχῃ τινί.

Haec, ut ex Nonio Marcello discimus, sic in Enniana Hecuba conversa erant: *Senex sum; utinam mortem oppetam, priusquam evenat, Quod in pauperie mea senex graviter gemam.*

κεῖνος ὀλβιώτατος,
Ὅτῳ κατ᾽ ἦμαρ τυγχάνει μηδὲν κακόν.

inquit Hecuba in eiusdem scenae fine. Hanc sententiam brevissimo quasi proverbio sic complexus est Ennius: *nimium boni est, quoi nihil est mali.* Polydori cadaver Agamemnoni ostendens Hecuba, ita apud Euripidem loquitur: (*v.* 748.)

Ὁρᾷς νεκρὸν τόνδ᾽, οὗ καταστάζω δάκρυ;

Ennius fere ad verbum reddidit: *Vide hunc, meae in quem lacrumae guttatim cadunt.* Sed omnium 30
optime Latino poetae successit in celeberrima ea sententia vertenda, qua Ulyssem alloquitur Hecuba: (*v.* 293.)

Τὸ δ᾽ ἀξίωμα, κᾂν κακῶς λέγῃς, τὸ σὸν
Πείσει· λόγος γὰρ, ἔκ τ᾽ ἀδοξούντων ἰὼν,
Κἀκ τῶν δοκούντων αὐτὸς, οὐ ταὐτὸν σθένει.

Hos tres versus, quos verbis, sententia, brevitate, in-

ſignes illuſtresque vocat Gellius, ita, eodem teſte, Latine extulit Ennius: *Haec tu etſi pervorſe dices, facile Achivos flexeris: Nam opulenti quum loquuntur pariter atque ignobiles, Eadem dicta eademque oratio aequa non aeque valet.* Non iniucundum fortaſſe erit, ſi magni inter recentiores nominis Poetae, Hugonis Grotii, eiusdem loci converſionem recitabo; adeo felici brevitate intra tres ſenarios ſententiam concluſit.

Ut prava dicas, quae tua eſt auctoritas,
Movebis animos. Nam viri praenobilis,
Et tenuis, idem ſermo diverſum valet.

Quam vellem, iudices acerrimi, quam olim apud Graecos Ulyſſes, eandem nunc ipſe apud vos auctoritatem obtinere; ut exiſtimationis meae praeiudicium ingenii defectum ſarciret, et famae meae ſplendor animorum veſtrorum aciem praeſtringeret.

Nihil aliud ex Ennii Hecuba, quod tuto comparare cum Euripide poſſimus, extare, vehementer ſane dolendum eſt. Utinam vel iſtam vel aliam quampiam eius generis integram fabulam ex vetuſtatis ſitu aliquando erueremus. Ipſe quidem talem theſaurum libenter omnium Senecae, quae feruntur, tragoediarum iactura redimerem; neque veſtrum in hac parte, auditores, iudicium multum arbitror a meo discre-
31 paturum. Sed haec quidem vota ſunt. Sentio me longius evectum eſſe, finemque orationi meae tandem ponendum. Haec fere erant, auditores doctiſſimi, quae de Euripide eiusque Hecuba dicenda habui. Quod in prooemio promiſi, praeſtiti; nihil nempe me novi aut reconditi prolaturum: veſtrum unicuique longe plura et meliora memoria ſua ſubminiſtrabit. Deſinam igitur, venia veſtra prius rogata, quos equidem vereor ne, quamdiu oratio mea duravit, tamdiu a ſtudiis aut utilioribus aut iucundioribus detinuerim.

OBSERVATIONES VARIAE.

Post iusiurandum, qualia sunt, *νὴ Δία, νὴ τὸν Δία,* 33
μὰ Δία, οὐ μὰ Δία, νὴ τὸν Ἀπόλλω, et cetera huiusmodi, nunquam sequitur particula *ΓΕ,* nisi alio vocabulo interposito.

Aristophanes Plut. 134. 144.

Καὶ νὴ Δί', εὔχονταί γε πλουτεῖν ἄντικρυς.

Καὶ νὴ Δί', εἴ τί γ' ἐστὶ λαμπρὸν καὶ καλόν.

ubi MS. Dorvillii *ἔνεστι* habet, frustra probatum a Koenio ad Gregorium p. 18. *ἐστὶ* recte habet Suidas v. *χάριεν.* Neque tamen hilum interest, praecedatne particula, an subsequatur.

Aristophanes Plut. 1022.

Εἰ Θάσιον ἐνέχεις, εἰκότως γε, νὴ Δία.

Equit. 937.

Εὖ γε νὴ τὸν Δία καὶ τὸν Ἀπόλλω.

Sic enim legi debet pro *Εὖ νή γε τὸν* — ex tribus Brunckii MSS. editione Iuntina a. 1515. et Scholiaste. Quod autem dixi, particulam *γε* non posse iuriiurando postponi, nisi interiecta alia voce, idem de *καὶ μὴν* — *γε* et *οὐ μὴν* — *γε* dictum puta.

Sophocles Oedipo Tyr. 987. 34

Καὶ μὴν μέγας γ' ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι.

Ita postulat metrum (secundam enim corripit *μέγας*) idemque coniecit nescio quis in editione Londinensi a. 1746. sed neglexit Brunckius.

Euripides Phoeniss. 1616. (1638. *Ed. Pors.*)

Οὐ μὴν ἑλίξας γ' ἀμφὶ σὸν χεῖρας γόνυ.

Ibi tamen *Οὐ μήν γ' ἑλίξας* ex coniectura edidit Valckenaerius; unius MS. auctoritate *γ'* omisit Brunckius; perperam uterque.

Euripides Alope apud Etymologum M. p. 420, 16.

Οὐ μὴν σύ γ' ἡμᾶς τοὺς τεκόντας ᾐδέσω.

Editur *Οὐ μὴ σύ γ'*, quod leve vitium fraudi fuit Maussaco in Notis ad Harpocrationem p. 29. Grotio in Excerptis p. 371. Barnesio et Musgravio in fragmentis *). Sed ut illuc tandem unde abii redeam; sunt nonnulla apud Comicum loca, quae regulae huic obstare videantur. Ea igitur tempus est ut examinemus.

Aristophanes Plut. 566.

Νὴ τὸν Δί' εἴ γε δεῖ λαθεῖν αὐτὸν, πῶς οὐχὶ κόσμιόν ἐστι;

De quo merito dixit Scholiastes, *ψυχρὸν τὸ ἐνθύμημα*. Sane is multo fuit Brunckio et Hemsterhusio sagacior. MS. Dorvillii dedit, *εἴ γε λαθεῖν αὐτὸν δεῖ πῶς οὐ κόσμιόν ἐστι*, quicum consentit Suidae MS. C. C. C. Oxon. in v. *κλέπτης*. Inde Hemsterhusius, opinor, ne tam facetum et elegantem versum perderet, effecit

Νὴ τὸν Δία γ', εἴ γε λαθεῖν αὐτὸν δεῖ, πῶς οὐ κόσμιόν ἐστι;

35 Quod cum in MS. suo forte fortuna reperisset Brunckius, in textum intulit. Nollem factum: non enim frigidus modo et ineptus est iocus, sed contra morem et decorum, ut Chremyli rationes confutare aggrediatur Blepsidemus. Deinde, si vel admitteret sermonis lex, quam *φορτικὸν* esset particulae istius intra tantillum spatii repetitio? Iure igitur summo totum versum spurium et insititium esse pronunciavit Bentleius, cuius sententiae magnum a canone nostro pon-

*) Haec plenius ad Phoenissarum locum docuit Porsonus. E.

dus accedit. Ut autem exemplo pateat, quam proni ad huiusmodi loca turbanda fuerint librarii, vide Ariſtophan. Av. 1148. ubi vulgatur, metro integerrimo,

Καὶ νὴ Δί' αἱ νῆτταί γε περιεζωσμέναι.

Suidas tamen v. ὑπαγωγεύς, hunc ordinem praetulit,

Κὰι νὴ Δία γ' αἱ νῆτται περιεζωσμέναι.

Proximus locus, qui in legem peccat, eſt Equit. 1347.

Καὶ νὴ Δία γ' εἰ δύω λεγοίτην ῥήτορε.

At percommode quidem accidit, quod hic verſus alio morbo laborat. Attici enim poetae δύω nunquam uſurpant, quod veriſſime monuit Daweſius Miſc. Crit. p. 347. probante ſane quam idoneo iudice Valckenaerio ad Euripid. Phoeniſſ. 585. Quanquam horum decreto acquieſcere noluit Marklandus ad Euripid. Iph. Aul. 1247. hoc verſu, infirmo tibicine, nixus. Sed exortus eſt nuper ſemidoctus profeſſor, Vauvillerius, qui viris ſe longe melioribus carpendis, et, ſi Diis placet, refellendis, famam quaerere inſtituit. Is etiam eundem hunc verſum, ex penu ſuo ſcilicet, ad Daweſium et Valckenaerium redarguendos profert. Eum ſatis exagitavit Brunckius ad Ran. 1405, qui ne ipſe quidem rem acu tetigit. Cum enim duo MSS. 36
δύο exhibeant, ut metro titubanti ſubveniat, σοι inſercit, idque putat ſententiam poſtulare. Nihil minus. Transpone tantum particulam γε, et lege,

Καὶ νὴ Δί' εἴ γε δύο λεγοίτην ῥήτορε.

Iam vide, ut idem mendum in loco ex Avibus ſupra prolato Suidae codicibus inolevit.

Non diſſimili medicina curanda ſunt duo ſequentia loca:

Ariſtophan. Av. 11.

Οὐδ' ἂν μὰ Δία γ' ἐντεῦθεν Ἐξηκεστίδης.

Lege, transpoſitis vocibus,

Οὐδὲ μὰ Δί' ἐντεῦθέν γ' ἂν Ἐξηκεστίδης.

Infra v. 22.

— *οὐδὲ μὰ Δί᾽ ἐνταῦθά γ᾽ ἀτραπὸς οὐδαμοῦ.*

Ariſtophan. Eccleſiaz. 748. (743.)

Μὰ τὸν Ποσειδῶ γ᾽ οὐδέποτ᾽ ἀλλὰ βασανιῶ.

Et hic, paullulum mutato ordine, legendum,

Μὰ τὸν Ποσειδῶ οὐδέποτέ γ᾽ ἀλλὰ βασανιῶ.

Veſp. 163.

Μὰ τὸν Ποσειδῶ, Φιλοκλέων, οὐδέποτέ γε.

Lyſiſtrat. 252.

Μὰ τὴν Ἀφροδίτην οὐδέποτέ γ᾽, ἄλλως γὰρ ἄν.

Iam unicus tantum reſtat verſus, qui nullo negotio profligabitur; Theſmophoriaz. 225. (232.)

Οὐ γὰρ μὰ τὴν Δήμητρά γ᾽ ἐνταυθοῖ μενῶ.

37 Ita quidem nunc vulgo legitur, ex Kuſteri, ut equidem opinor, interpolatione. Omnes enim antiquae, quas vidi, editiones *γε* ignorant. Quis igitur reponere dubitet,

Οὐ γὰρ μὰ τὴν Δήμητρ᾽ ἔτ᾽ ἐνταυθοῖ μενῶ?

Plut. 64.

Οὔτοι μὰ τὴν Δήμητρα χαιρήσεις ἔτι.

Nub. 812.

Οὔτοι μὰ τὴν Ὀμίχλην ἔτ᾽ ἐνταυθοῖ μενεῖς.

Veſp. 1433.

Οὔτοι μὰ τὴν Δήμητρ᾽ ἔτ᾽ ἐνταυθοῖ μενεῖς.

Corollarii inſtar duo loca addam, ut leviter emendem.

Plut. 657.

Ἔπειτ᾽ ἐλοῦμεν· νὴ Δί᾽ εὐδαίμων ἄρ᾽ ἦν.

MS. Baroccianus 127. codex optimae notae, pro *ἄρ᾽* dat *γάρ*. Lege

Ἔπειτ᾽ ἐλοῦμεν· νὴ Δί᾽ εὐδαίμων γ᾽ ἄρ᾽ ἦν.

Veſp. 217.

Νὴ τὸν Δί᾽ ὀψὲ γὰρ ἀνεστήκασί γε.

Sic quaedam editiones. Aldus et Iunta a. 1515. *γοῦν* pro *γὰρ* habent. — *ὀψὲ γοῦν ἀνεστήκασι νῦν* dedit Kuſterus, partim recte; quem ſecutus eſt Brunckius. Iuntina ſecunda a. 1525. cui adſtipulatur MS. apud

Brunckium, — ὀψὲ γὰρ ἀνεστήκασι νῦν. quae vera eſt lectio, modo recte dividas et diſtinguas,

Νὴ τὸν Δί᾽. ὀψέ γ᾽ ἄρ᾽ ἀνεστήκασι νῦν.

ut Ran. 1189.

Νὴ τὸν Δί᾽, ὥσπερ γ᾽ εἴτις εἴποι γείτονι.

Peſſime Brunckius particulam eiecit.

Diphilus Athenaei VI. p. 228. B. 38

Πέρδικα δ᾽ ἢ κίχλην γε, νὴ Δί᾽, οὐκέτι.

ut recte legit Grotius Excerpt. p. 789. Ante contra metrum et ſermonem pro *γε* legebatur *καὶ*; quod tamen vitium ſilentio transmiſit Victorius Var. Lect. XVI. 9. In Iuliano Caeſar. p. 311. B. *Ναὶ μὰ Δία, ἔφη, μέμφομαί γε ὑμᾶς τῆς ἀνισότητος* optime habet MS. Voſſianus. Ariſtoph. Av. 639. *Καὶ μὴν μὰ τὸν Δί᾽ οὐχὶ νυστάζειν γ᾽ ἔτι Ὥρα 'στιν ἡμῖν.* Sic legendum ex Plutarchi Nicia p. 528. A. ubi corrupte editur *νυστάζειν ΓΕΠΩ Ὥρα 'στιν ἡμῖν.* *ω* enim male geminatum eſt. *τι* in *π* facile transiit. Chionides Heroſin apud Suidam v. *Ἄγνος· Καὶ μὴν μὰ τὸν Δί᾽ οὐδὲν ἔτι γέ μοι δοκῶ.* Vulgatur *ἔτι τέ μοι.* Euripides Cyclop. 541. *Καὶ μὴν λαχνῶδές γ᾽ οὖδας ἀνθηρᾶς χλόης.* Craſis enim qualis *τοὖδας* Atticis ignota eſt.

Quoties *ΑΙ* et *Ε* permutaverint librarii, doctis omnibus et pleriſque indoctis notum eſt. Minus notum eſt, hoc mendum in ſcriptore corruptiſſimo Pauſania X. 31. p. 874. relictum feciſſe, ut critici quidam, in quibus Dorvillius ad Chariton. p. 75. de Phrynichi dramatis inſcriptione haeſitarent. Ibi quidem vulgatur, *Τοῦτον τὸν λόγον Φρύνιχος ὁ Πολυφράδμονος πρῶτος ἐν δράματι ἔδειξε Πλευρῶνι· Ἐς κρυερὸν γὰρ οὐκ ἤλυξεν μόρον* — cum certo certius ſit legendum eſſe, — *πρῶτος ἐν δράματι ἔδειξε Πλευρωνίαις·*

Κρυερὸν γὰρ οὐκ ἤλυξε μόρον·
Ὠκεῖα δέ νιν φλὸξ κατεδαίσατο,
Δαλοῦ περθομένου
Ματρὸς ὑπ' Ἀλθαίας κακομηχάνου.

39 Tam apertum vitium Sylburgio latuiſſe miror; Dorvillio latuiſſe non miror. Porro monendi eſtis, lectores, ſi qui forte mearum ineptiarum lectores eritis, in ultimo verſu, tum metri tum ſenſus iuſſu, pro *αἴας* repoſuiſſe me *Ἀλθαίας*. Scaliger etiam ad Manil. V. 178. et I. Fr. Gronovius Obſ. II. 11. p. 293. *Πλευρῶνι.* ſed recte Scaliger, *Ἀλθαίας*. In Melanippidis fragmento apud Athenaeum XIV. p. 651. F. lego *θήραις* pro *θῆρες*. Pherecrates apud Polluc. II. 48. *Οὐδ' ἀποπροσωπίζεσθε κνάμοις.* Vulgatur contra metrum, *ἀπὸ προσωπίζεσθαι.* Cratinus *Νόμοις* citatus a Grammatico apud Ruhnkenium ad Timaeum p. 121. ed. ſec. *Οὐκ ἀπεῤῥήσεις σὺ θᾶττον; ἀποτιλῶ σε τήμερον.* Quod miror virum ſagaciſſimum non vidiſſe. Verba ſunt alicuius ad gallum ſive gallinam. Editum olim in Strabone, *ἠκύρωται ὄντα ἐλεγεῖα*, mutavit Caſaubonus VIII. p. 557. A. (362. C.) in *ἠκύρωται τὰ ἐλεγεῖα.* Legendum erat, *ὥστε ταῦτα ἀκυρωτέον τὰ ἐλεγεῖα, ἢ Φιλοχόρῳ ἀπιστητέον.* Saepe in fabularum titulis lapſi ſunt librarii. Etymologus M. p. 550, 14. *Νικοχάρης Λημνίᾳ· ἐπλέομεν, ὦ κόρη, ἐπὶ κῶς.* Recte legit *πλέομεν* Hemſterhuſius ad Ariſtoph. Plut. p. 57. Sed cum huius dramatis nomen a ceteris ſemper in plurali laudetur, ne ſolus Etymologus diſſentiat, ſcribe, *Νικοχάρης ΛΗΜΝΙΑΙΣ· ΠΛΕΟΜΕΝ, ὦ κόρη, Ἐπὶ κῶς.* Idem error in Alexidis fabulae titulo apud Polluc. X. 100. Vix dici poteſt, quot veterum loca corruperit literarum *Ɛ* et *C* ſimilitudo. Apud Montefalcon. Diar. Ital. p. 425. *ΜΑΧΑΤΑC* [*Ɛ*] *ΠΟΗCƐ* ſcribi debebat, ut recte infra ſcriptum eſt. Herodotus VII. 49. ſcripſit *κομίεαι*, quod habet Stobaeus, quoque alludunt Vind.

Arch. *KOMICAI* praebentes. Quid Valla invenerit, incertum eſt. Inſcriptio apud Chandler. p. 80. Brunck. Not. in Analect. III. p. 287. *Πιτθεΐδαι Θεόδωρον, ἐπεὶ πόλιν HЄΞHЄЄ*. Lege, *ηὔξησε*. Vide locum Nicandri apud Berkel. ad Steph. Byz. v. *Μυκῆναι*, qui eſt Alex. 102. Coluth. Rapt. Helen. 241.

„*MH OY* in Tragicis ſemper eſt Monoſyllabon, non obſtante Diogene Laertio ad finem vitae Cleanthis," dixerat Marklandus ad Euripidis Supplices 248; et ſimilia alibi tradit, ut ad eandem fabulam 109. Iph. Aul. 791. Et ibid. 959. „*H OY*, monoſyllabice, ut ſaepe et ſemper." „Fere," ait Brunckius ad Euripid. Oreſt. 598. „addere debuiſſet, quia contraria exempla reperiuntur, extra ſuſpicionem et controverſiam poſita, ut eſt illud [Sophoclis] Oed. Tyr. 993.

Ἦ ῥητὸν, ἢ οὐ θεμιτὸν ἄλλον εἰδέναι;"

Haec ille, cum nihil certius, quam in exemplo iſto unico, quod produxit aut producere potuit, legendum eſſe, *Ἦ ῥητὸν, ἢ οὐχὶ θεμιτὸν* —. Atque hoc tandem ipſi Brunckio ſuboluit; ita enim ſcribit ad Gnomicos Poetas p. 345. „Paragogen in *οὐχὶ* ſaepe neglexerunt librarii, cum verſuum labe, cuius rei inſigne exemplum a nemine obſervatum ad Sophoclem proferemus." Poſtea prodiit eius editio Tragici; cuius in loco laudato recte *ἢ οὐχὶ* edidit, et in nota obſervat, „*H OY*, *MH OY* apud Atticos poetas ſemper ſunt monoſyllaba," ſed ſe contrariam olim propugnaſſe ſententiam callide diſſimulat. Eadem medicina facienda fuit ibid. 630.

Κἀμοὶ πόλεως μέτεστιν, οὐχὶ σοὶ μόνῳ.

ubi vulgatur, *μέτεστι τῆσδ', οὐ σοὶ μόνῳ.* ſed in *οὐχὶ* conſentiunt omnes MSS. duo *τῆσδ'* omittunt. Et ne quis hoc a Brunckio praeceptum obiiciat, alium lo-

41 cum addam, eadem curatione indigentem. Is est in eadem tragoedia 1002.

Τί δῆτ᾽ ἐγὼ οὐχὶ τοῦδε τοῦ φόβου σ᾽, ἄναξ.

Editur quidem *Τί δῆτ᾽ ἔγωγ᾽ οὐ τοῦδε* —; cum autem editio Aldina et MS. Trin. Coll. Cant. pro *οὐ* darent *οὐχὶ*, facile erat otiosam particulam delere. Ad Marklandum revertor. Regula sane, quam tradit, est certissima. Sed quid sibi volunt ista verba, „non obstare Diogenem Laertium?" Locus hic est VII. 176.

Ἰδὼν γὰρ αὐτὸν πρέσβυν οὐκ ἠνέσχετο
Μὴ οὐ τὸ λοιπὸν ἄνεσιν ἐν φθιτοῖς ἔχειν.

Aut enim significare possunt, Diogenis in tali quaestione auctoritatem esse nullam, aut codices eius esse corruptos. Si hoc credidit Marklandus, veritatem ipsam attigit. Licet enim pessimus poeta fuerit Diogenes, metri plerumque satis callens est. Repetendae modo literae duae, et lectionem habebimus canoni Marklandiano consentaneam:

Τὸ μὴ οὐ τὸ λοιπὸν ἄνεσιν ἐν φθιτοῖς ἔχειν.

Saepe editorum recentiorum socordia evenit, ut loca velut mendosa correxerint Viri docti, quae iamdudum sana et sincera in primis editionibus exstabant. Exemplum subministrat Aristophanis Scholiastes ad Ran. 1114. ubi laudatis ex Euripidis Phryxo verbis, pergit, *ἀλλ᾽ ὀλίγων ἐστὶ Φρύξος.* Cum hoc satis ineptum esset, recte correxit Valckenaerius Diatrib. p. 17. B. *ἀλλ᾽ ὁ λέγων ἐστὶ Φρύξος.* Sed nihil opus erat; sic enim plane legitur in editione Aldina.
42 Mox etiam *Ἀλλ᾽ ὅτι τούτου* in Euripidis versu ex Hippolyto 191. recte vulgarat Aldus, sed *ὅτε,* quod postea editiones insedit, Valckenaerio imposuit. Idem autem ne cuiquam accidat in eodem Scholiaste ad Vesp. 842. sedulo cavebo. *Μετὰ γὰρ τὸ κωλυθῆναι* (lege *καταλυθῆναι*) *τὴν τῶν Τιτάνων ἀρχὴν, τὸν δε-*

ξάμενον τὴν βασιλείαν, ἐπιτρέπειν Ἑστίᾳ λαβεῖν ὅ,τι βούλοιτο. (Philoſtrato V. A. VII. 2. καταλύων τυραννίδα ex omnibus MSS. reddi debebat.) Excidit nomen eius, qui regnum accepit, quod ex Aldina revocandum eſt, τὸν Δία δεξάμενον: illa quidem, levi errore, quem correxi, exhibet διαδεξάμενον. L. Boſius Animadverſ. p. 11. in Schol. ad Av. 779. pro εὐδεινοῦ emendat εὐδιεινοῦ: ſin autem Aldi editionem conſuluiſſet, operam ſuam ſupervacuam eſſe vidiſſet.

Negant Viri doctiſſimi R. Daweſius Misc. Crit. p. 282. L. C. Valckenaerius ad Schol. in Eurip. Phoeniſſ. 1683. ἠδὲ pro καὶ Atticum eſſe. Sed huic ſententiae adverſantur Eurip. Hec. 322. Iph. Aul. 817. Herc. Fur. 30. (quem ipſum locum citat Valckenaerius ad Phoeniſſ. 609.) Aeſchyl. Theb. 868. Perſ. 16. 21. 22. 26. 289. 535. Agam. 42. Choeph. 1025. Eumenid. 188. 417. Sophocl. Antig. 684. 685. Alexis Athenaei VII. p. 322. D.

NOTAE ET EMENDATIONES

IN

A T H E N A E U M.

43 Lib. I. p. 2. A. init. *Τι* praefigit Aldus, *ΤΙ* Turnebus. Sed delendum, sive articulus est, sive Timocratis nomen, recte statuit Schweighaeuserus. (*R. H.*)

I. p. 3. F. Antiphanes: *In Editionibus legitur,*

Τοῦ γάρ τις ἄλλου, πρὸς θεῶν περ, οὕνεκα
Εὔξαιτο πλουτεῖν εὐπορεῖν τε χρημάτων;

Notavit Porsonus: Τοῦ δὲ γάρ τις MSS. Lege aut *Τοῦ γάρ τις* aut *Τοῦ δ' ἄν τις ἄλλου, πρὸς θεῶν, πὲρ οὕνεκᾶ*, id est, *πάτερ, οὕνεκ' ἄν.* Hoc unum observabis, si in versus initio *Τοῦ δ' ἂν* legeris, commodam quidem in fine ad hiatum explendum fore particulam, sed non necessariam; si *γὰρ* retinebis, necessariam. Saepe a Comicis inducuntur filii huiusmodi consilia patribus dantes. Menander Stobaei p. 153, 51. ed. Gesn. 93. Grot. 50. Cleric. *Ἃ δὲ μὴ σεαυτοῦ, τῆς τύχης δὲ πάντ' ἔχεις, Τί ἂν φθονοίης, ὦ πάτερ, τούτων τινί;* Si Brunckio fides, *περ* omittit B. *i. e. MS. Paris. Reg.* 3056. (*R. H.*)

44 *Ibid.*

οὐχὶ τοῖς λαμπροῖσι δὲ
Δείπνοις τὸ πεινῆν παύεται.

Ita Porsonus. οὐχὶ τοῖς λ. γὰρ Casaub. οὐχὶ δὲ edd. Ven. Turn. sed *δὲ* manu sua deleverat Turnebus.

I. p. 4. F. Antiphanes:

οὗτοι δὲ τῶν ἐν τῇ πόλει
Τὰ δεῖπν᾽ ἀφορῶσι, καὶ πέτονται δεξιῶς
Ἐπὶ ταῦτ᾽ ἄκλητοι.

Ita correxit Porſonus. Vulgo οὗτοι δὲ τὰ δεῖπνα τῶν ἐν τῇ πόλει ἀφορῶσι.

I. p. 5. B. Plato: ἐγὼ δ᾽ ὢν ἐνθάδ᾽ ἐν τῇ ᾽ρημίᾳ. *Ita Porſonus. Vulgo Ἐγὼ δ᾽ ἐνθάδ᾽ ἐν τῇ ἐρημίᾳ.*

I. p. 7. C. εἰ μὴ μείζους ἔχουσιν. vulgo deeſt μή· μείζους οὐκ ἔ. Caſaubonus.

I. p. 7. E. Euphron:

θηλεῖαν λαβὼν
Γογγυλίδα ταύτην ἔτεμε λεπτὰ καὶ μακρά.

Caſaubonus ἔτεμεν εἰς λεπτὰ σφόδρα. MSS. ἔτεμε λεπτὰ tantum. Suidas εἰς μακρὰ καὶ λεπτὰ in v. Ἀφύα. Confer Herodot. II. 147. VII. 121. et ad hunc locum Valckenaerium (IV. 148.). Mox,

μήκωνος ἐπιπάσας ἄνω
Κόκκους —

vulgo ἐπιπάσσας. ἐπιπάσας Turn.

Ibid. Proxime ſequentia ſic dedit Caſaubonus,

Κόκκους μελαίνης τὸν ἀριθμὸν δυώδεκα,
Περὶ τὴν Σκυθίαν ἔλυσε τὴν ἐπιθυμίαν.

ἔΠλυσε Ald. et puto Turn. Sed ex emendat. ἔκλυσε: prius erat ἐκλῦσε. Lege ἔπαυσε, i. e. ἔπαυσε. Paullo ante δώδεκα edd. Ald. Turn. (*R. H.*) *In margine* 45 *exemplaris Editionis Schweighaeuſer. hos verſus ita correxit Porſonus,*

μήκωνος, ἐπιπάσας ἄνω
Κόκκους μελαίνης τετταράκοντα τὸν ἀριθμὸν,
Περὶ τὴν Σκυθίαν ἔπαυσε τὴν ἐπιθυμίαν.

Et in proximo verſu μασώμενος.

I. p. 8. A. *Archilochi verſus ita ſupplevit, et emendatos diviſit Porſonus:*

(Ἐσθίων θ᾽) ὢν οὔτε τῖμον (οὔτιν᾽) εἰσενήνοχας,
Οὔτε μὴν κληθεὶς ἐς ἡμᾶς ἦλθες, οἷα δὴ φίλος·

Ἀλλά σ᾽ ἡ γαστὴρ νόον τε καὶ φρένας παρήγαγεν
Εἰς ἀναίδειαν.

Vulgo legitur — μεθύων οὔτε τι τίμον εἰσήνεγκας, οὐδὲ μὴν κληθεὶς ἦλθες, οἷα δὴ φίλος, ἀλλά σε γαστὴρ νῶντε καὶ φρένας παρήγαγεν εἰς ἀναιδίην.

I. p. 8. B. Eubulus:

Ὃν φασι παρακληθέντ᾽ ἐπὶ δεῖπνον πρός τινος
Εἰπόντος αὐτῷ τῶν φίλων ——

Ita Porſonus. In Ed. Caſaub. ἐπὶ δεῖπνον πρὸς φίλου τινὸς, Εἰπόντος αὐτῷ τοῦ φίλου.

I. p. 8. C. lin. 5. Eubulus: Φάναι δ᾽ ἔπειτα *emendat Porſ. pro vulg.* Ἔπειτα φάναι.

I. p. 8. C. *Edit. Caſaub.* Ἀσυμβόλου δείπνου γὰρ ὅστις ὑστερεῖ, Τοῦτον ταχέως νόμιζε καὶ τάξιν λιπεῖν, Ἄμφις φησὶ ὁ Κωμικός. Χρύσιππος δὲ φησὶν, Ἀσύμβολον κώθωνα μὴ παραλίμπανε.

Duos priores verſus cum Eubuli verſibus iungit Brunckius, et deinde legit Ἄμφις φησὶν ὁ Κωμικὸς,
46 Ἀσύμβολον κώθωνα μὴ παραλίμπανε. Sed totus locus ita disponendus eſt:

Ἀσύμβολον κώθωνα μὴ παραλίμπανε.
Ἀσυμβόλου δείπνου γὰρ ὅστις ὑστερεῖ,
Τοῦτον ταχέως νόμιζε κἂν τάξιν λιπεῖν.

Excidit prior verſus propter ſimile initium, poſtea loco poſitus non ſuo. (*R. H.*)

I. p. 9. C. Menander: ὑποβινητιῶντα βρώματα. Infra IV. p. 133. A. Corrige et ſupple H. Steph. Ind. Theſaur.

I. p. 9. D. Ἑλλήσποντον δὲ Ὅμηρος κ. τ. λ. Plato Rep. III. p. 404. B. infra IV. p. 157. B.

I. p. 9. E. εἰς ἐλευθερίαν καὶ αὐτάρκειαν ἐξαιρέτως τοὺς βασιλεῖς ἀποκαθίστησι.

Duo ultima verba in Codicibus deeſſe teſtatur Schweighaeuſerus: eorum loco in uno Cod. eſt exiguum ſpatium vacuum, in altero legitur πρώτου. *Locum ita emendavit Porſonus:* εἰς εὐτέλειαν καὶ

αὐτάρκειαν ἐξαιρεῖται τοὺς προτοῦ. *De prima emendatione notavit*:

εὐθεῤίαν Turnebi margo. Lege εὐτέλειαν, ut p. 8. F. lin. 8. ſed praecipue ibid. A. 5. Plutarch. II. p. 461. C. ἐθιστέον οὖν τὸ σῶμα δι' εὐτελείας πρὸς εὐκολίαν, αὐταρκὲς ἑαυτῷ γινόμενον. (*R. H.*)

I. p. 11. C. Cantharus:

Οὐκοῦν ἀκρατισώμεθ' αὐτοῦ μηδαμῶς· Ἐν Ἰσθμῷ γὰρ ἀριστήσομεν. Ita Caſaub. ἀκρατισόμεθ' ἀντὶ τοῦ μηδαμῶς Ald. ἀκρατισόμεθ' tantum Turn. Legere potes

Οὐκοῦν ἀκρατισώμεθ' αὐτοῦ; — Μηδαμῶς,
Αὐτοῦ γ' ἐν Ἰσθμῷ γὰρ τάχ' ἀριστήσομεν. (*R. H.*)

I. p. 11. D. lin. 4. Lege τροφαῖς τέσσαρσιν (vel 47
τέτταρσιν) cum Turnebo, MSS. A. B. Euſtathio ad Od. *Π*. p. 1791, 38 = 589, penult. (*R. H.*)

I. p. 13. E. πρὸς οἰωνοῦ τιθέμενοι. Suid. v. πρὸς οἰωνοῦ δεξιοῦ τιθέμενοι.

I. p. 14. E. Ἀγαλλίς. „Ἀναγαλλὶς in Suida et forte melius.“ *Haec ex margine exemplaris Editionis Turnebianae citat Porſonus, addens,*

Recte, ut opinor, iudicat Turnebus. Semel ſcriptae erant literae bis ſcribendae: τὴν εὑρεσιναγαλλίς. (*R. H.*)

I. p. 15. A. *Duos verſus, qui in prioribus Edd. deſunt, e MSS. dedit Schweighaeuſer.*

Ἔξω, μακρὰν, παρ' αὐτὸν, ὑπὲρ αὐτὸν, κάτω,
Ἄνω βραχεῖαν ἀπόδοσιν ἐγκαταστρέφει.

καταστρέφει *pro* ἐγκατ. *emendat Porſonus.*

I. p. 15. B. Demoxenus:

νεανίας τις ἐσφαίριζεν ὢν
Ἐτῶν ἴσως [1] (ἑκκαίδεκ' ἢ) ἑπτακαίδεκα,
Κῷος· θεοὺς γὰρ φαίνεθ' ἡ νῆσος φέρειν.
Ὃς ἐπεί ποτ' ἐμβλέψειε τοῖς καθημένοις
Ἢ λαμβάνων τὴν σφαῖραν, ἢ διδοὺς, ἅμα
Πάντες ἐβοῶμεν, (ὥσπερ ἐκ κελεύσματος)
[2] Ἡ τ' εὐρυθμία, τό τ' ἦθος, ἥ τάξις θ' ὅση

Ἐν τῷ τι πράττειν ἢ λέγειν ἐφαίνετο,
Τέρας τι κάλλους, ἄνδρες· οὔτ' ἀκήκοα
Ἔμπροσθεν, οὔθ' [3] *ἑόρακα τοιαύτην χάριν.*
Κακὸν ἂν τι μεῖζον ἔλαβον, εἰ πλείω χρόνον
Ἔμεινα· καὶ [4] *νῦν γ' οὐχ ὑγιαίνειν μοι δοκῶ.*

Quidquid in his versibus ab Edit. Casaub. discrepat, e Porsoni emendatione est. 1. *ἐτῶν ἴσως ἑπτακαίδεκα*
48 *Casaub.* vid. III. p. 127. D. Dio Chr. XXI. p. 272. (506.) *Verba in uncinis inclusa supplevit Pors.* 2. *Casaub. ἡ δ' εὐρυθμία, Τό, τ' ἦθος, ἥ τε τάξις ὅση Ἐν τῷ τι λέγειν ἢ πράττειν ἐ.* 3. *Πέρας ἔτι κάλλους Casaub. Porsoni emendatio e schedis eius iuvenilibus sumpta est: in margine exemplaris Edit. Schweigh. unde ceterae huius fragmenti emendationes petitae sunt, ista non apparet.* 3. *ἑώρακα Cas.* 4. *νῦν δ' Cas.*

I. p. 17. A. *καὶ κλήρου μὲν τὸν λαχόντα, στοχάζεσθαι ταύτης.*

κλήρου μὲν ed. Turn. *κλήρῳ μὲν* fecit ipse Turnebus. *κληρουμένου* errore typothetae, ut accentu liquet, dedit Aldus, pro *κληρουμένων*, quod recte servant MSS. et Eustathius ad Od. *Α.* p. 1426, 22=68, 28. Sed quod hic addit, *ἐκείνων*, inutile est. Vide Valckenaerium ad Herodot. III. 128. (*R. H.*)

I. p. 18. C. Antiphanes:

Ἑφθὸν κομιδῇ πεποίηκεν, ἀποκναίσειεν ἂν
Κἂν ὁστισοῦν μου λαβόμενος τοῦ δέρματος.

vulgo *πεποίηκ'*, et *καὶ ὁστισοῦν.*

Ibid. Hermippus:

Μὰ τὸν Δί', οὐ μέντοι μεθύειν τὸν ἄνδρα χρὴ
Τὸν ἀγαθόν.

Vulgo *μὰ Δί' οὐ κ. τ. λ.*

I. p. 20. B. *προσέτι τε*

Τὴν λαμπροτάτην πόλεων πασῶν, ὁπόσας ὁ Ζεὺς ἀναφαίνει,

τὰς Ἀθήνας λέγω. Comici alicuius anapaestus. Alios

vide apud Eustath. ad Il. *Λ.* p. 877, 53=828, 6. qui sunt Hermippi.

I. p. 22. B. *καὶ Ὅμηρος δὲ* [*ἤ. τῶν Ὁμηριδῶν τις*] 49
ἐν τοῖς εἰς Ἀπόλλωνα, φησὶν, etc. *τῶν τις Ὁμηριδῶν* Eustath. ad Od. *Θ.* p. 1602, 25. (316, 47. Bas.) probante Casaubono, non item Valckenaerio ad Herodot. VIII. 91. sed *τῶν τινὸς οἰκετῶν* infra III. p. 108. D.

I. p. 22. D. *Κλεόφαντον Θηβαῖον.* Lege *Κλεόλαν τὸν Θηβαῖον.*

I. p. 22. F. Alcaeus: *Ἡ δ' ὥρη χαλεπή· πάντα δὲ διψᾷ ὑπὸ καύματος.* *Ita Casaubonus.* *δι ὑπὸ καύματος* ed. Ald. MS. b. *πάντα δ' ἐδίψουν* MS. a. *i. e.* Epitomes MS. olim Sedanensis, nunc Parisiensis. Lege vero *διψᾶσ' ὑπὸ καύματος*, et vide ad X. p. 430. B. (MS. b. est Parisiensis, Hermolai Barbari manu exaratus.) (*R. H.*)

Ibid. Antiphanes: *τὸ δὲ*
Ζῆν εἰπέ μοι τί ἐστι; τὸ πιεῖν, φήμ' ἐγώ.
Vulgo πίνειν.

I. p. 23. A. Antiphanes:
Τὰ δ' ἀντιτείνουθ', οἱονεὶ δίψαν τινὰ
Ἢ ξηρασίαν σχόντ', αὐτόπρεμν' ἀπόλλυται.
Vulgo *δίψαν τινὰ, Ἢ ξηρασίαν ἔχοντ'. σχόντ'* Grot. Gataker. Cave autem legas *τιν' ἢ ξηρασίαν σ.* *Ξηρασίαν* secundam corripit, ut *ὑγρασίαν* Alexidis IX. p. 383. D. (*R. H.*)

I. p. 23. E. Theopompus:
μετὰ ταῦτ' ἐπίνομεν
Κατακείμενοι μαλακῶτατ' ἐπὶ τρικλινίῳ.
vulgo *ἐπίνομεν μετὰ ταῦτα.* sed recte emendavit Toupius Cur. Posterior. in Theocrit. XV. 98.

Ibid. Alexis: *μετὰ ταῦτ' ἀναπεσεῖν* 50
Ἐκέλευον αὐτὴν παρ' ἐμέ.
Sotades VII. p. 293. C. *ἑψητὸν δὲ μετὰ ταῦτ' ἐστὶ τί;* [non *ἐστιν.* Confer Stratonem IX. p. 383. A.] Alexis III. p. 117. F.

I. p. 28. E. Alexis: *Θασίοις καὶ Λεσβίοις οἰναρίοις.* *Legit Porſ. Θ. οἰναρίοις καὶ Λεσβίοις conferri iubens* II. p. 47. D.

Ibid. Alexis:

Ἡδύς γ᾽ ὁ Βρόμιος τὴν ἀτέλειαν Λέσβιον
Ποιῶν τὸν οἶνον εἰσάγουσιν ἐνθάδε·
Ὃς ἂν εἰς ἑτέραν ληφθῇ δ᾽ ἀποστέλλων πόλιν,
Κἂν κύαθον, ἱερὰν ἐγγράφων τὴν οὐσίαν.

vulg. Λεσβίον. coni. Caſaub. *Λεσβίοις. Tertius verſus vulgo legitur ὃς δ᾽ ἂν εἰς ἑτέραν ληφθῇ γ᾽ ἀποστέλλων πόλιν. γ᾽* omittunt MSS. lege igitur *Ὃς ἂν εἰς ἑτέραν ληφθῇ δ᾽ ἀ. π.* Sic VI. p. 225. B. lege *Ἔπειτ᾽ ἐὰν τ.* Ibid. E. *μόλις δ᾽ ἐάν ποτ᾽.* XIV. p. 654. E. *ἄνθρωπον δ᾽ ἐάν τις.* Haec omnia ex MSS. VI. p. 226. B. cum *γε* deſit in MSS. lege *πωλῶν τινί* (*pro πωλῶν γε τόν.*) V. p. 222. B. *οἱ δ᾽ ἑαυτοῖσι σοφοὶ* (*pro οἱ δέ γ᾽ αὐτοῖσι.*) Etiam XIV. p. 613. C. puto legendum *Νυνὶ δὲ πρότερον τοῦ πόνου* (*pro πρότερόν γε τ. π.*). *ἂν δ᾽ ἔρῃ* MS. Soph. Oed. T. 759. *ἂν λέγῃς δὲ* Philoct. 756. Turn.

I. p. 29. C. Archeſtratus:

Πολλαῖς πρεσβεύων ἐτέων περικαλλέσιν ὥραις.

ubi vulgo legitur *π. πρ. ἑτέρου οἴνου π. ὥ. ἑτέρου* omitt. Caſaub. dele *οἴνου* et lege *ἐτέων.* Apud Herodot. I. 32. *ἑτέρων* in textu, *ἐτέων* in m. *Arch.*

I. p. 29. D. *Φοίνικος δὲ οἴνου μέμνηται καὶ Ἔφιππος, Κάρυα, ῥοιὰς, φοινίκια ἕτερα νωγαλίσματα κ. τ. λ.*

51 *Porſonus: Ἀντιφάνης: βότρυς· ῥοιάς· φοίνικας· ἕτερα νωγαλεύματα* infra II. p. 47. D. *νώγαλα* Caſaub. ex Euſtathio ad Il. Σ. p. 1163, 25. *μικρὰ* addit poſt *οἴνου* ex Noſtro II. p. 57. E. *ῥοὰς* Photius et *νωταλαῖν*, recte, ſi legis *νωγαλαῖν.*

I. p. 31. D. *φησὶν οὖν, οἶνον δ᾽ Οἰνουντιάδην, ἢ Λένθιν, ἢ Παρύστιον, ἢ Ὄνογλιν, ἢ Σταθμίταν, καὶ τὸν ἐκ Καρύστου, ὅς ἐστι πλησίον Ἀρκαδίας.*

Not. Recte Casaubonus *Καρύστιον*, in ceteris aberrans. A *Λένθιν* sollicitando eum retraxit Hesychius. *Λένθις. οἶνος. Λάκωνες.* Ab *Ὄνογλιν* sollicitando retrahere debebat idem Hesychius. *Ὀνίγλη. εἶδος οἴνου.* Sed MS. rectius *Ὀνίγλιν*, accentu tantum male collocato. Utra scriptura rectior sit, per *ι* an *ο*, nescio. Deinde voces istae, *καὶ τὸν ἐκ Καρύστου; ὅς ἐστι πλησίον Ἀρκαδίας*, transponendae sunt post *ἐρύματός τινος* supra.

I. p. 31. F. ult. *ἐπὶ χόας πεντήκοντα*, *pro vulgato περὶ τοὺς πεντήκοντα*, *ex Turnebi*, *ut videtur*, *emendatione legit Porsonus*, *addens*,

[illegible]

Sed ut corruptelae origo pateat, scribe $\overset{\pi}{ε}χοῦς$, quod in $π^{ε}τους$ facile mutari potuit: vide locum citatum ad III. p. 75. C. p. 102. C. (*R. H.*)

I. p. 32. B. *μυρτίτης δὲ ἢ μυῤῥίνης οἶνος κεῖται παρὰ Ποσειδίππῳ*,

Λιψηρὸς ἄτοπος ὁ μυῤῥίνης ὁ τίμιος.

Sic in Editione Casauboniana legitur: in margine exemplaris quae sequuntur notavit Porsonus:

Dubitatio ista orta est ex librariis aut Epitomae confectore, non ab Athenaeo, qui scripserat, *μυρίνης δὲ οἶνος κεῖται παρὰ Ποσειδίππῳ, Λιψηρὸς ἄτοπος ὁ μυρίνης ὁ τίμιος.* Recte etiam Pollux *μυρίνης* VI. 17. Rem conficit Diphilus apud Nostrum IV. p. 52
132. E. *Χαριεῖ πολὺ μᾶλλον ἢ μυρίνην προσεγχέας.* Nihil expedit Perizonius ad Aelian. V. H. XII. 31. (*H. D.*)

I. p. 32. C. In primo versu lege *Ἦν ἄρ᾽* pro *Ἦ γὰρ ἔπος τόδ᾽ ἀληθές.* (*R. H.*)

Praeter emendationes in Librum Primum modo memoratas, sequentia in margine editionis Schweigh. correxit Porsonus.

p. 3. F. 1. *Χῖον pro Χίου.*

p. 4. A. 1. *Indicat Stob. p.* 885.

p. 4. E. 2. ἐκγραψάμενος pro ἐγγραψάμενος.
Ibid. 6. Παχυνικῶν θύννων pro Παχύνου θ.
p. 4. F. 1. εἴκοσιν pro εἴκοσι.
p. 5. C. 4. Ἡ φωλὴ, δέμας ἐστί. *Hemistichium quod e MSS. addiderat Schweigh. delevit Porsonus.*
p. 6. A. 6. ὀψόπωλιν Suid. pro ὀψοπωλίαν.
p. 6. B. 1. δειπνήσεις; pro δειπνεῖς;
p. 6. F. 4. τὴν παρακειμένην αὐτῷ pro τὴν παρ' αὐτῷ.
p. 9. A. 8. τοὺς ἀριστεῖς pro τοὺς ἀρίστους.
p. 10. E. 9. ταῖς ἡδοναῖς ἐπακολουθήσαντας pro παρακολουθήσαντας.
p. 10. F. 6. τοῦ πώματος MS. b. pro τοῦ πόματος.
p. 11. D. 9. χἀκατοντάρχας pro καὶ ἑκατοντάρχας.
p. 14. D. 1. βούλησιν pro βουλήν.
Ibid. 8. κυβιστητήρων pro κυβιστήρων.
p. 14. F. 3. φούλλικλον pro φουάλικλον.

Lib. II. p. 35. D. Diphilus:
Ὅς τὸν ταπεινὸν μέγα φρονεῖν ποιεῖς μόνος.
vulgo ὅταν — ποιῇς.

53 II. p. 35. E. Χαιρήμων δὲ ὁ Τραγῳδὸς κ. τ. λ. Vide infra XIII. p. 562. E.

II. p. 36. B. Mnesitheus:
Τοῖς μὲν μέτριον πίνουσι καὶ κεκραμένον,
Εὐθυμίαν φέρει γ'· ἐὰν δ' ὑπερβάλῃς,
Ὕβριν· ἢν δ' ἴσον ἴσῳ προσφέρῃς, μανίαν ποιεῖ·
Ἐὰν δ' ἄκρατον, παράλυσιν τῶν σωμάτων.

Qui versus in Editione Casauboniana metro violato ita leguntur: Εὐθυμίαν φέρει γ'· ἐὰν δ' ὑπερβάλῃς ὕβριν. Ἐὰν δ' ἴσον ἴσῳ προσφέρῃ, μανίαν ποιεῖ. Ἂν δ' ἄκρατον, παράλυσιν τῶν γε σωμάτων.

II. p. 36. C. Eubulus:
Ὃν εἰσπιόντες οἱ σοφοὶ κεκλημένοι.

ita vulgo. ἐκπιόντες, ut videtur, legebat Porſonus, cum hoc inter exempla confuſorum K et IC adducit.

II. p. 36. E. Alexis, ut vulgo legitur:

Ὁμοιότατος ἄνθρωπος οἴνῳ τὴν φύσιν
Τρόπον τίν᾽ ἐστιν. τὸν γὰρ οἶνον τὸν νέον
Πολλή γ᾽ ἀνάγκη καὶ τὸν ἄνδρ᾽ ἀποζέσαι·
Πρώτιστον ἀφυβρίσαι κ᾽ ἀπανθῆσαι· πάλιν,
Σκληρὸν γενέσθαι.

Melius *ὁμοιότατον* Stobaeus CXIV. p. 585. Gesn. CXVI. p. 475. Grot. ubi MS. A. *καὶ γὰρ οἶνον.* deinde lege, ope Stobaei, cum Valckenaerio ad Herodot. IX. 31. *ἀφυβρίσαι τ᾽ ἀπανθήσαντα δὲ Σκληρὸν γενέσθαι.* Sequentia usque ad *πότιμον γενέσθαι* omiſit Stobaei, ut puto, librarius.

II. p. 42. A. *In Aldina legitur, καθὰ τὸν ἐν Κιθαιρῶνι. παρ᾽ ᾧ Ζηνὸς Ποσειδῶνος ἱερόν ἐστιν.*

Not. Lege *καθὰ τὸν ἐν Καρίᾳ, παρ᾽ ᾧ Ζηνοποσειδῶνος ἱερόν ἐστιν.* Vide VIII. p. 337. D. 54

II. p. 43. B. et III. p. 74. E. Antiphanes:

οἷα δ᾽ ἡ χώρα φέρει
Διαφέροντα τῆς ἁπάσης, Ἱππόνικ᾽, οἰκουμένης.

Vulgo, *διαφέροντα πάσης Ἱππόνικε τῆς οἰκουμένης.*

Mox corrigit Porſonus,

—— βοσκήματ᾽, ἔρια, μύρτα, θυμιάματα.
—— ὕδωρ δὲ διαφέρον,
Ὥστε καὶ γνοίην ἂν εὐθὺς Ἀττικὸν πίνων ὕδωρ.

ubi vulgo θύματα — δὲ omiſſ. — ὕδωρ πίνων.

II. p. 44. C. *οὐδενὸς ἧττον διακεῖσθαι σώμασιν ἐῤῥωμενεστέρους.* *Not.* *ἐῤῥωμένους* Euſtath. ad Il. *I.* p. 916, 47=881, 33.

II. p. 47. D. Araros Campylione: vid. III. p. 86. D.

II. p. 49. C. Antiphanes:

Ἐπεὶ δ᾽ ὁ τρίπους ἤρθη κατὰ χειρῶν τ᾽ εἴχομεν.

κατὰ χειρῶν ἐχέομεν (ſine *τ᾽*) Euſtath. ad Il. *I.* p. 740, 16=635, 50.

II. p. 49. D. Aristophanes: τράπεζαν ἡμῖν φέρε, *Τρεῖς πόδας ἔχουσαν.* Lege τρ. ἡ. εἴσφερε, et refer ad Telmissenses, Fragm. 4. p. 271. ed. Brunck.

II. p. 49. F. Alexis: ἑώρακας πώποτε ἤνυστρον — *Not.* πώποτε Eustathius quoque ad Il. *B.* p. 160, 4.

II. p. 50. F. Amphis:

Ὁ συκάμινος συκάμιν', ὁρᾷς, φέρει,
Ὁ πρῖνος ἀκύλους, ὁ κόμαρος μιμαίκυλα.

Adde ex Polluce I. 233. *Ἡ κρανία μέσπιλα.* (*H. D.*)

II. p. 51. D. *Ἐν δὲ Κρήσσαις καὶ κατὰ τῆς βάτου.* Lege καὶ τὰ τῆς βάτου ex Eustathio ad Il. p. 835, 11 = 769, 5. ubi in sequente Sophoclis Fragmento στρογγύλον pro γογγύλον.

II. p. 52. C. Phrynichus:

Τοὺς γομφίους δ' ἅπαντας ἐξέκοψεν, ὥστε νυνὶ
Οὐκ ἂν δυναίμην Ναξίαν ἀμυγδάλην κατάξαι.

aliter Toup. in Suid. I. p. 25.

II. p. 52. F. καὶ Ἀντίλοχος,
Ῥοδῆς τε καλὸν ἄνθος.

Lege Ἀρχίλοχος. vid. Ruhnk. ad Paterc. I. 5. Valcken. Animadv. ad Ammon. III. 11. p. 204. (*H. D.*)

II. p. 55. B. *Porsonus in Appendice ad Toup.* IV. *p.* 502. „In Alexide Athenaei II. p. 55. B. εὕρημα in εὑρήματα mutandum est, non in εὕρεμα, verbum Atticis incognitum, cum Grotio Excerpt. p. 599. unde futile contra Thomam Magistrum argumentum duxerunt Viri eruditi. Bis autem peccavit Vir summus, primum quod εὕρεμα contra Atticismi normam admiserit, deinde quod ad incertas fabulas hocce fragmentum rettulerit, cum ad Olynthium sive Olynthios referendum ex Athenaeo III. p. 75. B. discere potuisset.“

II. p. 56. D. Teleclides:

ξυγγενέσθαι διὰ χρόνου μ' ἐλιπάρει.

Ita Porsonus. Vulgo λιπαρεῖτό με.

II. p. 58. A. Ephippus, qui plenius citatur XV. p. 642. E.

Χόνδρος [1] μετὰ ταῦτ' εἰσῆλθε, μύρον Αἰγύπτιον,
Φοινικίου βῖκός τις [2] ὑπανεῴγνυτο,
Ἴτρια, [3] τραγήματά θ' ἧκε, πυραμοῦς, ἄμης,
Ὠῶν [4] ἑκατόμβη, πάντα ταῦτ' ἐχναύομεν,
Ἐμασώμεθ' οὕτως ἀνδρικῶς, ὅσ' εἴχομεν.

1. vulgo μετά τ' εἰσῆλθεν. *ΜΕΤΑ ΤΑΥΤΑ* 56
ut Eubulus p. 300. C. p. 302. D.

2. I. p. 29. D. ὑπανεῴγνυται male.

3. vulgo τραγήματα θῆκε. Veram lectionem mireris non vidiſſe Valckenaerium ad Eurip. Phoen. 196. p. 66.

4. Ut recte Valckenaerius ad Eur. Phoen. 28.

Ibid. Nicomachus: οὐσίδιον recte: male οὐσείδιον ed. Caſaub.

II. p. 58. B. *Porſonus ad Euripidis Medeam. v.* 139. 140. X. „In Athenaei libro ſecundo p. 58. B. χηνείων δ' ᾠῶν Ἔριφος·

ᾠὰ λευκά γε
Καὶ μεγάλα· χήνει' ἐστὶν, ὥς γέ μοι δοκεῖ·
Οὗτος δέ φησι ταῦτα τὴν Λήδαν τεκεῖν.

Ultimus verſus in impreſſis pro Athenaei verbis legitur."

II. p. 58. D. Antiphanes:

τρώγοντες μολόχης ῥίζαν.

καὶ πάλιν,

πραότερος ἔγωγε μολόχης.

Ita hunc locum legiſſe Porſonum patet ex Nota ad Hecub. 1161. *ed. 3tiae. Vulgo* Καὶ Ἐπίχαρμος, πραΰτερος ἔγ. μ. *Libet ipſius verba ſubiicere.* „Duo loca ex Athenaei Epitome II. p. 58. D. citat Euſtathius ad Odyſſ. *Α.* p. 1406, 58=41, 40. Τρώγοντες μολόχης ῥίζαν καὶ * πάμα, πραότερος ἔγωγε μολόχης. Sic bene ed. Rom. nam Baſ. mendoſe πρότερος. Koenius ad Gregor. p. 215. ex Athenaeo vio-

lenter corrigit καὶ Ἐπίχαρμος. Sed et Antiphanis nomen modo omiserat Eustathius, et millies alias scriptorum nomina supprimit. Notum est λι et λν
57 ita in MSS. exarari, ut facillime pro μ capi possint. Scripserat Eustathii librarius παλι̅, quod πάλιν significat. Linea enim superducta, si vocalis praecedit, ponitur pro ν, si consonans, pro α. Ergo librarius si pro λι per errorem μ scripsit, consequitur ut errare pergat, et scribat πάμα."

II. p. 60. E. Antiphanes:

Ἐγώ γ' ἄν, εἰ τῶν ὑμετέρων φάγοιμί τι.

Vulgo ἐγὼ γὰρ ἄν τι τῶν ὑμετέρων φάγοιμι.

II. p. 60. F. Epicharmus: οἱ μύκαις ἄρα Ἐσκληκότες. *Ita Porson. Vulgo αἱ μύκαι ἄρ' ἐπεσκληκότες.*

II. p. 62. E. μῆκος δὲ ποδῶν δώδεκα. Pro ποδῶν, πηχῶν Stephan. Byz. v. Γαιτοῦλοι. (*H. D.*)

II. p. 62. F. Sophocles Ἰχνευταῖς·

Κἀξορμενίζει, κοὐκ ἐπισχολάζεται.

κἀξορμενίζειν οὐκ Eustathius ad Il. *M.* p. 857, 14.

II. p. 63. A. Antiphanes: *Vulgo Ἀσπάραγος ἠγλάϊζεν· emendavit Porson. ἐπηγλάϊζετ'. citans p. 65. C.*

Ibid. Philyllius:

Οὐκ εἰμὶ τέττιξ, οὐδὲ κοχλίας, ὦ γύναι.

Omittitur in Editionibus ὦ.

II. p. 65. D. Nicostratus vel Philetaerus. Similia habent Eubulus VII. p. 311. D. Philippus VIII. p. 359. A. Lege et distingue,

τί οὖν ἀγοράζω; φράζε γάρ,
Μὴ πολυτελῶς, ἀλλὰ καθαρείως· δασύποδα,
Ἐὰν περιτύχῃς, ἀγόρασον, καὶ νηττία
Ὁπόσα σὺ βούλει, καὶ κίχλας, καὶ κοψίχους·
Ὀρνιθίων τε τῶν ἀγρίων τούτων συχνά·
Χαρίεν γάρ.

58 MSS. habent καθαρείως, et addunt γάρ, teste Casaubono.

II. p. 66. F. *In Alexidis versu Σαμιακοῦ pro Σαμικοῦ, et in Orphelionis ἀλείφεται pro ἀλείφετο Porson.*

II. p. 67. F. *πολλοὶ δὲ σάκκοι καὶ θύλακοι βιβλίων, κ. τ. λ. θύλακες* ex MS. Parif. Ruhnken. ad Callimach. fr. 360. et ad Longin. §. 43. *βολβῶν* Toup. (*H. D.*)

II. p. 68. A. *Vulgo, Κρατῖνος Γλαύκῳ*

Οὐ πρὸς παντός ἐστιν ἀρτύσαι καλῶς.

Γλαῦκον MSS. Lege igitur

Γλαῦκον οὐ πρὸς παντὸς ἀνδρός ἐστιν ἀρτῦσαι καλῶς.

(*H. D.*)

II. p. 68. C. *θηλυκῶς δὲ Πλάτων ἢ Κάνθαρος·*

Ἤ ξ Ἀρκαδίας τοι δριμυτάτην ὀρίγανον.

Sic lego pro *ἢ ἐξ Ἀρκαδίας οὕτω δριμυτάτην ὀρίγανον.*

Ibid. Plato *Λαΐῳ. Legit et supplet Porsonus,*

οὐχ ὁρᾷς ὅτι

Ὁ Μελέαγρος Γλαύκωνος ὢν μεγάλου γένους

[Λαμπροῦ τε] κόκκυξ ἠλίθιος περιέρχεται,

Σικύου πέπονος εὐνουχίου κνήμας ἔχων.

II. p. 68. D. Theopompus: *μαλακωτέρα πέπονος καὶ σικυοῦ μοι γέγονε. Sic Ed. Cas. Porsonus vero,* Dele *καὶ*, et lege *μαλθακωτέρα* auctore Eustathio ad Il. *B.* p. 160, 3. ed. Bas. *καὶ* omittit Ald. (*H. D.*)

II. p. 69. D. Eubulus:

Μὴ παρατίθει μοι τὰς θριδακίνας, ὦ γύναι.

Articulus vulgo male omittitur.

Postea, sententia mutata, aliter hunc versum tractavit Vir summus,

Lege, *Μή νυν παρατίθει.* Primam in *θριδακινὶς* corripit Nicander Theriac. 838. (*R. H.*)

Lib. III. p. 75. C. lin. 3. Pro *Ἀντιφάνης*, lege 59
Ἀπολλοφάνης, ut XI. p. 487. E. Hesych. v. *Θεοὶ ξενικοί.*

Deinde ſic verſus dividit Porſonus,

Τῶν μυῤῥινῶν ἐπὶ τὴν τράπεζαν βούλομαι,
Ἃς διαμασῶμ᾽, ὅταν τι βουλεύειν δέῃ.

Vulgo βούλομ᾽ ἅς.

III. p. 75. D. Epigenes. *Ἐπιγένης* pro *Περιγένης* legendum in Heſychio v. *Διαπίνειν*. (*R. H.*)

Εἶτ᾽ ἔρχεται χελιδονίων μετ᾽ ὀλίγον
Σκληρῶν ἁδρὸς πινακίσκος.

Ita vulgo. Correxit Porſonus χελιδονείων. (H. D.)

III. p. 76. D. Sophocles Helenae Nuptiis:

Πέπων δ᾽ ἔρινος ὣς ἀχρεῖος αὐτὸς ὢν
Εἰς βρῶσιν, ἄλλους ἐξερινάζεις λόγῳ.

Vulgo *πέπων δ᾽ ἔρινος ἀχρεῖος ὤν.* *αὐτὸς* ſupplevit Caſaub.

III. p. 77. D. Antiphanes:

Ἔστι γὰρ παρ᾽ αὐτὴν τὴν δίφορον συκῆν κάτω.

Dele *γὰρ*, ut infra VI. p. 238. A. *ὅρα, παράσιτός ἐστιν.*

III. p. 78. D. Pherecrates: *ἦν δ᾽ ἴδῃ*

Συκῶν τις ἡμῶν διὰ χρόνου νέον ποτὲ,
Τὼ ᾽φθαλμιδίω περιμάττομέν γε τουτῳί
Τῶν παιδίων.

Vulgo, *ἴδῃ* — *Τῷ ᾽φθαλμῷ* — *τοῦτο.* correxit Caſaubonus *Τὼ ᾽φθαλμὼ* — *τούτῳ.*

III. p. 84. E. *καὶ ἔδει αὐτοὺς ἅπασι τοῖς ζώοις παραβληθῆναι.*

ἀποσίτοις τοῖς ζώοις Valckenaer. apud Koen. ad Gregorium p. 251. forte melius ſine *τοῖς*. (*H. D.*)

60 III. p. 86. A. Epicharmus *Προμηθεῖ πυρκαεῖ,*

Καὶ τελλίναν, κἀναρίταν θᾶσαι δὴ καὶ λεπὰς ὅσσα.

Vulgo, *ὁ Ἐπίχαρμος ἐν Πύῤῥᾳ καὶ Προμαθεῖ φησὶ, Κᾂν τις Ἑλλήνων τὸν ἀνδρί τ᾽ ἂν θᾶσαι δὴ καὶ λεπὰς ὅσσα.*

III. p. 87. A. Ariſtonymus: *Vulgo legitur, Κόγχος ἦν βάπτων ἄλλων ὁμοίως. παραπλησίως δ᾽ εἴρηκε κ. τ. λ. Porſonus autem,*

Κόγχος ἦν βαπτῶν ἁλῶν. Παραπλησίως δ' εἴρηκε καὶ Φρύνιχος Σατύροις. Delevi *ὁμοίως* utpote natum e *παραπλησίως*. Plato Euthyphr. c. 6. in MS. Clark. *κατὰ τὴν ὁσιότητα* (sic MS.), ubi Schol. *ἀντὶ τοῦ ὁμοίως παραπλησίως τῇ ὁσιότητι.* Aut legere possis *ὁμοίως δ' ἢ* (sive *δὲ καὶ*) *παραπλησίως*, ut in Demosthenis Olynth. p. 25. pen. Ed. Par. 36, 1. Reisk. *ὅμοια ἢ παραπλήσια* de Fals. Leg. p. 211, 26, 361, 7. 265, 17. 439, 20. (*R. H.*)

III. p. 87. F. Posidippus:

Ὥρα περαίνειν ἐγχέλα, καὶ καράβους.

Ita Ed. Casaub. male. *καὶ* omittit Ed. Ald. et proculdubio MS. Ven. Lege ergo *ἐγχέλεια, καράβους.*

III. p. 91. C. *Gaisford. ad Hephaest. p. 265. de Versu Ithyphallico: „Vetustissimum, quod nunc quidem extat, huius metri fragmentum, iudice et emendante Porsono, Aristophanis est apud Athenaeum* III, *p. 91. C.*

Δάπτοντα, μυστίλλοντα, διαλείχοντά μου
Τὸν κάτω σπαταγγήν.

Libri habent δαρδάπτοντα. Simile mendum e Babrii loco apud Suidam v. δάπτω, MS. C. C. C. auctoritate eluit vir idem doctissimus, καὶ σπλάγχνα δάπτων. (cf. Suid. v. Πανθοίνην.)"

III. p. 94. E. Sophocles Amyco: 61

Σιαγόνας τε μαλθακὰς τίθησι δή.

non, ut vulgo, *σιαγόνας τε δὴ μαλθακὰς τίθησι.*

III. p. 98. F. Antiphanes:

τὸ δὲ τυραννεῖν ἐστιν, ἢ
Τί δήποτε τὸ σπουδαῖον, ἀκολουθεῖν, ἔρις,
Ἐν τῷ Λυκείῳ μετὰ σοφιστῶν, ἢ δια-
λέπτων, ἀσίτων συκίνων.

pro *ἔρις* lege *ἐρεῖς.* Deinde *νὴ Δία* pro *ἢ δια-* recte Casaub. ut infra XIII. p. 565. F. ubi et *σκυτίνων.*

III. p. 99. F. Cratinus:

Ἧσθε πανημέριοι χορταζόμενοι γάλα λευκόν.

ἧσθε cum ſpiritu recte Priscianus XVIII. p. 1214, 25. Vide Schol. ad Ariſtoph. Veſp. 708. *Conſer Gaisford. ad Hephaeſt. p. 272.*

Ibid. Sophocles Tyroe:

Σίτοισι παγχόρτοισιν ἐξενίζομεν.

vulgo *οἷ τοῖσι.* Caſaub. Heath. *ὃν τοῖσι.*

III. p. 100. A. Amphis: *εἰς τὴν ἑσπέραν*
Χορταζόμενος ἅπασιν ἀγαθοῖς.

ubi vulgo *χορταζόμενα πᾶσιν ἀ.* Vel potius, ne litera mutetur, *εἰς τὴν ἑσπέραν χορτάζομεν*
Ἅπασιν ἀγαθοῖς.

Mox aliam huius loci correctionem protulit Porſonus,
εἰς τὴν ἑσπέραν
Χορταζόμεσθα πᾶσιν ἀγαθοῖς.

III. p. 102. C. Demoxenus *Συντρόφοις,*
Ποῖός τ' ἐπὶ δύσιν Πλειάδων συνειδέναι
Ἰχθῦς, ὑπὸ τροπάς τ' ἐστι χρησιμώτατος·
62 *Αἱ μεταβολαὶ γὰρ αἵ τε κινήσεις κακὸν*
Ἠλίβατον ἀνθρώποισιν, ἀλλοίωμά τε.

Vulgo *ποῖος ἐπὶ δύσιν Πλειάδος.* ſed *περὶ* pro *ἐπὶ* MS. Ven. *Πλειάδων* recte MSS. In verſu ſequenti vulgo legitur *ὑπὸ τροπάς ἐστι,* et mox *Ἠλίβατον ἐν ἀνθρώποισιν· ἀλλοιώματα.*

Ibid. Demoxenus: *τοιγαροῦν στρόφοι,*
Καὶ πνευμάτια γιγνόμενα τὸν κεκλημένον
Ἀσχημονεῖν ποιοῦσι.

Ita H. Stephanus Theſ. T. III. p. 408. E.

III. p. 102. E. Demoxenus: *ἡ δ' ἀπειρία*
Τῶν νῦν μαγείρων κατανοεῖ, πρὸς τῶν θεῶν,
Οἵα 'στιν.

Vulgo *οἵαν τιν'.* male Caſaubonus *οἵ' ἐστιν.*

III. p. 103. C. Plato Comicus:
Ἀπολώλεκας τὸ μειράκιόν μου παραλαβών.

Vulgo *Ἀπολώλεκάς μου τὸ μειράκιον παραλαβών.*

III. p. 103. E. Plato Comicus:
Καὶ τὴν κεφαλὴν ζητοῦσιν ὥσπερ πράγματος.

Vulgo ὡς περὶ πράγματος.

Ibid. Antiphanes: ὅστις ἄνθρωπος γ'ἐγὼς
Ἀσφαλές τι κτῆμ' ὑπάρχειν τῷ βίῳ λογίζεται,
Πλεῖστον ἡμάρτηκεν.

γ'ἐγὼς fupplet Valck. ad Phoeniff. 1282. De ceteris vide Dawef. Misc. Crit. p. 323. Mox,

Οὐ βέβαιον οὐδέν ἐστι, πλὴν ὅσ' ἂν καθ' ἡμέραν
Εἰς ἑαυτὸν ἡδέως τις εἰσαναλίσκειν τύχῃ.

Vulgo πλὴν ὃ ἂν — τύχοι.

III. p. 104. B. XV. 3. p. 671. C. Theognetus: 63
Ἀνέστρουφέν σου τὸν βίον τὰ βιβλία.

Vulgo ἀντέστροφεν. Alciphro II. 2. p. 220. κατάκρας ἡ καρδία μου ἀνέστραπται. ut lego pro καὶ τὰ ἄκρα καὶ ἡ καρδία — non obftantibus quae congeffit Dorvillius ad Chariton. p. 327.

Ibid. Theognetus:

Ἐρεῖς ἀλλότριον ἔσθ' ὁ πλοῦτος ἀνθρώπῳ πάχνης;

Ita vulgo. Ἐρεῖς deleri iubet Porfonus. (H. D.)

III. p. 104. E. *Porfon. Not. ad Hec.* 1161. *ed. 3tiae.* „Neque eft quod quis arbitretur eo pronomen fpurium effe, quod locum mutat. Extat Ariftophanis fragmentum e Thesmophoriazufis alteris apud Athen. III. p. 104. E. *Ἰχθῦς τις ἐώνηται, ἢ σηπίδιον, Ἢ τῶν πλατειῶν καρίδων, ἢ πουλύπους;* Primus verfus fic citatur VII. p. 324. B. *Ἰχθῦς ἐώνηταί τις.* Num et ibi fpurium eft τις, quod locum mutat? In primo verfu male Ἰχθὺς pro fingulari capit Brunckius, in fecundo non melius τις ante καρίδων interpolat. Κάριδος enim interdum quidem fecundam corripit, femper vero primam producit.“

III. p. 104. F. Ariftophanes Thesmoph. 2dis:

Ἢ νῆστις ὀπτᾶτ', ἢ γαλεὸς ἢ τευθίδες;
Μὰ τὸν Δί' οὐ δῆτ'. Οὐχὶ βάτις; Οὐ φήμ' ἐγώ.
Οὐ χόριον, οὐδὲ πυός, —

Vulgo Μὰ τὸν Δί' οὐ δῆτ' οὐ καὶ βάτις, οὐδὲ φήμ' ἐγώ. Οὐδὲ χόριον ——

III. p. 105. A. Archeſtratus:

Ἀλλὰ παρεὶς λῆρον πολὺν, ἀστακὸν ὠνοῦ.

πολυώνυμον Valckenaer. ad Herodot. VII. 5. (*H. D.*)

64 *Ibid.* Epicharmus:

Ἐντὶ δ' ἀστακοὶ, κολύβδαιναί τε, χ' ὃς τὰ ποδί' ἔχει
Μικρὰ, τὰς χεῖρας δὲ μακρὰς, κάραβος δὲ τὤνομα.

Aldus *κολύβδαιναί τ' ἐχόσαι ποδία.* Caſaubon. *ἔχουσαι ποδία.* ſed MS. Ven. *ἐχοστα ποδι ἔχει.* De eliſione confer *κὄστρεια* ſupra III. p. 87. A. Aeſchylus: *Κόγχοι, μύες, κὄστρεια.*

III. p. 105. F. Araros:

Καρῖδες ἐξήλλοντο δελφίνων δίκην.

Euſtath. ad Il. *Φ.* p. 1220, 52 = 1301, 52.

III. p. 106. A. Anaxandrides *Κερκίῳ· Ἐρυθρώτερον καρῖδος ὀπτῶν σ' ἀποφανῶ. Κερκύονι* Reineſ. Defenſ. Var. Lect. p. 72. *ὀπτῆς* Euſtath. et *ἐρυθρότερον.*

III. p. 106. E. Epicharmus: *διὰ τούτων εἴρηκεν,*
ἀφύας τε, κωρίδας τε καμπύλας.

διὰ τοῦ ω Koen. ad Gregorium p. 307. (*H. D.*)

III. p. 106. F. Epicharmus: *καὶ τὸν ἄρτον ἐπικάμψας ἐπιπλόῳ.* Vide annon *ἐπικαλύψας* reſcribendum ſit pro *ἐπικάμψας*, in locis Epicharmi et Ionis apud Athen. III. p. 106. F. p. 107. A. Nihil ad rem ſunt quae notavit Caſaubonus Animadv. IV. 8. p. 226.

III. p. 107. B. Alexis:

Πρῶτα μὲν ἰδὼν ὀστρεῖα παρὰ Νηρεῖ τινὶ,
Γέροντι φυκίοισιν ἠμφιεσμένῳ,
Ἔλαβον ἐχίνους τ'.

Vulgo legitur *πρῶτον μὲν ὄστρεα παρὰ Νηρεῖ τινὶ ἰδών.*

III. p. 107. C. D. *Vulgo*

Κρεάδια, ποδάρια, ῥύγχη τινὰ, ὠτάρια,
Ὕειον ἡπάτιον ἐγκεκαλυμμένον,
65 *Αἰσχύνεται γὰρ πελιδνὸν τῷ χρώματι.*

Forſan

Ῥύγχη, ποδάρι᾿, ὠτάρια τινὰ, κρεάδια,
Ὕειον ἡπάτειον —

πελιδνὸν ὃν Bergler. ad Alciphron. I. 20. p. 76. Pierſon. ad Moerin p. 325. Koen. ad Gregor. p. 133. Sed et legendum πελιτνόν. (*H. D.*)

III. p. 107. F. Alexis: In Ed. Caſaub. *Αἰσχυνόμενον ἧπαρ, καὶ καπρίσκους καταφαγοῦ. καὶ πρίσκους* ed. Ald. MS. Ven. Lege

Αἰσχυνόμενον ἧπαρ καπρίσκου σκατοφάγου.

Supra p. 95. F. σκατοφαγεῖν pro καταφαγεῖν dedere MSS. Ariſtoph. Plut. 304. Ἔπεισεν, ὡς ὄντας κάπρους, Μεμαγμένον σκῶρ ἐσθίειν. Ceterum ἧπαρ κάπρου non pro cibo ſolum, ut hic et ſupra p. 104. F. ſed et pro remedio contra beſtiarum morſus adhibuere veteres. Nicander Theriac. 559. Dioscorides II. 48. ἧπαρ κάπρου etiam Eubulus VII. in fine p. 330. C. Σκατοφάγους ſalpas vocavit Epicharmus infra VII. p. 321. D. Voce utitur Ariſtophanes Pluto 706. Photius MS. Σκατοφάγος: ἀκάθαρτος. οὕτως Μένανδρος· Ἀλλὰ σκατοφάγος ἐστὶ καὶ λίαν πικρός. (*R. H.*)

Ibid. Eubulus: *Vulgo*, οὐκ ᾠὸν † με
Χολὴν ἔχειν, ὡς δ᾿ ἡπάτῳ μοι διελέγου.

† Inſere σύ, quod praecedens ſyllaba abſorpſit; ut in Nicocharis verſu X. p. 426. F. Ἐγὼ δὲ καὶ σὺ συμπόται γενοίμεθα. (*H. D.*)

III. p. 108. C. Philetaerus vel Nicoſtratus:

οὔποτ᾿ ἂν αὖθις αὖ
Σηπίαν ἀπὸ τηγάνου
Τολμήσαιμι φαγεῖν μόνος. 66

Vulgo οὔποτ᾿ αὖθις σηπίαν κ. τ. λ.

III. p. 108. E. Antiphanes: *Vulgo* πῶς ὢν μετ᾿ ἀδελφῆς εἰς Ἀθήνας ἐνθάδε Ἀφικόμην —. Recte Schweighaeuſerus e MS. A. παῖς ὤν, quod et Corayus docte coniecerat. (*R. H.*)

III. p. 112. C. Archeſtratus:

Ἔστω δή σοι ἀνὴρ Φοίνιξ, ἢ Λυδὸς, ἐν οἴκῳ,
Ὅστις ἐπιστήμων ἔσται σίτοιο κατ' ἦμαρ,
Παντοίας ἰδέας τεύχων, ὡς ἂν σὺ κελεύῃς.

Vulgo *Ὅστις ἐπιστήμων νόου ἔσται σοῖο. νόου* omitt. A.

III. p. 112. D. *Θεαρίων ἔδειξεν.*

In margine Editionis Aldinae haec notat Porſonus,
Οὐδὲ γὰρ πρὸς Θεαρίωνας καὶ Παξάμους ἡμᾶς ἡ φύσις ᾠκείωσε, καὶ τὴν μαγειρικὴν κακοτεχνίαν, legendum videtur in Simplicio p. 269. Vide infra p. 146, 8. (*p.* 376. *E.* 1. *ed. Caſ.*) et Needham. Proleg. ad Geoponic.. v. *Paxamus.*

III. p. 112. F. Ariſtophanes: *Porſon. ad Eur.* Hecub. 1. *Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα κ. τ. λ.* „Hunc locum tectius ridet Ariſtophanes apud Athenaeum III. p. 112. F.

Ἥκω Θεαρίωνος ἀρτοπώλιον
Λιπὼν, ἵν' ἐστὶ κριβάνων ἑδώλια.

Sic recte Toupius Emend. ad Suid. P. I. p. 15. Aldi enim Editio *Θεαρίων, ὅσ ἀ.*"

III. p. 113. F. Eubulus: *ἀνόσιοι,*
Λάρυγγες, ἀλλοτρίων κτεάνων παραδειπνίδες,
Οὐχ ὁ προπάτωρ [παλαιὸς] ὑμῶν Διογένης
67 *Πλακοῦντά ποτ' ἐσθίων μὲν ἐν δείπνῳ λάβρως,*
Πρὸς τὸν πυθόμενον ἔλεγεν ἄρτον ἐσθίειν
Καλῶς πεπεμμένον;

Vulgo hi verſus in Athenaei Sermone ita ſcripti ſunt,
οὐχ ὁ προπάτωρ ὑμῶν Διογένης πλακοῦντά ποτε ἐσθίων ἐν δείπνῳ λάβρως, πρὸς τὸν πυνθανόμενον ἔλεγεν ἄρτον ἐσθίειν καλῶς πεποιημένον;

III. p. 117. C. 5. Ariſtophanes:
Ἦ μέγα τι βρῶμ' ἔνι τρυγῳδοποιομουσική.

(*vulgo βρῶμ' ἐστὶν ἡ τρ.*) Reponendum quoque *ἔνι* infra p. 399. F. 10. et in Platonis Sympoſ. 19. p. 155, 6. Fiſch. (*R. H.*) Paeonici infra VI. p. 229. A. XV. p. 685. E.

III. p. 118. E. Nicoſtratus vel Philetaerus:
Βυζάντιόν τε τέμαχος ἐπιβακχευσάτω.
Ubi vulgo omittitur copula: et mox legendum,
Ἀλλ' ἐπριάμην παρ' ἀνδρὸς, ὦ γῆ καὶ θεοὶ,
Ταριχοπώλου πάνυ καλοῦ τε κἀγαθοῦ,
Τίλτον μέγιστον, ἄξιον δραχμῆς, δυοῖν
Ὀβολοῖν, ὃν οὐκ ἂν καταφάγοιμεν ἡμερῶν
Τριῶν, κατεσθίοντες, οὐδὲ δώδεκα·
Ὑπερμέγεθες γάρ ἐστιν.
Vulgo *τριῶν Ἤδη κατεσθίοντες, οὐ δώδεκά γ' ὑπερμέγεθες γ. ἐ.*

III. p. 119. B. Cratinus: *Ἐν σαργάνοις ἄξω ταρίχους Ποντικούς.* Male legitur *σαργάνοισιν.*

III. p. 121. F. *δεῖν λέγων ἁλμυροὺς λόγους κ. τ. λ.*

Plutarch. Symp. VII. 5. p. 706. D. 8. p. 711. D. de Eſu Carn. 997. F. Locus Platonis eſt Phaedr. p. 343. E. Laem. Vid. Wyttenbach. Epiſt. Crit. p. 55, 56. Themiſt. XXVI. p. 330. A. 10. Hermog. *περὶ μεθόδου δεινότητος* p. 150, 25.

III. p. 122. C. Sophocles Aethiopibus: *Τοιαῦ-* 68
τά τοί σοι πρὸς χάριν τε κοὐ βίᾳ λέγω. Ita legendum pro *τοῖσι.* Aeſchyl. Agamemn. 983. *Μέλοι δέ τοι σοὶ τῶνπερ ἂν μέλλῃς τελεῖν.* Ita legendum pro *τι σοὶ*, pro quo *σοί τι* reponunt Pauwius et Heathius.

III. p. 123. E. Amphis:
Ἀνεβόησ' ὕδωρ ἐνεγκεῖν θερμὸν, ἄλλος μετάκερας.
Trochaicus eſt tetrameter. *Vulgo ἀνεβόησεν, Ὕδωρ.*

III. p. 123. F. Alexis: *πρᾶγμα δ' ἐστί μοι μέτα. μέγα* pro *μέτα* Toup. in Suid. III. p. 111. (*H. D.*)

III. p. 124. A. Alexis: *Τὸ καλὸν δὲ χρῶμα δευσοποιῷ χρώζομεν. Vulgo τῷ δευσοποιῷ.*

III. p. 124. B. Dexicrates:
Ἴδε μεθύω καὶ χιόνα πίνω, καὶ μύρον
Ἐπὶ στόματος κράτιστον Αἴγυπτος ποιεῖ.
Vulgo *εἰ δὲ μεθύω.*

III. p. 124. D. Strattis: *οἶνον γὰρ πιεῖν*

Οὐκ ἂν εἷς δέξαιτο θερμὸν, ἀλλὰ πολὺ τοὐναντίον
Ψυχόμενον ἐν τῷ φρέατι, καὶ χιόνι μεμιγμένον.
Sic divisit Porsonus, et in tertio inseruit καὶ. (*H. D.*)

III. p. 124. E. Lysippus: *Vulgo*
τί δ' ἄλλο γ' ἢ
Ὁ πατὴρ ἄνωθεν ἐς τὸ φρεῖαρ μὴ δοκεῖ
Ὥσπερ τὸν οἶνον τοῦ θέρους καθεικέναι.
φρεῖαρ μὴ in *φρέαρ ἡμᾶς* mutandum. Vide p. 124. D. 125. A. 123. F.

III. p. 125. D. *αὐτὰρ ἐθάφθη Ζωὴ Πιερίην γῆν*
69 *ἐπιεσσαμένη.* Ita legendum pro vulg. *ἐκάμφθη.* (*Idem notavit ad Phoen.* 986.)

III. p. 125. E. Sophilus:
Ὁ πορνοβοσκὸς γάρ μ' ὑπὸ κνισολοιχίας
Χορδήν τιν' αἱματιάτιν αὐτῷ σκευάσαι
Ἐκέλευσε ταυτηνί με.
Vulgo *ταυτίην ἐμέ.* Casaub. *ταυτὴν ἐμέ.*

Lib. IV. p. 131. B. Anaxandrides: Ed. Ald.
Αὐλεῖν δ' αὐτοῖς Ἀντιγενίδαν.
Sic scribitur apud Plutarch. Apophthegm. Epaminond. 20. p. 193. F. Stobaeum LII. p. 366, 21. (confer Plutarch. Apophth. Pyrrh. 2. p. 184. C.) sed *Ἀντιγενείδας* Prolegom. in Aphthon. T. II. p. 7. a. 4. ubi lege *Πολυσπέρχων.*

IV. p. 133. B. Aristophanes *Ἀναγύρῳ· Πρὸς θεῶν ἔραμαι τέττιγα φαγεῖν.* Vulgo *ἐρᾷς.*

IV. p. 133. C. Alexis:
σοῦ δ' ἐγὼ λαλιστέραν
Οὐ πώποτ' εἶδον οὔτε κερκώπην, γύναι,
Οὐ κίτταν, οὐκ ἀηδόν', οὔτε τρυγόν', οὐ
Τέττιγα.
Eustath. in Il. X. p. 1282. Burman. ad Petron. 37. Vulgo *οὐ τρυγόν' οὐ τέττιγα.*

IV. p. 133. F. Sosippus: *Ἔστιν ἔνδον ὄξος ὀξύ σοι.* Vulgo *ἔστιν ἐν δ' ὄξος ὀ. σ.* sed confer Alexin

IV. p. 170. A. Vide etiam III. p. 123. F. III. p. 127. C. IV. p. 169. D. Menand. Plut. II. p. 525. F.

IV. p. 134. C. Eriphus Aeolo: 70

Οἶνον λέγουσι τοὺς γέροντας, ὦ πάτερ,
Πείθειν χορεύειν οὐκ ἐθέλοντας.

pro *οὐ θέλοντας*, ex Euſtath. ad Od. Ξ. p. 1770.

IV. p. 146. F. Menander Dyscolo:

ταῦτ᾽ ἔλαβεν ὁ θεὸς ἐπὶ τὸ πῦρ
Ἅπαντ᾽ ἐπιτεθένθ᾽· οἱ δὲ τὴν ὀσφῦν ἄκραν.

Vulgo *τοῦτ᾽ — ἅπαν — ἐπιτεθέν.* male, cum *ἅπαν* pyrrichius ſit. Ariſtoph. Plut. 493. *Βούλημα καλὸν καὶ γενναῖον, καὶ χρήσιμον εἰς ἅπαν ἔργον.*

IV. p. 152. C. *παρὰ δὲ τοῖς πολλοῖς καθ᾽ αὑτὸ καλεῖται δέρκομα.* MSS. *καθ᾽ αὑτό· καλεῖται δὲ κόρμα.*

IV. p. 154. E. Ariſtophanes Phoeniſſis: *Edit. Caſaub.* *Ἐς Οἰδίπου δέτται δὲ διπτύχῳ κόρῳ Ἄρης κατέσκηψέ τε μονομάχου πάλης, ἀγῶνα νῦν ἱστᾶσιν.* *Locum ſanavit Porſonus ad Phoen.* 1381.

„Locum ex Ariſtophanis Phoeniſſis apud Athen. IV. p. 154. E. paullo emendatiorem apponam, quam quomodo Heringa correxit:

Ἐς Οἰδίπου δὲ παῖδε, διπτύχω κόρω,
Ἄρης κατέσκηψ᾽, ἔς τε μονομάχου πάλης
Ἀγῶνα νῦν ἱστᾶσι.

στῆναι εἰς ἀγῶνα, ut *ἐς δίκην ἔστην* Iph. T. 968. *στάντα ἐς ἀρχὴν* Herodot. III. 80. *εἰς ἔριν ἔστης* Archias Anthol. III. 8, 3. *ἐς κρίσιν ἵστασθε* Iulian. Caeſ. p. 319. B.“

IV. p. 156. D. 5. Diſtichon apud Phalar. Epiſt. 87. (*R. H.*)

IV. p. 158. B. *καὶ Κράτης δ᾽ ὁ Θηβαῖος ἔλεγεν, Μὴ πρὸ φακῆς κ. τ. λ.* Plutarch. II. p. 125. F. ubi dele *ἀεί*.

IV. p. 158. C. Antiphanes: 71

εὖ δ᾽ ἐγίνεθ᾽ ὅτι φακῆν
Ἑψεῖν μ᾽ ἐδίδασκε τῶν ἐπιχωρίων τις εἷς.

Vulgo *εὖ δὲ γίνεθ᾽ ἡ φακῆν ἑψεῖν με δίδασκε τῶν ἐ. τι εἷς.*

IV. p. 159. E. Alexis:

Πένητας, οὐδ᾽ εὐπατρίδας, οὐδὲ εἷς ὁρᾷ.

„nemo pauperes, ne quidem ſi nobili genere ſint, reſpicit.“ *οὐδ᾽*, quod exhibet Aldina, in Caſaub. deeſt.

IV. p. 160. B. Strattis Phoeniſſis:

Παραινέσαι δὲ σφῷν τι βούλομαι σοφὸν,
Ὅταν φακῆν ἕψητε, μὴ ᾽πιχεῖν μύρον.

Ita citantur ad Phoen. 470. Prior verſus eſt Eur. Phoen. 470. quem locum ridet Strattis, monente Porſono.

IV. p. 160. E.

Παρ᾽ οἷς ἔθος ἐστὶν, ἡνίκ᾽ ἂν προτέρημά τι
᾽Εν τοῖς πολέμοις λάβωσι, θύειν τοῖς θεοῖς
Τοὺς αἰχμαλώτους, τοὺς Γαλάτας μιμούμενος.

Hos verſus, qui vulgo in Athenaei ſermone leguntur, ita dividit Porſonus, et articulum ante Γαλάτας ſupplet.

IV. p. 160. F. *εἶτ᾽ ἐπὰν ὀπτωμένων Ἴδω τιν᾽ ὑμῶν* — Vulgo *εἶτ᾽ ἐὰν* — *εἴδω.* Vide infra VI. p. 227. E. et pro *ἐπειδὰν* VI. p. 239. F.

IV. p. 161. A. Antiphanes:

Τῶν Πυθαγορικῶν δ᾽ ἔτυχον ἄθλιοι τινὲς
᾽Εν τῇ χαράδρᾳ τρώγοντες ἅλιμα καὶ κακά.

Vulgo *δὲ τυχὸν* — *τρώγοντ᾽.*

72 IV. p. 161. D. Alexis:

Ἔδει θ᾽ ὑπομεῖναι μικροσιτίαν, ῥύπον,
Ῥῖγος, σιωπὴν, στυγνότητ᾽, ἀλουσίαν.

Vulgo *μικρὸν, ἀσιτίαν.*

IV. p. 161. F. *Ἀριστοφάνης δ᾽ ἐν Πυθαγορείοις, Τί πρὸς θεῶν οἰόμεθα* — Caſaub. *Πυθαγόροις τί πρὸς τῶν θεῶν* MS. Ven. *Πυθαγόροις* quoque Ald. Lege igitur

Πρὸς τῶν θεῶν οἰόμεθα — (*R. H.*)

IV. p. 162. D. 8. *Casaub.* *ὡς ὁ σοφὸς πάντων ἂν εἴη καὶ στρατηγὸς ἀγαθός.* *Notat Porsonus,* *πάντως* Epit. MS. Eustath. ad Il. *N.* p. 953, 35 = 932, 20. (*R. H.*)

IV. p. 164. C. 3. Linus: *ordinat Porsonus*

Ὀρφεὺς, Ὅμηρος, Ἡσίοδος, τραγῳδία

Ἔνεστ', Ἐπίχαρμος, Χοίριλος. (*R. H.*)

IV. p. 164. F. Alexis: *Ὁ τοῖς μαγείροις, εὐθὺς ἐξ ἑωθινοῦ.* Vulgo *εὐθέως.* Confer VI. p. 229. C.

IV. p. 165. B. Theopompus:

Εὐριπίδου τἀρχαῖον οὐ κακῶς ἔχον,

Τἀλλότρια δειπνεῖν τὸν καλῶς εὐδαίμονα.

Vulgo *Εὐριπίδου τ' ἄριστον.* Vide supra Eriphum apud Athenaeum IV. p. 134. C. *Λόγος γάρ ἐστ' ἀρχαῖος οὐ κακῶς ἔχων.*

IV. p. 170. C. Alexis:

Οὐκ ᾠὸν, οὐ ξύλ', οὐ σκάφην, οὐ τήγανον.

Ald. *οὐ ξύλον,* quod habent Dalecampius, et Victorius V. L. 38, 20. omittit ed. Casaub. Lege vero *οὐ ξύλ'.*

IV. p. 171. E. lin. 9. *καὶ αἱ ἄλλαι βουλαὶ διαφίενται.* *Ita Ed. Casaub.* *διαφέται* Ald. MS. A. Le- 73
ge *καὶ αἱ ἄλλαι βουλαὶ αἱ ἀφεταί.* (*R. H.*)

IV. p. 171. F. *Ξενοφῶν ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ἱέρωνι ἢ Τυραννικῷ φησὶν, Ὁ τύραννος οὔτε σίτοις καὶ ποτοῖς πιστεύων διάγει.*

Xenoph. p. 530, 31. ed. HSt. ult. *οὔτε σιτίοις κρατίστοις πιστεύων.* Stobaeus XLVII. (XLIX.) p. 349, 21. *οὐδὲ σίτοις οὐδὲ ποτοῖς διάγει πιστεύων.* [*σιτίτοις* ed. Ald. *σπίοις* MS. Ven.] Lege ergo *οὐδὲ σιτίοις ΚΑΙ ΠΟΤΟΙΣ,* unde natum *κραποτοις.* (*R. H.*)

IV. p. 175. D. Philemon: *Παρμένων,*

Ἔδει παρεῖν' αὐλητρίδ' ἢ νάβλαν τινα:

Νάβλας δὲ τί ἐστ'; Οὐκ οἶδας, ὦ 'μβρόντητε σύ;

Μὰ Δί' οὔ: Τί φῂς; οὐκ οἶσθα νάβλαν; οὐδὲν οὖν
Οἶδας ἀγαθὸν σύ γ', οὐδὲ σαμβυκιστρίαν.

Ita correxit et distribuit Porſonus. Vulgo *Ἔδει παρεῖναι Παρμένων αὐλητρίδ' ἢ Νάβλαν τιν'. ὁ δὲ νάβλας τί ἐστιν; Οὐκ οἶδας ἐμβρόντητε σύ. μὰ Δί' οὔ. τί φῂς Οὐκ οἶσθα νάβλαν; οὐδὲν οὖν οἶσθ' ἀγαθὸν Σύ γ' οὐδὲ σαμβυκιστρίαν.*

IV. p. 176. A. Anaxandrides: *Τὸν σὸν μόναυλον ποῖ τέτροφας, οὗτος Σύρε; Vulgo τὸν μόναυλον, omiſſo pronomine.*

Ibid. Sopater: *Καὶ τὸ μόναυλον μέλος ἤχησεν.* Vulgo *Καὶ τὸν μόναυλον μέλος ἤχησε.*

IV. p. 177. B. 3. *πάλιν γὰρ ἐξ ἀντιπαραβολῆς ὁρᾶται μᾶλλον.*

Πολλὰ pro *πάλιν* legit Coraius in Larcheri Herodoto I. 138. Tom. I. p. 423. Lege *πᾶν.* „The Logicians ſay, oppoſita iuxta ſe magis eluceſcunt.“ *Sic Fr. Bacon's Speech on General Naturalization.*
74 Works, Vol. III. p. 304. ed. 1803. Prolegomen. in Aphthon. in Aldi Rhetoribus, Tom. II. p. 7. a. 37. *πέφυκε γὰρ τὰ πράγματα τῇ παραθέσει τῶν ἐναντίων ἐκδηλότερα φαίνεσθαι, ὡς τὸ φῶς τῇ τοῦ σκότους παραβολῇ.* (*R. H.*)

IV. p. 178. B. *Ed. Caſaub.* *Βακχυλίδης δὲ περὶ τοῦ Κήϋκος οἴκου φησὶν* ——

Lege ex MS. A. *περὶ Ἡρακλέους λέγων, ὡς ἦλθεν ἐπὶ τὸν τοῦ Κήϋκος οἶκον, φησὶν* ——. (*Κήϋκος* pro *Ἡρακλέους* MS.) Cratinus Pylaea apud Scholiaſten Platonis p. 44. *Οἱδ' αὐθ' ἡμεῖς, ὡς ὁ παλαιὸς Λόγος, αὐτομάτους ἀγαθοὺς ἰέναι Κομψῶν ἐπὶ δαῖτα θεατῶν.* (*R. H.*)

IV. p. 182. C. Aeſchylus *ἐν Ἰξίονι:*

Τὸν δ' ἡμίοπον καὶ τὸν ἐλάσσω
Ταχέως ὁ μέγας καταπίνει.

Ita Porſonus. Vulgo ἐλάσσονα.

IV. p. 184. F. Ariſtophanes *Δαιταλεῦσι:*

Ὅστις αὐλοῖς καὶ λύραισι κατατέτριμμαι χρώμενος,
Εἶτα με σκάπτειν κελεύεις;

Vulgo ὅστις δ' αὐτὴν αὐλοῖς κ. τ. λ. *ſine interrogatione.*

Lib. V. p. 189. D. Carcinus: *Βαθεῖαν εἰς αὐλῶνα περίδρομον στρατοῦ. Praepoſitionem ſupplevit Porſonus.*

V. p. 197. F. *τὰ δὲ σώματα, οἱ μὲν ἐκέχρωντο ὀστρείῳ, τινὲς δὲ μίλτῳ, καὶ χρώμασιν ἑτέροις. Sic ed. Caſaub.*

ἐκέχριντο pro *ἐκέχρωντο* habent Ald. et Euſtathius ad Od. *H.* p. 1570. init. ed. Rom. in Baſ. deeſt.

V. p. 203. D. Parmeno: *Αἰγύπτιε Ζεῦ* (*φησὶ*) *Νεῖλε.* Scholiaſtes ad Pindar. Pyth. IV. 97.

V. p. 213. D. 8. *πύκνα* recte MS. Ven. (*R. H.*) 75

V. p. 215. F. *εἰ γὰρ καὶ τὸ Δήλιον ᾕρηκε Σωκράτης* —. Lege *ᾑρήκει.* Mox p. 216. A. locus eſt ex Platone Sympoſ. p. 221. B. Diog. L. II. 28.

V. p. 218. C. *Ἐν οὖν τούτῳ τῷ δράματι* (*Κόλαξι*) *Εὔπολις τὸν Πρωταγόραν ὡς ἐπιδημοῦντα εἰσάγει.*

Locus Eupolidis hic eſt:

Ἔνδοθι μέν ἐστι Πρωταγόρας ὁ Τήϊος,
Ὃς ἀλαζονεύεται μὲν ἀλιτήριος
Περὶ τῶν μετεώρων, τὰ δὲ χαμᾶθεν ἐσθίει.

Primum verſum citavit Caſaubonus ex Diogene Laertio IX. 50. Secundum et tertium e Comico Euſtathius ad Od. *E.* p. 1547, 53 = 241, 23. Eadem craſi dixit Menander apud Plutarch. II. p. 547. *Οἷος δ' ἀλαζὼν ἐστιν ἀλιτήριος,* et ipſe Eupolis *Δήμοις* apud Ariſtid. III. p. 215. (II. p. 130, 1. Iebb.) *Ὁ βουζύγης ἄριστος ἀλιτήριος.* Ariſtophanes: *Ὃς τὰ μὲν ἀφανῆ μεριμνᾷ, τὰ δὲ χαμᾶθεν ἐσθίει.* (*R. H.*)

V. p. 219. A. *ἢ τῶν ἐν Βάκτροις καὶ Μήδων εἰσί τινες δυνατώτεροι.* Egregie Boiſſonadus apud Schweighaeuſer. in Notis Tom. V. p. 605. *καμήλων.* (*R. H.*)

Ibid. ἤτοι Αἴσωπός ἐστιν ὁ λογοποιὸς, ἢ ἄλλος τις.

Recte εἴτ' pro ἤτοι MS. Epit. Sed ἢ servandum liquet ex Aristoph. Nub. 269—272. Athenaeo VII. p. 227. D. VIII. p. 334. B. XI. p. 503. D. (*R. H.*)

V. p. 219. F. Plato in Protagora: *Πόθεν, ὦ Σώκρατες, βαίνῃ; Ita Casaub. Porsonus autem,*

βαίνῃ Platonis edd. Basill. Sed recte *φαίνει* Athenaeus in ed. Ald. MS. Ven. Plato in MS. Clark. Sic et *ἡγεῖ* (*pro ἡγῇ*) p. 217. B. ult. MS. uterque. (*R. H.*)

76 V. p. 220. C. *καὶ περὶ τὰ φαῦλα λιχνείας.*

Frustra *σπουδῆς καὶ* addit Casaubonus. Etymol. M. *Λίχνοι οἱ πολυπράγμονες.* Euripides Hippol. 925. *Ἡ γὰρ ποθοῦσα πάντα καρδία κλύειν, Κἂν τοῖς κακοῖσι λίχνος οὖσ' ἁλίσκεται.* Eustathius ad Il. *P.* p. 1102, 6=1136, 24. *τῷ εἴτε λίχνῳ τὴν ἀκοὴν, εἴτε φιλέλληνι ἀκροατῇ.* Scholiastes Townleianus ad Il. Ξ. 172. Callimachus Luciani Amor. 49. T. II. p. 452, 74. Dion. Chrysost. XXXII. p. 378. (680.) *Λίχνον ὄμμα* Aelianus Suidae in v. cui tribuo etiam locum in v. *Θεσμοφόρος.* (*R. H.*)

Ibid. lin. 5. *σπουδάζοντος* recte Ald. (*R. H.*)

V. p. 222. B. Anaxandrides: *Δηλοῦν ἅπασιν· οἱ δ' ἑαυτοῖσιν σοφοὶ ——. Vulgo οἱ δέ γ' αὐτοῖσι σοφοί.*

Lib. VI. p. 224. D. Antiphanes: *Ed. Casaub.*

Ἐγὼ τέως μὲν ᾤμην τὰς Γοργόνας
Εἶναί τι λογοποίημα. πρὸς ἀγορὰν δ' ὅταν
Ἔλθω, πεπίστευκ' εὐθὺς. ἐμβλέπων γὰρ αὐτοῖς
Ἰχθυοπώλαις, λίθινος εὐθὺ γίνομαι.

Porson. Append. ad Toup. IV. p. 501. „In Antiphanis fragmento, praeter alia minus commoda displicent ista *εὐθὺς* — *εὐθὺ*, quorum alterutrum ex altero natum est. Reponendum videtur,

—— *πεπίστευκ'· ἐμβλέπων γὰρ αὐτόθι*
Τοῖς ἰχθυοπώλαις, λίθινος εὐθὺ γίγνομαι."

VI. p. 225. E. Antiphanes: *τῷ γὰρ μὴ ἀποχρῆν ἀποθανεῖν αὐτοῖς ἁλοῦσιν·* Euftath. ad Il. *T.* p. 1179, 36=1244, 52.

VI. p. 225. F. Antiphanes: 77

Οὐ δεινόν ἐστι, προσφάτους μὲν ἂν τύχῃ
Πωλῶν τις ἰχθῦς, συναγαγόντα τὰς ὀφρῦς
Τοῦτον, σκυθρωπάζοντά θ' ἡμῖν προσλαλεῖν·
Ἐὰν σαπροὺς κομιδῇ δὲ, παίζειν καὶ γελᾷν.

Vulgo *συνάγοντα* et *σαπροὺς δὲ, κομιδῇ.*

VI. p. 226. D. Antiphanes:

Οἱ γενομένοισιν εὐθέως τοῖς παιδίοις
Διδόασιν ἵππων καὶ βοῶν πίνειν γάλα.

διαδιδόασιν Edd. Ald. et Cafaub.

VI. p. 227. A. VII. p. 311. E. F. Archippus:

Αἰγύπτιος μιαρώτατος τῶν ἰχθύων κάπηλος
Ἑρμαῖος, ὃς βίᾳ δέρων ῥίνας γαλεοὺς τε πωλεῖ,
Καὶ τοὺς λάβρακας ἐντερεύων, ὡς λέγουσιν ἡμῖν.

Tres tetrametri Iambici, fi deles *ἐστὶν*, (*quod vulgo legitur poft* Ἕρμαιος) et legis *καὶ τοὺς λάβρακας ἐντερεύων* ex VII. p. 311. E. F. pro *καὶ λάβρακας ἐντέρων.*

VI. p. 227. C. Anaxandrides:

Ἐπὶ τίνα δ' ἄλλην τῶν τεχνῶν, ὦ χρηστὲ σὺ,
Τὰ στόματα τῶν νεωτέρων κατακάεται;

Sic lege pro *ἐπὶ τίνα δ' ἄλλην τέχνην.*

VI. p. 227. D. Anaxandrides:

φράσον γὰρ ἐάν τις ἀφέλῃ τὴν τέχνην
Τὴν τῶν ἁλιέων.

Pofterius τὴν addidit Porfonus.

VI. p. 228. B. Diphilus:

Περὶ τῶν σελίνων μαχόμεθ', ὥσπερ Ἰσθμίοις.

Comicus apud Plutarch. Sympof. V. 6, 3. p. 676. D.

Τὰ δ' Ἴσθμι' ἀποδοίμην ἂν ἡδέως ὅσου
Ὁ τῶν σελίνων στέφανός ἐστιν ὤνιος.

Schol. ad Apollon. Rhod. III. 1238. *ἐτίμησεν, ὡς* 78
ἔδει, τῷ ἀγῶνι τῷ Ἰσθμικῷ, ἐν ᾧ οἱ νικῶντες πίτυϊ ἐστέφοντο πάλαι, ὕστερον δὲ ξηρῷ σελίνῳ.

VI. p. 229. A. Phrynichus:

Ἡδὺ δ' ἀποτηγανίζειν ἄνευ συμβόλων.

Phrynichi versus Creticus est. Errat igitur Casaubonus.

VI. p. 230. C. Alexis:

κυμβίον δὲ τέτταρας
Ἴσως ἑτέρας. ψυκτήριον δὲ δέκ' ὀβολοὺς
Φιλιππίδου λεπτότερον. ἀλλὰ ταῦθ' ὅλως
Πρὸς ἀλαζονείαν, οὐ κακῶς νενοημέν' ἦν.

Vulgo ψυκτηρίδιον δέκ' ὀβολούς. Desinunt Alexidis verba in νενοημέν' ἦν, quod timide suspicatus est Casaubonus; omnia Alexidi tribuunt H. Stephanus Thes. L. Gr. I. p. 307. A. H. Grotius Excerpt. p. 557. (*Vulgo scriptum est* νενοημένα Ἦν. οἶδα δὲ κἀγὼ τινὰ πολίτην ἡμέτερον Πτωχαλαζόνα, κ. τ. λ.) οἶδα δὲ κἀγὼ est interlocutoris, ut XII. p. 541. A. Confer I. C. Scaliger. Poet. II. 34. Erasm. Adag. IV. 6, 24.

Ista quidem in margine Editionis Aldinae notavit Porsonus, similia vero in margine Casaubonianae, addens,

Infra XII. p. 541. A. *οἶδα δὲ κἀγὼ παρὰ τοῖς ἐμοῖς Ἀλεξανδρεῦσι λαύραν τινά.* Strombichiden etiam servum habuit Pompeianus Philadelphensis, Athenaei aequalis, III. p. 98. A. Alexidi tribuit *οἶδα δὲ κἀγὼ* I. C. Scaliger Poet. II. 34. p. 176. et Tribrachyn ait esse in ultimo loco. (*H. D.*)

VI. p. 230. F. *ἀλλ' ἐκ κεραμέων, καὶ τούτων ἐνίοτε κολοβῶν.* Ita Eust. ad Od. *O.* p. 567, 37. Vulgo *τοῦτο.*

79 VI. p. 236. E. *Gaisfordius ad Hephaest. p. 296. hinc citat fragmentum Eupolidis ἐν Κόλαξι, Porsoni ope emendatum: „Chorus assentatorum loquitur,*

Ἀλλὰ δίαιταν, ἣν ἔχουσ' οἱ κόλακες, πρὸς ὑμᾶς
Λέξομεν· ἀλλ' ἀκούσαθ' ὡς ἐσμὲν ἅπαντα κομψοὶ
Ἄνδρες· ὅτοισι πρῶτα μὲν παῖς ἀκόλουθός ἐστιν

Ἀλλότριος τὰ πολλὰ, μικρὸν δὲ τὸ κάμνον αὐτοῦ.
Ἱματίω δέ μοι δύ᾽ ἐστὸν χαρίεντε τούτω,
Οἷν μεταλαμβάνων ἀεὶ θἄτερον ἐξελαύνω
Εἰς ἀγοράν.

v. 2. *ἅπαντα pro ἅπαντες dedit Hermannus de Metris p.* 389. *v.* 3. *ἄνδρες ὅτοισι pro ἄνδρες τοῖσι Porſonus. Idem v.* 4. *τὸ κάμνον pro τι κάμον. (κάμον Ald.) vv.* 5. 6. *τούτω, οἷν μ. pro τούτοιν μ. Mox*

Σκῶμμα γὰρ εἰπ᾽ ἀσελγὲς, εἶτ᾽ αὐτὸν ὁ παῖς θύραζε
Ἐξαγαγὼν ἔχοντα κλοιὸν παρέδωκεν Οἰνεῖ.

ubi edd. Ald. Caſaub. εἶπας ἔλεγεν, MS. A. εἶπας ἔλεγεν, idem ſagaciter eruit εἶπ᾽ ἀσελγὲς, remittens ad Schol. Ariſtoph. Veſp. 57. *Aspaſium nobis plene exſcriptum ſupra p.* 97."

VI. p. 237. C. Alexis:

Ὑποκρινόμενον εὖ τοῖς βίοις, ὀφρῦς ἔχον
Χιλιοταλάντους, ἀνακύλιόν τ᾽ οὐσίας.
Νοεῖς τό τε, γένος καὶ τὸ πρᾶγμα; καὶ μάλα.

Vulgo *ὀφρῦς ἔχοντά γε Χιλ. ἀνακυλιοντουσίας. Tertium verſum ita legit Vir Summus in Supplem. Praef. ad Hec. p.* VII. *ed. 3tiae. Vulgo Νοεῖς τὸ γένος.* Mox

Εἶθ᾽ οἱ μὲν εὐποροῦμεν, οἱ δ᾽ ἀλύομεν.

VI. p. 238. F. Diphilus:

ἀγνοεῖς ἐν ταῖς ἀραῖς
Ὅτι ἔστιν, εἴ τις μὴ φράσει᾽ ὀρθῶς ὁδόν·
Ἢ πῦρ ἐναύσει᾽ ἢ διαφθείρει᾽ ὕδωρ, 80
Μέλλοντα δειπνεῖν, ἦγε κωλύσαι τινά.

Vulgo *φράσῃ — ἐναύσει — διαφθερεῖ.*

VI. p. 239. C. Diodorus Sinopenſis:

εἰσέρχομαι
Ἐνθάδε σιωπῇ καὶ ποιήσας εὐσταλῆ
Ἐμαυτὸν, ὥστε μὴ ᾽νοχλεῖν τὸν συμπότην.

Vulgo *εἰσέρχομ᾽ ἐνθάδε Ἤδη σιωπῇ.* Del. *ἐνθάδε* Caſaub.

VI. p. 239. F. Ἐπὰν δ' ἀποπάρδῃ μετά τινος κατακείμενος. Vulgo ἐπειδὰν δ' ἀπ.

Ibid.

Διὰ τοὺς τοιούτους τοὺς ἀσελγῶς χρωμένους,
Τὸ τίμιον καὶ τὸ καλὸν αἰσχρόν ἐστι νῦν.

Posterius τοὺς deest in editione Casauboniana.

VI. p. 240. C. Alexis: *Ὅδε σὸς πενέστης, ὦ γλυκεῖα —. Ald.* ὁ δὲ σὸς πένης ἔστω. *Casaub.* ἔστ' ὦ.

VI. p. 240. D. Dromo: *ὑπερῃσχυνόμην*
Μέλλων ἀσύμβολος πάλιν δειπνεῖν· πάνυ
Αἰσχρὸν [γάρ.]

VI. p. 240. F. Antiphanes: *Λέγεις ἔσεσθαι τὸν Τιθύμαλλον πλούσιον. Vulgo deest articulus.*

VI. p. 241. C. Alexis:

Ὁ Κόρυδος οὗτος ὁ τὰ γελοῖ' εἰθισμένος
Λέγειν, Βλεπαῖος βούλετ' εἶναι, νοῦν γ' ἔχων,
Πλουτεῖ γὰρ ὁ Βλεπαῖος.

Vulgo εἶναι βούλεται.

Ibid. Blepaeus dives foenerator apud Demosth. Mid. p. 378, 10. adv. Boeot. de Dote p. 588, 24. Mox lege *Εἰ μή σοι* et *πάνυ τι* ex MSS. (*R. H.*)

81 VI. p. 242. A. B. Macho:

Τὸν Κόρυδον ἠρώτησεν Εὐκράτης ποτὲ
Τῶν συμπαρόντων πῶς κέχρητ' αὐτῷ ποτὲ
Πτολεμαῖος. οὐκ οἶδ', εἶπεν, οὐδέπω σαφῶς.

οὐκ, quod extat in Ald., omittit editio Casauboniana.

VI. p. 242. D. Alexis:

Ἔπειτα Κόρυδος, Κωβίων, Κυρηβίων.

Meurs. Attic. Lect. I. 4. *Vulgo Κηρυβίων.*

VI. p. 242. E. Eusth. in Homer. Odyss. *I.* p. 1642. Anaxandrides:

Ὑμεῖς γὰρ ἀλλήλους ἀεὶ χλευάζετ', οἶδ' ἀκριβῶς.
Ἂν μὲν γὰρ ᾖ τις εὐτρεπὴς, ἱερὸν γάμον καλεῖτε·
Ἐὰν δὲ μικρὸν παντελῶς ἀνθρώπιον, σταλαγμόν·
Λαμπρός τις ἐξελήλυθεν δ'; ὀλολυγμὸς οὗτός ἐστι·
Λιπαρὸς περιπατεῖ Δημοκλῆς; ζωμὸς κατωνόμασται·

Χαίρει τὶς αὐχμῶν ἢ ῥυπῶν; κονιορτὸς ἀναπέφηνεν·
Ὄπισθεν ἀκολουθεῖ κόλαξ τῳ; λέμβος ἐπικέκληται·
Τὰ πόλλ' ἄδειπνος περιπατεῖ; κεστρῖνός ἐστι νῆστις.
Εἰς τοὺς καλοὺς δ' ἄν τις βλέπῃ, Καινεύς· θεατροποιός
Ὑφείλετ' ἄρνα ποιμένος παίζων, Ἀτρεὺς ἐκλήθη·
Ἐὰν δὲ κριὸν, Φρίξος· ἂν δὲ κῳδάριον, Ἰάσων.

Vulgo 4. *ἐξελήλυθ'; Ὀλολ.* —. 7. *κόλαξ; Τήλεμβρος* —. 9. *κενός.* 10. *omittitur ποιμένος.* 11. *ἐὰν δὲ κωδάριον.* v. 5. pessime, quasi essent senarii, dividit, et *ζωμὸς μέλας* legit Toupius in Suid. Cur. Noviss. p. 51. qualem errorem in proximis erravit I. Taylorus ad Demosthen. Mid. p. 185.

VI. p. 244. D. Apollodorus Carystius:

Ὡς τὸν Ὀφέλαν ἄκλητον εἰσδεδυκέναι.

Vulgo *Ὀφέλλαν.* Pherecrates VIII. p. 365. A. *ἐβάδιζεν ὡς πρὸς τὸν Ὀφέλαν.* ubi vulgo omittitur articulus.

VI. p. 244. A. Macho: 82

Ὁ Χαιρεφῶν δὲ, Καὶ μάλ', ὦ βέλτιστ', ἔφη.

Vulgo *καὶ μάλιστ'.* *καὶ μάλα,* ut apud Alexin VI. p. 237. C. *Νοεῖς τό τε γένος καὶ τὸ πρᾶγμα. καὶ μάλα.* (*Vide quae de hoc versu disseruit Porsonus Supplem. Praef. ad Hec. p.* 16.) Sequens versus parodia est Euripidis Iph. Aul. 23.

VI. p. 246. A. *ἀκρατοκώθωνες.* vide infra XI. p. 483. F.

VI. p. 246. E. *Deipnosophistarum particulam, quae sequitur, usque ad finem paginae* 248. *manu sua descripsit Porsonus, in specimen Editionis, quam meditatus esse videtur. Correctiones quidem eius praecipuae ad calcem textus indicantur: pravas autem verborum interpunctiones, et versuum distributiones, quae in Editionibus vulgantur, passim emendavit.*

83 Ἀγαθαρχίδης ὁ Κνίδιος ἐν τῇ δευτέρᾳ καὶ εἰκοστῇ τῶν Εὐρωπαϊκῶν, Ἀριστομάχου τοῦ Ἀργείων τυ-
F ράννου παράσιτον γενέσθαι φησὶν Ἀνθεμόκριτον τὸν παγκρατιαστήν. κοινῇ δὲ περὶ παρασίτων εἰρήκασι, ΤΙΜΟΚΛΗΣ μὲν ἐν Πύκτῃ, ἐπισιτίους καλῶν αὐτοὺς ἐν τοῖσδε·

εὑρήσεις δὲ τῶν ἐπισιτίων
Τούτων τινὰς, οἳ δειπνοῦσιν ἐσφυδωμένοι
Τἀλλότρι', ἑαυτοὺς ἀντὶ κωρύκων δέρειν
Παρέχοντες ἀθληταῖσι.

ΦΕΡΕΚΡΑΤΗΣ Γραυσί·

Σὺ δ' οὐδὲ θᾶσσον, Σμικυθίων, ἐπισιτιεῖ;
Τίς δ' οὗτος ἡμῖν ἐστι; τοῦτον πανταχοῦ
Ἄγω λαρυγγικόν τιν' ἐπὶ μισθῷ ξένον.

Ἐπισίτιοι γὰρ καλοῦνται οἱ ἐπὶ τροφαῖς ὑπουργοῦντες. P. 247.]

A ΠΛΑΤΩΝ ἐν τετάρτῳ Πολιτείας· Καὶ ταῦτα ἐπισίτιοι, καὶ οὐδὲ μισθὸν πρὸς τοῖς σιτίοις, ὥσπερ οἱ ἄλλοι, λαβόντες. ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ Πελαργοῖς·

Ἢν γὰρ ἕν' ἄνδρ' ἄδικον σὺ διώκῃς,
Ἀντιμαρτυροῦσι
Δώδεκα τοῖς ἑτέροις ἐπισίτιοι.

ΕΥΒΟΥΛΟΣ δ' ἐν Δαιδάλῳ·

Ἐθέλει δ' ἄνευ μισθοῦ παρ' αὐτοῖς καταμένειν
Ἐπισίτιος.

ΔΙΦΙΛΟΣ δ' ἐν Συνωρίδι, ἑταίρας δ' ὄνομα ἡ Συνω-
B ρὶς, Εὐριπίδου μνησθεὶς, κύβος δέ τις οὕτω καλεῖται
84 Εὐριπίδης, παίζων καὶ πρὸς τὸ τοῦ ποιητοῦ ὄνομα, ἅμα καὶ περὶ παρασίτων τάδε λέγει·

P. 246. F. 6. ἐσφειδώμενοι τἀλλότρια *Casaub.* ἐς φυδώμενοι *Ald. Pro vulgato* λέγειν *emendavit Porsonus* δέρειν.

F. 10. ἐπισιτιεῖ *pro* ἐπισίτιε *et mox* ἐστι *pro* ἔτι *Casaubonus in margine.*

F. 12. *Editum est* λαρυγγίτην ἐπὶ μισθῷ ξένον. *MS.* λαρυγγικόν.

P. 247. A. 3. Πελασγοῖς *Ald. Cas.*

A. 4. *Edd.* Ἢν γὰρ ἕνα ἄνδρα ἄδικον συνδιώκῃς. *Hic locus vulgo sine ulla versuum divisione scriptus est.*

Ἄριστ' ἀπαλλάττεις ἐπὶ τούτου τοῦ κύβου:
Ἀστεῖος εἶ; δραχμὴν ὑπόθες: Κεῖται πάλαι·
Πῶς ἂν βάλοιμ' Εὐριπίδην· οὐκ ἄν ποτε
Εὐριπίδης γυναῖκα σώσει'· οὐχ ὁρᾷς
Ἐν ταῖς τραγῳδίαισιν ὡς αὐτὰς στυγεῖ;
Τοὺς δὲ παρασίτους ἠγάπα· λέγει γέ τοι·
„Ἀνὴρ γὰρ, ὅστις εὖ βίον κεκτημένος, C
„Μὴ τοὐλάχιστον τρεῖς ἀσυμβόλους τρέφει,
„Ὄλοιτο, νοστῶν μήποτ' εἰς πάτραν μόλοι:"
Πόθεν ἐστὶ ταῦτα πρὸς θεῶν; Τί δὲ σοὶ μέλει;
Οὐ γὰρ τὸ δρᾶμα, τὸν δὲ νοῦν σκοπούμεθα.

Ἐν δὲ τῇ διασκευῇ τοῦ αὐτοῦ δράματος περὶ ὀργιζομένου παρασίτου λέγων φησὶν,

Ὀργίζεται· παράσιτος ὢν ὀργίζεται;
Οὐκ. ἀλλ' ἀλείψας τὴν τράπεζαν τῇ χολῇ,
Ὥσπερ τὰ παιδί', αὐτὸν ἀπογαλακτιεῖ. D

καὶ ἑξῆς,

τότε φάγοις, παράσιθ': ὅρα,
Ὡς διασέσυρκε τὴν τέχνην· οὐκ οἶσθ' ὅτι
Μετὰ τὸν κιθαρῳδὸν ὁ παράσιτος κρίνεται;

κἀν τῷ ἐπιγραφομένῳ δὲ Παρασίτῳ δράματι φησίν·

Οὐ δεῖ παρασιτεῖν ὄντα δυσάρεστον σφόδρα.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ δ' ἐν τῇ Ὀργῇ περὶ φίλου λέγων οὐχ ὑπακούοντος γάμων δείπνῳ φησὶ,

Τοῦθ' ἑταῖρος ἐστὶν ὄντως· οὐκ ἐρωτᾷ, πηνίκα E
Δεῖπνον ἐστίν; ὥσπερ ἕτεροι, καὶ τί δειπνεῖν κωλύει
Τοὺς παρόντας; εἶτα δεῖπνον ἕτερον εἰς τρίτην βλέπει· 85
[Εἶτα δ' ἕτερον εἰς τετάρτην·] εἶτα περίδειπνον πάλιν.

καὶ ΑΛΕΞΙΣ ἐν Ὀρέστῃ, ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΣ τε ἐν Πλούτῳ, ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ τε ἐν Μέθῃ καὶ Νομοθέτῃ· ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ τε ἐν Κοθόρνοις οὕτως·

B. 6. *Vulgo* οὐκ ἂν πώποτε *et* σώσει.
C. 3. *Vulgo* νόστου.
C. 6. αὐτοῦ τοῦ δράματος *edd.*
C. 9. Eustath. p. 1829, 49.
D. 4. *Editum est* ὅρα ὡς Διασεσύρηκε.
D. 7. δυσάρεσκον *vulgo.*
E. 1. *Pro* ὄντως ἐστίν.
E. 4. *Verba et hic et alibi uncinis inclusa supplevit Porsonus.*

Ἐγὼ δ' ἀπόσιτος ὢν τοιαῦτ' οὐκ ἀνέχομαι.

Τῷ δὲ παράσιτος ὅμοια ἐστὶν ὀνόματα, ἐπίσιτος, περὶ οὗ προείρηται, καὶ οἰκόσιτος, σιτόκουρός τε καὶ αὐτόσιτος, ἔτι δὲ κακόσιτος καὶ ὀλιγόσιτος. μνημονεύει δὲ τοῦ μὲν ἐπισίτου ΚΡΑΤΗΣ Τόλμαις,

Ποιμαίνει δ' ἐπίσιτον,
Ῥιγῶντ' ἐν Μεγαβύζου,
Λέξεταί τ' ἐπὶ μισθῷ
Σῖτον.

F τοῦ δὲ οἰκοσίτου ΑΝΑΞΑΝΔΡΙΔΗΣ ἐν Κυνηγέταις,

Υἱὸς γὰρ οἰκόσιτος ἡδὺ γίγνεται.

καλεῖται δὲ οἰκόσιτος ὁ μὴ μισθοῦ, ἀλλὰ προῖκα τῇ πόλει ὑπηρετῶν. ΑΝΤΙΦΑΝΗΣ Σκύθῃ·

ταχὺ γὰρ γίγνεται
Κἀκκλησιαστὴς οἰκόσιτος [ὢν προτοῦ.]

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ Δακτυλίῳ·

οἰκόσιτον νύμφιον,
Οὐδὲν δεόμενον προικὸς ἐξευρήκαμεν.

καὶ ἐν Κιθαριστῇ·

Οὐκ οἰκοσίτους τοὺς ἀκροατὰς λαμβάνεις.

P. 248.]

A ἰδίως δ' ἐν Συναριστώσαις ἔφη,

86 ἀστεῖον τὸ μὴ
Συνάγειν γυναῖκας, μηδὲ δειπνίζειν ὄχλον,
Ἀλλ' οἰκοσίτους τοὺς γάμους πεποιηκέναι.

Σιτοκούρου δ' ΑΛΕΞΙΣ μνημονεύει ἐν Παννυχίδι ἢ Ἐρίθοις, Ἔσει περιπατῶν σιτόκουρος.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ δὲ τὸν ἄχρηστον καὶ μάτην τρεφόμε-
B νον, σιτόκουρον εἴρηκεν ἐν Θρασυλέοντι οὕτως·

[Ὡς] ὀκνηρὸς, πάντα μέλλων, σιτόκουρος ὁμολογῶν
Παρατρέφεσθαι.

E. 8. Sic recte Ald. οὐκ omittit Casauboni editio.

E. 10. *Verborum ordinem, in Editionibus magnopere turbatum, restituit Porsonus.*

E. 13. *Vulgo* ἐπισίτιον *et ante* ἐπισιτίου.

E. 14. *Vulgo* ῥιγῶν δ' ἐν μετὰ βύξου. *Casaub. marg.* γρ. ἐν Μεγαβύζου. *et* σῖτον *pro vulg.* σῖτος.

P. 248. B. 2. *Vulgo* σιτόκουρος ἄθλιος ἄχρηστος εἰς γῆν ὁμολογῶν.

καὶ ἐν Πωλουμένοις,

[Τί, ὦ] τάλας, ἕστηκας ἔτι πρὸς ταῖς θύραις
Τὸ φορτίον θείς; σιτόκουρον, ἄθλιον,
Ἄχρηστον, εἰς τὴν οἰκίαν εἰλήφαμεν.

Αὐτόσιτον δ' εἴρηκε ΚΡΩΒΥΛΟΣ ἐν Ἀπαγχομένῳ παράσιτον·

αὐτόσιτον αὐτὸν γοῦν τρέφων
Τὰ πλεῖστα συνερανιστὸς εἶ τῷ δεσπότῃ.

Κακοσίτου δὲ μέμνηται ΕΥΒΟΥΛΟΣ ἐν Γανυμήδῃ· C

Ὕπνος [γὰρ] αὐτὸν ὄντα κακόσιτον τρέφει.

Ὀλιγοσίτου δὲ μέμνηται ΦΡΥΝΙΧΟΣ ἐν Μονοτρόπῳ·

Ὁδ' ὀλιγόσιτος Ἡρακλῆς ἐκεῖ τί δρᾷ;

Καὶ ΦΕΡΕΚΡΑΤΗΣ ἢ ΣΤΡΑΤΤΙΣ ἐν Ἀγαθοῖς·

Ὡς ὀλιγόσιτος ἦσθ' ἄρ', ὃς κατεσθίεις
Τῆς ἡμέρας μακρᾶς τριήρους σιτία.

Τοσαῦτα τοῦ Πλουτάρχου εἰπόντος περὶ παρασίτων, διαδεξάμενος τὸν λόγον ὁ Δημόκριτος, ἀλλὰ μὴν καὶ
αὐτὸς, ἔφη, ποτίκολλον ἅτε ξύλον παρὰ ξύλῳ, ὡς ὁ D
Θηβαῖος εἴρηκε ποιητὴς, περὶ κολάκων ἐρῶ τι. πράττει 87
γὰρ πάντων ὁ κόλαξ ἄριστα, ὁ καλὸς εἶπε ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ, οὐ μακρὰν δ' ἔστιν ὁ κόλαξ τοῦ τῶν παρασίτων ὀνόματος. Κλείσοφον γοῦν τὸν ὑπὸ πάντων κόλακα τοῦ τῶν Μακεδόνων βασιλέως ἀναγραφόμενον, Ἀθηναῖος δ' ἦν γένος, ὡς φησὶ Σάτυρος ὁ περιπατητικὸς ἐν τῷ Φιλίππου βίῳ, ΛΥΓΚΕΥΣ ὁ Σάμιος ἐν τοῖς
Ἀπομνημονεύμασιν παράσιτον ὀνομάζει, λέγων οὕτω· E
Κλείσοφος ὁ Φιλίππου παράσιτος, ἐπιτιμῶντος αὐτῷ

B. 5. τί, ὦ ſupplevi ex Eubulo XIV. p. 622. E. Eurip. Med. 49. (R. H.)

B. 7. Vox ἄχρηστον exciderat poſt ἄθλιον: quod monere volens ſcriba prior haec verba in margine appoſuit, σιτόκουρον ἄθλιον ἄχρηστον εἰς τήν. Haec ſcriba alter in textum, ſed loco non ſuo, intulit, ſupra B. 5. corrupto τὴν in γῆν. Quod ſatis apparet vel inde, quod ἄθλιον ἄχρηστον habet MS. Ven. (R. H.)

D. 1. ποτικολλῶν ed. Caſ.

τοῦ Φιλίππου, διότι ἀεὶ αἰτεῖ, ἵν', ἔφη, μὴ ἐπιλανθάνωμαι. τοῦ δὲ Φιλίππου δόντος αὐτῷ ἵππον τραυματίαν, ἀπέδοτο· καὶ μετὰ χρόνον ἐπερωτηθεὶς παρὰ τοῦ βασιλέως, ποῦ ἐστὶν, ἐκ τοῦ τραύματος, ἔφη, κείνου πέπραται. σκώπτοντος δ' αὐτὸν τοῦ Φιλίππου καὶ εὐημεροῦντος, εἶτ' οὐκ ἐγώ σε, ἔφη, θρέψω; καὶ ὁ Δελφὸς δὲ ἩΓΗΣΑΝΔΡΟΣ ἐν τοῖς Ὑπομνήμασι
F *περὶ τοῦ Κλεισόφου τάδε ἱστορεῖ. Φιλίππου τοῦ βασιλέως εἰπόντος, διότι γράμματα αὐτῷ ἐκομίσθη παρὰ Κότυος τοῦ βασιλέως, Κλείσοφος παρὼν ἔφη, εὖ γε νὴ τοὺς θεούς· τοῦ δὲ Φιλίππου εἰπόντος, τί δὲ σὺ οἶδας ὑπὲρ ὧν γέγραπται; νὴ τὸν Δία τὸν μέγιστον, εἶπεν, ἄκρως γέ μοι ἐπετίμησας. ΣΑΤΥΡΟΣ δ' ἐν τῷ Φιλίππου βίῳ, ὅτε, φησὶ, Φίλιππος τὸν ὀφθαλμὸν ἐξεκόπη, συμπροῆλθεν αὐτῷ καὶ ὁ Κλείσοφος τελαμωνισθεὶς τὸν αὐτὸν ὀφθαλμόν· καὶ πάλιν ὅτε το σκέλος ἐπηρώθη, σκάζων συνεξώδευε τῷ βασιλεῖ· καὶ εἴποτε δριμύ τι προσφέροιτο τῶν ἐδεσμάτων ὁ Φίλιππος, συνέστρεφε τὴν ὄψιν ὡς συνδαινύμενος.*

88 VI. p. 251. B. Pro *Εὐαγόραν*, *Τιμαγόραν* Briſſon. de Regno Perſico p. 18. (*H. D.*)

VI. p. 253. D. *Edidit Caſaubonus* — *πάρεισιν ἐνταῦθα. Δημήτριος ἅμα παρῆν ὁ καιρός.* *in Animadverſionibus autem propoſuit*

Ἐνταῦθα γὰρ Δημήτραν ἰδὲ Δημήτριον
Ἅμα παριστᾷ ὁ καιρός.

Toupius in Suid. II. *p.* 617.

Ἐνταῦθα γὰρ Δημήτρα καὶ Δημήτριος
Ἅμα παρῆν ὁ καιρός.

Porſonus in Append. ad Toup. IV. p. 494. „Caſaubonum quidem metrum, Toupium vero Linguae Graecae indoles, niſi fallor, refutat. Malim,

E. 3. *Vulgo* ἔφησεν ἐπιλανθάνομαι. Pro ἔφησεν MS. A. εἶναι φημί. Lege ἵν', ἔφη, μὴ ἐπιλανθάνωμαι.

E. 7. πέπρακται *ed. Caſ.*

F. 4. *Sic Caſauboni margo: editum eſt* σύ γε νὴ τοὺς θεούς.

Ἐνταῦθα γὰρ ΔΗΜΗΤΡΑ ΚΑΙ ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ
Ἅμα ΠΑΡΗΓ' ὁ καιρός.

Simul adduxit." (Carmen Ithyphallicum, ex quo iſta deſumpta ſunt, emendatum dedit Gaisfordius ad Hephaeſt. p. 266.)

VI. p. 254. C. Anaxilas: vulgo *Ἔνιοι κόλακές εἰσι τῶν ἐχόντων οὐσίας Σκώληκες.* Lege *Οἱ κόλακές εἰσι* — ex Euſtathio p. 952, 51.

VI. p. 257. E. Antiphanes: *Καρποῦ σύχν' οἷόν φασι τὰς περιστερὰς Τρώγειν. vulgo συχνοῦ γ', ὅν φ.*

VI. p. 258. E. Ion Tragicus: Lege *ἄγειν* pro *λέγειν.*

VI. p. 260. C. *ᾕρει* pro *ᾑρεῖτο* Valck. Orat. p. 261.

VI. p. 261. F. Ariſtophanes et Sannyrio: In Athenaeo haec vulgo leguntur, *ψωμοκόλακος δὲ μνημονεύει Ἀντιφάνης ἐν Γηρυτάδῃ οὕτως, Ψιθυρός τε καλοῦ καὶ Κόλαξ καὶ Σαννυρίων. ποῖ φθείρεσθ' ἐπί-* 89
τριπτοι ψωμοκόλακες. Quae omnia bona fide Ariſtophanis fragmentis inſeruit Brunckius. Scribe, *Ἀριστοφάνης ἐν Γηρυτάδῃ οὕτως·*

Ψιθυρός τε καλοῦ καὶ ψωμοκόλαξ.
καὶ Σαννυρίων Ἰοῖ·
Φθείρεσθ' ἐπίτριπτοι ψωμοκόλακες.

Vid. Eurip. Heracl. 862.

VI. p. 262. E. Epicrates: *Ed. Caſaub. exhibet ὃς δὲ χοᾶ πίῃ. Aldina vero ὁ δὲ χοαπίῃ. quod ſic explicat Porſonus ὁ δὲ χολ^ποιεῖ.* i. e. *χολήν. πιεῖν* pro *ποιεῖν* inf. XII. 517. A. MS. Reg. 16. C. XXIV. quem credo hic nihil diſtare a MS. Veneto, *ὁ δὲ χοάαιν ποιεῖ.* Lege igitur, *ὃ δὲ χολᾶιν ποιεῖ.*

Integrum Epicratis locum ita deſcripſit Porſonus:

— *τί γὰρ*
Ἔχθιον, ἢ ΠΑΙ ΠΑΙ καλεῖσθαι παρὰ πότον;
Καὶ ταῦτ' ἀγενείῳ μειρακυλλίῳ τινὶ,
Ἢ τὴν ἀμίδα φέρειν, ὁρᾷν τε κείμενα

Ἄμητας ἡμιβρῶτας ὀρνίθειά τε,
Ὧν οὐδὲ λειφθέντων θέμις δούλῳ φαγεῖν,
Ὥς φασιν αἱ γυναῖκες· ὃ δὲ χολᾷν ποιεῖ,
Γάστριν καλοῦσι καὶ λάμυρον, ὃς ἂν φάγῃ
Ἡμῶν τι τούτων.

VI. p. 263. B. Pherecrates: *Δοῦλος, ἀλλ᾽ αὐτὰς ἔδει μοχθεῖν ἅπαντ᾽ ἐν οἰκίᾳ.* *Vulgo ἅπαντα τὰν τῇ οἰκίᾳ.*

VI. p. 268. C. Teleclides: *Edd. Ald. Casaub. Λεκανίσι, καὶ σίδ᾽ ἀνάπαιστα παρῆν. ubi Porsonus:* Lege *Λεκανίσκαισι* (*i. e. σιν*) *δ᾽ ἀνάπαιστα παρῆν.* Vide Polluc. VI. 86. X. 84. infra IX. p. 390. E. *ἐν λεκανίσκαις βραχείαις τιθέασιν.*

90 VI. p. 268. E. *καὶ ὡς οἱ μετ᾽ αὐτὸν γενόμενοι κ. τ. λ.* Lege *καὶ ὅσοι μετ᾽ αὐτὸν γ.*

VI. p. 269. B. *Porson. ad Eurip. Med.* 44. „Pherecrates Athenaei VI. p. 369. B. Pollucis VI. 60. *Ὀπταὶ κίχλαι γὰρ ἀνάβραστ᾽ ἠρτυμέναι.* Pyrrhichius in tertio loco. Pollucis ed. Aldina, *Ὀπταὶ κίχλαι δ᾽ ἐπὶ τοῖς δ᾽ ἀνάβροιστ᾽ ἤ.* Lege igitur,

Ὀπταὶ κίχλαι δ᾽ ἐπὶ τοῖσδ᾽ ἀνάβραστ᾽ ἠρτυμέναι.

VI. p. 269. D. Pherecrates:

Τὰ δὲ δένδρη ᾽ν τοῖς ὄρεσιν χορδαῖς ἐριφείοις φυλλορροήσει.

Vulgo *τὰ δένδρη τ᾽ αὐτοῖς ὄρεσι.*

VI. p. 269. F. Metagenes: Lege

Ὁ δ᾽ ἕτερός ἐστιν ὁ Σύβαρις καλούμενος
Ποταμὸς, ὃς ὠθεῖ κῦμα ναστῶν καὶ κρεῶν.

Vulgo ὁ δ᾽ ἕτερός γε ὁ Σ. κ. Ποταμὸς, ὠθεῖ. Mox lege

Τὰ δὲ μικρὰ ποτάμι᾽ ἓν μὲν ἐντεῦθεν ῥέει.

non, *τὰ δὲ μικρὰ ταυτὶ π.*

VI. p. 270. B. —*κατὰ τὸν Παιανιέα ῥήτορα τοιούτων τινῶν μεταλάβωμεν, ἃ Μήτ᾽ ἰσχὺν ἐντίθησι, μήτ᾽ ἀποθνήσκειν ἐᾷ.*

Olynth. III. p. 27. ed. Par. unde Comici anonymi versum extudit Grotius Excerpt. p. 911. (*H. D.*)

VI. p. 270. C. Euripides:

Ἐν πλησμονῇ τοι Κύπρις, ἐν πεινῶντι δ' οὔ.

Sic Edd. πεινῶσι legere videtur Antiphanes ſupra I. p. 28. F. ut habet Scholiaſtes Sophoclis Ant. 781. Huc reſpicit Clemens Alex. Strom. III. p. 514. πεινῶντι Libanius T. II. p. 509. A. Euſtathius ad Od. Θ. p. 1596, 46 = 309, 5.

VI. p. 271. D. — *παρὰ Σικυωνίοις κατανακο-* 91
φόρους καλεῖσθαι δούλους τινάς, ——

κατωνακοφόρους hic, et poſt paullo, Pierſon. ad Moerin p. 225. probante Ruhnkenio ad Timaeum p. 214. ed. nov.

VI. p. 274. C. Pro *Ναύτος Καικίλιος, αὐτὸς καὶ Αἴλιος* Ioſ. Mercerus ad Nonium Marcell. p. 206.

Lib. VII. p. 277. B. Clem. Alex. Strom. VI. p. 661. 662. ed. Par. 787, 19. Potter. *Χορὸς δ' ἀναύδων ἰχθύων ἐπεῤῥεθείη, ἡ μοῦσα ἡ τραγικὴ εἴρηκέ που.*

VII. p. 278. D. Archeſtratus: *καὶ ἐγγὺς ἄλω που· Τοῦδε τόπου* — *Ita vulgo: emendat Caſaubonus ἐγγὺς ἄλος που: Porſonus,* imo *κἂν ἐγγὺς ἄλω που* —. (*H. D.*)

Ibid. *κἂν κλεινὸν ἀμείψῃς*
Αἰγαίου πελάγους ἔναλον πόρον, οὐκέθ' ὁμοία.

Vulgo, *κἂν κεῖνον ἀμείψῃς· Αἰγαίου κ. τ. λ.*

VII. p. 280. D. Philetaerus:

Οὐ γὰρ θανὼν δήπουθ' ἂν ἔγχελυν φάγοις.

Vulgo, οὐ γὰρ θανών γε δήπουθ' ἔγχελυν φάγοις.

VII. p. 280. E. F. Apollodorus Caryſtius:

τί ποτε τὸ κακὸν, ἢ τί τἀγαθὸν
Ἔστ', ἀγνοοῦσα παντελῶς.

vulgo, *τί τὸ κακὸν, ἢ τί ποτ' ᾖ τἀγαθόν.* Mox

τίς γὰρ μᾶλλον ἂν προείλετο
Ἕλλην ἀληθῶς οὐδ' ὁρᾷν λυπουμένους; ——
Οὐ τοῦτο τὸ ζῆν ἐστὶ τὸν καλούμενον
Θεῶν ἀληθῶς βίον;

pro οὖσα λυπουμένους ὁρᾷν, et τὸ καλούμενον.

92 VII. p. 282. C. Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῷ περὶ τῶν ζώων ἠθῶν, κ. τ. λ.

In noſtris Edd. Hiſt. Animal. IX. 37. ubi ὅπου δ' ἂν ἀνθίας ὁραθῇ — θηρίον. ᾧ καὶ σημείῳ —— κατακολυμβῶσιν οἱ σπογγεῖς καὶ καλοῦσιν ἱεροὺς ἰχθῦς τούτους. Scholiaſtes Homeri ad Ἰλ. Π. 407. in codice Townleiano: *ΙΕΡΟΝ ΙΧΘΥΝ*: οἱ μὲν τὸν ἀνθίαν· ἐπεὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ ἐννεακαιδεκάτῳ περὶ ζώων ἱστορεῖ, ὅτι ὅπου δ' ἂν ἀνθίας ὁραθῇ, οὐκ ἀδικεῖ τὶ θηρίον· ᾧ καὶ σημείῳ χρώμενοι, κατακολυμβῶσιν οἱ σπογγεῖς καὶ καλοῦσιν ἱεροὺς ἰχθύας τούτους· οἱ δὲ χρύσοφρυν· οἱ δὲ πομπίλον· ἄμεινον δὲ μέγαν καὶ ἀσυνήθη· θεοῖς ἀνειμένον θαλασσίοις· οἱ δὲ διερόν· Πλάτων δὲ ἀγνοῶν ἱερόν φησιν διὰ τὸ μὴ θηρεύεσθαι· ἐπὶ τῶν ἡρωϊκῶν ἐστιν: Scholiaſtes Nicandri ad Alex. 13. citat Ariſtot. Hiſt. Anim. IX. 6. ἐν τῷ ἐννεακαιδεκάτῳ περὶ ζώων. Confer Plutarchum de Solert. Animal. p. 981. E.

VII. p. 284. E. Archeſtratus: Μαιώτιδι λίμνῃ Ἰχθύος αὐξηθέντος, ὃν ἐν μέτρῳ οὐ θέμις εἰπεῖν.

Hor. Serm. I. 5. 87. „Manſuri oppidulo, quod verſu dicere non eſt.“ (*R. H.*)

VII. p. 284. F. p. 285. E. p. 287. D. Ariſtonymus: "Ωστ' οὔτ' ἀφύη νῦν ἐστὶν ἁπλῶς, οὔτ' αὖ βεμβρὰς κακοδαῖμον. *In primo loco vulgo legitur*, ὥς τ' οὔτ' ἀφύην νῦν ἔσθ' ἁπλῶς. *In ſecundo*, ὡς τοῦτ' ἐφύη μέν ἐστιν ἁπλῶς. *In tertio*, οὔτ' ἀφύη νῦν ἐστὶν ἔτι σαφῶς, οὔτ' αὖ βεμβρὰς κακοδαίμων. Confer Etym. p. 195.

VII. p. 285. E. Hermippus: νῦν οὐδ' ἂν ἀφύην κινεῖν δοκεῖς. *Vulgo* Νῦν δὲ οὐδὲ ἀφύην κ. δ.

Ibid. Callias: Πρὸς τῆς ἀφύης τῆς ἡδίστης. „oro te per apuam.“ Vulgo πρὸ τῆς ἀ. τ. ἡ.

93 *Ibid.* Ariſtophanes Ταγηνισταῖς·

Μηδὲ τὰ Φαληρικὰ τὰ μικρὰ τάδ' ἀφύδια.

„*Sic enim voces turbatas in metri (ſc. Cretici) legem redegit Porſonus.*“ *Gaisford. ad Hephaeſt. p.* 331. *Vulgo* μὴ δὲ τὰ μικρὰ τὰ Φαληρικὰ τάδ' ἀφύδια.

VII. p. 286. C. Epicharmus:

Ἦν δὲ νάρκαι, καὶ βατίδες· ἦν δὲ ζύγαιναι, πρήστιες,
Κάμιαι τε, καὶ βάτοι, ῥῖναι τε τραχυδέρμονες.

Vulgo Ἦν δὲ νάρκαι, βατίδες — Καμεῖται, βάτοι.

VII. p. 287. C. Epicharmus:

Βεβραδόνες τε, καὶ κίχλαι, λαγοὶ, δράκοντές τ' ἄλκιμοι.

et ita lege apud Etymolog. M. p. 195. *Vulgo* βεβραδόνες δέ τε κίχλαι καὶ λαγοὶ δράκοντες ἄλκιμοι.

VII. p. 287. E. Antiphanes:

Ἄτοπόν γε κηρύττουσιν ἐν τοῖς ἰχθύσιν
Κήρυγμ', ὅπου καὶ νῦν τις ἐκκεκράγει μέγα.

Vulgo τόπον τε κηρ. ἐ. τ. ἰ. Κήρυγμα, οὗ καὶ νῦν τις ἐκβεβράγει μέγα.

VII. p. 287. F. Alexis: ἐπιπονώτερον
Ἔργον μὰ τὸν Διόνυσον οὐκ εἴληχ' ἐγὼ,
Ἀφ' οὗ παρασιτῶ· βεμβράδας μοι κρεῖττον ἦν
Ἔδειν με.

ἔργον *inſeruit Porſonus: mox vulgo* ἔχειν με. Fruſtra ante οὐκ (ἄλλον) infercit Dorvillius ad Chariton. p. 319.

Antidotus etiam in Πρωτοχόρῳ citatur III. p. 109. D. VI. p. 240. B. et fortaſſe idem drama Alexidi tribuebatur ut Ὁμοία XIV. p. 642. D. Addendum vero ἔργον. confer Amipſiam infra p. 307. D. ἐπίπονον ἔργον dixere Xenophon Epheſius V. p. 75. Damaſcius Suidae v. ἀκέραιον. unde ἐπιπόνως ἐργάζεσθαι 94
Iſocrates apud H. Steph. Theſ. V. ἐπιπόνως. Strabo III. p. 260. B. (165.) Xenoph. Eph. V. p. 79. Menander Κιθαριστῇ apud Stobaeum CIX. p. 580, 19. (CXI. p. 461. Grot.) Οὕτω τι πρᾶγμ' ἐστ' ἐπίπονον τὸ προσδοκᾷν. Quem locum, ni fallor, omiſit Clericus. Ἐξελάμβανεν ἔργα Herodot. IX, 95. Dio Chryſoſt. XXIX. p. 294. γνοὺς οὖν τῶν πρὸς ἀνδρείαν

ἔργων κάλλιστον ἅμα καὶ ἐπιπονώτατον τὴν ἄθλησιν, ἐπὶ ταύτην ἦλθε. (*R. H.*)

VII. p. 288. D. Philemon:

Ὡς ἵμερός μ' ὑπῆλθε γῇ τε κοὐρανῷ
Λέξαι μολόντι τοὔψον ὡς ἐσκεύασα.

Ita laudat Porſonus ad Med. 57. *Ed. Caſaub. μολόντι τ' οὔψον.*

VII. p. 289. A. Philemon: *τοὺς ἤδη νεκροὺς,*

Ὦ 'τᾶν, ὅταν ὀσφρανθῶσι, ποιῶ ζῆν πάλιν.

(*ὦ 'τᾶν ſupplevit Porſonus*) vide Ruhnken. et Hemſterhuſ. in Tim. p. 200. Eurip. Bacch. 802. vel *ὦ 'τᾶν, ἂν ὀσφρ.*

VII. p. 290. B. Hegeſippus: *Οὐ γὰρ παρέργως ἔμαθον ἐν ἔτεσιν δυσίν.* Vulgo *ἔτεσι ΔΥΕΙΝ.* Mox *βεμβράδων τρόπους.*

VII. p. 290. D. Hegeſippus:

κᾄς τοὐπτάνιον ἁρμόσω μ' Valckenaer. ad Eurip. Phoen. 658. Sed *ἁρμόσω μ'* eſt pro *ἁρμόσωμαι*, quod plene habet Euſtathius ad *Οδ. Μ.* p. 1709, 60=471, 32. Culinam lyrae comparat. Mox etiam *ἑστήξεται* plene Euſtathius. Confer Scythinum Plutarchi T. II. p. 402. A. Varronem Nonii in Diis et Veget. Locus Scythini ſumptus videtur ex Heracliti
95 *μετρικῇ παραφράσει* memorata ab Hieronymo Diog. Laertii IX. 16. Verba Scythini ſunt haec: (*περὶ τῆς λύρας*) *ἣν ἁρμόζεται*

Ζηνὸς εὐειδὴς Ἀπόλλων, πᾶσαν ἀρχὴν καὶ τέλος
Συλλαβών· ἔχει δὲ λαμπρὸν πλῆκτρον ἡλίου φάος.

VII. p. 290. F. Nicomachus: *ἐγὼ μὲν οὐκ Ὤιμην ὅσον ἴσως διαφέρει διακόνου Μάγειρος.* *Vulgo ἴσως, ὅσον.*

VII. p. 291. F. Diphilus:

Οὐ μὴ παραλάβω σ' οὐδαμοῦ Δράκων ἐγὼ
Ἐπ' ἔργον, οὐ μὴ διατελεῖς τὴν ἡμέραν
Τραπεζοποιῶν ἐν ἀγαθοῖς πολλοῖς χύδην.

Vulgo παραλάβω σου θάμ' οὐ δράκων ἐγὼ Ἐπ' ἔργοις, οὐ μὴ διατελῇς.

VII. p. 293. A. Philostephanus: *Εἰδώς σε πάντων διαφέροντα τῇ τέχνῃ.* Vulgo deest articulus. Mox, *Δοὺς μισθὸν, ὅν μ' ᾔτησας, ἥκω δεῦρό σε Ἀγαγών. Vulgo Δοὺς μισθὸν, ἂν ᾔτησας ἥκω δεῦρ' ἀγαγόν σε.*

VII. p. 293. B. Sotades:

τὴν δὲ λοιπὴν γρυμέαν
Ἕψω, ποιήσας τρίμμα συκαμίνινον.

Vulgo *συκάμινον.* Sic Aristoph. Plut. 644. pro *δέσποιν' ἵνα* editio Aldina exhibet *δέσποινα.*

VII. p. 293. C. Sotades: *Vulgo pro senario legitur Παντοδαπόν. ἑψητὸν δὲ μετὰ ταῦτ' ἐστίν. Corrigebat Porsonus ἑψητὸν δὲ μετὰ ταῦτ' ἐστὶ τί. ut liquet a sequente nota, quam in Schedis eius invenimus.*

η pro *τι.* Hermias Athenaei XIII. p. 563. E. (*Verba, ad quae respicit, haec sunt, Τὰν τοῖς πίναξι πρίνῃ τῷ σοφῷ δοῦναι.*) *τι* pro *ν* VI. p. 223. F. *ν* pro *τι* Sotades VII. p. 293. C. Eur. Phoen. 733. (*Ed. Pors.* 738. *qui versus in Polybii editionibus ante* 96
Schweighaeus. legebatur τοῖς δὲ τολμῶσι τι πλέον pro τ. δ. τολμῶσιν πλέον.) *ἐστὶ τί* in fine versus Strato IX. p. 383. A.

VII. p. 293. D. E. Sotades:

τούτων ἀποκνίσας τὰ κρανία
Ἐμόλυν' ἀλεύρῳ πάντα τοιούτῳ τινὶ,
Πέμπω τε ταῖς καρῖσι τὴν αὐτὴν ὁδὸν,
Ἀμίαν τε χήραν θηρίον καλὸν σφόδρα,
Θρίοισι ταύτην ἅλις, ἐλαδίῳ διεὶς,
Ἐσπαργάνωσα περιπάσας ὀρίγανον.

(*Supplevit Porsonus πάντα et αὐτήν.*) Vulgo *ταύτην εἵλησ' ἐλαδίῳ*, et deinde satis inepte *περὶ πάσας. περιπάσας ἥδυσμά τι* Alexis VII. p. 326. E. ut legendum pro *ἡδύσμασι.* vid. Arist. Vesp. 494.

VII. p. 294. A. Alexis: Lege *Γόγγρου δ' ὁμοῦ*

σωρευτὰ πιμελῆς μέλη Ὑπεργέμοντα. pro *μέλη σωρευτὰ πιμελῆς Ὑ.* (Vide X. p. 419. C.) et *ὑπεργέμων* pro *ὑπεργεγὼς* redde Stobaeo Grotii p. 119.

VII. p. 295. D. XIV. p. 662. B. Antiphanes:

Ζέσαι· τὸ δ' ἐγχέλυιον, ἅλας, ὀρίγανον.

ἐγχέλυια quoque Antiphanes VII. p. 304. A.

Τὰ δ' ἐγχέλυια γράψομαι λιποταξίου.

(non *ἐγχέλια γράφομαι λιποταξίου.*) Cetera ex locorum collatione facile patebunt.

VII. p. 295. F. Antiphanes: *vulgo, Ἔστω δ' ἡμῖν κεστρεὺς ὑμήττιος.* Forsan *τμητός.* (*H. D.*)

Ibid. Antiphanes:

Κέστρας ὀσφὺς, ψήττας ἰξὺς,
Μαινὶς, καρὶς, τρίγλη, φυκίς.

ubi vulgo legitur, ψήττας κίσχος.

97 VII. p. 299. F. Antiphanes:

Οὕτως ἔσθ' ἅγιον τελῶς τὸ θήριον.

παντελῶς Eustath. p. 1331, 33. ed. Ald. Lege,

Οὕτω 'στὶν ἅγιον παντελῶς τὸ θηρίον.

Male tentat Koppiersius Observ. Philolog. p. 43. (*H. D.*)

VII. p. 300. A. Anaxandrides: *τοὺς ἱερέας κ. τ. λ.* citat Eustathius ad Il. *T.* p. 1183, 13 = 1250, 4. *Mox legitur Σὺ μὲν τὸν αἴλουρον κακὸν ἔχοντ' ἢν ἴδῃς. Emendavit Piersonus ad Moerin p. 37. Σὺ μὲν αἰέλουρον ἢν κακῶς ἔχοντ' ἴδῃς. Porsonus autem in margine Moeridis notat:* Lege *ἤν τι κακὸν ἔχοντ' ἴδῃς.* Menander apud Clement. Alex. Strom. VII. p. 713. *Εἰ μέν τι κακὸν ἀληθὲς ἔσχες, Φειδία.* Antiphanes Omphale apud Athenaeum III. p. 123. B. *Οὐ γὰρ κακὸν ἔχω, μήδ' ἔχοιμι.* Alexis Mantesin ibid. XIII. p. 558. F. *οὐδὲ ἓν κακὸν Ἔχουσι, καὶ κάμνειν λέγουσ' ἑκάστοτε.*

VII. p. 302. C. *Καὶ Θεοδωρίδας δέ φησι, Θύννοι τε δὴ οἰστρήσοντι Γαδείρων δρόμον.* Malo *Θύννοι διοιστρήσοντι* —. Praeter loca in indice nota-

ta memoratur Theodoridas infra XI. p. 475. F. (*H. D.*)

VII. p. 302. D. Ariſtophanes *Δημνίαις*·

Οὐκ ἔγχελυν Βοιωτίαν, οὐ γλαῦκον, οὐχὶ θύννου
Ὑπογάστριον.

Ita dividit Porſonus Suppl. Praef. ad Hec. p. XLIV.

VII. p. 302. E. Strattis:

Ὑπογάστριον θύννου τι κἀκροχώλιον
Δραχμῆς ὕειον.

Vulgo θύννου τε καὶ ἀκροχώλιον — υἱόν.

Lege *τι* ex IX. p. 399. D. (*H. D.*)

Ibid. Eriphus: *οὐδὲ κρανίον Λάβρακος, οὐδὲ γόγγρον, οὐδὲ σηπίας. Vulgo γόγγρου.*

VII. p. 302. F. Theopompus: *ἰχθύων δὲ δὴ* 98 *Ὑπογάστριον, ὦ Δάματερ.* Lege *ὑπογάστρι᾽*, et vide infra IX. p. 399. D. (*H. D.*)

VII. p. 304. B. Antiphanes:

Τὰ δ᾽ ἐγχέλυια γράψομαι λιποταξίου.

Vid. ſup. ad VII. 12. p. 295. D. Deinde pro *κομιδῇ γὰρ οὐκ ἦν οὐδαμοῦ* citat Euſtathius ad Il. Φ. p. 1240, 22 = 1329, 22. *ἐνταῦθα γὰρ ἦν οὐδαμοῦ.*

VII. p. 305. D. Cratinus: *ἐδηδοκοίη pro vulg. ἐδηδόκοι ἢ corrigebat Porſonus. In Adverſariis enim notat:* Attica forma eſt *ἐκπεφευγοίην* Soph. Oed. T. 840. *ἐδηδοκοίη* Cratin. ap. Athen. VII. p. 305. B. *πεποιθοίη* Ariſtoph. Acharn. 940.

VII. p. 305. C. Numenius: Lege ex VII. p. 315. B. *Γλαύκους, ἢ ὀρφῶν ἔναλον γένος —.*

VII. p. 305. E. Archeſtratus: *Ed. Caſaub.*

Τὸν κάπρον γ᾽ ἂν ἐσίδῃς ὠνοῦ καὶ μὴ κατάλειπε,
Κἂν ἰσόχρυσος ἔῃ.

γ᾽ omittit Euſtath. ad Od. *T.* p. 1872, 17 = 706, 8. et mox *ἔνι* i. e. *ἕΝι* (*ἔῃ*). (*R. H.*)

VII. p. 306. D. *Σώφρων, θυννοθηραῖα δὲ γαστὴρ ὑμέων καρχαρίας ὁ κάτινος δῆσθε.*

Lege *θυννοθήρᾳ*· *ἁ δὲ γαστὴρ ὑμέων καρχαρίας,*

ὅκα τινος δεῖσθε, nisi δῆσθε Dorienfibus in ufu fuit. Sed haec occupavit Bentleius. (*H. D.*)

VII. p. 308. B. *Θετταλὸν σόφισμα pro Θ. πάλαισμα ſcripſit Porſonus.*

VII. p. 308. D. *ἡμεῖς ἄλλους ἰχθυολογήσομεν.* Vide Cafaub. ad I. p. 23. A. et adde *χρυσολογεῖν* ex Luciani Gallo §. 6. T. II. p. 713, 90. (*R. H.*)

99 VII. p. 311. C. Archeſtratus: *Τῶν δὲ πετραίων ἰχθυδίων τῶν τρισκαταράτων. Ἰχθυδίων* fecundam producit. Lege, ut mox, *ὀψαρίων.* Sed melius et facilius eſt,

Τῶν δ' αὖ πετραίων ἰχθύδια τρισκαταράτων. (*R. H.*)

VII. p. 311. D. Eubulus: *Μὴ πολυτελῶς, ἀλλὰ κ. τ. λ.* Vide fupra II. p. 65. D. infra VIII. p. 359. B. Totum locum fic lege:

Μὴ πολυτελῶς, ἀλλὰ καθαρείως· ὅ τι ἂν ᾖ,
Ὁσίας ἕνεχ' ἀρκεῖ· τευθίδια, σηπίδια,
Πλεκτάνια μικρὰ πουλύποδος, νῆστιν τινὰ,
Μήτραν, χόρια, πυὸν, λάβρακος κρανίον
Εὐμέγεθες.

Vulgo legitur καθαρίως, ὅτι † ἐναντοσίας ἕνεκα σηπίδια ἢ τευθίδια πλεκτάνια τὰ μικρὰ πολύποδος νῆστιν τινὰ μήτραν χωριάπυον λάβρακος κρανίον εὐμέγεθες.

VII. p. 312. C. Epicharmus: *Ed. Caſaub. οὔτε γόγγρων τί παχέων. Porſon. τριπαχέων.*

VII. p. 313. B. VIII. p. 358. F. Antiphanes:

Ἀνθρωποφάγους πῶς οὖν ἂν ἄνθρωπος φάγοι;

Vulgo deeſt *ἄν.* Mox lege *ταῦτά γ' ἐστὶν* pro vulg. *ταῦτα ἐστίν.* vid. infra ad VIII. p. 358. F.

VII. p. 314. F. *ὡς ὁ ἐκ Γέλας, μᾶλλον δὲ Καταγέλας οὗτος ποιητής. (ut in Ed. Aldina legitur.)* Imitatur Ariſtophanem Acharn. 606. ed. Brunck.

VII. p. 315. C. Plato Comicus:

Σὲ γάρ τίς, ὦ γραῦ, συγκατῴκισεν σαπρὰν
Ὀρφῷσι σελαχίοις τε καὶ φάγροις βοράν.

Supplevit Porſonus τίς, ὦ. *Mox vulgo leguntur* συγκατῴκισε — ὀρφοῖσι.

VII. p. 315. F. Epicharmus: MS. A. σκῆπτρα 100
πελογάστρονας ὄνους. Lege κηκτραπελογάστρονας ὄνους. Vid. Clem. Alex. Paed. II. p. 34. ed. Fl.

VII. p. 316. B. Ἀριστοφάνης Δαιδάλῳ. p. 323. C.

[Καὶ] ταῦτ' ἔχοντα πουλύπους καὶ σηπίας.

καὶ πάλιν

Τὸν πουλύπουν μοι 'θηκε.

[καὶ] πάλιν

Πληγαὶ λέγονται πουλύπου πιλουμένου.

In primo loco legitur vulgo ταῦθ' ἔχοντα; *in ſecundo* μοι ἔθηκε; *in tertio* πολύπου.

VII. p. 316. F. Diphilus:

Πουλύπους ἔχων ἁπάσας ὁλομελεῖς τὰς πλεκτάνας
Ὅς περιβεβρωκὼς ἑαυτὸν [αὐτός] ἐστι, φίλτατε.

Vulgo Πολύπους — οὐ περιβεβρωκὸς ἑαυτόν ἐστι, φιλτάτα.

VII. p. 317. C. ἑωράθησαν δέ ποτε καὶ ἐπὶ τὸ ξηρὸν ἐξιόντες. Forſan ἐφωράθησαν.

VII. p. 320. E. Numenius: Lege ex p. 319. C.

ἀλφηστήν τε καὶ ἐν χροιῇσιν ἐρυθρὸν
Σκορπίον. *Vulgo* καὶ χροῇσιν.

VII. p. 321. C. p. 325. F. Epicharmus:

Ἦν δὲ σαργῖνοί τε, μελάνουροί τε καὶ ΤΑΙ φίνταται
Ταινίαι, λεπταὶ μὲν, ἀδέαι δὲ κὠλίγου πυρός.

In priore loco vulgo legitur ἦν δὲ σαργῖνοι μελ. τ. καὶ φίλταται τ. λ. μ. ἀδεῖαι δέ. *In poſteriore* καὶ φίνταται τ. λ. μ. ἀδεῖαι δὲ κὠλίγου πυρός.

VII. p. 322. E. In Ephippo lege θρᾶττα pro θρίττα. Ipſiſſima enim verba citantur, ut Mneſimachi, ab Athenaeo VII. p. 329. D. IX. p. 403. C.

VII. p. 325. F. *Ad vocem* ἐκκοιλίξας *notavit* 101
Porſonus: Κοιλιάξας Koen. ad Gregorium p. 151. (*H. D.*)

VII. p. 327. A. Archeſtratus: κᾆτ' ἐμβάπτευε

κ' ἐπείγου. Ne vox ἐμβαπτεύειν in lexica accipiatur, lege ἐμβάπτεν καὶ ἐπείγου. Sic Il. *I.* 54. ἔπλευε Syrianus p. 401. (*H. D.*)

VII. p. 328. B. Eupolis:

Δραχμῶν ἑκατὸν ἰχθῦς ἐώνημαι μόνον
Ὀκτὼ λάβρακας, χρυσοφρῦς δὲ δώδεκα.

Vulgo ἐωνημένος. et om. δέ.

VII. p. 329. E. Anaxandrides:

Καὶ συμπαίζειν κορακινιδίοις.

A

καὶ συμπλιάζειν ed. Ald. h. e. *CYMΠΛIZEIN.* συμπλησιάζειν ed. Casaub.

Lib. VIII. p. 334. B. καὶ ὅτι ὁ τὰ Κύπρια ποιήσας ἔπη, κ. τ. λ. Et apud Plutarch. Symp. V. 10. p. 685. F.

VIII. p. 336. B. lin. 7. Tragici cuiusdam, fortasse Euripidis, versus. (*R. H.*)

VIII. p. 336. C. Amphis: *Casaubon.* *Μάταιός ἐστιν ὥς γ' ἐμοὶ ——.*

ἔργ' pro ὥς γ' MS. Ven. unde ἔργῳ fecit Schweighaeuserus! Lege ἔν γ' ἐμοί. Sophocles Oed. C. 1213. *σκαιοσύναν φυλάσσων ἐν ἐμοὶ κατάδηλος ἔσται.* Euripides Dictye apud Stob. XXXIX. p. 226, 28. *Ὡς ἔν γ' ἐμοὶ κρίνοιτ' ἂν οὐ καλῶς φρονεῖν.* (*R. H.*)

VIII. p. 337. D. Macho: *Ἰδών τ' ἐκεῖ θύοντα τὸν νεωκόρον.* Vulgo *ἰδὼν τ' ἐπιθύοντα.* Mox lege *καταγωγεῖον* pro *καταγώγιον.*

102 VIII. p. 338. A. *Ἰχθύων σε, φησὶν, ἐκέλευον ὀνόματα λέγειν, οὐ θεῶν.* Cf. Amphiaraum XIV. p. 642. B. (*R. H.*)

VIII. p. 338. B. Mnesimachus:

Οὐχ, ἀλλὰ καὶ τῆς νυκτὸς ἐστὶ Δωρίων
Ἔνδον παρ' ἡμῖν λοπαδιφυσήτης ὅδε.

Vulgo οὐ καλὰ καὶ τῆς νυκτὸς Δωρίων ἔνδον ἐστὶ π. ἡ. λ. omisso ὅδε.

VIII. p. 338. D. Epicharmus: Ἀλλ᾽ οὔτι γέρανον, ἀλλά γ᾽ ἔρανόν τοι λέγω. Vulgo ἀλλ᾽ ἔρανον, omiſſa particula.

Ibid. Alexis:

Πρότερον μὲν εἰ πνεύσειε Βοῤῥᾶς ἢ Νότος
Ἐν τῇ θαλάττῃ λαμπρὸς, ἰχθὺς οὐκ ἂν ἦν
Οὐδενὶ φαγεῖν.

Vulgo οὐκ ἐνῆν, ut ſine ſuſpicione citant Berglerus ad Alciphron. I. 1. p. 5. Ioſ. Scaliger Coni. ad Varron. p. 159. πνεύσειε λαμπρὸς, ut λαμπροῦ καταπνέοντος apud Plutarch. Coniug. Praecept. p. 139. D.

VIII. p. 338. F. Antiphanes: τίς ποτὲ,
Ὦ Καλλιμέδων, σὲ κατέδετ᾽ ἄρτι τῶν φίλων;
Vulgo κατεῖδετ᾽. male Caſaubon. κατέδει. quod ſecunda perſona eſt. huius futuri enim non extat activa vox. κατέδεται pro κατεδεῖται reſtituendum eſt Nicocli VIII. p. 339. E.

VIII. p. 339. *Totam hanc paginam, prout ſcribendam eſſe cenſuit, emendavit Porſonus in margine exemplaris Ed. Caſaub. penes Virum deſideratiſſimum Matthaeum Raine S. T. P. qui correctiones eius nobiscum communicavit.*

A. 1. *τουτονὶ τίς λήψεται, pro τοῦτον εἰ τ. λ.*

A. 2. B. 7. C. 9. *Μισγόλας pro Σμιγόλας.* 103

A. 4. *Ὃν ἢν ἴδῃ, τὰς χεῖρας οὐκ ἀφέξεται. pro Ὃν ἂν ἴδῃ.*

A. 7. *Ἀνδρῶν τ᾽ ἄριστον Κωβιὸν, pro Ἀνδρωτάριστον κωβιόν.*

B. 4. *Ἀφύας δὲ λεπτὰς τάσδε καὶ τὴν τρυγόνα Χωρὶς Θεανοῖ δεῦρ᾽ ἔθηκ᾽ ἀντιῤῥόπους. pro εἰ εὑρεθῇ κἀντιῤῥόπους.*

C. 7. *Pro γνωρίσηται, in margine, γνωρίσητε* Ald.

D. 6. *Editum eſt ὡς Νικοκλῆς ἐν Ἀχαρίοις φησίν. Caſaubonus in margine, γρ. ὡς Τιμοκλῆς ἐν Ἰκαρίοις φ. quod probat Porſonus, notans:* Recte: vide IX. p. 407. F. 3. p. 120. A.

E. 3. κατέδεται pro κατεδεῖται.

E. 5. Ὅμως δὲ δοῦναί σοι κέλευσον σαργάνας
Αὐτήν· ταρίχους εὐπόρως γὰρ τυγχάνει
Ἔχουσα, καὶ σύνεστι σαπέρδαις δυσίν.
pro σαργανίας Αὐτὴν ταρίχους. — σύνεστιν ἅπερ δ' εἰς δυσίν.

F. 7. ἐμβλέπων ἐμοὶ, Ὡς γ' οὖν ἐδόκει, πρὸς δ' ἕτερον ἄνθρωπον τινὰ Ἐλάλει — pro ἐμβλέπων δέ μοι· Ὡς δ' οὖν ἐδόκει, πρὸς ἕτερον ἄ. τ.

F. 10. Ὧν ἔλεγεν, ἐπένευον διακενῆς, τῷ δ' ἄρα
Βλέπουσι χωρὶς κ. τ. λ.

VIII. p. 340. C. Antiphanes: Ἡ Καλλιμέδων γλαύκου πρόειτ' ἂν κρανίον. *Vulgo* πρίοιτ' ἄν.

VIII. p. 341. B. Macho:

ἁλόντα δ' ὑπὸ δυσπεψίας
Κακῶς ἔχειν σφόδρ'. εἶτα δ' ἰατροῦ τινος
Πρὸς αὐτὸν εἰσελθόντος, ὃς φαύλως πάνυ
Ὁρῶν φερόμενον αὐτὸν εἶπεν, εἴ τί σοι
Ἀνοικονόμητόν ἐστι, διατίθου ταχὺ,
Φιλόξεν', ἀποθανεῖ γὰρ ὥρας ἑβδόμης.
Ἐκεῖνος εἶπε ——

104 *Vulgo* Κακῶς σφόδρ' ἔχειν. εἶτ' ἰατροῦ — ὡς φαύλως πάνυ Ὁρῶν αὐτὸν φερόμενον — κἀκεῖνος εἶπε.

VIII. p. 342. F. Antiphanes: Κύκλους δὲ συναγείροντες εἶτ' ἔλεγον τάδε. *Porſonus ſupplevit* εἶτ'.

VIII. p. 343. A. Antiphanes:

Τί οὖν ὄφελος τῶν νησιαρχῶν ἐστὶν, εἰ
Νόμῳ κατακλεῖσται τοῦτο, παραπομπὴν ποιεῖν
Τῶν ἰχθύων· νυνὶ δὲ Μάτρων συνήρπακε
Τοὺς ἁλιέας, καὶ Διογείτων, νὴ Δία,
Ἅπαντας ἀναπέπεικεν ὡς αὐτὸν φέρειν.

Vulgo ἐστὶ, δεῖ Νόμῳ κατακλεῖσαι τοῦτο — νῦν δὲ *M.* recte ἅπαντας dedimus pro πάντας. ſic pro πάντα lege ἅπαντα in verſu Nicolai apud Stobaeum XI. p. 124. ed. Gesner.

VIII. p. 343. F. Iuba:

Inter „Verba Lexicis Incognita“ notatum est:
Ὀξυλοβῶ, ταχέως ἀκούω. Suid. ms. Eustath. ad Il. Σ. 180. (corrige typorum ε in *Foster's Essay* errorem p. 274.) p. 1137, 6 = 1186, 1. HSt. Thes. II. p. 1350. F. *χρυσολόβοις* Iuba Athenaei VIII. p. 343. F. *οὐδέ τιν᾽ ὧδε Γήρυν χρυσολόβοις οὔασιν ἠγάσατο.* *Vulgo χρυσοβόλοις.*

VIII. p. 344. D. Hermippus:

Τοὺς μὲν ἄρ᾽ ἄλλους οἰκουρεῖν χρῆν, πέμπειν δὲ
Νόθιππον ἕν᾽ ὄντα.

„Sic recte Aldi editio, male recentes *ἐχρῆν.*“ *vide Porson. Supplem. Praefat. ad Hecubam p.* XVIII. *vulgo etiam Νόθιππον Ἑχόντα.*

VIII. p. 344. F. *Κρατῖνος δ᾽ ἐν Δραπέτισιν εἰπὼν περὶ αὐτοῦ, Λάμπωνα τὸν οὐ βροτῶν*

Ψῆφος δύναται φλεγυρὰ δείπνου φίλων ἀπείργειν.
Βρύκει γὰρ ἅπαν τὸ παρὸν, τρίγλῃ δὲ κἂν μάχοιτο.

Ita hos versus divisit Gaisfordius ad Hephaest. p. 105
341. *indicante Porsono.*

VIII. p. 346. A. Macho:

ἕψε καὶ γεύου πυκνά.
Ἅλας οὐκ ἔχει· προσένεγκ᾽· ἔπιδ᾽ εἰ δεῖταί τινος.

Vulgo καί γε οὐ πυκνά· — προσένεγκ᾽ ἐπιδεῖταί τινος.

VIII. p. 347. B. Ephippus:

Περιπλεῖν δ᾽ ἐπὶ τοῖς ἄμβωσιν ἄνω.

ἄμμωσιν Ald. *ἄμβωσιν* recte ed. Casaub. sed omittit *ἄνω*, quod habet Aldina. Mox pro *προσκλύσῃς* lege *προσκαύσῃς.*

VIII. p. 348. E. Macho:

Στρατόνικος ἀπεδήμησεν εἰς Πέλλαν ποθ᾽, ὃς
Παρὰ πλειόνων ἔμπροσθε τοῦτ᾽ ἀκηκοὼς,
Ὡς σπληνικοὺς εἴωθεν ἡ πόλις ποιεῖν
Ἐν τῷ βαλανείῳ· καταμαθὼν οὖν πλείονας
Γυμναζομένους τῶν μειρακίων παρὰ τῷ πυρὶ,
Κομψῶς τό τε χρῶμα καὶ τὸ σῶμ᾽ ἠσκηκότας,
Διαμαρτάνειν ἔφασκε τοὺς εἰρηκότας

Αὐτῷ· καταμαθὼν δ', ἡνίκ' ἐξῄει πάλιν,
Τῆς κοιλίας τὸν σπλῆν' ἔχοντας διπλάσιον,
Ὁ καθήμενος, φήσ', ἐνθάδ' οὗτος φαίνεται
Τά θ' ἱμάτια τῶν εἰσιόντων λαμβάνων
Τηρεῖν ἅμα καὶ τοὺς σπλῆνας —

1. 2. Vulgo *ποτὲ*, *Ὃς π. π. ἔμπροσθεν.* 5. Vulgo *παρὰ τὸ πῦρ.* 9. Vulgo *τὸν σπλῆν' ἔχοντα διπλασίονα.* *διπλασίω* Caſaubonus: ſed altera forma Comicis placet. Ariſtophan. Av. 55. *Σὺ δὲ τῇ κεφαλῇ γ', ἵν' ᾖ διπλάσιος ὁ ψόφος.* Pherecrates apud Athenaeum VI. p. 269. C. *Διπλάσι' ἐγίνετ' εὐθὺς ἐξαρχῆς πάλιν.* In priore loco vulgatur *διπλάσιος ψόφος*, in
106 poſteriore *ἐγένετ'*. ſed recte *ἐγίνετ'*, ut ſupra, *ἦν* — *ἔῤῥεον* — *παρῆν* — *παρέκειτο* — *παρῆν* — *ἐπέτοντο* — *ἐκρέματο* (non *ἐκρέμαντο*) — *ἤντλουν.* Alexis III. p. 118. A. *Διὰ τοῦτο ΤΟ τάριχος τέθεικας διπλασίου.* (*Articulum inſeruit Porſonus.*) Antiphanes II. p. 45. A. *διπλασίαν γὰρ παρέσχεν ἡδονήν.* vulgo *διπλ. παρέσχε τὴν ἡδονήν.* 10. *Vulgo καθήμενος, omiſſo articulo.* 11. *Copulam ſupplevit Porſonus.*

VIII. p. 349. C. Macho:

Τοῦτ' εἶπε, τοῖς ὅλοις μὲν ἔῤῥωμαι, ξένε.

τοῖς κώλοις Caſaubon. male, ut opinor. Ipſe praefert ex Epitome ſupra VI. p. 242. B. *ἐν τοῖς ὅλοις* pro *ἐν τοῖς ἄλλοις.* Philippus apud Demoſthen. de Cor. p. 239, 4. Reisk. *τοῖς μὲν γὰρ ὅλοις οὐδὲν μέτριόν μοι δοκεῖτε ποιεῖν.* Ariſtides Panathen. T. I. p. 296. (170, 3. Iebb.) *ἤδ', οἶμαι, συνειδυῖα ἑαυτῇ κρείττων οὖσα τοῖς ὅλοις.* T. III. p. 422. (256, 10.) *ἀλλ' οὔτι γε τοῖς ὅλοις, οἶμαι, Πολυδάμας ἐκείνου χείρων.* Videtur autem Euſtathius ad Il. *P*, p. 1108, 44 = 1145, 36. legiſſe *τοῖς ἄλλοις.* Amat phraſin Ariſtides; habet enim et III. p. 454. (274, 17.) et alibi, ut III. p. 506.

Ibid. Macho:

Αὐλεῖν ἐπὶ τοῖς ἱεροῖσιν αὐλητοῦ κακοῦ

Μέλλοντος, ὁ Στρατόνικος, εὐφήμει, μέχρι
Σπείσαντες εὐξώμεσθα, φησὶ, τοῖς θεοῖς.
Vulgo εὐφημεῖν με χρή.

VIII. p. 355. A. Poſt τὸ ἐκ Μαμμακύθου, Ἀριστογόρου recte addit Dalecampius ex XIII. p. 571. B.

In Poetae verbis, quae ſequuntur, δὴ *inſerendum putavit Caſaubonus; ad cuius notam (Annot. 621, 52.) adſcribit Porſonus,*

Totum iunge; eſt enim Anapaeſtus Ariſtophanicus:
Ὥσπερ ἐπειδὰν δειπνῶμέν που, τότε πλεῖστα λαλοῦ- 107
μεν ἅπαντες. (*R. H.*)

VIII. p. 357. B. τὸ δὲ τῶν λεπιδωτῶν γένος. *Not.* ἀλεπιδώτων Huetius ad Manilium V. 674.

VIII. p. 358. E. Antiphanes:

καὶ μὴν ἑστιάσω τήμερον
Ὑμᾶς ἐγώ· σὺ δ' ἀγοράσεις ἡμῖν λαβὼν,
Πίστ', ἀργύριον.

Ita hos verſus dividit Porſonus, notans, Piſtus ſervus apud Plaut. Merc. II. 2, 7.

VIII. p. 358. F. Antiphanes:

Τοὺς γὰρ μεγάλους τούτους ἅπαντας νενόμικα
Ἀνθρωποφάγους [ἰχθῦς· τί φῂς, ὦ φίλτατε;
Ἀνθρωποφάγους;] πῶς οὖν ἂν ἄνθρωπος φάγοι;

Quae in uncinis includuntur addit ed. Caſaub. recte. et ſic ſupra VII. p. 313. B. niſi quod malim φιλτάτη. Deinde male edidit Caſaubonus, πῶς ἰχθὺς ἀνθρώπους φάγοι; ſed lege, ut ſupra monuit, πῶς οὖν ἂν ἄνθρωπος φάγοι; et ταῦτά γ'.

VIII. p. 359. A. Philippus: Vide ſupra II. p. 65. D. VII. p. 311. D. Locum ſic lege,

ἀλλ' ἀγόρασον εὐτελῶς.
Ἅπαντα γὰρ ἱκάν' ἐστι· φράζε δήποτε,
Μὴ πολυτελῶς, ἀλλὰ καθαρείως, ὅ τι ἂν ᾖ.

Vulgo ἱκανὸν *et* καθαρίως ὅττι ἂν, *omiſſo* ᾖ. Deinde κάραβός τις ſaniſſimum. (*Editum eſt* Κἂν κάραβός τις ᾖ λαβεῖν· εἷς ἀρκέσει. *Caſaubonus in Animadv.*

p. 626, 17. *notat.* „*Scribi malim, Κἂν κάραβόν τιν᾽ ἢ λαβεῖν, εἷς ἀρκέσει.*" *quod alibi probat Porſonus, notans in margine,* Recte; eſt enim optimum.
108 *R. H.*) Scribe ubique vel *ἐγχελείδια* vel *ἐγχελύδια*. Mox *Θήβηθεν* pro *Θήβη μέν*. Poſtea lege,

Τοιαῦτα δασύπους ἤν τις εἰσέλθῃ, φέρε·
Ὡς μικρολόγος εἶ· σὺ λέγε· λίαν πολυτελῆ
Πάντως κρέ᾽ ἡμῖν ἐστί· πότερ᾽ ἔπεμψέ τις;
Οὐκ, ἀλλ᾽ ἔθυσεν ἡ γυνή· τὸ μοσχίον
Τὸ τῆς Κορώνης αὔριον δειπνήσομεν.

Vulgo ἐάν τις ἐπέλθῃ. Deinde κρέα. Mox Οὐκ ἀλλ᾽ εὐθὺς ἔνη γυνή. Τὸ μοσχίον τ. τ. Κ.

VIII. p. 359. E. Phoenix Colophonius:

Ἐσθλοὶ, Κορώνῃ χεῖρα πρόσδοτε κριθῶν,
Τῇ παιδὶ τἀπόλλωνος, ἢ λέκος πυρῶν.

Vulgo *τ. π. τοῦ Ἀπόλλωνος, ἢ λέχος π.* Emendationem Caſauboni *ἢ λάχος πυρῶν* ſequitur Ruhnkenius ad Timaeum p. 197. Lege *ἢ ΛΕΚος πυρῶν.* Hipponax apud Polluc. X. 87. *Κἄλειφα ῥόδινον ἡδὺ καὶ ΛΕΚΟΣ ΠΥΡΟΥ.*

VIII. p. 360. A. Idem:

ὧν μυχὸς πλουτεῖ
Δόμων, δὸς ὦ ᾽ναξ.

(*δόμων addi iubet Porſonus.*) Mox *δοῦν᾽* pro *δ᾽ ουν* recte H. Steph. Theſ. Gr. L. I. p. 242. G.

VIII. p. 363. F. Epicharmus:

ἀλλὰ καὶ
Σιγῆν ἀγαθὸν, ὅκκα παρέοντι κάῤῥονες.

In Ed. Ald. legitur ἀλλὰ σιγῆν ἀγαθὸν καπαρεόν τι κάῤῥονες. Adde *καὶ* et lege *ὅκκα* ex Euſtathio ad Od. *Γ.* p. 1476, 1 = 137, 18.

VIII. p. 364. E. Menander:

Μενδαῖον, ἐγχέλεις, Θάσιον, τυρὸν, μέλι.

Vulgo Θάσιον, ἐγχέλεις. Mutandum verborum ordinem monet Porſonus.

Lib. IX. p. 367. D. Plato: 109

Βραχυ γάρ τι τέρψαντ᾽ ἐξανάλωται ταχύ.

Vulgo γὰρ τέρψαντ᾽. Lege γάρ τι. Frequens βραχύ τι apud Atticos. Ariſtoph. Thesm. 945. Andoc. de Myſter. p. 17, 6. Thucydid. VI. 12. Macho infra XIII. p. 578. C. Plato Legg. I. p. 641. B. Thucydid. VIII. 76. ubi τι deeſt in uno MS. βραχὺ δέ που τὶ Plato Rep. V. p. 82, 14. Ald. Act. Apoſt. V. 34. τι omittunt MSS. novem.

IX. p. 368. D. Theopompus:

Ὁ μὲν ἄρτος ἡδὺ, τὸ δὲ φεναχίζειν προσὸν
Ἔμβαμμα τοῖς ἄρτοις πονηρὸν γίγνεται.

Vulgo ὁ μὲν γὰρ ἄρτος.

IX. p. 370. B. Ananius:

σὲ πολλὸν ἀνθρώπων
Ἐγὼ φιλέω μάλιστα, ναὶ μὰ τὴν κράμβην.

Ita lege pro πολλῶν. Idem mendum, ab A. Heringa (Obſervat. XXXI. p. 281.) non animadverſum, ex Phoenice Colophonio apud Athen. XI. p. 495. E. ſuſtulit I. Toupius (Cur. in Suid. III. p. 25.).

IX. p. 372. B. Ariſtophanes Horis:

Ὄψει δὲ χειμῶνος μέσου σικυοὺς, βότρυς, ὀπώραν
Στεφάνους ἴων, κονιορτὸν ἐκτυφλοῦντα [τοὺς ὁδίτας.]
Ὁ πᾶς δ᾽ ἀνὴρ πωλεῖ κίχλας, ἀπίους, σχαδόνας, ἐλάας,
Πύον, χόρια, χελιδόνια, τέττιγας, ἐμβρύεια.
Ὑριχοὺς δ᾽ ἴδοις ἂν νιφομένους σύκων ὁμοῦ τε μύρτων,
Ἔπειτα κολοκύντας ὁμοῦ ταῖς γογγυλίσιν ἀροῦσιν·
Ὥστ᾽ οὐκέτ᾽ οὐδεὶς οἶδ᾽ ὁπηνίκ᾽ ἐστι τοῦ ᾽νιαυτοῦ.
Μέγιστον ἀγαθὸν [εἶπες], εἴπερ ἐστι δὶς ἐνιαυτοῦ,
Ὅτου τις ἐπιθυμεῖ, λαβεῖν: κακὸν [μὲν] οὖν μέγιστον.
Εἰ μὴ γὰρ ἦν, οὐκ ἂν ἐπεθύμουν, οὐδ᾽ ἂν ἐδαπανῶντο.

110 *Ἐγὼ δὲ τοῦτ᾽ ὀλίγον χρόνον χρήσας ἀφειλόμην ἄν.*
Κἄγωγε ταῖς ἄλλαις πόλεσι δρῶν ταῦτα πλὴν Ἀθηνῶν.
Ita hos verſus emendatos deſcripſit Porſonus. v. 2. Verba uncinis incluſa iu editionibus deſunt. v. 3. Ὁ πᾶς pro ὠὑτός. v. 4. Vulgo χελιδόνα. v. 5. Vulgo ὑρισσούς. v. 8. Vulgo μέγιστον ἀγαθὸν, εἴπέρ ἐστι δι᾽ ἐνιαυτοῦ τοῦ ὅτου τ. ἑ. λ. κακὸν οὖν μέγιστον. Notat Porſon. κακὸν μὲν οὖν ex Euſtathio ad Il. *N.* p. 934, 28=955, 5. *τοῦ* ante *ὅτου* omiſſo. Lege *ΕΙΠΕΣ εἴπερ ἔστι δὶς ἐνιαυτοῦ. v. 11. Pro τοῦτον, quod vulgo legitur, emendavit Porſonus τὸν vel ταῦτ᾽ vel τοῦτ᾽. ſed hoc ultima manu. Deinde χρήσας pro φήσας.*

IX. p. 376. F. Poſidippus:

Ὄψει σχεδόν τι πάντα τοῦθ᾽ ἡγούμενον
Ξεναγὸς οὗτος ὅστις ἂν θώραχ᾽ ἔχῃ.

Vulgo *ὄψεις δ᾽ ἔχοντι τοῦθ᾽ ἡ.* Legendum *ΟΨΕΙ-ΣΧΕΔΟΝΤΙ.* Vid. infra IX. p. 378. F. Soph. Phil. 96. Vocem *πᾶς* frequenter poſitam videas poſt *σχεδόν τι*, ut in Themiſt. Orat. XIII. p. 161. B. 169. B. 170. C. confer et p. 171. A. 217. D. *σχεδόν τι* ſaepe corruptum in *σχεδόν τοι*, ut infra X. p. 416. E. Plato Phaedon. p. 63. E. 5. *ἀλλὰ σχεδὸν μέν τι ἤδη.* Sic recte Photius MS. *σχεδόν τι πάντες* Andocides de Myſter. init. Demoſth. c. Pantaen. p. 969, 6. *ἀφικόμην σχεδόν τι πάντ᾽ ἀπολωλεκώς.* Dion Chryſoſt. XIII. p. 226. (430, 31.) Deinde *ἂν* omittit editio Caſauboniana.

IX. p. 377. F. *Porſon. ad Med.* 139, 140. X. „Soſipater,

Οὐ παντελῶς εὐκαταφρόνητος ἡ τέχνη,
Ἣν κατανοήσῃς, ἐστὶν ἡμῶν, Δήμυλε,
Ἀλλὰ πέπαυται τὸ πρᾶγμα, καὶ πάντες σχεδὸν
111 *Εἶναι μάγειροί φασιν, οὐθὲν εἰδότες.*

Ubi cum *πέπαυται* aperte metrum viliet, in margine quidem *πέπραται*, in Animadverſionibus vero *οἴχεται*

p. 654. coniicit Casaubonus. Prius adscivit Grotius in Excerptis p. 887. Nollem factum. *Ἐνταῦθα γάρ τοι πάντα τἀνθρώπων νοσεῖ, Κακοῖς ὅταν θέλωσιν ἰᾶσθαι κακά.* Secunda quippe in *πέπραται* producitur. Altera coniectura nimis longe ab antiquae lectionis vestigiis recedit. Legendum, nulla fere mutatione, *Ἀλλὰ ΠΕΠΛΥΤΑΙ τὸ πρᾶγμα.* Eodem sensu dixit Aeschines *καταπεπλύσθαι* contra Ctesiphont. p. 343. ed. Taylor. laudatus a Polluce VII. 38. qui praeterea docet, meretricem pervulgatam *πλύμα* vocari. Integer locus hic est: *τότε μὲν ἦν σπάνια τὰ καλὰ παρ' ἡμῖν, καὶ τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα τίμιον· νῦν δ' ἤδη καταπέπλυται τὸ πρᾶγμα, καὶ τὸ στεφανοῦν ἐξ ἔθους, ἀλλ' οὐκ ἐκ προνοίας ποιεῖσθε.*"

IX. p. 379. B. Alexis:

Ποῖόν τι; δεῖ γάρ κἀμὲ τὸν ξένον μαθεῖν·
Τὸν ὀψοποιὸν σκευάσαι χρηστῶς μόνον
Δεῖ τοῦτό γ'· ἄλλο δ' οὐδέν.

Vulgo *οἷόν τι; τοῦτό γ'* i. e. *ὄψον*, quod in *ὀψοποιὸν* latet. Vulgo *τοῦτον*, quod in *τοὔψον* mutat Piersonus ad Moerin p. 274. Sed alterum praetulerim.

IX. p. 379. C. Alexis: *πυκνοὶ δ' ἄττουσιν* Eustath. Mox *οἷς τὸ γίγνεσθαί θ' ἅμα* D. Petavius ad Themistium.

IX. p. 383. B. Strato:

Πλὴν ἱκέτευον αὐτὸν ἤθη μεταβαλεῖν.

Non *ἤδη*. (*ἱκέτευε* Hipponax IX. p. 370. B.) Vulgo *ἱκετεύω γ' αὐτόν. ἔθος μεταβάλλειν* Thucydid. I. 123. Euripid. Iph. Aul. 343.

IX. p. 383. D. Alexis: 112

Ὄξος λαβὼν νῦν εἰς λεκάνην τιν' ἐγχέας
Ψυχρὸν, ξυνίεις; εἶτα θερμὴν τὴν χύτραν
Εἰς τοὔξος ἐνθείς.

λαβὼν νῦν pro vulg. *λαβὼν ὗν. ξυνίεις;* intelligisne? Confer Diphilum VI. 3. p. 228. A. Casaub. *ξυνεὶς.*

IX. p. 384. F. Philippides: *In Edit. Caſaub. pro ſenario legitur* Ἡ δ' ἀνδροφόνος Γνάθαινα γελάσασα. *Videtur legere voluiſſe Porſonus* γελάσασ' ἡδέως, *cum ſcriberet*, Ἡδέως forſan reſtituendum Philippidae IX. p. 384. F. Confer Ariſtoph. Eccleſ. 1148.

IX. p. 385. C. Metagenes:

*Ἀλλ', ὦ 'γαθὲ, δειπνῶμεν ΠΡΩΤΟΝ, κἄπειτά με
πάντ' ἐπερώτα.*

πρῶτον *addendum monuit Porſonus.*

IX. p. 385. F. Anaxilas: Ἐγὼ δ' ἰὼν ὀψάριον ὑμῖν ἀγοράσω. Vulgo Ἐγὼ δι' ὤν.

Ibid. Ariſtophanes Anagyro: Εἰ μὴ παραμυθεῖ μ' ὀψαρίοις ἑκάστοτε. Vulgo παραμύθημ'.

IX. p. 388. A. Recte τιθασεύονται Ald. male cum duobus σσ ed. Caſaub. Vid. inf. IX. p. 389. C. IX. p. 394. C. VIII. p. 331. F. Plutarch. T. II. p. 51. F. Demoſthen. p. 37, 9. ed. Reisk. in duobus Auguſtanis MSS. Phot. Heſych.

IX. p. 388. B. ἐν τῇ Μεγαρικῇ. Imo ἐν τῇ Βοιωτίᾳ. Ariſtoph. Acharn. 875.

IX. p. 389. A. Φρύνιχος Τραγῳδοῖς· *ſic Ald.* Φρύνιχος καὶ Τ. male ed. Caſ. Lege vero Κλεομβρότου.

IX. p. 392. E. Eupolis: Ὄρτυγας ἔθρεψας σύ τινας ἤδη πώποτε; non θρέψας.

113 IX. p. 395. B. Alexis: Λευκὸς Ἀφροδίτης εἰμὶ γὰρ περιστερός. non Ὁ λευκός.

IX. p. 395. C. Pherecrates: Ἀλλ' ὦ περιστέριον, ὅμοιον Κλεισθένει Πέτου. *Pro vulg.* Καλλισθένει.

IX. p. 398. D. Epicharmus:

*λαμβάνοντα γὰρ
Ὄρτυγας, στρουθούς τε, κορυδάλας τε φοινικείμονας,
Τέτραγάς τε σπερματολόγους, κἀγλαὰς συκαλίδας.*

Vulgo καὶ κορυδάλας φοινικονείμονας Τέτρ. σπ. τε.

Mox *Τέτραγές τε σπερματολόγοι.* Confer II. p. 65. B. C. et locum ita leges:

Ἦν δ' ἐρωδιοί τε πολλοὶ μακροκαμπυλαύχενες,
Τέτραγές τε σπερματολόγοι κἀγλααὶ συκαλλίδες.

Vulgo ἠδ' ἐρ. τε π. μακρὸν καμπυλαύχενες.

IX. p. 399. D. *Habet Ed. Casaub. Στράττις Ἀταλάντῃ ὑπογάστριον δὲ θύννου τὶ καὶ ἀκροκώλιον. Θεόπομπος Καλλαίσχρῳ, ἰχθύων δὲ δὴ* † *ὑπογαστρίῳ διάμαρτεν.*

† Lege *ὑπογάστρι', ὦ Δάματερ,* et vide supra VII. p. 302. F. In Strattidis versu dele *δέ.* Aristoph. Plut. 555. MS. apud Hemsterhusium, *ὦ δάμαρτε.* (*H. D.*)

IX. p. 400. B. *Εἰσὶ δ' οἱ καὶ ταῦτ' ἀλόγως κ. τ. λ.* Hunc locum respicit Suidas v. *μυσάχνη.*

IX. p. 400. C. Anonymus: Lege ex Amipsia X. p. 446. D. *Λαγὸν ταράξας πῖθι τὸν θαλάσσιον.* *Vulgo πείθει.* Eodem mendo G. Canterus liberavit Alexin XV. p. 693. A. cuius cetera complanavit Toupius Epist. Crit. p. 154. Amipsiae emendatio latuit Graevium ad Lucian. Soloecist. III. p. 556.

IX. p. 401. D. Sophocles *Ἀχιλλέως Ἐρασταῖς.* *Vulgo*

Σὺ δ', ὦ σύαγρε, παλιωτικὸν τρέφος.

Πηλιωτικὸν βρέφος Eustath. ad Od. *T.* p. 1872, 12 = 114 736, 2. prius recte. (*R. H.*)

IX. p. 403. A. Mnesimachus: *Κρατὴρ ἐξερ-ροίβδητ' οἴνου.* Eustath. ad Od. *M.* p. 1719, 43 = 484, 53.

IX. p. 403. E. *ὁ παρὰ Ἀνθίππῳ τῷ Κωμικῷ μάγειρος.*

Ἀναξίππῳ Valckenaer. ad Eur. Hippol. p. 265. 1. A. Pierson. ad Moerin p. 74. *Ἀρχίππῳ* P. Victorius Var. Lect. XXXVIII. 20. tacite omnes.

IX. p. 404. D. *Πρὸς τῷ φιλεῖν δὲ τὴν διάνοιαν ἔστ' ἔχων.* Sic Ald. *Πρὸς τὸ* ed. Casaub. quod ille

mutat in πρὸς τῷ. Diphilus Stobaei X. p. 67. Πρὸς τὸ λαβεῖν γὰρ ὢν ὁ νοῦς, τἄλλ᾽ οὐχ ὁρᾷ. Recte Salmasius τῷ, male Grotius τοῦ.

IX. p. 404. F. Dionysius:

Σφόδρα μοι κεχάρισαι, Σιμμία, νὴ τοὺς θεοὺς,
Ταυτὶ προείπας· τὸν μάγειρον εἰδέναι
Πολὺ δεῖ γὰρ ἀεὶ πρότερον οἷς μέλλει ποιεῖν
Τὸ δεῖπνον, [εἶτα δ᾽ εἰδότ᾽] ἐγχειρεῖν ποιεῖν.

Ita emendavit Porsonus pro Σφόδρα μοι καὶ χάρις ἀεὶ μία νὴ τοὺς θεοὺς, *notans* αἰεὶ *habere MS. Ven. pro* ἀεὶ· *verba etiam uncinis inclusa supplevit.* (*R. H.*)

IX. p. 407. E. *Vulgo*, Εἴρηται καὶ παριόντα Φίλιππον· πάνυ. Lege Εἴρητο et Φείδιππον. Vide supra III. p. 120. B. (*H. D.*)

IX. p. 407. F. Ὥστ᾽ ἔχειν οὐδὲν παρ᾽ ἡμῖν κ. τ. λ. Thudippus apud Plutarch. T. II. p. 189. A.

IX. p. 408. D. Eupolis: *Dividit Porsonus,*

Κἄν τις τύχῃ πρῶτος δραμὼν εἴληφε χειρόνιπτρον,
Ἀνὴρ δ᾽ ὅταν τις ἀγαθὸς ᾖ καὶ χρήσιμος πολίτης,
Νικᾷ τε [πάντας] χρηστὸς ὢν, οὐκ ἔστι χειρόνιπτρον.

Post Νικᾷ τε addendum videtur πάντας. (*H. D.*)

IX. p. 409. C. κέκλαμμαι βοίκλειψ. Sic et κεκλαμμένον Aristoph. Vesp. 57.

IX. p. 410. D. Demonici sunt duo Senarii.

IX. p. 410. F. 6. Suidas v. κονδυλίσας.

Lib. X. p. 411. A. *Gaisfordius in Notis ad Hephaestionem p. 358. de versu Eupolideo Polyschematisto agens: „Sequentia huius metri exempla mihi indicavit Porsonus. Astydamas Athenaei X. p. 411.*

Ἀλλ᾽ ὥσπερ δείπνου γλαφυροῦ ποικίλον εὐωχίαν
Τὸν ποιητὴν δεῖ παρέχειν τοῖς θεαταῖς τὸν σοφὸν,
Ἵν᾽ ἀπίῃ τις τοῦτο φαγὼν, καὶ πιὼν, ὅπερ λαβὼν
Χαίρει τις, καὶ σκευασία μὴ μί᾽ ᾖ τῆς μουσικῆς.

Alexis p. 417. *F.*" *Legitur in Editione Casauboniana*, ἵνα πίῃ τις τοῦτο λαβὼν καὶ φαγὼν, ὥσπερ πιὼν χαίρει, καὶ σκευασία μὴ μίη εἴη τῆς μουσικῆς. *In schedis notavit Porson.* De genere versuum vide Aristoph. Nub. 518.

X. p. 411. B. C. Epicharmus:

Ψοφεῖ δ' ὁ γόμφιος, τέτριγε δ' ὁ κυνόδων,
Σίζει δὲ ταῖς ῥίνεσσι, κινεῖ δ' οὔατα,
Οὐ τῶν τετραπόδων οὐδὲν ἧττον.

ubi pro τέτριγ' ὁ reposui τέτριγε δ' ὁ ex Eustathio ad Il. *Λ.* p. 870. Sic μετεῖχε δ' ἀμφοῖν legendum pro μετεῖχ' ἀμφοῖν in Antiphane III. p. 125. F.

In tertio versu Οὐ supplevit Porsonus.

X. p. 413. C. Euripides Autolyco primo:

Κακῶν γὰρ ὄντων μυρίων καθ' Ἑλλάδα,
Οὐδὲν κάκιον ἐστὶν ἀθλητῶν γένους.

Vulgo κακῶν γε. γὰρ Eustath. ad Il. *Ψ.* p. 1299, 20 116 = 1411, 41.

X. p. 415. E. Phoenicides: *Μέχρις οὗ διδῷ τις, ἢ λάθῃ διαῤῥαγείς.* Sic recte Aldina. *Μέχρις γ' ἐὰν* ed. Casaub. Deinde lege hic et ubique ταμιεῖον (*pro* ταμεῖον). Vocalem absorpsit diphthongus, quod saepe factum est, ut et in ὑγιεία.

X. p. 416. E. Anaxilas: *Ἤδη σχεδόν τοι πάντα σοι πλὴν Κτησίου.* Lege σχεδόν τι, ut Strabo XII. p. 876. C. (568.) 927. A. (624.)

X. p. 417. B. Theophilus:

ἑφθῶν μὲν σχεδὸν
Τρεῖς μνᾶς. λέγ' ἄλλο. ῥυγχίον, κωλῆν, πόδας
Τέτταρας ὑείους. Ἡράκλεις. βοὸς δὲ τρεῖς,
Ὄρνιθ'. Ἄπολλον, λέγ' ἕτερον. σύκων δύο
Μνᾶς. ἔπιες ἐν δὲ πόσον ἀκράτου; δώδεκα
Κοτύλας. Ἀπολλόδωρε καὶ Σαβάζιε.

Sic legit Porsonus, partim ex III. p. 95. A.

X. p. 417. C. Eubulus: *Πονεῖν μὲν ἄμμες καὶ φαγεῖν μάλ' ἀνδρικοί.* Non φαγεῖν μὲν ἀνδρικοί.

X. p. 419. B. *Porſon. ad Med.* 139. 140. X. „Ἄλεξις ἐν Συντρόφοις·

Ὡς ἡδὺ πᾶν τὸ μέτριον, οὔθ᾽ ὑπεργέμων
Ἀπέρχομαι νῦν, οὔτε κενὸς, ἀλλ᾽ ἡδέως
Ἔχων ἐμαυτοῦ.

Verum addenda erant ſequentia verba, quae quatuor ſenarios explebunt:

Μνησίθεος γάρ φησι δεῖν
Φεύγειν ἁπάντων τὰς ὑπερβολὰς ἀεί.

Non enim Poetas ſolum citant veteres Comici, ſed etiam ludi iocique cauſa omnis generis ſcriptores.“

117 X. p. 421. B. ἡ σκῶψις δὲ λυπεῖ κ. τ. λ. Euſtath. ad Il. Ψ. p. 1312, 38 = 1430, 9.

X. p. 421. C. Mneſimachus:

Ἆρ᾽ οἶσθ᾽ ὁτιὴ πρὸς ἄνδρας ἐστί σοι μάχη;

Ita Epit. MS. pro μαχητέον. *Cum Mneſimachi verſibus confert Porſonus* Fragmentum veteris Poematis Gallici apud *Le Grand* FABLIAUX ET CONTES. Tom. I. p. 163. ed. 1781.

X. p. 422. A. Alexis: *Εἴ τις ἀφέλοι ταῦτ᾽ ἀφ᾽ ἡμῶν τὸ μέρος ἀπὸ τοῦ σώματος. Sic vulgo. τοῦτ᾽ pro ταῦτ᾽ Euſtath. ad Od. Σ.* p. 655, 53.

X. p. 422. B. *Porſon. ad Hec.* 1141. „Alexis Athenaei:

Νῦν δὲ διὰ ταύτην ἅπαντα γίνεται τὰ δυσχερῆ.

Vides optimum trochaicum. Sed citat γίνονται Euſtathius ad Odyſſ. Σ. p. 1837, 21 = 656, 1.“

X. p. 422. E. Eubulus: ὃν χρὴ δεδειπνάναι [ἡμᾶς παρέσται] πάλαι. Dele ἡμᾶς παρέσται.

X. p. 422. F. Ariſtophanes Ταγηνισταῖς· *Ad Caſauboni verba Animadv.* 717, 27. „*Adiecimus e membranis quae ſequuntur de verbo παραδειπνῆσθαι*“ — *notavit Porſonus:* Qui toties de reſtitutis locis gloriatur Caſaubonus, paullo ante p. 422. fin. poſt Ταγηνισταῖς haec verba editione ſua elabi

paſſus eſt, quae ſunt in Aldina: ὑποπεπώκαμεν, ὦ ἄνδρες, καὶ καλῶς ἠρίσταμεν. Lege

Ὑποπεπώκαμεν γάρ, ὦ 'νδρες, καὶ καλῶς ἠρίσταμεν.

X. p. 423. C. Antiphanes: Ἔπειτ' ἐπὶ τούτοις πᾶσι τῆς σεμνῆς θεᾶς. *Vulgo* Εἶτ' ἐπὶ τ.

X. p. 424. E. *Editiones Ald. Caſaub.* τῶν πρῶ- 118
το . . . τες Ἀθηναίων. *Caſaubonus in margine*, γρ. τῶν πρώτων παῖδες Ἀ. *Porſonus* τῶν πρώτων παῖδες ὄντες Ἀ. (*H. D.*)

X. p. 426. B. ταῦτα δὲ ἔφη Ξενόχαρτος ἐν Διδύμοις. Ξέναρχος Kuſterus ad Suid. in v. recte, ut liquet ex XV. p. 693. B.

X. p. 426. C. Anaxilas: οὐ γὰρ ἄν ποτε

Ἔπινον ἂν τρεῖς ὕδατος, οἴνου δ' ἓν μόνον.

Alterum ἂν *addidit Porſonus.*

X. p. 426. D. Alexis: ὅμως δὲ ταύτην ἐκπιών,

[Κομψὸν] λέγε τι, καὶ διατριβὴν γε τῷ ποτῷ
Ποιῶμεν.

Addendum videtur κομψόν.

X. p. 426. F. Nicochares: *Citat Porſon. ad Med.* 6. Νικοχάρης γοῦν ἐν Ἀμυμώνῃ, πρὸς τοὔνομα παίζων ἔφη,

Οἰνόμαος οὗτος, χαῖρε πέντε καὶ δύο·
Κἀγώ τε καὶ σὺ συμπόται γενοίμεθα.

τὰ παραπλήσια εἴρηκε καὶ ἐν Λημνίαις. (*Supplevit* σὺ *Porſonus.*)

X. p. 430. A. 7. — B. 3. Alcaeus: Recte hos verſus diſpoſuit Ianus Rutgerſius ad Horat. Carm. I. 9 p. 11. ed. Rob. Steph. 1618. et legit ὀρανῷ et ἀμφὶ τίθει γνάφαλλον. B. 5. ἁ δ' ὥρα χαλεπά· πάντα δὲ δειψᾷ ὑπὸ καύματος. ed. Caſaub. πάντα δέδιψαις ed. Ald. π. δ. δίψαις MS. A. ſive Ven. teſte Schweighaeuſero ad I. p. 22. F. Lege igitur διψᾶσ' pro διψῶσι. (*R. H.*)

X. p. 430. C. Alcaeus:

Νῦν χρὴ μεθύσκειν καὶ χθόνα πρὸς βίαν
Παίειν —

119 quae compilavit Horatius Carm. I. 37. *Nunc est bibendum, nunc pede libero pulsanda tellus.* Vulgo *και τινα προς βιαν πονεῖν. τινα — πίνειν* Casaubon. in loc: Valckenaer. ad Herodot. VIII. 109. qui in proximis Alcaei male retinet *ἀμπέλῳ* pro *ἀμπέλω*. Sic male *Ἀΐδᾳ* legitur in Epigrammate apud Suidam pro *Ἀΐδα*, ut habet ed. Med. Vide Toup. Cur. Noviss. p. 24.

X. p. 430. D. Alcaeus: *Porson. ad Med.* 494. „Pluralem *λύχνα* usurpant Herodotus II. p. 62. 133. Euripides Cyclop. 514. restituendum Alcaeo Athenaei X. p. 430. D. XI. p. 481. A.

Πινωμεν· τί τὰ λυχν᾽ ἀμμένομεν; δάκτυλος ἀμέρα·
Κάδδ᾽ ἄειρε κυλίχναις μεγάλαις αἴ τα ποικιλλης.
Οἶνον γὰρ Σεμέλας καὶ Διὸς υἱὸς λαθικαδέα
Ἀνθρώποισιν ἔδωκ᾽, ἔγχεε κιρναὶς ἕνα καὶ δύο
Πλειαις κακκεφαλας· ἁ δ᾽ ετέρα τὰν ἑτέραν κύλιξ
Ὠθείτω.

Vulgo *τὸν λύχνον*. Secundum versum, qui velit et possit, corrigat. Loco priore *ἀνάειρε* et *ποικίλα*.“ *In loco posteriore scribitur ἔδωκεν, ἔγχεαι, κέρνα, ἕνα καὶ πλείους. In priore ἔδωκεν, ἔγχεε κιρνὰς ἕνα καὶ δύο πλέαις.*

X. p. 431. B. XI. p. 502. B. C. Alexis:

ἀπνευστί τ᾽ ἐκπιών,
Ὡς ἄν τις ἥδιστ᾽, ἴσον ἴσῳ κεκραμένου,
Καὶ τῆς ὁμονοίας, διὰ τί νῦν μὴ κωμάσω
Ἄνευ λυχνούχου πρὸς τὸ τηλικοῦτο φῶς.

Pro *ἀπνευστὶ ἐκπιὼν — λύχνου — τηλικοῦτον.*

X. p. 431. C. Dele verba *ἴσον ἴσῳ πάλιν τὴν μείζον᾽ ᾔτουν*, e versu supra A. 7. repetita.

X. p. 432. A. *κἂν τῷ ἑνδεκάτῳ δὲ τῶν Νόμων [Πλάτων] φησί.*

120 *κἂν τῶι ά* (p. 637. D. ed. Serr. 777. D. Laemar. 515, 40. Bas. sec.) Valckenaer. ad Schol. in Eurip. Phoeniss. 1123. p. 734. n. 58. (*H. D.*)

X. p. 432. C. Epinicus: Ed. Ald. Ἐσμὸν μελίσσης τῆς ἀκροχόλου γλυκύ. Lege cum Epitome, ἀκραχόλου γλυκὺν. Corruptius Ed. Casaub. ἀκρολόχου. ἀκροχόλου γλυκὺν citat Wesseling. ad Herod. II. 69.

X. p. 432. E. Critias:

Μηδ' ἐπὶ δεξιτερὰν χεῖρα κυκλοῦν Θασίου
Ἄγγεα. Λυδὴ χεὶρ Ἀσιατογενὴς —

Pro θιάσου *et* λυδῆ χειρεναστατο' γένης.

X. p. 434. C. *Porsonus ad Menandri locum citat* Plut. II. p. 57. A. Lucian. Fugitiv. T. III. p. 375, 85.

X. p. 442. A. Plato Comicus: κινητιᾷν. quod frustra tentavit Heringa Observ. p. 208.

X. p. 443. E. Alexis:

Ὁ μὲν οὖν ἐμὸς υἱὸς, οἷον ὑμεῖς ἀρτίως
Εἴδετε, τοιοῦτος γέγονεν· Οἰνοπίων τις ἢ
Μάρων τις ἢ Κάπηλος, ἢ [τις] Τιμοκλῆς·
Μεθύει γὰρ οὐδὲν ἧττον.

Vulgo ἢ Τιμοκλῆς, et μεθύει γὰρ οὐδὲν ἕτερον.

X. p. 444. D. Aristophanes: Ἡδύς γε πίνειν οἶνος, Ἀφροδίτης γάλα. Vulgo ἡδύς τε.

X. p. 446. Antiphanes sic constituendus videtur:

μὴ μεστὰς ἀεὶ
Ἕλκωμεν, ἀλλὰ καὶ λογισμὸς εἰς μέσον
Παταξάτω τὶς, καί τι καὶ μελίσκιον·
Στροφὴ λόγων παρελθέτω τις· ἡδύ τοι
Ἐστὶν μεταβολὴ παντὸς ἔργου πλὴν ἑνός.

Editum erat στροφὴ παρελθέτω τις. ἡ αὐτὴ λέγων 121
ἐστὶ μεταβολὴ παντὸς ἔργα πλὴν ἑνός. Pro ἡ αὐ egregie restituit ἡδὺ Grotius Excerpt. p. 629. in ceteris non parum aberrans. Grotii lapsus emendare conatus Koppiersius Obs. Philol. p. 56. ipse labitur. Pro ἡ αὐτὴ feliciter, ut sperat, emendat ἡδὺ δὴ, in qua emendatione quod sincerum est, debetur Grotio. Sed rectum est ἡδύ τοι. Aristophanes Acharn.

Ἀλλ' ἡδύ τοι, νὴ τὸν Δί', ἢν αὐλὸς παρῇ.

Euripides Andromeda,

Ἀλλ᾽ ἡδύ τοι σωθέντα μεμνῆσθαι πόνων.

Confer Gatakerum ad Antonin. VIII. 36. et mirare corrupta Plutarchi lectione deceptum Valckenaerium ad Eurip. Phoen. 208.

X. p. 446. D. Menander: πᾶσι νῦν πίθι μένει γὰρ κακῶς Ald. πᾶσιν πάλινυν πῖθι μένει γὰρ κακῶς MS. teſte Iac. Gronovio Infam. Emendat. Menandr. p. 82.

X. p. 449. B. Antiphanes Ἀφροδισίῳ·

Πότερ᾽ ὅταν μέλλω λέγειν σοι τὴν χύτραν, χύτραν λέγω,

Ἢ τροχοῦ ῥύμαισι τευκτὸν κοιλοσώματον κύτος;

Sic reſtituerat Porſonus ante Schweighaeuſeri Editionem. Editum erat πότερον — σοι τὴν χύτραν λέγω, Ἢ τροχορυμασίτευκτον. *Mox Editiones* τακεροχρῶτα δικτύουσαν. *MS. apud Schweigh.* τακεροχρῶτι δηκτύουσαν. *Emendat Porſonus,*

Τακεροχρῶτ᾽ εἴδη κύουσαν.

X. p. 450. A. Eubulus: *Πρὶν θηριοῦσθαι τὸν γόνον κατάγνυσιν. Porſon. ad Med.* 743. „καταγνύει et κεραννύει reddenda Eubulo et Theophilo Athenaei X. p. 450. A. XI. p. 472. D.“ *Mox legit* διότι δ᾽ ὢν ἀμφίστομος Κεντεῖ κάτωθεν. *Vulgo deeſt* ὤν.

122 X. p. 450. B. Eubulus:

Πάππος ἀπ᾽ ἀκάνθης οὗτός [ἐστι. πρῶτα] γὰρ

Νέος μὲν ὢν ἕστηκεν ἐν τῷ σπέρματι.

Ὅταν δ᾽ ἀποβάλῃ τοῦτο, πέτεται κοῦφος ὤν.

Sic olim legerat et ſuppleverat Porſonus: poſtea ſcripſit: potius οὑτοσί. πρώτιστα γάρ.

X. p. 450. A. Antiphanes: *Vulgo* ταῦτα δ᾽ ἄφωνα βοὴν ἵστησι γεγωνόν. *Emendat Porſon.* ὄντα *pro* ταῦτα.

X. p. 451. E. *Vulgatur* Τῆς φύσεως ὅσα γαῖα φέρει τρόφος, οὐδ᾽ ὅσα πόντος. MS. A. *apud Schweigh. inſerit* οὔθ᾽ *ante* ὅσα. *Porſonus* Τίς φύσις οὔθ᾽ ὅσα —.

X. p. 455. A. Caſtorion:

„Σὲ τὸν βόλοις νιφοκτύποις δυσχείμερον
Ναίονθ᾽ ἕδος, θηρονόμε Πὰν, χθὸν᾽ Ἀρκάδων,
Κλήσω γραφῇ τῇδ᾽ ἐν σοφῇ, πάγκλειτ᾽ ἔπη
Συνθεὶς, ἄναξ, δύσγνωστα μὴ σοφοῖς κλύειν,
Μουσοπόλε θὴρ, κηρόχυτον ὃς μείλιγμ᾽ ἱεῖς.

Sic lege et interpretare, *Qui melodiam e fiſtula ceris compacta excitas.*“ *Vulgo* ναίονθ᾽ ὁδὸς — Κλήσω γραφῇ τῇδε σοφῇ πάγκλυτ᾽ ἔπη —— κηροχίτωνο, μείλιγμ᾽ ἱεὶς. *Porſon. Supplem. Praefat. ad Eurip. Hec.* p. XXIX. κηρόδετος καλαμος Πανὸς eſt apud Eurip. Iph. Taur. 1132. ubi male vulgatur κηροδέτας. Iſtiusmodi enim compoſitorum caſus rectus ſemper in ος deſinit. Aeſchylus Edonis apud Athen. XI. p. 479. C. Euſtath. ad Homer. Iliad. X. p. 1282. Ὁ δὲ χαλκοδέτοις κοτύλαις ὀτοβεῖ. ubi male legit χαλκοθρόοις Ioſ. Scaliger Caſtigat. in Catull. II. p. 69.

X. p. 456. B. 6. φυὴν pro φύσιν ex argumento Phoeniſſ. Euripid. Valckenaerius p. XXIV. (*H. D.*)

X. p. 458. C. Anonymus Iambographus: 123

Σοφός ἐστιν ὁ φέρων τἀπὸ τῆς τύχης καλῶς.

τῆς *ſupplevit Porſonus.*

Lib. XI. p. 460. E. Eubulus Leda:

ὡσπερεὶ σπονδὴν διδοὺς
Ἐν τῷ κυλικείῳ συντέτριφε τὰ ποτήρια.

Pro ὥσπερ σπ. δ. Idem Pſaltria: forſan,

τὰ κυλικεῖα δὲ
Ἐξεῦρεν ἡμῖν.

XI. p. 460. F. Cratinus Iunior:

πολλοστῷ δ᾽ ἔτει
Ἐκ τῶν πολεμίων οἴκαδ᾽ ἥκων, συγγενεῖς,
Καὶ φράτορας, καὶ δημότας εὑρὼν μόλις
Εἰς τὸ κυλικεῖον ἐνεγράφην· ὁ Ζεὺς ἐμοὶ
Ἕρκειος ἔστι φρατόριος· τὰ τέλη τελῶ.

ἐνεγράφην pro ἐγράφην. Confer Alexin IX. p. 379. B. ἐνεγράψαντο ἐς σπονδὰς ex MS. cum Stephano legen-

dum in Thucyd. I. 31. *Vulgo etiam legitur ἥκω et Ζεὺς ἔτι μοι ἕρκιος.*

XI. p. 461. E. Pratinas: *οὐ γὰρ*
Γᾶν αὐλακισμέναν ἀρῶν, ἀλλὰ σκύφον ματεύσων,
Κυλικηγορήσων ἔρχομ᾽ οὐ τῶν Κυλικράνων ὑπάρχων.
Ed. Casaub. οὐ γᾶν αὐλακισμὲν ἀνδρῶν, ἀλλὰ σκύφον μαστεύων, κυλικηγορήσων ἔρχομαι, οὐ τ. Κ. εἰς ὑπάρχων. Hermippi locus, qui sequitur, duos plenos trochaicos efficit, quod Casaubonum latuit.

XI. p. 463. E. Alexis:
ὃς δ᾽ ἂν πλεῖστα γελάσῃ καὶ πίῃ,
124 *— καὶ τύχῃ γ᾽ ἐράνου τινὸς*
Πανηγυρίσας, ἥδιστ᾽ ἀπῆλθεν οἴκαδε.
Pro ὃς δ᾽ αὖ — καὶ τύχῃ γ᾽.

XI. p. 467. C. Eubulus:
Μισῶ κάκιστον γραμματικὸν ἔκπωμ᾽ ἀεί·
Ἀτὰρ ὡς ὅμοιον οὑμὸς υἱὸς ᾤχετο
Ἔχων φιάλιον, τῷ δὲ πολλὰ γίγνεται
Ὅμοια.
Pro ἔκπομα εἶατ᾽ ἄρ᾽ ὡς ὅμοιον — ᾤχετ᾽ ἔχων. „Eubuli locus per nos haud desinet esse stigmatias.“ Casaubon.

XI. p. 468. B. Antimachus: *Ἐκ χερὸς ἑστιόωσι —. pro εἱστιῶσι, quod exhibent Edd. Ald. Casaub.*

XI. p. 469. B. Stephanus:
Κώμη μὲν οὖν τίς ἐστι περὶ τὴν Θουρίαν.
Εἰς τὰς Ῥοδιακὰς ὅλος ἀπηνέχθην ἐγώ.
τὴν ex MS. inserit Porsonus, et legit Εἰς τὰς Ῥοδιακὰς pro εἰς τὰς δ᾽ ὁ διακός. (H. D.)

XI. p. 470. E. Alexis: *Γενόμενος φησὶ δ᾽ εὔνους μόλις Ἤιτησε κύλην, καὶ λαβὼν ἑξῆς πυκνὰς Ἕλκει, καταντλεῖ —.*

ἔννους et *κύλικα* Bentleius de Phalar. p. 123. probante Toupio in Suid. I. p. 15. (25.) qui insuper legit *συχνάς*. Et sane permutantur *πυκνὴ* et *συχνὴ*

in Theopompi verſu infra p. 485. C. F. Sed rectum eſt *πυκνάς*. Eubulus XIV. p. 653. E.

Ἀλλὰ παραλαβὼν ἀκράτῳ κροῦε, καὶ δίδου πυκνάς,
Καὶ βότρυς τρώγειν ἀνάγκαζ' αὐτὸν ἐξ οἴνου συχνούς.

(*H. D.*)

XI. p. 471. A. Theopompus:

Γραῦ Θεολύτη, γραῦ: Τί με καλεῖς σύ, φίλτατε;
Ἵν' ἀσπάσωμαι· δεῦρο παρ' ἐμὲ, Θεολύτη.

Vulgo Γ. Θεολύτη: Γραῦ τί μ. κ. σ. φιλτάτη. Τίν' 125
ἀσπάσωμαι;

XI. p. 471. D. Eubulus: *καθαρώτερον* pro *καθαρώτατον*, et deinde *τἀκπώματα* pro *τὰς κύλικας* Moeris Atticiſta p. 188.

XI. p. 471. E. Eubulus:

Κισσῷ κάρα βρύουσαν ἐπικαλούμενοι
Εἷλκον Διὸς σωτῆρος.

Vulgo *καταβρύουσαν*. Sophocl. Oed. C. 485. *Κρατῆρές εἰσιν, ἀνδρὸς εὔχειρος τέχνη, Ὧν κρᾶτ' ἔρεψον*—.

XI. p. 472. B. Menander: *Μέσως μεθύων [τὴν] θηρίκλειον ἔσπασε.* feminine enim uſurpare ait Athenaeus. Deinde recte *Μηναγύρτῃ*, pro quo Clericus *Μητραγύρτῃ*, non monito lectore. Sic etiam Stobaeus Gesneri XCII. p. 472. ubi male *Μητραγύρτῃ* coniicit Gesnerus; male Grotius Graecum titulum delet, vertens *Circulatore. Δεδιωκημένα· Ἀντιφάνης Μηναγύρτῃ.* Grammaticus Sangermanenſis apud Ruhnken. ad Timaeum p. 11. Imo hanc formam habet Aeſopus fab. 242. ed. Hudſon.

Ibid. Dioxippus: Lege

Τῆς θηρικλείας τῆς μεγάλης χρεία 'στι μοι,
Εὖ οἶδα καὶ τῶν Ῥοδιακῶν· ἥδιστα γὰρ
Ἐκ τῶν τοιούτων ἐκχέας ποτηρίων
Εἴωθα πίνειν.

Vulgo *χρεῖ' ἐστί μοι.* Idem mendum in Menandro n. CCXII. neglexit Bentleius. Vide ſupra III. p. 102. E. 3. *ἐκχέας pro αἴσχεα emendavit Porſonus.*

XI. p. 472. C. Apollodorus: *Legit et dividit Porſon.*

ἐφεξῆς στρώματ', ἀργυρώματα,
Θηρίκλεια, [καὶ] τορευτὰ πολυτελῆ ποτήρια
Ἕτερα.

126 *Ibid.* *Ἀριστοφάνης δ' ἐν Φιλωνίδῃ·* *Ἀριστοφῶν* recte MS. Ven. Vide ſupra IV. p. 161. F.

XI. p. 472. E. Theophilus: *κεράννυσιν.* Lege *κεραννύει.* Vide ſupra X. p. 450. A.

Ibid. Idem: *οὐδ' ἂν Αὐτοκλῆς*
Οὕτως, μὰ τὴν γῆν, εὐρύθμως τῇ δεξιᾷ
Ἆρας ἐνώμα.

Vulgo *μάτην τὴν εὐρ. τ. δ. Ἄρασαν ὦμον. Μὰ τὴν,* ut nomen Deae ſcilicet ſubaudiatur, Hemſterhuſius ad Ariſtoph. Plut. p. 120. peſſime. Legendum *μὰ τὴν γῆν,* ut Strattis IX. p. 383. A. *μὰ τὴν γῆν, οὐδὲ εἷς.* Ibid. B. Anaxilas VI. p. 224. A. *Καὶ τὰς παλάθας* (ut eleganter Caſaubonus pro *παλαίστρας*) *ἐμοὶ, μὰ τὴν γῆν, μή σύ γε Δῷς, ἀλλ' ἀπόδος. καὶ δὴ φέρουσ' ἐξέρχομαι.* Ariſtoph. Pac. 1117. Ephippus X. p. 430. F. Deinde niſi imperfectam eſſe ſententiam ſtatuas, malim, *Ἆρας ἐνώμα.* Similiter Caſaubonus in Critia XIII. p. 600. E. *ἐπιδέξια νωμῶν* pro *ἐπιδέξιον ὦμον.*

XI. p. 472. F. Pixodarus filius fuit Hecatomni Carum regis, ut discimus ex Suida v. *Δέξιππος.* (*H. D.*)

XI. p. 473. D. Strattis: *Οἱ δ' ἐκ καδίσκου σ' ἴσον ἴσῳ κεκραμένον.* *Inſeruit Porſonus σ'.*

Ibid. Alexis:
Εἶθ' ὁρῶ τὸν Ἑρμαΐσκον τῶν ἀδρῶν τούτων τινὰ
Κανθάρων καταστρέφοντα, πλησίον δὲ κείμενον
Στρώματά τε καὶ γύλιον αὐτοῦ.

κείμενον cum *γύλιον* congruit; quare fruſtra mutat Caſaubonus. Vulgo *τῶν ἀνδρῶν τούτων. ἀδρῶν κανθάρων,* ut in Epigene p. 474. A. ubi ſequentes ver-

ſiculi ſunt, *ταπεινὰ δὲ Καὶ γλαφυρὰ πάντες, ὡσπερεὶ τὰ ποτήρια Αὔτ᾽, οὐ τὸν οἶνον πιόμενοι.* (*vulgo, ὥσπερ* 127
αὐτὰ ποτήρια, Οὐ τὸν οἶνον π.) Nicon XI. p. 487. C. apud Iul. Polluc. VI. 99. *Κεἰ πάνυ τις εὐκαίρως προπίνων φησί* [*μοι*], *Μάνην δέχου, πατριῶτα, κεραμεοῦν, ἁδρὸν, Χωροῦντα κοτύλας πέντ᾽ ἴσως, ἐδεξάμην.*

XI. p. 473. F. Eubulus: *Ὁ δὲ κάνθαρος πάλαι κενὸς ὡς ξηραίνεται.* Vulgo *πάλαι δή.*

XI. p. 474. B. Phrynichus: *Legit et dividit Porſon.*

Εἶτα κεραμεύων ἐν οἴκῳ σωφρόνως Χαιρέστρατος
Ἑκατὸν ἐκ τῆς ἡμέρας ἔκλαεν οἴνου κανθάρους.

Pro ἐὰν οἴκῳ — ἑκατὸν τῆς ἡμέρας.

XI. p. 475. B. Sophocles *Τυροῖ· προστῆναι μέσην Τράπεζαν ἀμφὶ σιτία τε καὶ καρχήσια.*

τα

τὰ pro *τε* MS. i. e. *σιτια.*

XI. p. 476. D. Hermippus: *Οἶσθα νῦν ὅ μοι ποίησον.* De qua locutione iis quae notaverunt Muretus Var. Lect. III. 12. et Kuſterus ad Ariſtoph. Eq. 1155. adde Eurip. Hel. 323. Ariſtoph. Pac. 1061. Av. 54.

XI. p. 477. B. Homerus Odyſſ. *Ι.* 346.

Κισσύβιον μέγα χερσὶν ἔχων μέλανος οἴνοιο.

Vulgo *Κισσύβιον μετὰ χερσὶν ἔ. μ. οἴ.*

XI. p. 481. C. Pherecrates:

Οἰναγωγοὺς, περιφερεῖς, λεπτὰς, μέσας, ἐγγάστριδας.

Vulgo γάστριδας.

XI. p. 481. F. Anaxandrides:

μεγάλ᾽ ἴσως ποτήρια
Προπινόμενα, καὶ μέστ᾽ ἀκράτου κύμβια
Ἐκάρωσεν ὑμᾶς. ἀνακεχαίτικεν μὲν οὖν.

Vulgo *μετ᾽ ἀκρ. κύμβι᾽ ἐ. μέστ᾽* recte interpres.

XI. p. 483. E. *Porſon. ad Med.* 48. *Παλαιὸν* 128
οἴκων κτῆμα δεσποίνης ἐμῆς. „Nutricem alloquitur

tanquam vilissimam supellectilis partem. Quod ita deridet Alexis Athenaei XI. p. 483. E.

Ειτα τετρακότυλον ἐπεσόβει κώθωνά μοι,

Παλαιὸν οἴκων κτῆμα.“

Editiones εἶτ᾽ ἐν τετρακότυλον ἐπεσόβει κώθωνά μοι. πλεον οἶκον (οἶκον *Ald.*) κτῆμα.

XI. p. 483. F. 2. *In margine Aldinae notat Pors.*

ἀλλὰ τοὺς νεωτέρους ἐπὶ βοήθειαν καλεῖς, οὓς ὑβρίζες καὶ ἐλοιδορου, ἀκρατοκώθωνας ἀποκαλῶν. Priscianus XVIII. p. 1189, 7. Ergo vox ἀκρατοκώθων fuit ipsius Demosthenis. Vide supra 83, 30. (*Ed. Casaub. p.* 246. A.)

XI. p. 484. E. Diphilus: *Vulgo Τραγέλαφος, πρίστις, βατιάκη, λαβρώνιος. Emendat Pors. Πρίστις, τραγέλαφος —.*

XI. p. 485. E. Apollophanes: *Καὶ λεπαστά μ᾽ ἁδύοινος εὐφρανεῖ δι᾽ ἡμέρας. Vulgo Καὶ λεπαστὰν ἁδυοινον εὐφραινει δ. ἡ.*

XI. p. 486. A. Hermippus: *Citat Pors. Praef. ad Hec. p.* XXV.

Ἢν ἐγὼ πάθω τι τήνδε τὴν λεπαστὴν ἐκπιὼν,

Τῷ Διονύσῳ πάντα τἀμαυτοῦ διδωμι χρήματα.

Ed. Casaub. ἐὰν ἐγὼ Πάθω τι κ. τ. λ.

XI. p. 486. B. Hedylus: *Vulgo scriptum erat,*

Ἡ διαπινομένη Καλλίστιον ἀνδράσι, θαῦμα,

Κοὺ ψευδὲς, νῆστις τρεῖς χόας ἐξέπιεν,

Ἧστο δέ οἱ Παφίη ζωρὸν μετροῦσα θυωθὲν,

Κεῖται πορφυρέης Λέσβιον ἐξ ὑέλου.

Coniecit Casaubonus θυῶεν, et ultimum distichon
129 *vertit, „Assidebat illi Paphia ancilla, merum vinum odoratum Lesbium subinde admetiens ex purpureo vitro.“ Piersonus ad Moerin p.* 413. *emendat Ἧς τόδε σοι, Παφίη, ζωρὸν μετροῦσα θυῶεν. Adnotat Porsonus:* Piersoni emendationem probare videtur Toupius Epist. Crit. p. 97. Valckenaerius

autem ad Herodot. IV. 61. Casaubono, quod sane mirum, assentitur. Malim tamen, *μετροῦν θυόεντα.*

XI. p. 486. E. *Ad Aristophanis versum* (*Pac.* 143.) *Τὸ δὲ πλοῖον ἔσται Ναξιουργὴς κάνθαρος, notat Porsonus: Κορινθιουργὴς* supra V. p. 60, 23. Ald. (*Cas. p.* 199. E.)

Ibid. Ed. Casaub. ἵνα κέηται τὰ ἐν Λυκίᾳ εἰργασμένα. ἵν' ἀκούηται H. Valeſ. tacite ad Harpocrat. p. 121. probante Valckenaerio ad Herodot. VII. 76. (*H. D.*)

XI. p. 486. F. Anaxippus:

Σὺ δὲ τὴν μέλην, Συρίσκε, ταυτηνὶ λαβὼν,
Ἔνεγκον ἐπὶ τὸ μνῆμ' ἐκείνης· μανθάνεις;
Καὶ κατάχεον.

Vulgo ταύτην λαβὼν Ἔνεγκ' ἐπὶ τὸ μνῆμ' ἐ.

XI. p. 488. B. *Casaubonus in Animadv. p.* 811, 25. „*οἱ μὲν οὖν λέγουσιν ἔξωθεν δεῖν* (*sic scribe*) *ἐμπείρεσθαι τοὺς χρυσοῦς ἥλους τῷ ἀργυρῷ ἐκπώματι κατὰ τὴν ἐμπαιστικὴν τέχνην.* — *Fabrilis artis verbum est ἐμπαίειν.*" *Haec ille; Porsonus autem:* Male: est *ἐμπαίζειν*; unde „illusas auro vestes" dixit Virgilius Georg. II. 464. (*R. H.*)

XI. p. 494. C. Cratinus: *Vulgo Πῶς ἄν τις αὐτὸν ἀποπαύσειε τοῦ λίαν ποτοῦ*; Lege cum MS. Veneto

πῶς τις αὐτὸν, πῶς τις ἂν
Ἀπὸ τοῦ ποτοῦ παύσειε, τοῦ λίαν ποτοῦ;

De *πῶς* et *λίαν* confer Aristoph. Nub. 79. Thesmoph. 779. Acharn. 2. Menandr. apud Schol. Platon. Cra- 130
tyl. p. 14. Sic Apollodorus Stobaei CVI. p. 569, 50. *Χαλεπὸν τύχη 'στὶ πρᾶγμα, χαλεπόν.* (*pro τύχης τι.*) (*R. H.*)

XI. p. 494. D. Antiphanes: *Ed. Casaub. πολλὰ κἀγάθ' οἱ θεοὶ Τῷ δημιουργῷ δοῖεν, ὅς σ' ἐποίησε τῆς Συμμετρίας — οὕνεκα. Monuit in scheda quadam Porsonus, σε* duplicandum Athen. X. p. 494. D.

unde patet, eum legiſſe, ὅς ἐποίησέ σε, Τῆς συμμετρίας —.

Ibid. Ed. Ald. ἀκουσόμεθα ποτήριον δ᾽ ὀξύβαφον. Peſſime Ed. Caſaub. ἀκουσώμεθα.

XI. p. 494. F. *ΟΙΝΗΣΤΗΡΙΑ.* οἰνιστηρία lego hic et mox. οἰνιαστήρια, σπονδή. Phot. MS. Euſtath. ad Il. *M.* p. 907, 18. utrumque recte.

XI. p. 495. D. Homerus: *Edidit Caſaubonus*, ὡς ὅτε μυῖαι Σταθμῷ ἐνιβρομέωσιν εὐπλαγέας κατὰ πέλλας. *Aldus autem* εὐγλαγέας. *In Homeri editionibus legitur* (*Il. Π.* 642.) περιγλαγέας. *Notat Porſonus:*

ἐΰγλαγέας etiam dixit Nicander Ther. 617. (*R. H.*)

XI. p. 496. E. Aſtydamas:

Ῥέοντα δώδεχ᾽, ὧν τὰ μὲν δέκ᾽ ἀργυρᾶ
Ἦν, δύο δὲ χρυσᾶ, γρὺψ τόδ᾽, ἕτερον πήγασος.

Ita Porſonus pro γρυψὶ τὸ δ᾽ ἕτερον πήγασος.

XI. p. 497. C. Theocles ἐν Ἰθυφάλλοις·

Μεθ᾽ ὧν πιὼν κέρας τόδ᾽ ὡς τὸν φίλτατον
Βασιλέα πάρειμι.

Vulgo τοδὶ κέρας Ὡς τῶν φίλτατον βασιλέα πάρειμι.

XI. p. 499. C. Nicoſtratus ἐν Κλίνῃ·

Καὶ δυσχερὴς λάγυνος οὗτος πλησίον
Ὄξους.

131 *In margine propoſuit Caſaubonus* πλήρης ὢν ὄξους; *Porſonus vero:* Peſſime: nihil muta. Verſus ſequens eiusdem generis eſt, cuius Ariſtoph. Vesp. 1519. *Eſt Diphili*,

Λάγυνον ἔχω κενὸν, ὦ γραῦ, θύλακον δὲ μεστόν. (*H. D.*)

XI. p. 499. E. Diphilus: *Verſus dividit Porſonus*, ὦ τοιχωρύχον Ἐκεῖνο καὶ τῶν κ. τ. λ. — Εἷς λοιπὸς ἢ κάπηλος ἠδικημένος Ὑπ᾽ οἰνοπώλου. *Deinde ad verba* τὸ δ᾽ ἐν Γηρυονίδῃ. λαγύνοις Στησιχόρου κ. τ. λ. *adnotat:* Γηρυονηΐδι Στησιχόρου λάγυνος Adr. Heringa Obſerv. p. 302. prius recte, ſed dele λαγύνοις. (*H. D.*)

XI. p. 500. C. *διὸ καὶ Σίσυφον αὐτὸν οἱ Λακεδαιμονιοι προσηγόρευον. Ita Porſonum legiſſe conſtat pro Σκυφον: monet enim, K* et *IC* confuſa in v. *Σκύφος* de Dercyllida, Athen. XI. p. 500. C.

XI. p. 502. A. *Porſon. ad Eur. Med.* 139. 140. X. „Theopompus Comicus Althaea XI. p. 502. A. *Λαβοῦσα πλήρη χρυσέαν μεσόμφαλον Φιάλην.* Sic pro *χρυσέων* legit Pierſonus ad Moerin p. 413. rectius quam Valckenaerius ad Herodot. III. 130. *χρυσίων*. Sed gravius erravit ibidem Valckenaerius, dum hunc verſum pro tetrametro venditat, *Λαβουσα πλήρη χρυσίων μεσόμφαλόν γε φιάλην.* Primo iſtud *γε* nulli uſui inſervit, praeterquam explendo metro. Deinde finalem tetrametri iambici catalectici ſyllabam ſemper praecedat oportet iambus, niſi in proprio nomine; ubi interdum, ſed raro, admittitur anapaeſtus, ut in Ariſtoph. Thesmoph. 554. Sequuntur in Athenaeo, *Τελεστὴς δ᾽ ἄκρατον ὠνόμαζεν ἵν᾽ ὡς τοῦ Τελεστοῦ ἄκρατον τὴν φιάλην εἰρηκότος.* Aldus omittit *ἵν᾽*. Bene vero fit Caſaubono, qui e MSS. addiderit. Sunt enim duo ſenarii, ſi modo maculas abstergas,

Λαβοῦσα πλήρη χρυσέαν μεσόμφαλον 132
Φιάλην· Τελεστὴς δ᾽ ἄκατον ὠνόμαζέ νιν.

Deinde addit Athenaeus, Teleſten (dithyrambicum poetam ſcilicet) *ἄκατον* dixiſſe pro *φιάλην*. Erant autem multa apud Graecos nomina, navigiorum et poculorum communia, qualia ſunt *γαῦλος*, *κύμβη*, *κάνθαρος*, *τριήρης*, et non abſimile *καρχήσιον*. Epitome Athenaei apud Caſaubon. Animadv. XI. 4. p. 782, 62. *Ἄκατος· ποτήριον ἐοικὸς πλοίῳ.* Poſtremo obſervabis, Theopompum Tragicam gravitatem affectare, ideoque Tragicis formis *χρυσέαν* et *νιν* uti.“

XI. p. 502. D. *Pierſonus ad Moerin p.* 192. „*Ultimam in φονέα ter corripuit Euripides, Hecub. v.* 882. *Electr. v.* 599. *et* 763. *Quod forte illi,*

more Ionum; licuit. Sed idem in ψυγέα *a* ψυγεὺς *fecit Euphorion Comicus apud Athenaeum* XI. *p.* 503. *A.* Ἐπὰν δὲ καλέσῃ ψυγέα τὸν ψυκτηρίαν." *In margine sui exemplaris addit Porsonus:* Et Alexis ibid. p. 502. D. τρικότυλον ψυγέα. ubi probabile est ultimam syllabam quartum senarii pedem inchoasse. Accusativus κεστρέα elisionem patitur in Philemonis versu apud Athenaeum VII. p. 307. E. (*Vide ipsum ad Hec. v.* 870.)

XI. p. 503. E. Antiphanes: *Vulgo* τόν τε Τελαμῶνα. τε *delendum monuit Porsonus.*

Lib. XII. p. 516. E. Alexis:

Πυὸν, μέλιτος ὀξύβαφον ἀπὸ τοῦ τηγάνου.

Ita lege pro ἀπὸ ταγήνου: male Piersonus ad Moerin p. 363.

133 XII. p. 520. A. *Ed. Casaub.* ὧν ἦν Ἰσάμυρις. Lege ὧν ἦν εἷς Ἄμυρις. Confer Herodot. VI. 127. (*H. D.*)

XII. p. 520. B. Oraculum:

Τηνίκα σοι πόλεμός τε καὶ ἔμφυλος στάσις ἥξει.

Solon apud Demosth. de Fals. Leg. p. 203. *Η ΣΤΑΣΙΝ ΕΜΦΥΛΟΝ, ΠΟΛΕΜΟΝ* θ᾽ εὕδοντ᾽ ἐπεγείρει. *Vulgo legitur* ἐμφύλιος στ. ἥ.

XII. p. 524. F. τὴν ἐφ᾽ ὕβρει κουρὰν ἀποσκυθίσαι προσηγόρευσαν. Forsan ἀποσκύθισιν.

XII. p. 527. C. Aristophanes: *Porsonus in Suppl. Praef. ad Hec. p.* XLV.

Ἀλλ᾽ οὐ γὰρ ἐμάθετ᾽ αὔτ᾽ ἐμοῦ πέμποντος· ἀλλὰ μᾶλλον
Πίνειν, ἔπειτ᾽ ᾄδειν κακῶς Συρακοσίαν τράπεζαν,
Συβαρίτιδάς τ᾽ εὐωχίας, καὶ Χῖον ἐκ Λακαινᾶν
Κυλίκων. Corrupta sunt sequentia.

Vulgo ἐμάθετε ταῦτα ἐμοῦ — Συρακουσίων — Χῖον ἐκλ . . καίναν.

XII. p. 532. F. Heraclides Comicus: *Vulgo* *Ἕνα κατακόψας. Κᾆτα κόψας* Euſtath. ad Od. *Δ.* p. 1479, 37 = 144, 48. et mox *Ἀθηναίους*.

XII. p. 535. A. *ἐκπλεύσαντες γὰρ κοινῇ Ἀξίοχος καὶ Ἀλκιβιάδης εἰς Ἑλλήσποντον ἔγημαν ἐν Ἀβύδῳ, δύο ὄντε, Μεδοντιάδα τὴν Ἀβυδηνὴν, καὶ Ξυνωκείπην. Sic Ed. Caſaub. ξυνῳκείτην* pro *Ξυνωκείπην* P. F. S. T. (*i. e. Paulus Fermat Senator Toloſanus.*) p. 704. (*ed. Caſaub.* 2. *et* 3.) recte. (*H. D.*)

Ibid. Eupolis *Κόλαξι:*

Ἀλκιβιάδης ἐκ τῶν γυναικῶν ἐξίτω; Τί ληρεῖς;
Οὐκ οἴκαδ' ἐλθὼν τὴν σεαυτοῦ γυμνάσεις γυναῖκα;

Duo Iambici tetrametri. (*H. D.*)

XII. p. 549. A. 2. *κνιασσότερος* pro *κνισότερος* 134 Euſt. ad Il. *Φ.* p. 1241, 36 = 1331, 7.

XII. p. 551. B. Ariſtophanes *Γηρυτάδῃ· Vulgo Οὐ σημαίνοντας αἰδοφοῖτας. Porſonus, Τοὺς σχήματ' ὄντας, ᾀδοφοίτας.* quod melius videtur quam Toupii (in Suid. III. p. 228.) *Οὐ σώματ' ἄντας.* confer Euripid. Erechth. apud Lycurgum p. 220.

XII. p. 551. C. Idem: *Porſon. ad Oreſt.* 68. 69. „*Ὡς σφόδρ' ἐπὶ λεπτῶν ἐλπίδων ὠχεῖσθ' ἄρα.* quod male in *ὀχεῖσθ'* mutat Brunckius T. III. p. 231. quanquam idem fecerat H. Stephanus Theſ. T. II. p. 1580.“

XII. p. 552. E. Ariſtophon: *ἐν ἡμέραις τρισὶν*
Ἰσχνότερον αὐτὸν ἀποφανῶ Φιλιππίδου.
Vulgo ἐν ἡμέραις αὐτὸν τρισὶν Ἰσχνότερον ἀποφανῶ Φ.

XII. p. 553. C. Antiphanes:
Ὡς θᾶττον ἡ παῖς ἥψατ' αὐτοῦ τῶν ποδῶν
Ἔτριψέ τ', ἀνεπήδησεν.
Vulgo *τῶνδ' ἥψατο, αὐτοῦ τῶν ποδῶν γ' ἔτ.*

Lib. XIII. p. 557. F. Eubulus: Euſtath. ad Iliad. *Ξ.* p. 976, 56 = 965, 3. *Senarios diviſit Porſonus poſt γνάθους — θέρους — δύο — ἱδρῶς — ποιεῖ, ut*

poſtea Schweighaeuſerus. Ad verba ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν notavit: ἀπὸ μὲν τῶν Euſtath. Lege *ἀπὸ τῶν μὲν ὀφθαλμῶν.*

XIII. p. 558. C. Anaxilas:

Ἡ δὲ Νάννιον τί δὴ νῦν διαφέρειν Σκύλλης δοκεῖ;
Pro Ἡ δὲ Ναννὼ τί νῦν δ. Σ. δ. (*Haec Porſoni emendatio exſcripta eſt e libro ſupra memorato p.* 82.)

Ibid. ἀλλ' ἐξέπλευσε πορθμὶς ἐλατίνῳ πλάτῃ. Pro *ἐξέπεσε* peſſime Grotius p. 859. *ἐξέπεσε γε.*

135 XIII. p. 559. B. Eubulus: *Ὁ δ' οἷον ἦν γυνὴ κακὸν πεπυσμένος.* Vulgo *πεπεισμένος.*

XIII. p. 559. D. Ariſtophon: *Εἰς προὔπτον εἰδὼς αὑτὸν ἐνέβαλεν κακόν.* Vulgo *αὐτὸν εἰδώς.*

Ibid. Antiphanes: *Γεγάμηκεν; ὃν ἐγὼ ζῶντα περιπατοῦντά τε* optime Koppierſius pro *Γεγάμηκε; νῦν ἐγὼ* —.

XIII. p. 562. D. Eubulus: *Τοιοῦτο πρᾶγμα λῆρον ἂν φήσειέ τις. Sic emendavit Porſonus pro λῆρος ἦν κἂν φ. τ. Poſtea in margine Aldinae notavit: Τοιοῦτο πρᾶγμα; λῆρος, ἂν φήσειέ τις* citat Lambinus ad Horat. Carm. III. 12. 4.

XIII. p. 562. E. *ὡς τὸν οἶνον τῶν χρωμένων* [*τοῖς τρόποις*] *κεράννυσθαι.*

τοῖς τρόποις cum Grotio addendum e Plutarcho de Def. Orac. p. 406. B. Eadem vox alibi excidit, ut Menandro Stobaei LIV. p. 369. *ὡς ἡδὺ τῷ μισοῦντι τοὺς φαύλους* * * *ἐρημία.* Sed *τρόπους* revocavit Grotius ex altero loco LVI. p. 375. Plutarch. Public. p. 99. B. *μάλιστά πως τοῖς κοινοῖς καὶ φιλανθρώποις* * * *ἐπαχθεὶς τοῦ ἀνδρός.* Quae explicat, ut poteſt, Vigerus Idiotism. III. V. 11. Tu adde, quod ob ſimilitudinem exciderat, *τρόποις.* Habet Aeſchylus *φιλανθρώπου τρόπου* Prometh. 28. Muſonius Stobaei p. 170, 33.

XIII. p. 563. A. 8. Euſtath. ad Od. Z. p. 1558, 24. (*H. D.*)

XIII. p. 563. B. Aristophon:

Εἶτ' οὐ δικαίως ἐστ' ἀπεψηφισμένος
Ὑπὸ τῶν θεῶν τῶν δώδεκ', εἰκότως [τ'] ἔρως;

Non vidit copulam inserendam Meurs. Attic. Lect. I. 20.

XIII. p. 563. D. Alexis: 136

ὡς ὅστις ἀκμῆς τῶν σωμάτων
Ἐρᾷ, τὸν ἄλλον οὐδὲ γινώσκει λόγον,
Τῆς ἡδονῆς ἐστ', οὐχὶ τῶν φίλων φίλος.

Non *τῶν γε σωμάτων.*

XIII. p. 563. E. Hermias: Lege *πρίν τι τῷ σοφῷ δοῦναι* pro *πρίνη τῷ σ. δ.*

XIII. p. 564. C. Sophocles: *Ed. Ald.*

Τοιάνδ' ἐν ὄψει λύγγα θηρατηρίαν.

ἴυγγα ed. Cas. Nempe scriptum erat *Τοιάν δενο-ψειυγγα.*

XIII. p. 564. F. Ibycus: *Porson. ad Med.* 629. „*ῥοδέοισιν ἐν ἄνθεσι θρέψαν.* Omittit *ἐν* Eustathius ad Od. *Z.* p. 1518, 17=256, 30. qui praeterea in vicinis male *θάλαμος* citat pro *θάλλος*, male etiam ed. Casaub. *τρέψαν.*"

Ibid. Phrynichus:

Λάμπει δ' ἐπὶ πορφυρέαις παρῇσι φῶς ἔρωτος.

Ita versiculum citavit Gaisfordius ad Hephaestion. p. 341. *e correctione Porsoni.* Ed. Casaub. *ἐπὶ πορφυραῖς παρειῇσι.*

XIII. p. 565. E. *καὶ τῶν ἤχων ἐμπίπλανται ὦτα, καττύματα. Ita Edd. Ald. Casaub.* MSS. *ἥλων* et *ὁ τὰ*, teste Casaubono. Lege *καὶ τῶν ἥλων ἐμπιπλάντες τὰ καττύματα.* Antiphanis locus plenior extat supra III. p. 98. F.

XIII. p. 569. B. Xenarchus: *Vulgo,*

Εἱληθερούσας στέρνα τ' ἠμφιεσμένας.

στέρν' ἀπημφιεσμένας Tyrwhittus, optime. Menander Suidae v. *ἀπαμφιεῖ.* Themistius Or. 21. p. 249. D.

137 XIII. p. 569. C. *Porſon. Append. ad Toup.* IV. p. 501. „In Xenarcho reponendum,

Δεδιότα τ' ἐν τῇ χειρὶ τὴν ψυχὴν ἔχειν·
Οἱ πῶς ποτ', ὦ δέσποινα ——

Quod partim viderat Valckenaerius ad Euripid. Hippol. 415." *Ed. Caſaub.* τὴν ψυχὴν ἔχοντα. πῶς ποτ' ——.

XIII. p. 570. C. D. Epicrates:

Αὕτη γάρ, ὁπότ' ἦν μὲν νεοττὸς καὶ νέα,
Ὑπὸ τῶν στατήρων ἦν ἀπηγριωμένη,
Εἶδές τ' ἂν αὐτῆς Φαρνάβαζον θᾶττον ἄν.

Ed. Caſaub. ὁπότ' ἦν νεοττός —— Εἶδες ἂν αὐτῆς. Mox,

Οὕτω δὲ τιθασὸς γέγονεν, ὥστ', ὦ φίλτατε,
Τἀργύριον ἐκ τῆς χειρὸς ἤδη λαμβάνει.

Pro τιθασσὸς γέγον' ὥς τ' ——. γέγονεν H. Steph. Theſ. Gr. T. III. p. 1465. D. Grot. Excerpt. p. 667. Sed inſuper repone τιθασός, et vide ad p. 388. A.

XIII. p. 570. F. Philetaerus: Ἥδιστόν ἐστιν ἀποθανεῖν βινοῦνθ' ἅμα Toup. Addend. in Theocrit. XXI. 26. p. 403. *Ed. Caſaub.* οὐκ ἔστιν ἥδιστον ἀποθανεῖν βιοῦνθ' ἅμα.

Ibid. fin. *Vulgo* δεῖν δ' ἔτι Ἀγωνιάσαι — Lege δεῖν δέ τι, quod fugit Ruhnken. Epiſt. Crit. I. p. 73. (*H. D.*)

XIII. p. 571. E. Euſchemus: Reſtituendum ἐκολάκευσεν ἡδέως ex VIII. p. 363. C.

XIII. p. 574. C. Alexis: τὰς ἑταίρας ἐνθάδε [Μεθύειν] μεθ' ἡμῶν. *Addit Porſonus* μεθύειν. (*H. D.*)

XIII. p. 574. D. Comicus Anonymus: *Vulgo* Ἀλκιβιάδην τὸν καλόν, ὦ γῆ καὶ θεοί. *Pro* καλόν, ἁβρὸν MSS. Lege, Ἀλλ' Ἀλκιβιάδην τὸν ἁβρὸν ——.

138 XIII. p. 581. D. Macho: Ἐν σκυτοτομίῳ τινὶ μετά τινων καθήμενος. *Ita Editiones.* τινὶ delendum, ut τινῶν VIII. p. 131, 1. Ald. (p. 349. A. *Caſaub.*) *ubi* ὡς ἔοικε τινῶν γνωρίμων *Ald.*

XIII. p. 582. D. Macho: *Porſonus integrum locum citans ad Med.* 1343. *corrigit σὺ γάρ, ἔφη, τις μοι δοκεῖς Εἶν᾽ αἰσχροποιὸς, pro σὺ γαρ εἶναι τίς ἔφη δοκεῖς Αἰσχροποιός.*

XIII. p. 590. B. Alexis: *ἐλάνθανον Πάλαι περιπατῶν ἀνδριὰς ἀληθινός. Vulgo ἀλήθων ὄνος.*

XIII. p. 596. A. Ed. Ald. *τὸν δὲ χεδρώπαν ἐμὸν,*
Καὶ τὸν μάραθον ἔσθουσι.
χεδρόπαν ἐμον ed. Caſaub. Lege *χέδροπα μόνον,* quomodo, quod mirere, vertit Dalecampius.

XIII. p. 598. F. Hermeſianax: Vulgo,
Οὐδὲ μὲν οὐδ᾽ ὁπόσοι σκληρὸν βίον ἐστήσαντο.
Lege *ἐκτήσαντο.* Diphilus VI. p. 247. B. C. *Ἀνὴρ γὰρ ὅστις εὖ βίον κεκτημένος, Μὴ τοὐλάχιστον τρεῖς ἀσυμβόλους τρέφει, Ὄλοιτο, νόστου μή ποτ᾽ εἰς πάτραν μόλοι.* ubi minus dubitanter legendum *τυχοι* pro *μόλοι* coniecillet Valck. Diatr. 8. p. 84. ſi meminiſſet, deſumptum eſſe verſum ex Eurip. Iph. Taur. 535. (*Haec quidem iuvenis ſcripſit Porſonus. Poſtea aliter verſum concinnavit: vide ſupra p.* 84. *lin.* 11.) Poeta XIII. p. 596. A. *Ὅτε μὲν ἔφασκον δοῦλον ἐκτῆσθαι βίον.*

Ibid. Vulgo
Οὐδ᾽ οἱ δεινου ἔρωτος ἀπετρέψαντο κυδοιμόν.
οἶδὲν ὃν MS. Ven. teſte Ruhnkenio, unde recte St. Weſtonus, *οἶδ᾽ αἰνόν.* Sic *αἶνος* pro *δεινος* legendum in epigrammate apud Diog. Laert. IV. 31. De *αἶνος* vid. Ammon. et Valckenaer.

XIII. p. 602. E. Aeſchylus Myrmidonibus: 139
Citat Porſonus ad Med. 750. „*Σέβας δὲ μηρῶν ἁγνὸν οὐκ ἐπῃδέσω,* (vel *οὐ κατῃδέσω.* Vide Plutarch. Erot. p. 751. C.) *Ὦ δυσχάριστε τῶν πυκνῶν φιλημάτων.* Quae verba ſunt Achillei ad Patrocli cadaver. Vulgatur *ἅγιον*, ſed *ἁγνὸν* ter citat Theodorus Canterus Var. Lect. II. 9. fortaſſe ex MSS. Certe haec verba

ſaepe permutantur, et ἅγιος rariſſime ab Atticis, nunquam, credo, a Tragicis adhibetur."

XIII. p. 604. A. *Vulgo* οὐκ ἄρα δὴ τὸ καλὸν τῷ μὴ καλῷ φαινομένῳ εἰκάζειν ἄν. *Toupius in Suid.* II. *p.* 541. *„Scribe, ut Graeca ſibi conſtent,* Οὐκ ἄρα δὴ — ΕΙΚΑΖΟΝ ΑΝ." *Porſonus Append.* IV. *p.* 490. „Potius deleverim ἂν, et repoſuerim, *Οὐκ ἄρα* ΔΕΙ τὸ καλὸν τῷ μὴ καλῷ φαινομένῳ εἰκάζειν." Γελάσας ΔΕ ἐπὶ —.

XIII. p. 606. A. Philemon:

Ἀλλ' ἐν Σάμῳ μὲν τοῦ λιθίνου ζώου ποτὲ
Ἄνθρωπος ἠράσθη τις, εἶτ' εἰς τὸν νεὼν
Κατέκλεισεν αὐτόν.

Clericus p. 372. εἰς δὲ τὸν νεών. *Porſonus in margine:* εἶτ' εἰς τὸν Athen. Quod cur homo facetus mutaverit, equidem neſcio. Rectum ζώου. Herodot. III. 47.

XIII. p. 606. E. Φύλαρχος γοῦν ἐν τῇ δυοκαιδεκάτῃ, Κοίρανος, φησὶν, ὁ Μιλήσιος ἰδὼν ἁλιέας κ. τ. λ. Plutarch. de Solert. Animal. p. 985. A. ex alio auctore.

Lib. XIV. p. 616. C. *Porſon. ad Med.* 139. 140. VII. „Ex hac quoque ſcena (Euripidis Antiopae) deſumptus videtur verſus ab Athenaeo XIV. p.
140 616. C. Plutarcho Symp. II. 1. 13. citatus, eandem hiſtoriam de hominibus diverſis narrantibus,

Κακῶν κατάρχεις, τήνδε μοῦσαν εἰσάγων."

XIV. p. 622. B.

Ἀνάγετ', ἀνάγετε κῶμον, εὐρυχωρίαν
Τῷ θεῷ ποιεῖτε.

Ed. Caſaub. ἀνάγετε, εὐρυχωρίαν ποιεῖτε τῷ θεῷ.

Alios Ithyphallicos vide VI. p. 253. D. Theoclis XI. p. 497. C. (*R. H.*)

XIV. p. 622. C. *Ed. Caſaub.*

Σοὶ, Βάκχε, τάνδε μοῦσαν ἀγλαΐζομεν,
Ἁπλοῦν ῥυθμὸν χέοντες αἰόλῳ μέλει,
Καὶ μὰν ἀπαρθένευτον οὔτι τῶν πάρος
Κεχρήμεθα πανώδασιν, ἀλλ' ἀκήρατον
Κατάρχομεν τὸν ὕμνον.

Κεκρεμεηαν ωδαῖσιν MS. A. Lege *Καινὰν ἀπαρθένευτον οὔτι ταῖς πάρος Κεχρημέναν ᾠδαῖσιν.* Videntur eſſe Pratinae. Confer infra p. 624. F. Secundum verſum include parentheſi, et iunge *μοῦσαν* cum *καινὰν ἀ. οὔ. τ. π. Κ. Θαυμαστὸν γάρ τινα, ὦ Κρίτων, ἀνὴρ κατῆρχε λόγον, οὗ σε ἄξιον ἀκοῦσαι.* Plato Euthydem. T. I. p. 283. A. B. *σοι* pro *σε* Priscian. XVIII. p. 1186, 12. (233. b. 35. Ald.) *πορφυρέῃ* Anacreon ſupra XIII. p. 599. C. pro *πορφυρένι. ἔνι* Euſtathius pro *ἔῃ* in Archeſtrato VII. p. 305. F. In fine Lib. XV. (p. 701. F.) talia dedit MS. *δίμυξον δὲ λύχνον εἴρηκε Φιλύλλιος . . . . σω καὶ θρυαλλίδ' ἠνδενί.* unde perfectiſſimus naſcitur trochaicus:

Καὶ λύχνον δίμυξον οἴσω, καὶ θρυαλλίδ', ἢν δέῃ.
(*R. H.*)

Eadem fere ſunt in Nota ad Hec. v. 2. Ed. 3.

XIV. p. 622. E. *Senarium obſervavit Porſonus,*
Ἀνδρὸς τεχνίτου κατὰ νόμους τῆς μουσικῆς. (*R. H.*)

Ibid. Eubulus: *ἐνωγάλισται* diſerte Euſtath. ad 141
Il. *E.* p. 1163, 24=1222, 6. (*R. H.*)

XIV. p. 624. F. Pratinas: *ἰαστὶ οὖσαν.*
Ἰαστὶ μοῦσαν Toupius Epiſt. Crit. p. 64. optime. MS. Ven. *ἰαστὶνοῦσαν.* i. e. *ἰαστὶ μοῦσαν.* (*R. H.*)

XIV. p. 628. E. Ariſtophanes ſive Plato:
Ὥστ', εἴ τις ὀρχοῖτ' εὖ, θέαμ' ἦν· νῦν δὲ δρῶσιν οὐθέν·
Ἀλλ' ὥσπερ ἀπόπληκτοι στάδην ἑστῶτες ὠρύονται.
Ita dividit Porſonus Supplem. Praef. ad Hec. p. XLV.

XIV. p. 629. A. *Porſon. ad Med.* 44. „Epigramma apud Athenaeum XIV. p. 629. A. *ἢ ῥα*

θεοῖσι Τῷ Σικυῶνι καλὸν τοῦτ' ἀπέκειτο γέρας. Revoca fugitivam literam et lege, *Τοῖς Σικυῶνι.*"

XIV. p. 636. D. Hermippus: *Ed. Ald. λεπάδας δὲ πετρῶν ἀποκόπτοντες κρεμβαλίζουσι. et mox ἔνρυθμον.*

Lege ob metrum cum Hesychio *κρεμβαλιάζουσιν*, cui redde *ἔῤῥυθμον* vel *ἔνρυθμον*, non *εὔρυθμον*, quod probat Stephanus, edidit Casaubonus. Vide supra p. 269, 36. (*Ed. Casaub.* p. 630. F.)

XIV. p. 637. A. Telestes: *ἀναστρωφῶν* ex Eustathio ad Il. *P.* p. 1108, 1 = 1144, 41. Pindaro memoriae vitio tribuit H. Stephanus Thes. Ling. Graec. Tom. II. p. 52. H. Lege vero *χορδᾶν.*

XIV. p. 638. D. Chionides: *Ἐν ἐννέ' ἂν χορδαῖς κατεγλυκήνατο. Vulgo ἐν ἐννέα χορδαῖσι, omissa particula.*

XIV. p. 642. F. Alexis: *ἀρτέον*
Τράπεζαν· ἀπονίψαι δοτέον· προσοιστέος
Στέφανος, μύρον, σπονδὴ, λιβανωτὸς, ἐσχαρις·
Τράγημα δοτέον ἔτι, πλακοῦντος ἀπτέον.

Vulgo ἀρτέον τράπεζαν ἀπονίψασθαι — τραγήματα.

142 XIV. p. 643. E. Antiphanes:
θεὸς ἐν ἀνθρώποισιν ἦν
Ἐκεῖνος, εἰδὼς τὴν ἀληθῶς μουσικήν.

Vulgo *εἰδὼς τἀληθῶς μουσικήν.*

XIV. p. 644. D. *βουλόμεθα γὰρ τοὺς γάμους. γὰρ* omittit MS. Lege *βουλόμεσθα.* (*R. H.*)

XIV. p. 644. F. *Ed. Casaub. τὸν ἄμητα χαιρίσπου καῖε ἐς πέττιν τινά.*

τὸν Ἄμητα χαιρίππου κέαι ἐς πέττιν τινά. MS. Ven. i. e. *Τὸν ἄμητα, ΧΑΙΡΙΠΠ', ΟΥΚ ΕΑΙϹ ΠΕΤΤΕΙΝ τινά.* Chaerippus supra X. p. 415. E. (*R. H.*)

XIV. p. 645. C. Nicochares sive Nicophon apud Athen. p. 645. C. Etymolog. M. p. 367, 32. *Ἔχω* (sic malim) *μὲν ἄρτους, μάζαν, ἀθάρην, ἄλφιτα, Κόλ-*

λικας, ὀβελίαν καὶ μελιτοῦττὰν, ἐπιχύτους. Ita laudat Pierſonus ad Moerin p. 85. Sed valde ineleganter iſtud καὶ inſeritur. Quare deleatur auctoritate Etymologi. Penultima in κόλλικας producitur. Hipponax apud Athen. p. 304. B. *Καὶ κρίθινον κόλλικα δούλιον χόρτον.* Idem mendum in Poſidippo apud Athen. p. 87. fefellit Salmaſ. Plin. p. 792.

XIV. p. 649. B. Theopompus:

Τοῦτ' ἦν πίης, ῥᾴων ἔσει τὴν οὐσίαν.

Ταύτην πίῃς καὶ ῥᾷον — vulgo, ut apud Grot. p. 555. *ῥᾴων ἔσει*, ut Euripid. Ion. 893. (ubi *ἀπονησαμένη* pro *ἀπονισαμένη* legendum cum Valckenaerio Diatrib. XVI. p. 164.) Herc. Fur. 1411. (*ῥᾷον φέρειν* illuſtrat Valckenaerius Diatrib. X. p. 113.) Dictys apud Plutarch. II. p. 106. A. Anon. apud Suid. v. *ἀνέφερον.*

XIV. p. 650. A. *πατέονται* pro *πατέοντι* Valckenaer. ad Herodot. II. 66. (*H. D.*)

XIV. p. 652. B. *ξενικῷ δὲ οὐδενὶ οὔτε βρώματι* 143
οὔτε ποτῷ ᾤετο δεῖν ὁ ἐξ ἀρχῆς τοὺς βασιλεῖς χρῆσθαι.

Male Larcherus ad Herodot. III. 134. (Not. 207.) *„Je crois qu'il faut lire ὁ ἐξ ἀρχῆς βασιλεύσας τοὺς βασιλεῖς χρῆσθαι."* *Scripſit in Larcheri exemplari Porſonus,* Il faut lire avec MM. Ruhnken et Valckenaer ſur Theocrite I. 147. ὁ Ξέρξης.

XIV. p. 652. E. *ἀτταγῆνα pro ἀταγῆνα corrigit Porſonus.* (*H. D.*)

XIV. p. 652. F. Ariſtophanes: *Οὐδὲν γὰρ ὄντως γλυκύτερον τῶν ἰσχάδων.* Vulgo οὕτως.

XIV. p. 653. A. *Ὅτι δὲ καὶ πεφωσμένας ἰσχάδας ἥσθιον, Φερεκράτης δείκνυσιν κ. τ. λ.*

Lege *πεφωγμένας.* Mox enim ita Etymologus in MS. Dorvill. *Φωγῦναι τὸ φρύγειν· Ἀλλ' ἰσχάδας μοι προελέτω πεφυγμένων.* i. e. *πρόελε τῶν πεφωγμένων.* (*R. H.*)

XIV. p. 660. F. *Porſon. Append. ad Toup.* IV. p. 474. „Leviculum in eadem voce (κρέας) mendum haeret apud Athenaeum XIV. p. 660. (apud Grotium Excerpt. p. 893.)

Ἔθυσ᾽ ἱερεῖον πρῶτος, ὤπτησεν ΚΡΕΑΣ·
ὩΣ δ᾽ ἦν τὸ κρέας ἥδιον ἀνθρώπου κρεῶν ——

Vulgo *ὤπτησε κρέα. Ἴσως δ᾽* — quod partim correxit Caſaubonus."

XIV. p. 661. D. *Ed. Caſaub. Τά τ᾽ ἔνδον εὐπρεπῆ ποίει λαβών. Porſonus* delet *ποίει*, et notat: *εὐτρεπῆ* Biblioth. Crit. II. p. 61. v. 685. C. ſed *εὐτρεπῆ* ediderat Grotius Excerpt. p. 895. (*H. D.*)

XIV. p. 662. C. D. Bato: *ἀναγεγράμμεθα.* Vide p. 660. B. Cetera ſic lege,

144 *ἀλλὰ καίεται λύχνος,*
Καὶ βιβλί᾽ ἐν ταῖς χερσὶ, καὶ φροντίζομεν,
Τί Σόφων καταλέλοιπ᾽, ἢ τί Σημωνακτίδης
Ὁ Χῖος, ἢ Τυνδάριχος ὁ Σικυώνιος,
Ἢ Ζωπυρῖνος: αὐτὸς εὕρηκας δὲ τί;
Τὰ μέγιστα: ποῖα ταῦτα; τοὺς τεθνηκότας,
[Ὅταν περ ὀσφρανθῶσι, ποιῶ ζῆν πάλιν.]

Ed. Caſaub. Καὶ βιβλίον ταῖς χερσὶν, καὶ φροντίζομεν Τι σοφὸν καταλελοιπέναι, ἢ τὶς ἡμῶν Ἀκτίδης — Τὰ μέγιστα πόσα ταῦτα τοὺς τεθνηκότας. Ultimum verſum ſupplevit Porſonus, notans, Vide ſupra VII. p. 289. A. Polluc. VI. 71. (*R. H.*) In primo verſu legendum *Σιβύνη. Ed. Caſaub. Σιβύννη.*

Lib. XV. p. 667. A. Antiphanes:

Ὧι δεῖ λαβεῖν τὸ ποτήριον δεῖξον νόμῳ.
Αὐλητικῶς δεῖ καρκινοῦν τοὺς δακτύλους.

Non *Αὐλητικῶς δὲ* — Mox, *ὦ Πόσειδον, ὡς ὑψοῦ σφόδρα.* Vulgo *ὕψους.*

XV. p. 667. B. C. Plato:

Τὴν χεῖρα μὴ σκληρὰν ἔχειν μέλλοντα κοτταβίζειν.

Vulgo μὴ σκληρὰν ἔχειν τὴν χεῖρα μέλλοντα κ.

XV. p. 668. C. Callippus: *Ed. Casaub.* Ὁ δ' ἀγρυπνήσας τὸν πυραμοῦντα λήψεται. Dele τὸν, et lege

Ὁ διαγρυπνήσας πυραμοῦντα λήψεται.

quod mirum est non vidisse Kusterum ad Aristoph. Eq. 277.

XV. p. 669. B. Cratinus:

Πίνειν μένοντα τὸν καλῶς εὐδαίμονα
Κρεῖττον· μάχης δ' ἄλλοισι καὶ πόνου μέλει.

μὲν ὄντα pro *μένοντα* Grot. p. 907. male. Confer Toup. in Suid. Cur. Noviss. p. 11. Euripid. Heracl. 145
702. Aristoph. Acharn. 1051. *Vulgo μάχας.*

XV. p. 671. E. 673. D. Anacreon:

Μεγίσθης δ' ὁ φιλόφρων,
Δέκα δὴ μῆνες, ἐπειδὴ
Στεφανοῦταί τε λύγῳ, καὶ
Τρύγα πίνει μελιηδέα.

Ita dividit Porsonus, et legit, Στεφανοῦταί τε λ. pro στ. τῇ λύγῳ. (H. D.)

XV. p. 679. D. E. Eubulus:

Στεφάνους ἴσως βούλεσθε· πότερ' ἑρπυλλίνους,
Ἢ μυρτίνους, ἢ τῶνδε τῶν ἠνθισμένων;
Τῶν μυρτίνων βουλόμεθα τούτων, [εἰ θέλεις·]
Σύ τ' ἄλλα πώλει πάντα, πλὴν τῶν μυρτίνων.

Vel forsan, *τῶν διεξηνθισμένων.* Usurpatur *ἐξηνθισμένον* a Philemone VII. p. 288. E. *Vulgo πότερον ἑρπ. Ἢ μ. ἢ τῶν διηνθημένων. Verba εἰ θέλεις addit Porsonus.*

XV. p. 681. D. Post *χαμαιπίτυν* adde *οἱ δὲ ὁλόκυρον* ex MS. Mediceo apud Abr. Gronovium ad Aelian. H. A. VIII. 7. (*R. H.*)

XV. p. 683. F. Nicander: *ΦΥΛΛΑCCΙΝΗ γὰρ πάντα διοιγομένοισιν ἐφίζει Ἑρπετά. Casaubonus in margine, γρ. Φύλλα σίνει γὰρ πάντα, διοιγομένοισι δ' ἐ. Ἑ. Porsonus.* Sensum vidit Casaubonus; verba minus dextre administravit. Lege *ΦΥΛΛΟCΙΝΗ.*

XV. p. 684. F. Timachidas: Pro περικαλλὲς, ὄν ῥα — lege περικαλλέος, ὅ ῥα —. Vide Animadv. (*H. D.*)

XV. p. 685. A. Pherecrates: ὦ μαλάχας μὲν ἐξερῶν. Forſan ἐξεμῶν. (*H. D.*)

XV. p. 685. C. Nicoſtratus: Τὴν δευτέραν τρά-
146 πεζαν εὐπρεπῆ ποίει. Forſan εὐτρεπῆ. Vid. p. 661. D. (*H. D.*)

XV. p. 685. F. Alexis: ἐπεὶ δ' ὁρῶ
Ἔξοινον ἤδη, παύσομαί σ' ἐρεσχελῶν.

Ultima pro Athenaei verbis cepit I. Pierſonus ad Moerin p. 160. Ad eundem locum reſpexit Athenaeus XIV. p. 613. C. ubi verba iſta, Ἔξοινος ἐποίει ταῦτα, peſſime pro poetae verbis cepit Dalecampius, cum ſint Ulpiani, dicentis, Alexin temulentum fuiſſe, cum iſta ſcriberet.

XV. p. 686. A. Sophocles Achivorum Syndipnis:

Φορεῖτε, μασσέτω τις, ἐγχείτω βαθὺν
Κρητῆρ'· ὅδ' ἀνὴρ, ὃς πρὶν ἂν φάγῃ καλῶς,
Ὅμοια καὶ βοῦς ἐργάτης ἐργάζεται.

Vulgo Κρατῆρα. ὁ δ' ἀνὴρ οὐ πρὶν ἂν φάγῃ ——.

XV. p. 690. D. Ariſtophanes Thesmoph. Sec.

Ὦ Ζεῦ πολυτίμηθ', οἷ' ἔπνευσεν ὁ μιαρὸς
Φάσκωλος εὐθὺς λυόμενός μοι τοῦ μύρου,
Καὶ βακκάριδος.

Quae paullo correctiora ſunt, quam quae protulit Salmaſius in Solin. p. 752. b. C. *Vulgo* οἷον ἔπνευσ' ὁ μ. Φ. εὐθὺς λουόμενός μοι ——.

XV. p. 690. E. Ariſtophanes Daetaleuſin: Φέρ' ἴδω, τί σοι δῶ τῶν μύρων. ψάγδαν φιλεῖς. Vulgo Φέρ' εἴδω.

XV. p. 691. A. Amphis:

Ἀκήκοας σὺ, δέσποτ', ἤδη πώποτε
Τὸ θυμίαμα τοῦτο;

Non δέσποτα δή. ἤδη πώποτε, ut Eupolis IX. p. 392.

E. Ὄρτυγας ἔθρεψας σύ τινας ἤδη πώποτε; vulgo θρέψας.

XV. p. 691. C. Ἀντιφάνης δ' ἐν Φρεάῤῥῳ. *Porſonus* Φρεαῤῥίῳ.

XV. p. 691. E. Alexis: Οὐ γὰρ ἐμυρίζετ' ἐξ ἀλαβάστρου. Lege ἀλαβάστου ex Euſtathio ad Il. Σ. 147 p. 1219, 28. ed. Baſ. (*H. D.*)

XV. p. 693. A. Nicoſtratus:

κἀγὼ, φιλτάτη,

Μετανιπτρίδ' αὐτῷ τῆς ὑγιείας ἔγχεον.
Λάβε τῆς ὑγιείας δὴ σύ. φέρε τύχῃ 'γαθῇ.
Τύχη τὰ θνητῶν πράγμαθ', [ἡ] πρόνοια δὲ
Τυφλόν τι κἀσύντακτόν ἐστιν, ὦ πάτερ.

Confer XI. p. 487. B. *Ed. Caſaub.* μετανίπτρια δ'.— *Λάβε τῆς ὑγιείας δὴ σύ. φέρε τύχᾳ ἀγαθῇ.*

XV. p. 693. B. Xenarchus: Ὡς ὑπό τι νυστάζειν γε καὐτὸς ἄρχομαι. pro εὔποτι. Confer Machon. XIII. p. 579. C. Idem ibid. D.

Ἄνω μὲν οὔ φησ'· ὑπό τι γὰρ δέδοικά σε,
Μή μου προπεσούσης τοὐμπλόκειον ἐκτράγῃς.

(Vulgo οὖν γε φησίν. —— τό τ' οὐμπλόκιον.) Diphilus IV. p. 157. A. Caſaubon. ad Sueton. Iul. 41. Aelian. XIV. H. A. 9. Iulian. Caeſ. p. 317. C.

XV. p. 693. D. — προσφέρεσθαι τὰ σιτία ἀκρατούμενος, ὅν κ. τ. λ. Lege ſine ulla mutatione ἀκράτου μὲν ὅσον — Valckenaer. Diatr. p. 279. (*H. D.*)

XV. p. 695. A. Carcinus: Εὐθὺν χρὴ τὸν ἑταῖρον [ἔμεν καὶ] μὴ σκολιὰ φρονεῖν. Sic MS. teſte G. Cantero Nov. Lect. III. 31. p. 246. *Vulgo* εὐθέα χρὴ τὸν ἑταῖρον μὴ σκ. φρ. (*H. D.*)

XV. p. 695. E. *Porſonus,*

Ἔγχει δὴ κώθωνι, διάκονε, μηδ' ἐπιλήθου,
Εἰ χρὴ τοῖς ἀγαθοῖς ἀνδράσιν οἰνοχοεῖν.

Ed. Caſaub. Ἔγχεϊ κώθωνι, διάκονε, μ. ἐ. Εἰ δὴ χρὴ —. Miſere ſenſum et metrum pervertit Brunckius Analect. Vol. I. p. 158. (*H. D.*)

148 XV. p. 697. B. *ἐκοσμήσατο. τοιαῦτα λέγοντος* —. Lege, deletis quae male repetuntur literis, *ἐκόσμησα.* (*H. D.*)

XV. p. 698. F. Hegemon: *Καί ποτε τὶς εἴπῃ μικρὸν* —. *Ita corrigit Porsonus. Vulgo εἴπῃσι μικρόν.*

XV. p. 699. D. *οὕτω δ' εἰπεῖν Νεάνθην ἕνα τῶν περὶ Ἄτταλον ἱστορικῶν. ἐν ᾱ* pro *ἕνα* Valckenaer. ad Schol. in Euripid. Phoeniss. p. 734. (*H. D.*)

XV. p. 700. A. *Ed. Casaub. Ἀναξανδρίδης δ' ἐν Ὑβρίου κοβυ λαβὼν τὸν φανὸν ἅψοις μοι λυχνον. Ex similibus literarum formis eruit Porsonus, Ἀναξανδρίδης δ' ἐν Ὕβρει:*

Οὔκουν λαβὼν τὸν φανὸν ἅψεις μοι λύχνον;

addens, ἅψεις habere MS. Ven. (*R. H.*)

XV. p. 700. C. *Ἀριστοφάνης δ' Ἱππεῦσι.* Fortasse *Ἀντιφάνης*, ut supra XI. p. 503. B.

XV. p. 702. A. *Porson. Supplem. Praef. ad Hec. p.* XXXII. „Notus est Ariphronis Sicyonii Paean apud Athen. XV. p. 702. A. *Τᾶς τ' εὐδαίμονος ἀνθρώποις βασιληΐδος ἀρχᾶς.* Sic editiones Casauboni, qui tamen ex Epitome legit *ἰσοδαίμονος*, quod habent etiam Plutarchus de Virt. Mor. p. 450. B. de Frat. Amor. p. 479. A. Sextus Empiricus adv. Mathem. XI. 49. In editione Aldina Athenaei est *ἰϐδαίμονος*, quod Typothetae videtur erratum, qui *ϭ* (id est *σο*) cum *ϐ* confuderit. Diverso sensu dixit *ἰσοδαίμονα* Pindarus Nem. IV. 137.“

XV. fin. *Ed. Aldina ἢ τὸ πιθανότατον. Porsonus in margine, ποθεινότατον* Eustathius ad Il. Σ. p. 1164, 24=1223, 26.

NOTAE ET EMENDATIONES

IN

A E S C H Y L U M.

IN PROMETHEA VINCTUM.

Vers. 23. ed. Stanl. *Χροιᾶς ἀμείψεις ἄνθος.* 149
Solon apud Cl. Alex. Strom. VI. p. 814.

v. 59. *Δεινὸς γὰρ εὑρεῖν κἀξ ἀμηχάνων πόρον.* *πόρον* Synes. Epist. 147. p. 288. A. sed *πόρους* Aristoph. Eq. 756. et Schol. Marcellin. in Vit. Thucyd. p. 2. l. 9. Dionys. Halicarn. A. R. VII. 36. p. 1390. ed. Reisk.

v. 132. *Κραιπνοφόροι δέ μ' ἔπεμψαν αὖραι.* Nonnus II. p. 23.

v. 172. *Καίτοι μ' οὐ μελιγλώσσοις πειθοῦς.* MS. Oxon. *καί μ' οὔτι.* lege *καί μ' οὔτε.* confer 244. 5. 260. 1. Eurip. Orest. 293. *ἐγὼ θ' ὁ τλήμων*, ut legendum est pro *ἐγὼ δ'*, ut edere debebat Brunckius ex Marklandi emendatione.

v. 186. *Οἶδ' ὅτι τραχὺς καὶ παρ' ἑαυτῷ*
Τὸ δίκαιον ἔχων Ζεύς.

Eurip. Supp. 441. Sext. Empiric. adv. Mathem. II. 150
31. *μηδένος γὰρ ἐπιστατοῦντος νόμου, ἕκαστος ἐν χειρὶ τὸ δίκαιον εἶχε.*

v. 190, 91. *Τὴν δ' ἀτέραμνον στορέσας ὀργὴν,*
Εἰς ἀρθμὸν ἐμοὶ καὶ φιλότητα —

Suid. v. *Διογένης*. I. Fr. Gronov. Obs. III. 22. p. 636. Callim. Fr. 199. Homerid. H. in Merc. 521. Ruhnken. Ep. Crit. I. p. 28.

v. 192. *Σπεύδων σπεύδοντι τόθ᾽ ἥξει.* Vulgo *ποθ᾽*.

v. 248. *Θνητοὺς ἔπαυσα μὴ προδέρκεσθαι μόρον.* Plato Gorg. 523. D.

v. 271. *Καί μοι τὰ μὲν παρόντα μὴ δύρεσθ᾽ ἄχη.* Errat Kusterus ad Hesych. v. *δυάζει*. Taylorus Lect. Lysiac. IX. p. 701. (*Vide eum ad Eurip. Hecub.* 728. *Med.* 160.)

v. 302. *ἢ θεωρήσων τύχας Ἐμὰς ἀφῖξαι* —. Scholiastes B. legisse videtur *ἢ θεωρὸς ὢν τύχας Ἐμᾶς*. Dorice scilicet.

v. 347. *Οὐ δῆτ᾽, ἐπεί με χ᾽ αἱ κασιγνήτου τύχαι*
Τείρουσ᾽ Ἄτλαντος. Non *καί*.

v. 354. *Τυφῶνα θοῦρον, πᾶσιν ὃς ἀντέστη θεοῖς.* *Porsonus legebat Τυφῶνὰ θοῦρον, ὅστις ἀντέστη θεοῖς.* In Sophocl. Oed. Tyr. 118. MS. Trin. inserit *πάντες* post *γάρ*. In Aristoph. Av. 1080. *δείκνυσι πᾶσι* habet Suidas v. *Φιλοκράτης*. cf. Eurip. Phoeniss. 520. cum Gataker. Adv. Misc. p. 174. B. Sophocl. Oed. Tyr. 110. cum Suid. v. *ἁλωτόν*. [Eurip. apud Stob. LXII. Gr. p. 261.] Plut. Op. Mor. p. 988. A. Aristoph. apud Etym. 394, 32. Ter. Hec. II. I. 13. in Bembino. [Calv. Quinct. p. 449. Aquil. 40.] Quinct.
151 X. I. 24. *omnes* pro *magni* MS. Goth. Edd. Iens. Colin. Aeschyl. Theb. 256. H. in Cerer. 481. Pausan. II. 14. p. 143. Epigr. apud Plut. II. p. 870. F. Dion. Chrysost. 39. p. 459. C. Euripid. Plutarch. p. 526. C. D. Laert. IV. 35. Herodot. VI. 86, 1. p. 477, 34. omittit *πάσης* Stobaeus XXVII. p. 195, 38. *τάν τε* pro *πάντες* legendum in Demosthene de Corona p. 503.

v. 355. *Σμερδναῖσι γαμφηλαῖσι συρίζων φόνον.* *δειναῖσι* Tzetz. ad Lycoph. 177. Sed ibi MS. recte *σμερδναῖσι*.

v. 379. *Ὀργῆς νοσούσης εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι;* *Ψυχῆς* Plutarch. Conſ. ad Apoll. p. 102. B. Euſtath. p. 696, 33. 1005, 21. probante Gatakero A. M. P. VIII. p. 487. C. Caſaubono ad Athen. p. 65. Vid. Tragicus anonymus apud Tertullian. Pall. V. p. 57. Sanctii Minerv. III. 14. p. 503.

v. 384. *Ἔα με τήνδε τὴν νόσον νοσεῖν.* Cf. Aelian. ap. Suid. vv. *ἱεροφάντης. τηκεδόνι. φρίκη.* Toup. III. p. 200. (II. *p.* 244. *ed. nov.*)

v. 389. *Ἡ τῷ νέον κρατοῦντι παγκρατεῖς ἕδρας;* *Ed. Glasg.* *τῷ νέον θακοῦντι.* Cf. Soph. ap. Stob. Grot. p. 371. ubi ed. pr. f. 89. *ἄκουσιν.*

v. 457. *ἄντρων ἐν μυχοῖς ἀνηλίοις.* Vid. Eurip. Herc. Fur. 608. *Locus eſt,* *Χρόνῳ δ' ἀνελθὼν ἐξ ἀνηλίων μυχῶν.*

v. 453. *Ἦν δ' οὐδὲν αὐτοῖς οὔτε χείματος τέκμαρ.* *Οὐκ ἦν γὰρ* Achilles Tatius Isagog. in Arat. Phaenom. 456. *Ἐξηυρον* Stob. f. 79. p. 341. Grot. alterum tantum Ach. Tat. Sic Ariſtoph. Nub. 137. reſtitue *ἐξηυρημένην* ex Etymologo Magn. p. 808. Mox *σύνθεσις* et *ἐργάνην* Stob. omiſſa copula: *σύνθεσιν* Grot. 152
ſed in 470. *θ'* tantum omittit. *ηὑρέθη* in Sophoclis Antig. 412. Ed. Ald. *ηὗροντο* duo MSS. apud Thucyd. I. 58. *ηὔχετο* Xenophon Mem. I. 3. 2. in MS. apud Erneſti.

Sententiam poſt haec ſcripta mutavit Vir magnus, nam in Euripide ubique εὗρον et ἐξεῦρον edidit.

v. 531. *παρ' Ὠκεανοῖο πατρὸς*
Ἄσβεστον πόρον.

Ὠκεανοῦ Ald. Rob. ſed *Ὠκεανοῖο* Heſych. vid. Salmaſ. Plin. Exerc. p. 431. b. D.

v. 576. *Ὑπὸ δὲ κηρόπλαστος ὀτοβεῖ δόναξ.* Laudat Plutarchus de Ira cohib. p. 456. A. quod non

πειρία legendum pro ἐμπειρία in Euripid. Peleo apud Stobaeum 126.

155 v. 598. *Οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ' εἶναι θέλει.* *δίκαιος pro ἄριστος Ed. Glasg.* *δίκαιος* Plato Pol. II. p. 362. A. Plutarch. Ariſtid. p. 320. C. Damasc. apud Photium p. 1032, 55. ubi adde *κατὰ τὸν Αἰσχύλον* ex Suida, qui locum exſcripſit v. *δίκαιος*. *ἄριστος* tamen habet Plutarchus Apophth. p. 186. B. Etiam reſpicit Baſilius de leg. Graecor. libr. p. 92. ed. Grot. Cl. Alexandrinus Strom. I. p. 319, 21. *δίκαιος* alludens Sopater in Hermog. inter Aldi Rhett. T. II. p. 30. Suid. v. *δοκιμάσας* in edd. Med. Ald.

v. 599. *Βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενος.* *αὔλακα* Plutarch. Op. Mor. p. 88. B. Damasc. pp. 1032, 56. 1056, 40. *ἄλοκα* Plato, Plutarchus bis. *φρενὸς* Plato, Plutarch. ter. *φρενῶν* Damaſcius priore loco. *Plutarchi loca ſunt, T. I. pp. 56. 152. T. V. p. 586. ed. HSt.*

v. 600. *Ἐξ ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλεύματα.* *Ἀφ' ἧς Ed. Glasg.* *ἀφ' ἧς* Plutarch. Ariſtid. p. 320. C.

v. 625. *Φιλεῖ δὲ σιγᾷν ἢ λέγειν τὰ καίρια.* Vide Choeph. 580. Eum. 277. Iulian. Caeſar. p. 328. D.

v. 795. *Διαχειρίᾳ ποτὲ λαχεῖν*
Κτήματα.

Διὰ χερὶ ποτὲ λ. Ed. Glasg. Photius v. *λῆξιν· τὸ διανείμασθαι χρήματα, διαλαχεῖν.*

v. 828. *Ὦ μεγάλε Ζεῦ, καὶ πολιοῦχοι*
Δαίμονες.

πολισσοῦχοι θεοὶ Tzetz. ad Heſiod. Op. p. 41.

IN PERSAS.

v. 152. *Βασίλεια δ' ἐμὴ προσπιτνῶ.* 156
τὴν προσπιτνῶ edidit Brunckius ex Heathii coniectura. Lege *προσπιτνῶμεν*.

v. 237. *Κἄτι πρὸς τούτοισιν ἄλλο; πλοῦτος ἐξαρκὴς δόμοις.*

Vulgo *Καὶ τί.*

v. 349. *Ἀνδρῶν γὰρ ὄντως ἕρκος ἐστὶν ἀσφαλές.*
Vulgo *ὄντων.*

v. 419. *Θάλασσα δ' οὐκ ἔτ' ἦν ἰδεῖν,*
Ναυαγίων πλήθουσα καὶ φόνου βροτῶν.

Valcken. ad Herodot. VII. 207. Suppl. 500.

v. 581. *Τοκῆες δ' ἄπαιδες.*
Lege, ob metrum, *τοκέες*, ut *βασιλέες* Theb. 810. *(quem verſum in Edit. Glasg. uncinulis incluſit.)*

v. 597. *Αἱμαχθεῖσα δ' ἄρουραν*
Αἴαντος περικλύστα
Νᾶσος ἔχει τὰ Περσῶν.

Vulgo *ἄρουρα*, contra metrum.

v. 742. *Ζεὺς ἐπέσκηψεν τελευτὴν θεσφάτων.*
ἀπέσκηψεν Valckenaer. ad Eurip. Hippol. 438.

v. 776. *Πέμπτος δὲ Μάρδος ἦρξεν.*
Μέρδις Ed. Glasg. Μέρδις emendaverat Rutgerſius Var. Lect. III. 10.

v. 844. *Ὡς τοῖς θανοῦσι πλοῦτος οὐδὲν ὠφελεῖ.*
† *πλοῦτος Ed. Glasg.* Pro *πλοῦτος* habent *χρήματ'* Magiſter v. *ὠφελῶ*. Scholiaſtes ad Eurip. Oreſt. 680. 157
Triclinius ad Sophocl. Antig. 566. Pro fragmento incerto cepit Pauwius.

v. 918. *Εἴθ' ὄφελε, Ζεῦ, κἀμὲ μετ' ἀνδρῶν*
Τῶν οἰχομένων
Θανάτου κατὰ μοῖρα καλύψαι.

Vulgo *ὤφελε Ζεύς.*

v. 1025. *Τόνδε τ' οἰστοδέγμονα* — (*ΧΟ. Τί τόδε λέγεις σεσωσμένον;*) *Θησαυρὸν βέλεσι.* Ita legendus

et diſtinguendus locus. Vulgo, *Τανδί τ' οἰστοδέγμονα*, cum plena diſtinctione.

IN AGAMEMNONEM.

v. 37. *— οἶκος δ' αὐτὸς, εἰ φθογγὴν λάβοι,*
Σαφέστατ' ἂν λέξειεν.

Rutil. Itin. I. 31.

v. 149. *Δεξιὰ μὲν, κατάμομφα δὲ φάσματα στρουθῶν.* Dele *στρουθῶν*, ex Il. *B.* 311. et ſequ. interpolatum.

v. 290. *Φρυκτὸς δὲ φρυκτὸν δεῦρ' ἀπ' ἀγγέλου πυρὸς*
Ἔπεμπεν.

ἀγγάρου Weſſeling. ad Diodor. Sic. XIX. 57. T. II. p. 362. Simile quid accidit in Herodoti MSS. III. 126.

v. 588. *Δόμοις ἐπασσάλευσαν ἀρχαῖον γάνος.* Lege *ἀρχαίοις.*

v. 621. *Ἄλλου πρὸς ἀνδρὸς μᾶλλον ἢ χαλκοῦ βαφάς.* *Τινὸς πρὸς — χαλκὸς* Auctor X. *Π.* 64.

158 v. 624. *αἱ δὲ κερωτυπούμεναι βίᾳ.* *κεροτυπούμεναι* citat Waſſius ad Thucyd. II. 84. (*Ita ed. Glasg. Vid. Praef. ad Hecub. p.* VIII.)

v. 699. *Ἐκ τῶν ἁβροτίμων προκαλυμμάτων.* *ἁβροπήνων* Salmaſ. ad Solin. p. 78. a. D. (*Ita ed. Glasg.*)

v. 859. *Πειρασόμεσθα πῆμ' ἀποστρέψαι νόσου.* Ita lego, pro *πήματος τρέψαι νόσον.* *πῆμα νοσου* ut *πῆμα ἄτης* apud Sophocl. Ai. 363. *πῆμα νόσου* Philoct. 778.

v. 941. *Γνώμην μὲν ἴσθι μὴ διαφθεροῦσ' ἐμοί.* Sic forſan legendum pro *διαφθεροῦντ' ἐμέ.*

v. 1007. Pro *τι* refingunt *τιν'* Pauwius et Heathius. Lege, *Εὔχομαι δ' ἀπ' ἐμᾶς τάδ'*
Ἐλπίδος ψυδῆ πεσεῖν
Ἐς τὸ μὴ τελεσφόρον.

v. 1070. *Σὺ δ' ἀντὶ φωνῆς φράζε καρβάνῳ χερί.*

Herodot. IV. 113.

v. 1561. *Τοῦτο· πρὸς ἡμῶν κάππεσε, κάτθανε.* Dele *κάππεσε, κάτθανε,* et ſubaudi *ἔστι.*

v. 1621. *Αἴγισθ᾽, ὑβρίζειν ἐν κακοῖσιν οὐ σέβω.* († *κακοῖσιν ed. Glasg.*) Var. lect. in Thucyd. III. 59.

v. 1633. *Πρὸς κέντρα μὴ λάκτιζε, μὴ πήσας μογῇς.* († *πήσας ed. Glasg.*) Schol. MS. Gotting. ad Pindar. Pyth. II. fin. *παίσας.* Lege *πταίσας.*

v. 1664. *Ἀλλὰ καὶ τάδ᾽ ἐξαμῆσαι πολλὰ δύστηνον ὁ ἔρως.*

(*δύστηνον θέρος ed. Glasg.*) Eurip. apud Stob. Grot. p. 71. 377.

IN CHOEPHOROS.

v. 64. *Δι᾽ αἷμά τ᾽ ἐκποθὲν ὑπὸ χθονὸς τροφοῦ.* 159
Lege *Δι᾽ αἵματ᾽ ἐκποθένθ᾽* — confer infra 282. *Ἐκ τῶν πατρῴων αἱμάτων.* Agam. 1302. Musgrav. ad Phoeniſſ. 1540. (*Cf. Porſonum ad Phoeniſſ.* 20.)

v. 120. *Καὶ ταῦτά μοι ᾽στὶν εὐσεβῆ θεῶν πάρα.* Non *μοῦ ᾽στιν,* ut vulgo.

v. 142. *Καὶ τοὺς κτανόντας ἀντικατθανεῖν δίκῃ.* Vulgo *δίκην.*

v. 195. *Ἀλλ᾽ εὖ σάφ᾽ ἤδη τόνδ᾽ ἀποπτύξαι πλόκον.* Vulgo *σαφηνῆ.*

v. 270. *Ἄτας ὑφ᾽ ἧπαρ θερμὸν ἐξανδώμενος.* Confer Accium in Epigonis apud Nonium p. 185, 20.

v. 332. *Ἄπαις τοί σ᾽ ἐπιτυμβίδιος θρῆνος ἀναστενάζει.*

Vulgo *τοῖς ἐπιτυμβιδίοις.* Confer 340.

v. 372. Pro *ὀδυνᾶσαι γὰρ,* ut citat Valckenaerius ad Euripid. Hippolyt. ..... lege *ὀδυνᾷ γὰρ,* ut ſit verſus paroemiacus.

v. 401. Pro *Παρὰ τῶν προτέρων φθιμένων,* lege

Π. τ. πρότερον. Philem. Stob. 27. 194. 29. 127.
πρότερα
Ὡς ἡδέως μοι γέγονε τὰ πρότερον κακά.

v. 433. *Πατρὸς δ' ἀτίμωσιν ἆρα τίσει.* i. e. *τίσεις.* non *τίσει*, quod vulgatur.

v. 529. *Αὐτὴ προσέσχε μαζὸν ἐν τ' ὀνείρατι.* Ineptit I. C. Pauwius. Lege *ἐν τῷ 'νείρατι.* vide 524. 539. 548. et *Καὐτή.* *Ita dedit Porsonus in Ed. Glasg. nisi quod ibi μασθὸν, errore, ut videtur, typographico pro μαστόν. Cf. notam eius in Eurip. Hec.* 144.

160 v. 592. *Ἀλλ' ὑπερτόλμων ἂν ἀνδρὸς φρόνημα τίς λέγοι;*

Ita lego, inserto *ἂν*, et in Strophe cum Heathio.

v. 606. Lege *Καίουσα*, et in antistropha 616. *πεισθεῖσα* cum Heathio. Phrynichus Pleuroniis ap. Pausan. X. 31. Rutil. Itin. II. 53.

v. 875. Lege coniunctim, *πανοίμοι.*

v. 888. *Δόλοις ὀλούμεθ', ὥσπερ οὓς ἐκτείναμεν.* Vulgo *οὖν* pro *οὕς.*

Sententiam, ut videtur, post haec scripta mutavit Vir magnus, memor fortasse versus 94. *eiusdem fabulae. Semel monendi sunt Lectores, notulas hasce in Aeschylum maximam partem plures abhinc annos, viginti quinque minimum, in Adversariis Porsoni exaratas fuisse.*

v. 928. Transpone *ἐθρεψάμην ὄφιν.*

v. 1052. Pro *μὴ φοβοῦ νικῶν πολὺ* lege *νικῶ.*

IN EUMENIDAS.

v. 207. *Οὐ γὰρ δόμοισι τάσδε πρόσφορον μολεῖν.* Non *τοῖσδε.*

v. 285. *Ὅστις προσῆλθεν ἀβλαβεῖ ξυνουσίᾳ.* Lege *ὅσοις.* Schol. *ἐβλάπτοντο γὰρ οἱ μυσαροῖς ξυντυγχάνοντες.* Vulgo *μυσαροί.*

v. 357. ed. Turneb. *Τίθασος.* Herodicus ap. Athen. IV. p. 219. F. Epicrates XIII. p. 570. D. Eustath. p. 1403, 56. Anaxilas XIV. p. 655. A. Meleag. apud Brunck. I. p. 27.

IN SUPPLICES.

v. 345. *Αἰτοῦσι μὴ ᾿κδῷς παισὶν Αἰγύπτου πάλιν.* 161
Lege *μὴ ᾿κδοὺς.*

v. 917. *Ἐπεὶ οὐκ ἀκούεις * τῶν ἐμῶν λόγων.* *Porsonus* *Ἐπεὶ οὐκ ἀκουετ᾿ ὀξὺ τῶν ἐ. λ.* Homer. Il. *P.* 256. Eurip. Orest. 1544. Apoll. Rhod. III. 253. Plato de Rep. III. p. 404. A. de Legg. II. p. 661. ed. Serran. Schol. ad Sophocl. Oed. Tyr. 787. Sophocl. Electr. 30. Plut. II. p. 766. C. Teles Stobaei 38. p. 231, 23. Dio Chrys. VIII. p. 136. Themist. Orat. II. p. 32. C.

IN SOPHOCLEM.

IN OEDIPUM TYRANNUM.

162 Vers. 12. ed. Brunck. *δυσάλγητος γὰρ ἂν Εἴην.* *δυσανάλγητος* Suid. v. *ἀνάλγητος*, lectionibus, ut videtur, duabus in unum conflatis.

v. 35. *ἄστυ Καδμείων μολών.* *Καδμεῖον* Victor. V. L. XXX. 9.

v. 57. *Ἔρημος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσω.* *πόλιν* Stob. XLVI. p. 326. pro *ἔσω.*

v. 58. Pro *ὦ παῖδες οἰκτροὶ, ὦ φίλ' Οἰδίπους* ſatis corrupte Suid. v. *γνωτός.*

vv. 62. 63. 64. Tres verſus in duo contraxit Teles Stobaei XCIII. (XCV.) p. 516, 30. *Τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἓν ἔρχεται· Ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν, καὶ πόλιν, καὶ σὲ στένω.*

vv. 86. 87. 88. ut Incerti exſtant in Stobaeo Grotii p. 457.

v. 87. *Ἐσθλήν· λέγω γὰρ καὶ τὰ δύσφορ', εἰ τύχοι*
Κατ' ὀρθὸν ἐξελθόντα, πάντ' ἂν εὐτυχεῖν.

Inſerit *αὐτὰ* poſt *γὰρ* Suidas v. *δύσφορα*, et mox legit *ἐξιόντα.* Sedem verſuum detexit Toup. in Suid. I. p. 113. ſed *αὐτὰ* recte omittit editio Mediolanenſis.

163 v. 107. *Τοὺς αὐτοέντας χειρὶ τιμωρεῖν τινάς.* *αὐθέντας* et *τινά* Suid. v. *ἐπιστέλλει.* ſed *αὐτοέντας* edd. Med. Ald.

v. 130. *τὰ πρὸς ποσὶ σκοπεῖν.* *τὸ πρὸς ποσὶν* Suid. v. *ποικιλῳδός.*

v. 161. *In prioribus Edd. legebatur* *θρόνον εὐκλεᾶ θάσσει.* Lege, ob metrum, *εὐκλέα.* Confer Nicaenetum Athenaei XV. p. 673.

v. 174. *Ἰηΐων καμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες.* *ἰήων καμάτων* Etymol. M. p. 463. *οὐκ ἀνέχουσι τῶν πόνων* Suidas v. *ἀνέχει.* *Ἰήων καμάτων.*

v. 212. *Μαινάδων ὁμόστολον.* Ita quoque citat Valckenaerius Epist. ad Rover. p. 80. *Ita Brunck. vulgo* *μονόστολον.*

v. 296. Corrupte citat Suidas v. *ᾧ μή.* recte v. *τάρβος.*

v. 336. *Ἀλλ' ὧδ' ἄτεγκτος κἀτελεύτητος φανεῖ.* (*Ante Brunckium* *φανῇ.*) *Ἀλλ' ὅδ' ἄτεγκτος καὶ ἀτελεύτητος φανεὶς* Suid. v. *ἄτεγκτος.* *φανεῖ* Eustath. ad Iliad. *Δ.* p. 441.

v. 379. *Κρέων γέ σοι πῆμ' οὐδὲν, ἀλλ' αὐτὸς σὺ σοί.* Plutarch. II. p. 117. A.

v. 380. *Ὦ πλοῦτε, καὶ τυραννί.* *τυραννὶς* Stob. p. 338.

v. 413. *Σὺ καὶ δεδορκὼς οὐ βλέπεις ἵν' εἶ κακοῦ.* Reiskius p. 21. *Quasi suam correctionem dedit Brunckius. Vulgo* *δέδορκας κοὐ βλ.*

v. 433. *Οὐ γάρ τί σ' ᾔδη μῶρα φωνήσοντ'.* *ᾔδη* Valckenaerius ad Eurip. Hippol. 792. *Vulgo ante Brunck.* *ᾔδειν.*

v. 434. *Σχολῇ σ' ἂν οἴκους τοὺς ἐμοὺς ἐστειλάμην.* 164
Suidas, *Σχολῇ γ' ἄν.* Lege *Σχολῇ γ' ἂν οἴκους τοὺς ἐμοὺς σ' ἐστειλάμην.*

v. 456. *Σκήπτρῳ προδεικνύς.* *τῷ ζωστῆρι προδείξαντα* Cod. Arch. Herodoti IV. 10.

v. 472. *Κῆρες ἀπλάκητοι.* *ἀναμπλάκητοι* Suid. in v. Ald. Sed in Suida reponendum esse *ἀναπλάκητοι* ex serie literarum liquet.

v. 525. *Πρὸς τοῦ δ' ἐφάνθη, ταῖς ἐμαῖς γνώμαις ὅτι*
Πεισθεὶς ὁ μάντις τοὺς λόγους ψευδεῖς λέγει.

Lege *λέγοι* ex Aldo, et 3 MSS. a Burtono collatis.

v. 551. 52. Pessime corrupit Grotius in Stobaei Rer. N. p. 119.

v. 620. *Εἰ δ' ἡσυχάζων προσμένω.* *Ita olim ediderat Brunckius anno* 1779. *Porsonus notat*, *προσμενῶ* ceterae edd. recte.

v. 628. *Εἰ δὲ ξυνιεῖς μηδέν.* *Turnebus ξυνίης.* *ξυνίεις* Ald. Schol. ed. Rom.

v. 761. *Ἀγρούς σφε πέμψαι κἀπὶ ποιμνίων νομάς.* *σφ' ἐπιπέμψαι* Suidas v. *ἄποπτον.* sed locum om. MS.

v. 847. *Τοῦτ' ἔστιν ἤδη τοὔργον εἰς ἐμὲ ῥέπον.* Ita Ald. Suid. ed. Med. *Vulgo*, *εἰς ἡμᾶς ῥέπον.*

v. 874. *Ὕβρις, ἢν πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάταν.* *ἢ — μάταν* Stob. XLVII. p. 338.

v. 890. *Καὶ τῶν ἀσέπτων ἔρξεται,*
Ἢ τῶν ἀθίκτων ἕξεται ματάζων.

v. 890. 91. ex 2 diversis lect. conflatos putat Reiskius p. 22.

165 v. 978. 79. laudat Theophilus ad Autolyc. p. 74. ed. Oxon. quod cum non recordaretur Ios. Scaliger, misere locum corrupit ad Manilium p. 68.

v. 993. *Ἦ ῥητόν; ἢ οὐχὶ θεμιτὸν ἄλλον εἰδέναι.* *Ita correxerat Porsonus, antequam Brunckius Sophoclem ediderat.* *Vid. supra p.* 40.

v. 1002. *Τί δῆτ' ἔγωγ' οὐ τοῦδε τοῦ φόβου σ', ἄναξ.* Ed. Ald. *οὐχὶ* pro *οὐ.* Lege, *Τί δῆτ' ἐγὼ οὐχὶ* — confer Markland. ad Eurip. Iph. Taur. 955.

v. 1035. *Δεινόν γ' ὄνειδος σπαργάνων ἀνειλόμην.* *καλὸν* Eustath. p. 88, 16. frustra improbante Valckenaerio ad Phoeniss. 818.

v. 1182. *Ἰοὺ, ἰού· τὰ πάντ' ἂν ἐξίκοι σαφῆ.* *πάντα μ' ἐξήκει* Reisk. p. 22.

v. 1368. Laudat Scholiastes ad Eurip. Hecub. 332.

v. 1407. Satis inepte citat Suidas v. *ὦ πόσ'.* T. II. p. 759.

v. 1409. *Ἀλλ', οὐ γὰρ αὐδᾶν ἔσθ', ἃ μηδὲ δρᾶν, καλόν.*

— οὐδέ γ' αὐδᾷν ἔσθ' ἃ μὴ δρᾷν ᾗ καλόν. Suid. v. ἀλλ' οὐδέ γ'. ἃ μηδὲ δρᾷν ᾗ edd. Med. Ald. καλὰ Stob. XV. p. 132.

vv. 1449. 50. citat Suidas v. οἰκητής, ut monuit Toupius II. p. 169.

Cetera loca, quae ex Sophocle citat Suidas, indicavit Porſonus: ſed cum haec praeceperit Musgravius in Editione Oxonienſi an. 1800. hic apponere, molem foret voluminis inutiliter augere.

IN OEDIPUM COLONEUM.

vv. 39. 40. γῆς τε καὶ σκότου κόραι. Citat Sui- 166
das v. Εὐμενίδες. ubi σκότους legitur.

v. 64. τῇ ξυνουσίᾳ πλέον. πλέω Suid. v. ξυνουσίᾳ.

v. 99. *Ita Edd. vulg.* ὑμῖν Suid. v. νηφάλιος θυσία. quomodo legendum monuit Burtonus, et poſt eum Toupius in Suid. III. p. 156.

v. 188. Ἄγε νῦν σύ με, παῖς, ἵν' ἂν εὐσεβίας
Ἐπιβαίνοντες, τὸ μὲν εἴπωμεν —

Vulgo παῖ. εὐσεβίας ἐπιβαίνοντες nequaquam ſollicitandum: vide Philoct. 1599.

v. 261. τὸν κακούμενον ξένον. *Turnebus* καλούμενον. κακούμενον Suid. v. δόξα, Ald. Reisk. p. 30.

v. 370. Οἷα κατέσχε τὸν σὸν ἄθλιον δόμον. τρισάθλιον Suid. v. οἷα, notante et improbante Toupio in Suid. II. p. 186. qui in 371. legit κἀλιτηρίου. *Vulgo* κἀξ ἀλιτηροῦ. *Brunckius* κἀξ ἀλιτηρίου.

v. 445. Ἐκ ταῖνδε δ', οὔσαιν παρθένοιν.
Notat Porſonus, δισσαῖν. Eurip. Iph. Taur. 490. δύο.

v. 607. μόνοις οὐ γίγνεται θεοῖς τὸ γῆρας, οὐδὲ κατθανεῖν ποτέ. *Edd. vett.* γίνεται. γίγνεται et μόνοισιν Philoſtrat. Vit. Apollon. VII. 7. θεοῖσι Ald. Philoſtrat. Mox οὐδὲ μὴν θανεῖν Philoſtrat. a quo hos verſus citantes Gatakerus et Heathius veram ſedem ignorarunt.

v. 674. *Τὸν οἰνῶπ᾽ ἀνέχουσα κισσόν.*
167 *οἴνοπ᾽* Suid. v. *ἀν᾽ οὖς ἔχων*, indicatus a Toupio in Suid. I. p. 44.

v. 682. *κατ᾽ ἦμαρ αἰεί.* — *ἀεὶ* Ald. Suid. v. *οὐρανία ἄχνη*, deſignatus a Toupio II. p. 181.

v. 836. *Πόλει μαχεῖ γὰρ, εἴ τι πημανεῖς ἐμέ.* Non *μάχῃ* — *πημαίνεις.*

v. 808. *Χωρὶς τό τ᾽ εἰπεῖν πολλὰ καὶ τὸ τὰ καίρια.* *Edd. vett.* *καὶ τὰ καίρια* — *τὸ καίρια* Suid. v. *χωρὶς*, probantibus Heathio et Gatakero, *τὸ τὰ καίρια* Toup. in Suid. III. p. 316. et mox *ταῦτα κἂν καιρῷ.* *Toupium ſecutus eſt Brunckius.*

v. 873. *ῥήμασίν σ᾽ ἀμύνομαι* — *σ᾽* omittit Suidas v. *ἀμυνόμενοι* recte a Kuſtero reſtitutum.

v. 1153. *Edd. vett.*

Πρᾶγος δ᾽ ἀτίζειν οὐδὲν ἀνθρώπων χρεών.

οὐδὲν Suid. v. *πρᾶγος*. Recte Marklandus ad Euripid. Suppl. 19. *οὐδὲν ἄνθρωπον*, ut Scholiaſtes legit, ita emendandus: *ἄνθρωπον δέ φησιν ὄντα ΟΥΔΕΝ ΠΡΑΓΜΑ κακίζειν ΔΕΙ.* pro *οὐ δεῖ πράγματα κακίζειν ἀεί.* *πρᾶγμα* recte Suidas.

v. 1139. Corrupte citat Suidas v. *θαυμάσας*, notante Toupio in Suid. II. p. 48.

v. 1189. *Ἔφυσας αὐτόν· ὥστε μηδὲ δρῶντά σε*
Τὰ τῶν κάκιστα δυσσεβεστάτων, πάτερ,
Θέμις, σέ γ᾽ εἶναι, κεῖνον ἀντιδρᾶν κακῶς.

δυσσεβέστατ᾽, ὦ πάτερ, Θέμιν Daweſ. Misc. Crit. p. 342. *Θέμιν* quoque citat cl. Mudge apud Heathium. *κάκιστα δυσσεβεστάτων*, et 1188. *μηδὲ*, Toup. in Suid. II. p. 80. *κακίστων κἀσεβεστάτων* Idem III.
168 praef. Utrobique autem *Θέμις* retinet, et *σέ γ᾽ εἶναι* vertit *quod ad te attinet.* *μηδὲ* quoque Daweſ. ubi ſupra.

Haec ille ad marginem ed. Iohnſonianae iuvenis adſcripſerat, ubi κακίστων — μήτε. Brunckius Toupio obſecutus eſt.

v. 1259. *πίνος* Reisk. p. 34. (*ita Brunck. vulgo πόνος.*)

v. 1266. *Τοῦτο μὴ 'ξ ἄλλων πύθῃ.* *Vulgo τἄλλα μὴ 'ξ ἄ.* — *τἀμὰ* Reisk. p. 34.

v. 1346. *Οἰδίπου.* — *Οἰδίπους* Valckenaer. ad Eurip. Phoeniss. 1434.

v. 1507. Citat Suidas v. *νέορτον*, notante Toupio II. p. 154.

v. 1531. (1601. *ed. Iohnson. Τοῦ ζῆν ἀφίκῃ.*) Lege ob metrum, ex Aldina, *ἀφικνῇ*. Male vulgatum citat Io. Toupius in Suid. II. p. 6. Hen. Valesius ad Harpocrat. p. 164.

v. 1596. *Κοίλης τ' ἀχέρδου, κἀπὸ λαΐνου τάφου.* Citat Suidas v. *ἄχερδος.* ubi Kusterus cum Cantero Nov. Lect. III. 3. legit *κἀπὶ.* mox *ἔδυσε* Suid. v. *δυσπινῆ*, improbante Kustero.

v. 1625. *φόβῳ δείσαντας.* Sic *ὕπνῳ γ' εὕδοντα* Oed. Tyr. 65. *φόβῳ ταρβοῦσαν* Trachin. 176. *φρίκῃ τρέμουσαν* Eurip. Troas. 1043. *ταρβοῦντες φόβῳ* Herc. Fur. 973.

v. 1751. *Παύετε θρῆνον, παῖδες· ἐν οἷς γὰρ*
Χάρις ἡ χθονία νῦν ἀπόκειται
Πενθεῖν οὐ χρή.

Vulgo *ξυναπόκειται.*

v. 1773. *Δράσω καὶ τάδε, καὶ πάνθ', ὁπόσ' ἂν*
Μέλλω πράσσειν.

Ita lege: non *ὅσα ἂν* cum editis, neque *ὅσα γ' ἂν* 169
cum Heathio. Vide Aeschyl. Prometh. 121. Theb.
876. 934. Aristoph. Pac. 558.

IN ANTIGONAM.

v. 40. *Λύουσ' ἂν ἢ 'φάπτουσα προσθείμην πλέον;* *Κλύουσ'* Reisk. p. 23.

v. 53. *Ἔπειτα μήτηρ καὶ γυνὴ, διπλοῦν ἔπος.* *Edd. vett. διπλοῦν πάθος.* *διπλοῦν ἔπος* (quod ex

Scholiaste edidit Brunckius) egregie Valckenaerius, iudice Heathio, ad Euripid. Phoeniss. 415.

v. 55. Τρίτον δ' ἀδελφὼ δύω μίαν καθ' ἡμέραν. *Ita Edd. vett.* δύο Reisk. p. 24. (*quod ex MSS. edidit Brunckius.*)

v. 67. Memoriae vitio ut Euripidis laudat Eustathius ad Iliad. *K.* p. 789.

v. 86. πολλὸν ἐχθίων ἔσει. — πλεῖον ἐξωλέστερος Lycophr. 667. (*vide eum ad Eurip. Hecub.* 624.)

v. 134. Ἀντίτυπα δ' ἐπὶ γᾷ πέσε ταντaλωθείς. *Edd. vett.* ἀντίτυπος δ' ἐπὶ γαν. Ἀντίτυπα δ' ἐπὶ γᾷ Schol. MS. apud Valckenaerium ad Euripid. Phoeniss. 1193. Eustathius ibidem laudatus; et ita edidit Brunckius contra metrum. Lege Ἀντιτύπᾳ δ' ἐπὶ γᾷ. Ἀντίτυπα quoque edd. Aldin. Francofurt. Schol. et γᾷ.

v. 188. τοῦτο γιγνώσκων. Ita Stob. XXXVII. p. 230. *Edd. vett.* γινώσκων.

v. 190. τοὺς φίλους ποιούμεθα. λόγους Stobaeus.

170 v. 196. Τάφῳ τε κρύψαι καὶ τὰ πάντ' ἐφαγνίσαι. *Edd. vulg.* ἀφανίσαι. ἀφαγνίσαι edidit Canterus. πάντα γ' ἁγνίσαι Toup. in Suid. I. p. 67.

v. 211. Σοὶ ταῦτ' ἀρέσκει, παῖ Μενοικέως Κρέων. Σὲ ταῦτ' Toupius in Suid. I. p. 60. Post hunc deesse versum iudicat Reiskius p. 24.

v. 223. τάχους ὕπο. — σπουδῆς ὕπο Aristotel. Rhetoric. III. 9. ut legisse videtur Scholiastes.

v. 232. Citat Plutarchus Tom. II. p. 48. A.

v. 255. Ὁ μὲν γὰρ ἠφάνιστο, τυμβήρης μὲν οὔ. Οὐδὲν γὰρ Ald. Vulgata citans distinguit post ἠφάνιστο Toupius in Suid. I. p. 68.

v. 313. τοὺς πλείονας Ἀτωμένους ἴδοις ἂν ἢ σεσωσμένους.

εἴδοις Ald. sed recte ἴδοις Etymol. M. p. 168, 25.

v. 317. Τί δέ; ῥυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὅπου; Τί δαί; *edd. vett.* Τί δέ; Markland. ad Eurip. Suppl.

94. et MS. teste Brunckio ad Aeschyl. Prometh. 1031. qui ita edidit. *Τί δαί; — ὅπῃ* Plutarch. Tom. II. p. 509. C. *Τί δέ;* autem recte habet Plutarchi editio Aldina p. 504. Totius versum metrum et sensum pessundedit Grotius Excerpt. p. 149.

v. 324. *Κόμψευε νῦν τὴν δόξαν.* — *Κ. τὴν δόκησιν* Moschopul. p. 20, 62.

v. 334. *Τοῦτο καὶ πολιοῦ πέραν.* *γὰρ* pro *καὶ* Reisk. p. 25.

v. 354. *ἠνεμόεν φρόνημα.* Lege *ἀνεμόεν* ex Aldina.

v. 384. *Ἥδ᾽ ἔστ᾽ ἐκείνη τοὔργον ἡ ᾽ξειργασμένη.* *Ita olim correxerat Porsonus.*

v. 450. *ὁ κηρύξας τάδε.* — *κηρύσσων* Clem. Alex. 171 Strom. IV. p. 585.

v. 456. *Οὐ γάρ τι νῦν τε κἀχθὲς, ἀλλ᾽ ἀεί ποτε*
Ζῇ ταῦτα, κοὐδεὶς οἶδεν ἐξ ὅτου ᾽φάνη.

Οὐ μέν τοι νῦν γε — καὶ οὐδεὶς οἶδεν ἐξ ὅτου ἐφάνη Plutarch. Tom. II. p. 731. C. *Οὐ γάρ τοι νῦν καὶ χθὲς, ἀλλ᾽ ἀεί ποτε Ζῇ πάντα καὶ οὐδεὶς οἶδεν ἐξ ὅτου φανῇ* p. 1074. E. quem hinc corriges. *νυν τε — τουτο — φανῇ* Aristotel. Rhetoric. I. 14.

v. 467. Eustath. p. 529, 18.

v. 479. *Φρονεῖν μέγ᾽, ὅστις δοῦλός ἐστι τῶν πέλας.* *ὃς* prave Eustath. ad Iliad. *A.* p. 55.

v. 514. *Πῶς δῆτ᾽ ἐκείνῳ δυσσεβῆ τιμᾷς χάριν;* *δυσσεβῆ* Reisk. p. 26. (*Brunckius ex MSS. Vulgo δυσσεβεῖ.*)

v. 523. *Οὔτοι συνέχθειν, ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυν.* Male *συνεχθεῖν* editur apud Plutarch. Tom. II. p. 53. C. quod fraudi fuit Xylandro non tantum, sed et Gatakero ad M. Antonin. V. 36. notante Valckenaerio ad Euripid. Phoeniss. 397. p. 147.

v. 560. Posteriora ob structuram citat Eustathius ad Iliad. *Θ.* p. 725.

v. 563. *Οὐ γάρ ποτ᾽, ὦ ̕ναξ, οὐδ᾽ ὃς ἂν βλαστῇ μένει*
Νοῦς τοῖς κακῶς πράσσουσιν, ἀλλ᾽ ἐξίσταται.
Ἀλλ᾽ οὐ γὰρ, ὦ ̕ναξ — κακῶς πράξασιν Plutarch. Tom. II. p. 460. E. *πράσσουσι* edidit Brunckius, recte, si praesens tempus sit servandum. (*vulgo πράττουσι.*) Male *βλαστοῖ* apud Eustath. ad Iliad. *Θ.* p. 720. Ut supra, citat quoque Plutarchus I. p. 742. A.

172 v. 591. *δυσήνεμον.* Lege ex Scholiis *δυσάνεμον*, quod firmat Aldina. (*edidit Brunckius.*)

v. 602. *νερτέρων ἀμᾷ κόνις. Ita Edd. vett. ἀμᾷ κοπὶς* Reiskius p. 27. probante Valckenaerio Diatrib. cap. 21. p. 225. et ita edidit Brunckius: cum eius nota confer Eustath. p. 170.

v. 628. *Τῆς μελλογάμου τάλιδος* Suid. v. *τάλις.* Ante *τάλιδος* inseruit Aldus *Τῆς μελλογάμου νύμφης.* *Vulgo deest τῆς μελλογάμου.*

v. 672. *Ἀναρχίας γὰρ μεῖζον οὐκ ἔστιν κακόν.* *Ἀναρχίας δέ* Stob. XLI, p. 250.

v. 678. *Κοὔτοι γυναικὸς οὐδαμῶς ἡσσητέα.* Lege *γυναικῶν* ex v. 680. et Eustathio p. 759, 39.

v. 707. Citat propter structuram Eustathius ad Homer. Iliad. *B.* p. 237.

v. 710. *κἤν τις ᾖ σοφός — κεἴτις* Th. Magister v. *εἰ.*

v. 714. *παρῳδεῖ* Phoruscus apud Athen. VIII. p. 344. A.

v. 717. *Ἀλλ᾽ εἶκε θυμὸν, καὶ μετάστασιν δίδου.* Non *θυμοῦ*, nec *θυμῷ. iram remitte. εἴκω* accusativum habet Oed. Col. 1178. Philoct. 465.

v. 736. Corruptum hunc versum censet Marklandus.

v. 742. *Ὦ παγκάκιστε.* Lege ex Plutarcho Tom. II. p. 483. C. *Ὦ παῖ κάκιστε.* (*Vid. eum ad Eur. Orest.* 301.)

v. 781. Eurip. fr. apud Athen. VI. p. 270.

v. 823. Vide Ioan. Davis. ad Ciceron. Tusc. Disp. III. 26.

v. 875. *Σὲ δ' αὐτόγνωτος ὤλεσ' ὀργά.* 173
ὤλεσσεν Etymolog. M. p. 173, 38.

v. 941. *Ed. Iohnſon. Τὴν βασίλειαν μούνην λοιπήν.* βασιλίδα Ald. Schol. Unde Toupius in Suid. I. p. 73. legit βασιλίδα τὴν μούνην, poſtea tamen p. 74. hanc coniecturam retractans. Ita autem edidit Brunckius.

v. 955. *Edd. vett. Ζεύχθη δ' ὀξυχόλως παῖς ὁ Δρύαντος.* ὀξύχολος Reisk. p. 28. (*quod edidit Brunckius.*)

v. 974. Brunckii not. pro Euſtath. p. 157. l. 757.

v. 1008. *Μυδῶσα κηκὶς μηρίων ἐτήκετο.*
Huius verſiculi, ab Euſtathio p. 680. citati, ſedem oblitus eſt Ruhnkenius ad Timaeum p. 133. (p. 184. *ed. ſec. ubi locum adſignavit.*) Similem memoriae lapſum de Euripid. Hecub. 345. paſſus eſt H. Valeſius ad Harpocration. p. 6.

v. 1028. *Αὐθαδία τοι σκαιότητ' ὀφλισκάνει.*
Αὐθάδειά τοι Stob. XVIII. p. 154.

v. 1037. *τὸν πρὸς Σάρδεων Ἤλεκτρον.* (*Ita Brunckius pro vulgato πρὸ Σ.*) πρὸς etiam Euſtath. ad Iliad. *B.* p. 366, 30.

v. 1111. ἐπειδὴ Ald. Reisk. p. 29. *Vulgo ἐπειδὰν, quod mutavit Brunckius.*

v. 1166. ἄνδρες. — ἀνδρὸς Ald. et 1167. omittit, quem tamen agnoſcunt Athenaeus VII. p. 280. B. XII. p. 574. C. Euſtath. ad Il. *N.* p. 957.

v. 1168. *Πλούτει τε γὰρ κατ' οἶκον, εἰ βούλει, μέγα,*
Καὶ ζῆ τύραννον σχῆμ' ἔχων.

Πλούτει — ζῆ imperative Euſtathius ad Iliad. *H.* p. 681. ut citat quoque Ioan. Toupius ad Suid. II. p. 5. 174
πλουτεῖ vero et ζῇ Athenaeus VII. p. 280. C. πλούτει Euſtath. p. 957. πλούτει — ζῇ Ald. ζῆ Euſtath. p. 157.

v. 1275. λακπάτητον *Edd. vett.* λαξπάτητον Euſtath. in Iliad. *Z.* 65. p. 625. λεωπάτητον Ald. Reisk. p. 29.

IN TRACHINIAS.

vv. 2. 3. 4. 5. citat Suidas v. *αἰῶνα.* ubi *ἐκμάθοις* ed. Med. (*sc. pro ἐκμάθοι.*) 3. *θάνῃ* Stobaeus Grotii p. 439. (*pro θάνοι.*)

v. 30. *Καὶ νὺξ ἀπωθεῖ διαδεδεγμένη πόνον.* *ἀπωθεῖται δεδεγμένον* Suid. v. *πόνος.* Recte autem Scholiast. ad Ai. 877. unde Suidas descripsit, vulgatum citat.

v. 80. *εἰς τὸν ὕστερον* —. *τό γ'* Reisk. p. 37.

v. 114. *Κύματ' ἂν εὐρέϊ πόντῳ.* Vulgo *κύματα.* Oed. Tyr. 1367. *Κρείσσων γὰρ ἦσθ' ἂν* (non *ἦσθα*) *μηκέτ' ὢν ἢ ζῶν τυφλός.* (Brunckius *εὐρέϊ κύματα πόντῳ.*)

v. 203. *Αἴ τ' ἐκτὸς αὐλῆς.* — *αὐγῆς* Valckenaer. probante Reiskio p. 38.

v. 292. *Τῶν μὲν παρόντων, τῶν δὲ πεπυσμένη λόγῳ.* Hinc conficere voluit Musgravius Praef. ad Eurip. Hippol. anapaestum in quarto loco tragici admittendum senarii. Contra contendit Toupius in Suid. I. p. 87. secundam in *πεπυσμένη* rite corripi. Vide et II. praef. Scaliger *τὰ δὲ πεπυσμένη.* (*Vid. Appendix ad Toup. T.* IV. *p.* 441.)

175 v. 380. *Πατρὸς μὲν οὖσα γένεσιν Εὐρύτου ποτέ.* *γὰρ* Reisk. p. 39.

v. 400. 4. 1. 3. 2. 5. ordinat Reiskius p. 39.

v. 584. *Φίλτροις δ' ἐάν πως τήνδ' ὑπερβαλώμεθα.* *ἐάν που* Eustath. ad Iliad. *K.* 206. p. 799.

v. 716. *Τὸν γὰρ βαλόντ' ἄτρακτον οἶδα.* Lege *οἶδα* in Etymol. p. 165, 6. ubi errat Sylburgius. (*Etymologus βάλλοντ' — οἶδε.*)

v. 726. *Τὴν δ' ἐλπίδ' οὐ χρὴ τῆς τύχης κρίνειν πάρος.* *Ed. Iohnson. Τὴν ἐλπίδ'. Notat Porsonus, Τὴν δ'* Ald. Reisk. p. 41.

v. 744. *Τὸ γὰρ φανθὲν τίς ἂν δύναιτ' ἀγέννητον ποιεῖν;*

δύναιτ' ἂν ἀγένητον ποιῆσαι Suidae ed. Mediolan. (*δύναιτ' ἂν ἀγένητον legere solebat Porsonus.*)

v. 749. *Πατρὸς δεδορκὼς, κοὐ κατὰ γλῶσσαν κλύων.* (*Ita edidit Brunckius. Olim καὶ κατὰ γλ. κλ.*) *κοὐ κατὰ γλῶσσαν κλύων* Ier. Markland. ad Euripid. Supplic. 684.

v. 789. *Βοῶν, ἰύζων· ἀμφὶ δ' ἔστενον πέτραι.* Melius *Λάκνων, ἰύζων· ἀμφὶ δ' ἔστενον πέτραι* ex D. Laert. X. 137. Forsan et *Λοκρῶν τ' ὄρειοι πρῶνες.* (*pro Λοκρῶν ὄρ.*)

v. 801. *Ἀλλ' ἆρον ἔξω, καὶ μάλιστα μὲν μέθες*
Ἐνταῦθ', ὅπου με μή τις ὄψεται βροτῶν.
Lege *μάλιστα μέν με θές.*

v. 910. *Εἴ που φίλων βλέψειεν οἰκετῶν δέμας.* Ita quoque laudat Dawesius Misc. Crit. p. 256. Sed ex Turnebi var. lect. legendum, *Εἴ του* —.

v. 946. *Ἢ καὶ πλέους τις ἡμέρας λογίζεται.* (*Edd. Steph. Iohnson. πλείους.*) *πλέους* Ald. *πλείους* 176
Eustath. ad Iliad. *K.* p. 801.

v. 968. *προκηδομένα. προσκηδομέναν* Reisk. p. 42.

v. 990. *Ἆρ' ἐξήδης ὅσον ἦν κέρδος* —
(*Edd. vulg. ἐξήδεις.*) *ἐξήδης* Ald. Vide Valckenaer. ad Homer. Il. X. 280. p. 56.

v. 1048. *Ὦ πολλὰ δὴ καὶ θερμὰ καὶ λόγῳ κακά.* *Ὦ πολλὰ δῆτ' ἔργῳ τε καὶ λόγῳ* S. Clark. ad Homer. Iliad. *A.* 395.

v. 1060. Plutarch. II. p. 813. E.

v. 1098. — *ὑβριστὴν, ἄνομον, ὑπέροχον βίαν.* *Edd. vett. ὑπείροχον. ὑπέροχον* S. Clark. ad Homer. Iliad. *B.* 426. probante Heathio. Reisk. p. 44. (*quasi suam correctionem dedit Brunckius.*)

v. 1155. *Παίδων δὲ, τοὺς μὲν — τε* Reisk. p. 44.

vv. 1203. 4. citat Suidas v. *ἀραῖος.* ubi *ὢν* deest in ed. Med.

v. 1232. *Οἴμοι. τὸ μὲν νοσοῦντι θυμοῦσθαι, κακόν.*
Τὸ δ' ὧδ' ὁρᾷν φρονοῦντα τίς ποτ' ἂν φέροι;

τῷ μὲν — Τὸν δ᾽ Suid. v. οἴμοι. ſed Τὸ δ᾽ ed. Med. v. 1245. (1259. *ed. Iohnſ.* *Δείλαιος, ὡς ἐς πολλά γ᾽ ἐπαπορεῖν ἔχω.*) Lege ex Aldina, πολλὰ τἀπορεῖν. (*ita edidit Brunckius.*) Male Heathius τὠπορεῖν, ut Ald. MS. (*Harl.*)

v. 1293. *Πολλὰ δὲ πήματα καὶ καινοπαθῆ.* Sic legendum, inſerta copula. Aeſchyl. Agam. 63. *Πολλὰ παλαισματα καὶ γυιοβαρῆ.*

177 *Collatio* TRACHINIARUM *Ed. Iohnſon. an.* 1708. *cum MS. Harl.* 5743. *a Porſono confecta.*

24. ἥμην] MS. ἤμην
27. λέχος] λάχος
42. αὐτοῦ] αὐτοῦ
44. οὐχὶ βαιὸν] οὐχ ἡβαιὸν
57. νέμοι — πράσσειν] νέμει — πράττειν
59. εἴτι] τι om.
67. μύθοις εἴτι] μύθοις γ᾽ εἴτις
76. ἔλειπε] ἔλιπε
97. τοῦτο] τούτῳ
98. πόθι μοι πόθι παῖς] πόθι μοι παῖς
102. δισσαῖς ἀπείροις] δισσαῖσιν ἀπείροισι
111. εὐναῖς τ᾽ ἀνανδρώτοις] τ᾽ om.
116. κύματα] κύματ᾽
120. ὥστε] ὥσπερ
124. ἐπιμεμφομένα σ᾽] ἐπιμεμφομένας
129. πάντων] πάντα
132. κυκλοῦσ᾽] κυκλοῦσιν
137. βέβηκε] βέβακε
146. ἐκμάθοις παθοῦσα νῦν δ᾽] ἐκμάθῃς παροῦσα νῦν τ᾽
154. τότ᾽] τόδ᾽
157. οὔπω] οὕτω
161. ξυνθήματα] ξυνθήμαθ᾽
166. διαιρετὸν νέμοι] διαιρετὴν μένειν
175. Δωδῶνι] Δωδώνη
193. ὅπως τοι] τοι om.
200. μεθεῖτο] μεθεῖστο
208. ἀνολόλυξον] ὀλολύξετε
209. ἀλαλαγαῖς] ἀλλαλαῖς
214. ὁμοῦ δὲ καὶ] καὶ om.
218. ἐλαφηβόλον] ἐλαφοβόλον
221. τύραννʼ ἐμᾶς] τύραννε τᾶς ἐμᾶς
230. παρῆλθ᾽ ἐς τόνδε] παρῆλθε τόνδε
231. προυννέπω] προὐννέπω

242. *τέλη*] *τελεῖ*
258. *ἐδήχθη*] *ἐδείχθη*
259. *προσβαλὼν*] *προσλαβὼν*
261. *παισὶ καὶ γυναικὶ*] *παιδὶ γυναικί τε*
269. *λέγων*] *λέγω*
273. *ἔχων*] *ἔχω*
276. *θατέρᾳ*] *θητέρᾳ*
279. *οὐ 'λύμπιος*] *'Ολύμπιος*
299. *πολλὴ δ' ἀνάγκη*] *πολλή 'στ' ἀνάγκη*
308. *ποι*] *πη*
315. *τίς δ' ἡ — φιτύσας*] *τίς ἡ — φυτείσας*
318. *κρίνοις*] *κρίνεις*
325. *τις — σέ γ' ἥτις*] *τοι* et om. *σέ γ' ἥ*
326. *ἆρα*] *ἄρα*
337. *οἷ*] *ἡ*
338. *τε*] *δὲ*
339. *ἀμμείνασ'*] *ἐμμείνασ'*
341. *ἃ δεῖ*] *γ' ἃ δεῖ*
347. *ταῖσδέ τ'*] *τ'* om.
387. *τοι*] *τι*
399. *τραχείας*] *ταχείας*
403. *ἐξειδὼς*] *ἐξοιδὼς*
408. *ἅ*] *ὃ*
417. *ποικίλασ'*] *ποικίλλασ'*
430. *ταῦτά γ' εἰσήκουσ'*] *ταῦτ' εἰσήκουσεν*
437. *τόνδε*] om.
441. *ἐπιστήτω*] *ἀποστήτω*
459. *θέλῃς*] *θέλεις*
460. *πᾶν τἀληθὲς*] *πάντ' ἀλ.*
463. *φράσουσ'*] *φράσ'*
476. *ἄλλον — δ' ἔμ'*] *οὖρον — δέ μ'*
480. *ἀγνώμονα*] *ἀναγνώμονα*
484. *οὕνεχ'*] *οὐχ*
502. *κενὸν*] *καινὸν*
505. *ἐκφέρεται*] *φέρεται*
510. *Ποσειδάωνα τινάκτορα γαίας*] *Ποσειδάονα τινὰ κατ' ὀραγαίας* 178
511. *τάνδ'*] *τήνδ'*
522. *ἴσαν*] *ἦσαν*
530. *ὀλόεντα*] *ὀλέοντα*
531. *στόνος*] *στόλος*
539. *ὡς*] *ὥστε*
550. *τελούμενος*] *καλούμενος*
558. *τῶν ὑπεκτρέπειν*] *τόν δ' ὑπεκτρέχειν*
560. *καλῆται*] *καλεῖται*
573. *ἐπ'*] *ἐν*
580. *σ'*] om.
586. *στέρξῃ — σοῦ*] *στέρξαι — τοῦ*
590. *κεῖνος*] *ἐκεῖνος*
592. *στυγῶ*] *σιγῶ*
594. *τοῖσδ'*] *τοῖς*
596. *πεπαύσομαι*] *πεπαύσεται*
600. *που*] *πω*
601. *οὐδ' εἰ*] *εἰ μὴ*
602. *πειρωμένη*] *πειρωμένους*

611. φέρεις] φέρῃ
637. προσδέγματ', αὐτὴν θ' ὡς] προσδέργματ' αὐτὴν ὡς
640. πρὶν] πρῷ
641. ποθούμεθα] ποθούμενα
179 644. περιναιετάοντες] παραναιετάοντες
645. μέσσαν] μέσαν
646. παρ'] παρὰ
659. δυοκαιδεκάμηνον] δυοδεκάμηνον
661. πελάγιον] πελάνον
669. πρινὴ] πρὶν
686. παθεῖν] μαθεῖν
693. με] om.
694. πικρᾷ] πικρῷ
699. σώσειν] σώζειν
704. συμπτυξασ'] συμπήξασ'
723. ἔθελγέ μ'] ἔθελγεν
728. χὥσαπερ ἂν θίγῃ] χὥσπερ ἂν θίγει
733. ὁρμῇ] ὀργῇ
744. ἂν ἁρμόζοι] ἄρ' ἁρμόζει
749. μητέρα σ' ἦ] μητέρ' ἦ
762. δὴ] δ' εἰ
769. πολυθύτους] πολυθέτους
780. ἀνίει] ἀνήει
787. ἐνέγκοι] ἐνέγκας
791. πνευμόνων] πλευμόνων
823. προὔλαβες] προὔβαλες
826. ἀφέρπεις] ἐφέρπεις
828. ἀφέρπειν] ἐφέρπειν
833. τήνδ'] ταύτην δ'
837. ὅ,ττ'] ὅτ'
838. τ'] om.
839. καὶ τάδ'] κατὰ δ'
842. ποτ'] ποτε
844. φονια] φοινία
848. ἕτερον] om.
852. Νέσσου γ' ὕπο δολόμυθα κέντρα] Νέσσου θ' ὕπο φοίνια δολόμυθα κέντρ'
855. δόμοισι] δόμοις
858. ὀλεθριαισι] ὀλεθρίαις
860. ἀδινῶν] ἀδινῶς
867. ἀγακλειτὸν] ἀγακλυτὸν
868. Ἡρακλέ'] Ἡρακλέους
868. τοῦ] om.
882. ὡς] om.
883. σημανοῦσα] σημαίνουσα
898. αἰχμὰ] αἰχμὰν
906. τίς] τί
915. ἔτλη χεὶρ] ἔτλη τις χεὶρ
919. στρωννύνθ' — ἀντῴη] στρόννυνθ' — ἀντοίη
921. προσπίπτουσ'] προσπτύσσουσ'
922. ὅτου] ὅπου
922. ἐξαίφνης] ἐξέφνης
939. ἔτ'] om.
949. ᾤμωξεν] ᾤμοξεν

964. πότερα πότερ' ἂν] πότερ' ἂν πότερα
968. ἐλπισι] ἐλπίσιν
969. δ'] τ'. et om. τε
973. Ζηνὸς] Διὸς
980. ἔκλαιον — ἀηδών.] προὔκλαιον — ἀηδων,
981. ξένων] ξένοι
982. πᾶς — φορεῖ] πᾶ — φρονεῖ
983. προσκηδομέναν] προκηδομένα
995. ὢ] om.
1002. ἀλήκτοις] ἀλλήκτοις
1005. ἐξήδεις] ἐξείδῃς
1011. νῦν] om.
1016. ὤφελον—ἀκήλητον] ὀφελον — ἄκλητον
1019. ἰατορίας] ἰακτορίας
1021. ἰδοίμαν] ἰδοιμην
1022. ἐᾶτέ με] ἐᾶτέ μ' ἐᾶτέ με
1027. ἧπταί μου νόσος. ἠδ' αὖθ' ἕρπει. ποῦ πόθεν ἔστ' ὢ] ἧπται μου τοτοτοί. ἠδ' αὖθ' ἕρπει. πόθεν ἔστ' ὢ
1036. ῥώμαν] ὤμαν
1045. ἰὼ, ἰὼ] ſemel
1046. δειλαία] δειλέα
1052. κλῄδος] κληῖδος
1059. εὔνασον, εὔνασον ὠκυπέτῃ] εὔνασόν μ' εὔνασον ὠκυπέτα
1062. οἵαις] οἵας
1064. χερσί] χειρὶ
1071. πνεύμονός τ'] πλεύμονάς τ'
1072. ξυνοικῶν] ξυνοικοῦν
1073. πέπωκεν] πέπτωκεν 180
1090. φαίῃ] φέρῃ
1102. δέξαι μ'] δέξαι με
1113. τόν θ'] τον δ'
1118. ἔστησε] ἀνέστησε
1122. αὐδηθεὶς] αὐθηδης
1125. μόνον] μόνων
1133. omittitur.
1134. γνοίης] γνοίοις
1139. οἷς] ἐν οἷς
1144. τοῖσδ'] τοῖσγ'
1174. φανῇς] φανεῖς
1179. ἔκτανεν] ἔκτεινεν
1201. ὄμνυ] ὄμνυμι
1211. τῆς] τὴν
1219. τί μ'] τίν'
1222. ἐκκαλῇ] ἐκκαλεῖς
1226. ἰώμην] ἰῳμην
1227. Ἀλλ' — τἄλλα μ'] τἄλλα γ', omiſſo ἀλλ'
1230. μήποτε ψαύω] μὴ ποτιψαύων
1245. πάρος] πάλαι
1254. νέμει γ'] νέμειν
1259. γ' ἐπαπορεῖν] τὠπορεῖν
1282. θεοῖς] θεῶν
1289. πάντων] θανάτους
1293. καινοπαθῆ] καινοπαγῆ

IN AIACEM.

181 v. 6. *ed. Iohnſon.** Ἴχνη τὰ κείνου νεοχάραχθ' — τἀκείνου Suid. v. νεοχάρακτα. ſed τὰ κείνου recte MS. (*i. e. credo, MS. C. C. C. Oxon.*)

v. 9. Ἔνδον γὰρ ὡνὴρ. Lege ἀνὴρ. (*Vide eum ad Eurip. Phoeniſſ.* 1670.)

vv. 15. 16. Citat Suidas v. ἄποπτον. om. MS.

v. 17. Citat Suidas vv. εὐφήμου. κώδων. Poſteriore loco om. MS.

v. 23. Ἴσμεν γὰρ οὐδὲν τρανὲς — Ἴδμεν γὰρ Etymol. M. p. 466. ſed ἴσμεν Suid. ed. et MS.

v. 26. κατηναρισμένας — κατειναρισμένας Suid. v. λείας. Sophoclem tantum nominat MS.

v. 28. αἰτίαν τρέπει. — νέμει Turn. marg. MS. Harleian. 5744.

v. 29. Καί μοι τὶς ὀπτὴρ αὐτὸν εἰσιδὼν μόνον
Πηδῶντα πεδία σὺν νεοῤῥάντῳ ξίφει,
Φράζει τε κἀδήλωσεν.

Καί μοι τις αὐτὸν σὺν νεοῤῥάντῳ ξίφει πηδῶντα ἰδὼν ἐδήλωσεν Suidas MS. v. νεοῤῥάντῳ.

v. 33. κοὐκ ἔχω μαθεῖν ὅτου — ὅπου Suid. MS. v. σημαίνομαι.

v. 34. Citat Suidas v. καίρια. ſed om. MS.

182 v. 37. Τῇ σῇ πρόθυμος εἰς ὁδὸν κυνηγίᾳ. Τῆς σῆς Turn. marg. Ut vulgò H. (*i. e. MS. Harleianus.*)

v. 40. Καὶ πρὸς τί δυσλόγιστον ὧδ' ᾖξεν χέρα; ᾧδ' Turn. vide infra 192.

v. 42. τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσιν — ἐμπίπτει Georg. Lecapenus Ἐπιμερισίαις MSS. fol. 1. b.

v. 44. Ἦ καὶ τὸ βούλημ' ὡς ἐπ' Ἀργείοις τόδ' ἦν;

* *Cum notulae in hanc fabulam, paucis tantum exceptis, margini ed. Iohnſonianae adſcriptae eſſent, et illius textum ſpectarent: viſum eſt numeros retinere, paucaſque in Brunckianam obſervationes hic illic intertexere.*

βούλημ' quoque Scholiastes in Aristophan. Plut. 495. *βούλευμ'* Ald. Turn. H.

v. 52. *τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς.* — *ἀνεικάστου* Turn. marg.

v. 61. *τοῦδ' ἐλώφησεν φόνου.* — *πόνου* cum Sch. *κόπου* H.

v. 64. *Ὡς ἄνδρας, οὐχ ὡς . . . . κοὐκ* Turn. marg.

v. 78. *τῷδε τἀνδρὶ* — *τῷδ' ἀνδρὶ* H.

v. 80. *εἰς δόμους μένειν.* — *ἐν δόμοις* H.

v. 82. *ἐξέστην ἰδεῖν.* — *ἐξέστην ὄκνῳ* Suid. v. *ὀκνῶ.* H.

v. 89. *Ὦ οὗτος, Αἴαν, δεύτερόν σε προσκαλῶ.* Lege *Αἶαν* ex Suid. v. *ὦ οὗτος,* Ald. Turn.

v. 96. *Κόμπος πάρεστι, κοὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μή. πάρεστι, οὐκ* Suid. v. *μὴ οὐχὶ,* vulgo: sed recte *κοὐκ* ed. Mediolan.

v. 98. *Ὡς οὔποτ' Αἴανθ' οἵδ' ἀτιμάσουσ' ἔτι. οἷδ'* Turn. marg. quam lectionem memorat quoque Scholiastes. *Λαερτίου* — *Λαρτίου* H.

v. 107. *Πρὶν ἂν τί δράσῃς, ἢ τί κερδάνῃς πλέον;* Ita Turn. marg. in text. *πλέων,* ut H.

v. 114. *ἐπειδὴ τέρψις ὧδέ σοι τὸ δρᾶν.* — *ἥδε* Turn. marg. H.

vv. 118. 19. 20. citat Suidas v. *προνούστερος.* ubi *τῶν θεῶν,* et *ἢ* pro *ἦν* MS. *ἢ* Reisk. p. 1.

v. 122. *ἔμπης* — Recte ex Scholiaste Heathius 183 *ἔμπας,* quod et sibi postea monendum putavit Brunckius ad Aeschyl. Prometh. 48.

vv. 125—133. Suid. v. *εἴδωλον. κούφην* etiam Stob. p. 115. Grot. Schol. Villoison. ad Il. *E.* 449. Schol. ad Oed. T. 1187.

v. 127. *ὑπέρκοπον Μηδέν ποτ' εἴπῃς αὐτὸς εἰς θεοὺς ἔπος.* — *ὑπέρκομπον* Suid. MS. *ὑπέρογκον* Stob. XX. p. 176.

v. 130. *ἢ μακροῦ πλούτου βάρει* — *βάθει* Suid.

ed. et MS. v. εἴδωλον. MS. Trin. Stob. βάρει H. ſed forſan ex manu recenti.

vv. 132. 33. Laudat Eumathius de Iſmeniae et Iſmenes Amoribus II. p. 62.

v. 135. *Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλου.* Citat Suidas v. βάθρα. Hinc autem defendes contra Rhodomannum et Pauwium Q. Calabri XIII. 467. ἀγχιάλου Τενέδοιο. Geminus Anthol. IV. p. 299. HSt. (*locus eſt*, Ὑβρίζων Μαραθῶνα καὶ ἀγχιάλου Σαλαμῖνος Ἔργα.)

v. 140. *Πτηνῆς ὡς ὄμμα πελείας.* Φήνης ὡς I. Pierſon. Veriſim. I. p. 6. probante Valckenaerio ad Euripid. Phoeniſſ. 415. improbante Toupio in Suid. III. p. 24. et Heathio, cuius ratio futiliſſima eſt. πελειάδος Suidae MS. v. πελειάδες.

vv. 143. 44. Citat Suidas v. ἱππομανῆ. ubi ἱππόμαχον MS.

v. 148. *πλάττων* — *πλάσσων* Suid. v. ψιθυρίζει, MS. Trin. Coll. Cant. H.

v. 151. *Εὔπειστα λέγει.* — *Εὔπιστα* lege ex MS. Trin. Coll. Cant. Schol. H.

184 vv. 151. 52. 53. citat Suidas v. κλύει. ubi λέγοντος MS. et addit usque ad ἁμάρτοις (ſic).

v. 154. *Τῶν γὰρ μεγάλων ψυχῶν ἱεὶς* — *ἱεὶς λόγους* H.

v. 157. Simplic. ad Epictet. p. 152. Sch. ad Aeſchyl. Suppl. 498. Citat Suidas v. φθόνος. ὁ φθόνος ἕρπει τὸν εὖ ἔχοντα MS. et Ariſtophani tribuit.

v. 159. *Σφαλερὸν πύργου ῥῦμα πέλονται.* πέλεται Suid. v. ῥῦμα. χαλεπὸν ed. Med. MS. ſed hic recte πέλονται.

v. 160. *Μετὰ γὰρ μεγάλων βαιὸς ἄριστ᾽ ἂν*
Καὶ μέγας ὀρθοῖθ᾽ ὑπὸ μικρῶν.

ἂν δράσοι Stob. XLI. p. 248. et mox σμικροτέρων. quod poſterius H. Euſtath. p. 970, 34.

v. 165. *Χ' ἡμεῖς οὐδὲν σθένομεν πρὸς ταῦτ'*
Ἀπαλέξασθαι, σοῦ χωρίς.

Lege *σοῦ χωρὶς, ἄναξ,* cum Dawefio Misc. Crit. p. 224. et Heathio ex 4 MSS. ed. Ald. Suid. v. *ἀπαλέξασθαι,* (MS. Trin.) H.

v. 169. *Μέγαν αἰγυπιὸν ὑποδείσαντες.*

Poft *αἰγυπιὸν* inferunt *δ'* Dawefius Misc. Crit. p. 225. *γ'* Heathius et Vauvillerius, *σ'* Toupius in Suid. III. p. 23.

v. 178. *Ψευσθεῖσα δώροις* — *δώρων* Georg. Lecapenus *Ἐπιμερισίαις* MSS. fol. 1. b.

v. 179. *ἤ τιν' Ἐνυάλιος Μομφὰν ἔχων.* — *σοί τιν'* Reisk. p. 1.

v. 185. *Τόσσον ἐν ποίμναις πιτνῶν.*

ποίμναισι et *τόσον* ed. Mediol. et MS. Suid. v. *φρενόθεν. ποίμναισι* H.

v. 189. *βασιλῆς* — *βασιλεῖς* Suid. v. *ὑποβαλλόμενοι,* H. 185

v. 190. *Σισυφιδᾶν* — *Σισυφιδῶν* Euftath. ad Iliad. *Γ.* p. 384. H. Suid. v. *ἀσωτία.*

v. 191. *Μὴ μή μ' ἄναξ.* — *Μή μοί μ' ἄναξ* Suid. v. *μή μοι.* om. MS.

v. 192. *ὤδ'* — *ᾧδ'* Turn. ut et 197. 440. 459. 469. 489. 996. 1244. 1253. 1350. 1373.

v. 193. *Κακὰν φάτιν ἄρῃς.* — *ἄρῃ* Schol. H.

vv. 194. 196. 199. Citat Suidas vv. *ἄνα. φλέγων. καγχάζει.* om. MS.

v. 198. *Ὁρμᾶται ἐν εὐανέμοις βάσσαις. ὁρμᾶτ'* Ald. H.

v. 210. *Παῖ τοῦ Φρυγίου Τελεύταντος.*

Vide Schol. ad Homer. Iliad. *Α.* 138. (*Παῖ τοῦ Φρυγίου σὺ Τελεύταντος citat Porfonus ad Eurip. Hecub.* 123.)

v. 212. *Στέρξας ἀνέχει θούριος Αἴας.*

Στέρξασαν ἔχει Reisk. p. 2.

v. 215. *Θανάτῳ γὰρ ἴσον βάρος ἐκπεύσῃ.*

πάθος Ald. Turn. marg. MS. Trin.

v. 216. *ὁ κλεινὸς* — *ὁ* om. H.

v. 217. *νύκτερος* om. Suid. MS. v. *ἀπελωβήθη*.

v. 220. Citat Suidas v. *χρηστήρια*. om. MS.

v. 221. *ἀνδρὸς αἴθωνος ἀγγελίαν*. *αἴθοπος* Suid. v. *αἴθοπος*. Schol. ed. 1518. vulg. H.

v. 223. *οὐδὲ φευκτὴν* — *φευκτον* Suid. MS. ed. Med. *οὐδὲν φευκταν* H.

v. 233. *ἐκεῖθεν ἐκεῖθεν.* — *κεῖθεν* Schol. ed. Rom. H.

v. 235. *Ὧν τὰ μὲν εἴσω* — *την μὲν ἔσω* Turn. marg. et H.

186 v. 236. *Τὰ δὲ πλευροκοπῶν* — *Τὰς δὲ* Turn. marg. H.

v. 240. *Κίονι δήσας*. *ἐν* fuprafcr. H.

v. 243. *δαίμων, Κοὐδεὶς ἀνδρῶν*. *δαίμων τις* H.

v. 245. *Ὥρα τιν' ἤδη κάρα καλύμμασι κρυψαμενον*— *κάρα* probat Stoeberus ad Th. Magiftr. p. 530. *κρᾶτα καλύμματι* Euftath. ad Iliad. *B*. p. 237. *κρᾶτα κρυψάμενον, καλύμμασι* ut Scholio fuprafcripto, H.

v. 254. *Λιθόλευστον Ἄρην*. *Ἄρη* Schol. ed. Rom.

v. 256. *τον αἶσ' ἄπλαστος ἔχει*. Lege ex Aldina *Τὸν αἶσ' ἄπλατος ἴσχει*, quod mutavit Triclinius ob v. 232. *Βοτῆρας ἱππονόμους*, ubi fcribendum *ἱππονώμας*. vide Ariftophan. Nub. 571. Euripid. Hippol. 1410. *ἴσχει* Suid. v. *ἄπλαστος*. *ἄπλατος ἴσχει* idem v. *αἶσα*. *ἄπλατος* Schol. ed. Rom. Utroque loco om. Suidae MS.

v. 258. *Ἀΐξας ὀξὺς νότος ὥς*. *Ἀΐξας* Turn. marg. *Αἴας ἀΐξας* H.

v. 259. *Καὶ νῦν φρόνιμος νέον ἄλγος ἔχει*. *φρόνιμον* Suid. v. *στεροπή*, ed. Med. H. fed *φρόνιμος* MS. Suidae.

v. 262. Om. Suid. MS. v. *τὸ γάρ*.

v. 263. *ἐπεὶ* pro *εἰ* Suid. MS. v. *φροῦδα*.

v. 265. *εἰ νέμοι τις αἵρεσιν* — *νεμει* H. fed *δοίη* fupr.

v. 272. *οἷσιν εἴχετ᾽ ἐν κακοῖς* — *οἷς* Suidae ed. Med. v. *ἐξαπλῶν*, et 277. *τόσ᾽* om. et MS.

v. 278. *δέδοικα μὴ ᾽κ θεοῦ Πληγή τις ἥκοι.* — *ἥκῃ* Suid. v. *δέδοικα.* *ἥκῃ* ed. Med. MS.

vv. 285. 86. Citat Suidas vv. *ἄκρας. νυκτός. λαμπτῆρες.* priorem om. MS. altero habet *ἦλθον.* (*Vid. Valckenaer. ad Herodot.* IV. *p.* 343.)

vv. 289. 90. *Αἴας ... ἐφορμᾷς* — *Αἴαν* Suid. v. *χρῆματ᾽.* et 290. *ἀφορμᾷς.* quod habet Aldus. *ἀφορμῆς* Suidas v. *πεῖρα* (a Toupio defignatus III. p. 47.), ubi *ἀφορμαῖς* MS. alterum locum omittit. Utrobique *οὐδ᾽* pro *οὔθ᾽* exhibet Suidas. 187

v. 293. Refpexit Eumathius de Ismen. V. p. 166.

v. 295. *Καὶ τὰς ἐκεῖ μὲν οὐκ ἔχει λέγειν τύχας.* *τὰς μὲν ἔνδον* — *φράζειν πάθας* Suid. v. *πάθας*, probante Toupio III. p. 2. *πάθας* verum credo, quod firmant 4 MSS. Suidas, Aldus, Turnebi margo, H. *λέγειν* Suid. MS.

v. 300. *ἐν ποίμναις πιτνῶν.* — *φοιτῶν* H.

v. 301. *Τέλος δ᾽ ἐπαΐξας* — *ἐπαίξας* Turn. marg. *ὑπαίξας* Schol. ed. Rom. *δὲ ὑπαίξας* H.

v. 307. *διοπτεύει* — *διοπτεύοι* Ald. H. fed alterum Suid. ed. et MS. v. *θωΰσσοντες.*

v. 309. *ἐρειφθεὶς* — *ἐῤῥιφθεὶς* Suid. v. *ἐρειπίοις.* ubi in verbis Sophoclis *ἐριπίοις* MS. ut ordo poftulat.

v. 314. Citat Suidas v. *κυρεῖ.* fed ubi ordo poftulat *κυροῖ*, ut bis MS.

v. 322. *μυκώμενος* — *βρυχώμενος* H.

v. 348. *Ἰώ μοι φίλοι ναυβάται* — *μοι* om. Schol. ed. Rom. H.

vv. 351. 52. 53. Citat Suidas v. *ἀμφίδρομον.* om. MS.

v. 356. *Ἰώ μοι γένος* — *μοι* omittit H.

v. 365. *Τὸν ἐν δαΐαις ἄτρεστον μάχαις.* *δαΐοις* Suid. ed. et MS. v. *ἀφοβόσπλαγχνος.*

v. 369. *οὐκ ἄψοῤῥον ἐκνεμῇ πόδα.*

L 2

ἐκνεμεῖ Suid. MS. v. *ἄψοῤῥος*.

188 v. 372. *Ἰὼ δύσμορος, ὃς χεροῖν* — *Ὦ δύσμορος, ὃς χερσὶ μὲν* H.

v. 379. *ἁπάντων τ᾽ ἀεὶ Κακῶν ὄργανον τέκνον Λαρτιου.*

πάντων — *κακὸν* Euftath. ad Iliad. *Γ.* p. 415. *αἰὼν* pro *ἀεὶ* H. *ὦ τέκνον Λαερτίου* Suid. ed. et MS. et mox *γέλων*. *Λαερτίου* H.

v. 383. *Ξὺν τῷ θεῷ πᾶς καὶ γελᾷ κὠδύρεται.* *γὰρ* pro *πᾶς* Suidae MS. v. *ξυν τῷ θεῷ*.

v. 384. *Ἴδοιμι δή νιν, καίπερ ὧδ᾽ ἀτώμενος.* Citat Suidas v. *ἀτώμενος*. omittit *δὴ* et *καίπερ* ed. Med. et Schol. ed. Rom. *δὴ* om. H. corruptius adhuc Suidae MS. clare tamen omittens *δή*.

v. 387. *Ἰὼ Ζεῦ προγόνων πάτερ.* *Ὦ . . . προπάτορ* H.

v. 389. *Ἐχθρὸν ἄλημα,* — *ἄλημα στρατοῦ* Suid. v. *ἄλημα*. quod irrepfit ex 381. fed om. MS. Mox *βασιλεῖς ὀλέσας*. *ὀλέσας βασιλεῖς* H. (*vulgo ὀλέσσας βασιλῆς*.)

v. 394. *Ἰὼ σκότος, ἐμὸν φάος, ἔρεμβος*
Ὦ φαεννὸν ὡς ἐμοὶ
Ἕλεσθ᾽ ἕλεσθ᾽ οἰκήτορα.

ἔρεβος Ὦ φαεινότατον ἐμοὶ, Ἕλεσθέ μ᾽ ἕλεσθέ μ᾽ οἰκήτορα Suid. v. *ἰώ*. *ἔρεβος ὦ φαεννότατον ὡς ἐμοὶ* ex Suida v. *ὥς γ᾽ ἐμοί*, Toup. II. p. 187. et ita H. qui *ἕλεσθέ μ᾽ ἕλεσθέ μ᾽*.

v. 401. *Ἀλλά μ᾽ ἁ Διός γ᾽ ἀλκίμα θεός.* Omittunt *γ᾽* Ald. H.

v. 403. *Ποῖ τις οὖν φύγῃ;* — *φύγοι* Turn. H.

vv. 408. 9. Citat Suidas v. *δίπαλτος*. 408. Euftathius ad Iliad. *H.* p. 675.

v. 412. *Πόροι ἁλίροθοι* — *ἁλιῤῥόθιοι* Harpocration v. *πόριος*. *ἁλίῤῥοθοι* Schol. ed. Rom. H.

189 vv. 421. 22. 23. citat Suidas v. *οἷον*. ubi hallucinatur Kufterus.

v. 423. Ἐξερέω μέγ' — Ἐξερῶ. v. Dawes. p. 330. Od. T. 946.

v. 427. πρόκειται — πρόκειμαι Turn. marg. H.

v. 430. Αἲ, αἴ. τις ἂν ποθ' ὧδ' ἐπώνυμον. Omittit ὧδ' Suidas v. αἲ αἴ. Ed. Med. ita habet; ἂν ποθ' ὧδ' ἐπώνυμον.

v. 432. αἰάζειν. αἰαῖζειν Etymolog. M. p. 27.

v. 442. τῶν ὅπλων τῶν ὧν πέρι —. Lege τῶνδ'.

v. 445. φωτὶ παντουργῷ — ἀνδρὶ παντουργῷ Th. Magister v. πανοῦργος. vulgatum recte citat Suidas v. παντουργῷ.

v. 452. Ἔσφηλεν, ἐμβαλοῦσα λυσσώδη νόσον. λυσσώδει νόσῳ Suidas v. ἀδάμαστος, probante Ti. Hemsterhusio apud Ruhnken. ad Timaeum p. 77. Vide Caecil. ap. Cicer. Tusc. IV. 32. νόσων H. a prima manu, sed mero, ut videtur, errore.

v. 469. εὐφράνοιμί που. — εὐφράναιμί Turn. H.

v. 475. Τί γὰρ — Τὸ γὰρ H.

v. 479. Ἀλλ' ἢ καλῶς ζῆν, ἢ καλῶς τεθνηκέναι. Ἢ γὰρ καλῶς ζῆν Schol. Hermog. p. 371.

v. 503. ἀνθ' ὅσου ζήλου — οἵου ζήλου ed. Med. Suidae v. ζῆλος.

v. 524. Οὐκ ἂν γένοιτό ποθ' οὗτος εὐγενὴς ἀνήρ. γένοιθ' οὗτος ed. Med. Suidae et Aldus. Primus Suidam ad Sophoclis editiones mutavit Portus. (*Vid. Praefat. eius ad Hecub. p.* XI. *Suppl. p.* LXIII. *ed.* 3.)

v. 545. Νεοσφαγῆ τοῦτόν γε προσλεύσσων φόνον. Νεοσφαγῆ που τόνδε Turn. marg.

v. 550. Huc respicit Eustathius ad Iliad. Z. p. 190 637, 13. ubi pro εἰ γὰρ scribendum ἢ γάρ.

v. 555. Citat Eumath. de Ism. II. p. 49. vv. 555. 56. Suidas v. κάρτα. Sed vs. 555. delendus auctoritate Stobaei Grot. p. 335. (*vide eum ad Eurip. Med.* 139.)

v. 564. ἔμπαν εἰ — ἔμπα κεἰ Reisk. p. 3.

v. 567. Ὑμῖν δὲ κοινῇ τήνδ' ἐπισκήπτω χάριν.

κοινὴν Suid. v. ἐπισκήψω, Turn. marg. H.

v. 570. *Τελαμῶνι δείξῃ* — *δείξεις* Moſchop. p. 25. ſed ibi *δείξῃ* MS.

v. 580. *Καὶ δῶμ᾽ ἀπάκτου.* — *δῶμα πάκτου* Turn. ſed vulgatum in var. lect. *δῶμα πάκτου* Reisk. p. 4.

v. 583. *Θροεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι.* *Θρηνεῖν* Suidas v. *θρηνεῖν.* Euſtathius in Iliad. Z. p. 648. duo MSS. Suidae v. *ἐπῳδός.* Euſtath. in Odyſſ. Σ. p. 1147. notante Kuſtero ad Suid. II. p. 205. *θροεῖν* Suid. v. *πύκαζε.* *θρηνεῖν* Ald. *θροεῖν* citat Toupius in Suid. I. p. 22. Schol. in Ariſtoph. Plut. 355. Moſchopul. p. 25. *πρὸς τομῶντι τραύματι* H.

v. 589. — *μὴ προδοὺς ἡμᾶς γένῃ.*
ΑΙ. Ἄγαν γε λυπεῖς.

In H. ſcribitur *μὴ προδοὺς ἡμᾶς. ΑΙ. γυνή,*
Ἄγαν γε λυπεῖς.

v. 603. *αἰεί.* *ἀεὶ* Ald. H.

v. 607. *μήλων πόᾳ* — *ποίᾳ μήλων* H.

v. 608. *εὐνώμᾳ* — *εὐνόμᾳ* Ald. H.

v. 615. *Ξύνεστιν ἔφεδρος, ᾧ μοι μοι.* *Ξύνεστ᾽ ἔφεδρος* Scholiaſt. ad Ariſtoph. Ran. 803. *ἰώ μοι μοι* H.

v. 619. *Νικῶντ᾽ ἐν ἄρει* — *Κρατοῦντ᾽* Ald. H.

191 v. 620. *φρενός γ᾽ οἰωβότας* — *φρενὸς οἰοβότας* H. *οἰοβότας* Suid. v. *οἰοβότης.* *οἰοβώτας* Schol. ed. Rom.

v. 622. *Τὰ πρὶν δ᾽ ἔργα χεροῖν Μεγίστας ἀρετᾶς Ἄφιλα παρ᾽ ἀφίλοις Ἔπεσ᾽* —.
Τὰ δὲ πρὶν — *χερσὶ Μέγιστ᾽* — *παρὰ φίλοις* Suid. v. *τὰ δέ.* *χερσὶ μέγιστ᾽* H. *χερσὶν* Schol. ed. Rom.

v. 631. *φρενομόρως* — *φρενομώρως* H.

v. 644. *ἄριστος* om. H.

v. 649. *Ὦ τλάμων πάτερ.* *τλᾶμον* Schol. ed. Rom. H.

v. 654. *Ἄτερθέ γε τοῦδε.* *γε* om. Schol. ed. Rom. H.

vv. 666. 67. 68. 69. citat Suidas v. *ἀστιβές.* tres praecedentes v. *εἰμί.* *Μολὼν τ' ἐς* ed. Med. (*pro Μολὼν δὲ*) 667. citat Euſtathius ad Iliad. *Z.* p. 644.

v. 670. *Ἐγὼ γὰρ* — *Κἀγὼ γὰρ* Suidae ed. princeps. Vide ſupra 659. Ariſtoph. Acharn. 511.

v. 676. *μαθησομεσθα* — *μαθησόμεθα* vitioſe duo MSS. Euſtathius in Iliad. *A.* 7. p. 21. Odyſſ. *A.* p. 1429.

v. 677. *ὥσθ' ὑπεικτέον. τί μή;* — *τιμῇ* Stob. XLII. p. 288. Suid. v. *ἐχθρῶν. τι μὴ* ed. Med.

v. 683. *Δεινῶν τ' ἄημα πνευματων* — *Δεινὸν* Reisk. p. 4. Suid. v. *ἄημα.*

v. 697. *σημήνατε* — *σημάνατε* H.

v. 698. *Μέλειν γὰρ ἡμῶν* — *ὑμῶν* Schol. ed. Rom.

v. 702. *Ἔφριξ' ἐν ἔρωτι, περιχαρὴς δ' ἀνεπταμην.* Praeter Aldinam, omittunt *ἐν* Euſtathius ad Iliad. *Δ.* p. 473. Suidas v. *ἔφριξα.* Legendum quoque *ἀνεπτόμην* ex Euſtathio ad Iliad. *Δ.* p. 452. 473. *N.* p. 961. niſi mavis Dorice *ἀνεπτόμαν*, quo alludit Aldi lectio, *ἀνεπτάμαν. ἐν* omittit et *ἀνεπτάμαν* legit Scholiorum 192
editio Romana, et H. (*Vid. ad Eurip. Med.* 1.)

v. 703. *ἰὼ* ſemel H.

v. 705. *χιονοκτύπου* — *χιονοτύπτου* Schol. ed. Rom.

v. 708. *Νύσσια* — *Νύσια* Schol. ed. Rom.

vv. 725. 26. *Πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει τε καὶ φλέγει.*

Citat Suidas v. *φλέγει.* Recte tamen *τε καὶ φλέγει*, delet Heathius, quae neque Stobaeus Ecl. Phyſ. l. XI. p. 17. ed. Canter. legiſſe videtur. V. 725. videtur ſumptus ex Simonidis hymno in Memoriam. v. Philoſtrat. V. A. I. 14. Dionyſ. Halic. A. R. II. 3. *ὁ πάντα μαραίνων τὰ καλὰ χρόνος.*

v. 726. *καὶ οὐδὲν ἀναυδητον,* — *κοὐδὲν ἀναύδητον φατίξαιμ' ἂν* Suid. v. *ἄναυδος,* H.

v. 736. *Ἤρασσον ἔνθεν κἄνθεν· κοὔτις ἐσθ' ὃς οὐ.*

Lege ob metrum ex Aldina *οὔτις*, ut habet Suidas v. *οὔτιδες*. *κἄνθε* Turn. ut Ald. H.

v. 738. *ἀρκέσοι* — *ἀρκέσει* H. *ἀρκέσοι* Turn. marg. Suid. v. *ὡς* T. II. p. 770.

v. 742. *τοῦ προσωτάτου* — *προσωτάτω* Suid. v. *ξυναλλαγή*, MS. apud Iohnſon. Schol. H.

v. 748. *Ἰοὺ ἰού.* ter Ald. H.

v. 769. *Τὰ γὰρ περισσὰ κἀνόνητα σώματα.* *ἀνόητα* Suid. ed. Med. v. *τὰ γάρ*.

v. 770. *δυσπραξίαις* — *δυσπραγίαις*, et mox *οἷος* pro *ὅστις* Stob. XX. p. 178.

v. 786. *ἴστω* — *παρίστασο* memoriae vitio citat Euſtathius ad Iliad. *Z.* p. 621, 55 = 474, 15.

193 v. 792. *τάσγ' ἐπιστολὰς* — *τάσδ'* Ald. Turn. H.

v. 802. *Οἴμοι, τί φῂς ἄνθρωπε;* Lege *ὦ 'νθρωπε* cum Aldo et Scholiaſte, H.

v. 847. *Ἀεί θ' ὁρώσας* — *Ἀεὶ δ'* Ald. H.

v. 885. *Γεύεσθε, μὴ φείδεσθε πανδήμου στρατοῦ.* *Κεντεῖτε, μὴ φείδεσθε* Th. Magiſter v. *κεντεῖ*. (*Confundebat ſcilicet Magiſter h. v. cum Eurip. Hecub.* 891.)

v. 866. *ξυνών·* — *μολών* H.

v. 878. *Πᾶ πᾶ* — *Πᾷ, πᾷ, πᾷ* Ald. H.

v. 880. *δοῦπον γὰρ κλύω τινά.* — *δοῦπον αὖ κλ.* H.

v. 886. *τὴν ἀφ' ἡλίου μολὼν Κέλευθον* — *'μολῶν* Ald. *βολῶν* MS. Trin. Coll. Cant. H.

v. 890. *Ἔχων ἀΰπνους ἄγρας* — *ἕδρας* marg. Fr. 1544. (*i. e. ed. Francofurt.*)

v. 894. *γε* om. H.

v. 895. *Εἴποθι πλάζοιτ'* — *πλαζόμενον* H. MS. Lipſ. ap. Reisk. p. 6.

v. 896. *Προσβλέπων* — *Λεύσων* H.

v. 897. *Σχέτλια γὰρ ἐμοί, τῶν Μακρῶν πόνων* — *ἐμέ γε τὸν Μακρῶν ἀλάταν πόνων* H.

v. 901. *Ἰώ.* bis Ald. H.

v. 910. *Ὤμοι.* *Ἰώ μοι* Schol. ed. Rom.

vv. 912. 13. τὸν συνναύταν. ὦ τάλας. τὸν om. H. συναύταν ἰὼ τάλας Ald. H. et post. (*sc.* ἰὼ ταλαίφρων.)

v. 915. Ὡς ὧδε τοῦ τ' ἔχοντος — τοῦδ' Ald. Turn. H. Vulgatum citat Wesselingius ad Herodot. I. 126.

v. 918. Citat Suidas v. περιπετές. Eustathius in Iliad. Z. p. 644.

v. 919. Ὤμοι — Ἰώ μοι Ald. H.

v. 921. Ἄφρακτος τῶν φίλων. τῶν om. H. Schol. 194
ed. Rom.

v. 924. Πᾶ, πᾶ — Πᾷ πᾷ Ald. Schol. ed. Rom.

v. 925. ὁ δυσώνυμος Αἴας. Omittit ὁ Suidas v. δυστράπελος ed. Kuster. sed habet ed. Med. om. H. (*Vid. ad Eurip. Orest.* 1297.)

v. 937. Ἔμελλες δὴ τάλας, Πότε χρόνῳ — Ἔμελλες τάλας Ἔμελλες χρόνῳ H. Ἔμελλες ἔμελλες τάλας Suid. v. ἔμελλε.

v. 946. Μέγας ἄρά γ' ἐκεῖνος — ἄρ' ἦν ἐκ. H.

v. 949. Ἀχιλλέως ὅπλων ἔπειτ' ἀγὼν πέρι. ἔκειτ' Ald. Turn. H. Ἀχιλλέως om. H.

v. 951. Χωρεῖ πρὸς ἧπαρ, οἶδα, γενναία δύη. ἥδε pro οἶδα H.

v. 961. Ἄνανδόν γ' Ἀτρειδῶν Ἔργον — Ἄνανδον ἔργον Ἀτρειδῶν H.

v. 965. Καὶ μὴν ἄγαν — ἄγαν γ' H. omisso Καὶ μήν.

v. 970. πουλύτλας — πολύτλας H.

v. 971. τοῖσι — τοῖς Ald. H.

v. 974. Ξὺν διπλοῖ βασιλέες — Ξύν τε διπλοῖ βασιλῆες Ald. H.

v. 984. Τί δῆτα — Πῶς δῆτα H.

v. 988. Λιπὼν ἀνίας τε καὶ γόους διοίχεται. Recte Heathius τε delet cum Aldina, quod et omittit Suidas v. ἀνία. H.

v. 1013. Ὁδός τ' ἀνιάσασα δὴ πασῶν ὁδῶν — Lege ex 2 MSS. Aldo et Turnebi variis lectioni-

bus, *Ὁδός θ᾽ ὁδῶν πασῶν ἀνιάσασα δὴ* — ut exhibet H.

v. 1027. *Ἦπου Τελαμὼν, σὸς πατὴρ ἐμός θ᾽ ἅμα.* Citat Suidas v. *εὐπρόσωπος.* ubi *ἐμός τ᾽ ἴσως* legit. *Ἦ που με — ἐμός τ᾽ ἅμα* Id. v. *ποῖ.* *Ἦ που με Τε-*
195 *λαμὼν*, vel *Τελαμων ὁ σὸς* proponit Toupius in Suid. I. p. 160. quarum lectionum cum priorem a Suida confirmatam reperiſſet III. 94. tanti eſſe duxit, ut de ea lectores commonefaceret Cur. Noviſſ. p. 48. Sed illud *με* Kuſteri interpolatio eſt, neque in ulla priorum Editionum occurrit.

v. 1038. *ἀποῤῥιφθήσομαι* — *ἀποῤῥιφήσομαι* MS. teſtante et improbante Valckenaerio ad Euripid. Phoeniſſ. 979. Vulgatam ſcripturam recte exhibet Suidas v. *ἀπωστός.* *ἀποῤῥιφήσομαι* Turn.

v. 1041. *Πολλοὶ μὲν ἐχθροὶ, παῦρα δ᾽ ὠφελήσιμοι.* *παῦροι δ᾽* Suid. v. *πολλοί*, H. unde legit Heathius, omiſſo *δ᾽*, *παῦροι*, et Reiskius p. 7. Vulgatum defendit Toupius in Suid. III. p. 66. 1042. *Ἀλλὰ* Euſtath. ad Il. Ξ. p. 999, 61 = 997, 4.

v. 1047. *Σκέψασθε πρὸς θεῶν τύχην δυοῖν βροτοῖν.* Lege *τὴν τύχην* ex uno MS. Suidae v. *τύχη* ed. Med. Triclinio. et ita Heathius, Turneb. var. lect. MS. Trin. H. (*Vide eum ad Eurip. Oreſt.* 412.)

v. 1050. *Ἐγνάπτετ᾽ αἰὲν* — *Ἐγνάμπτετ᾽* H.

v. 1059. *ἀλλ᾽ ὅπως κρύψεις τάφῳ* — *κρύψῃς* H.

v. 1073. *Ἐξεύρομεν ζητοῦντες ἐχθίω Φρυγῶν.* *ξυνόντες* Reiskius p. 7.

v. 1078. *ἐχθίστῳ μόρῳ.* — *αἰσχίστῳ* H. (*vid. ad Eurip. Phoeniſſ.* 594.)

v. 1083. *ἐκβεβλημένος* — *Iohnſonus notat*, „*ἐκβεβλημένος Turn.*" *ἐκβεβλημένον* Turn. ſed contractionem non intellexit Iohnſonus.

v. 1087. *Πάντως θανόντος ἄρξομεν* — *θανόντος γ᾽* Ald. cum 2 MSS. atque ita omnino legendum. Sic et H.

v. 1090. *ἄνδρα δημότην* — *ὄντα δ.* Reisk. p. 7.

v. 1093. *ἔνθα μὴ καθεστήκοι δέος* — *καθεστή-* 196
κει Ald. Schol. ed. Rom. *παρεστήκει* Stob. XLI. p. 248.

v. 1094. *Οὔτ᾽ ἂν στρατός γε σωφρόνως ἄρχοιτ᾽ ἔτι.* *στρατός τε σωφρόνως ἔχοιτ᾽* Stob.

v. 1100. *δρᾷν θ᾽ ἃ βούλεται πάρα* — *παρῆν* Stob. XLI. p. 248. ſed *πάρα* in marg. Mox *οὐρίας* pro *οὐρίων*.

vv. 1104. 5. *δρῶντες ἂν ἡδώμεθα* — *ἂν λυπώμεθα.* *Recte ἀ᾽ν Iohnſonus.* et ita edidit Turnebus. et ſic in poſteriore verſu Schol. ed. Rom. Pro *λυπώμεθα*, *τυπτώμεθα* H. Pro *αὖθις*, *αὖτις* Stobaeus.

v. 1111. *Εἶτ᾽ αὐτὸς ἐνθανοῦσιν ὑβριστὴς γένῃ.* Lege ex Aldo et Stobaeo CXXII. p. 525. *ἐν θανοῦσιν*, fruſtra repugnante Henrico Stephano Annotat. in Soph. p. 17.

v. 1136. *ὡς ἂν ἧς.* — *ἔστ᾽ ἂν* Reisk. p. 8.

v. 1137. *Οὐκ αὖ* — *Οὐδ᾽* Ald. Schol. ed. Rom. Stob. XI. p. 118. H.

v. 1141. *ἀσπίδ᾽ εἰ λάβοις.* — *λάβῃς* Euſtath. ad Iliad. *Λ.* p. 851.

v. 1143. *τὸν θυμὸν ὡς μέγαν τρέφει.* — *δεινὸν* Turn. marg. Stob. XI. p. 118. H.

v. 1153. *Μισοῦντ᾽ ἐμίσει* — *Μισοῦντ᾽ ἐμίσουν* H.

v. 1155. *κοὐκ* — *οὐκ* H.

v. 1165. *Πατεῖν παρεῖχε τῷ θέλοντι ναυτίλων.* H. Aldus et 3 MSS. *ναυτίλῳ.* Sed recte ſe habet vulgata, quam firmat Syneſius Epiſt. 4. p. 161.

v. 1173. *Ὦ ᾽νθρωπε, μὴ δρᾷ τοὺς τεθνηκότας κακῶς.*

Lege, ſine iota, *μὴ δρᾶ*, ex Euſtathio ad Iliad. *H.* p. 681. qui *ἄνθρωπε* exhibet.

v. 1187. *οἵδε πλησίον Πάρεισιν.* *πλησίοι* Schol. ed. Rom.

197 v. 1198. *Αὔτως* — *Οὔτως* Suid. v. *πλόκον*. sed *Αὔτως* ed. Med.

vv. 1202. 3. *ἔς τ᾽ ἐγὼ μόλω Τάφου μεληθεὶς τῷδε. μολὼν* — *μεληθῶ* Etymol. M. p. 382.

v. 1206. *Τὰν ἄπαυστόν γ᾽ αἰὲν* — omittunt *γ᾽* Ald. H. *ἀπαύστων* Reisk. p. 8.

v. 1211. *Ὄφελε* — *Ὤφελε* Ald. H.

v. 1216. *Ὦ πόνοι* — *Ἰὼ πόνοι* Ald. H.

v. 1219. *βαθειᾶν κυλίκων*—*τέρψιν* — *βαθεῖαν* H.

v. 1223. *Τέρψιν ἰαύειν ἐρώτων.* — *ἐρώτων* omittunt MSS. Lipf. et Dorvill. teste Reiskio p. 8.

v. 1229. *Πρὶν μὲν οὖν ἐννυχίου. Καὶ πρὶν μὲν ἐνν.* H.

v. 1232. *ἀνεῖται. ἔγκειται* MS. Lipf. apud Reisk. p. 9.

v. 1235. *ὑλᾶεν. ὑλῶεν* Turn. *ὑλᾶεν* Schol. ed. Rom. H.

v. 1246. *Ἠ που τραφεὶς ἂν μητρὸς εὐγενοῦς ἄπο. Εἴπου τραφεὶς* Scholiaft. ad Ariftoph. Acharn. 638.

v. 1247. *Ὑψήλ᾽ ἐκόμπεις* — *Ὑψήλ᾽ ἐφρόνεις* Suid. v. *ὑψηλοτέρας*. lege *ἐφώνεις* in Suida, ex Aldo et Turnebi margine. H. fic.

v. 1270. *Μέγας δὲ πλευρὰς βοῦς* — *πλευρὰν* H. Uptonus ad Arrian. I. 16. ex MS. Ox. (*Vide eum ad Eurip. Hecub.* 814.)

v. 1273. *εἰ μὴ νοῦν κατακτήσῃ τινά* — *καταστήσῃ* MS. Lipf. apud Reisk. p. 9.

v. 1307. *ποῦ βλέπων* — *ποῖ* MSS. Lipf. Dorv. apud Reisk. p. 10.

v. 1313. *ὁ φυτεύσας πατὴρ* — *φιτεύσας* Toup. in Suid. I. p. 120. cum Scholiafte, ut ait. Debuit *φιτύσας*. (*Vid. Append. ad Toup. p.* 443.)

v. 1320. *Ἀλκμήνης τόκος* — *γόνος* H.

198 v. 1332. *Καὶ δειλὸς εἶναι μᾶλλον ἢ ᾽ν ἐμοὶ θρασύς. ἤ γ᾽ ἐμοὶ* Ald. *ἢ ἐμοὶ* H. *ἐν* fuprafcripto.

v. 1346. *ξυνηρεμεῖν.* — *ξυνηρετμεῖν* Ald. H.

v. 1356. *Οὐκ ἂν γ' ἀτιμάσαιμ' ἂν* — *Οὔκουν* Ald. H. *Οὐχ ὧδ'* Reisk. p. 10.

v. 1369. *Κλύειν τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χρὴ τῶν ἐν τέλει.* Hic verſus Aeſchylo tribuitur apud Stobaeum p. 35. ed. Grot. ut obſervavit Toupius in Suid. Cur. Noviſſ. p. 105. ſed librarii eſt ſine dubio error. Induxit tamen Valckenaerium ad Herodot. IX. 106.

v. 1370. *τῶν φίλων νικώμενος.* Lege *ἡττώμενος* ex Ariſtid. I. p. 536. (*Vid. ad Eurip. Med.* 1011.)

v. 1374. *Νικᾷ γὰρ ἡ ἀρετή με τῆς ἔχθρας πολύ.* *ἡ 'ρετὴ* Ald. H. *ἀρετὴ* Stob. ed. 1. ſ. XVII.

v. 1375. *βροτῶν.* — *βροτοῖς* H.

v. 1386. *χρηστός γ' ἔσῃ.* — *γ'* om. H.

v. 1387. *ἐπίστασ',* — *ἐπίστω* Th. Magiſter in v.

v. 1396. *μηδὲν ἐλλείπειν ὅσον Χρὴ τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσιν πονεῖν βροτούς.* Lege *ὅσων.* Vid. Philoctet. 1190.

v. 1401. *οὐδ' ἔτλης παρὼν Θανόντι τῷδε ζῶν ἐφυβρίσαι μέγα.* Lege *ζῶντ'.*

v. 1421. *Χεροὶ ταχύνατε, τοὶ δ' ὑψίβατον* — *ταχύνετε* Ald. Schol. ed. Rom. *τὸν δ'* Suidae ed. Mediolan. v. *ἀμφίπυρον.*

v. 1426. *Σὺ δὲ παῖ τοῦ πατρὸς ὅσον ἰσχύεις.* *Παῖ σὺ δὲ πατρός γ' ὅσον* Ald. quo alludit Scholiorum editio Romana, *Καὶ σὺ δέ.* Ut Ald. H. (*Vid. ad Eurip. Oreſt.* 614.)

v. 1429. *Σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν Μένος.* *Νέφος* citat Ioſ. Scaliger ad Varron. p. 73. vel me- 199
moriae, vel typorum vitio.

v. 1433. *Καὶ οὐδενί* — *Κοὐδενί* Ald. H.

Schol. var. lect. Ai. 44. 45. 50. 58. 60. 80. 96. 98. 115. 190. 208. 211. 308. 384. 403. 501. 563. 564. bis. 582. 616. 619. 650. 689. 731. 831. 946. 1056. 1103. 1233. (*Hi numeri ſunt ed. Brunckianae.*)

IN PHILOCTETEM.

v. 18. *ed. Brunck.* Ἥκων, οὐδένος ὕστερος. Ita pro οἴκων habet Suidas v. λασίοις. Toupius in Suid. II. p. 127. legit οὐκ ὤν. Sed Suidae lectio verissima. Confer Sophocl. Ai. 644. Eurip. Heraclid. 214. (*Vid. Append. Toup. p.* 458.)

v. 134. Ἀθηνᾶ — Ἀθάνα ex Eustath. p. 758, 44. (*Vid. ad Eurip. Orest.* 26.)

v. 139. γνώμας — γνώμα Ald. MS. Reisk. p. 45.

v. 158. Ἔναυλον, ἢ θυραῖον; — Ἔναυλος ἢ θυραῖος Th. Magister p. 305. Moschopul. p. 159. Phavorin. v. (*Vid. ad Eurip. Orest.* 1263.)

v. 269. τῆσδ' ἀνδροφθόρου — τῆς Reisk. p. 45.

v. 318. οἷς Ὀλύμπιοι θεοὶ Δοῖέν ποτ' αὐτοῖς ἀντίποιν' ἐμοῦ παθεῖν. Lege οἱ' Ὀλύμπιοι θεοί. cf. supr. 278. (Dawes. p. 299. Aristoph. Av. 1102. Nub. 1364.) Oed. T. 1305. Oed. C. 1398. Suppl. 559. Rhes. 264. Erechth. ap. Stob. 79. Heraclid. 746. (*Vid. Censuram Menstruam* [Monthly Review] *T.* XXIX. *p.* 203.)

v. 360. *Neoptolemus ait,*

καί μ' εὐθὺς ἐν κύκλῳ στρατὸς
Ἐκβάντα πᾶς ἠσπάζετ', ὀμνύντες βλέπειν
Τὸν οὐκέτ' ὄντα, ζῶντ' Ἀχιλλέα πάλιν.

200 Dicentes nempe, Οὐ παῖς Ἀχιλλέως, ἀλλ' ἐκεῖνος αὐτὸς εἶ. Vide Plutarch. Alcibiad. p. 203. D. de Adul. et Amic. Discr. p. 51. C. Confer Livium XXI. 4. Muret. V. L. XV. 1. (*vid. Supplem. Praefat. ad Eurip. Hecub. p.* XLII.)

vv. 391. 92. Στρατὸς δὲ κ. τ. λ. citat Suidas v. διδάσκαλος. Cyrillus c. Iul. p. 144. A.

v. 428. βουλεύων σαφῶς. σοφῶς Ald. MS. Reisk. p. 46. Toup. in Suid. III. p. 219. qui mox μόνος, sed invito Scholiaste, legit.

v. 449. Μηδεὶς ἐῴη — ἐῴη quoque Eustath. ad Iliad. *B.* p. 205.

vv. 451. 52. 53. 54. 55. corrupte citat Suidas v. *παλιντριβῆ*. ibi citat Kufterus in primo verfu, *ἐπεί γ' οὔπω*. in ultimo Suidas *ἀπαγγέλλουσ'*.

v. 498. *Τραχινίαν τε δειράδα, καὶ τὸν εὔροον.* *δεραδα* Toup. in Suid. I. p. 87. (*δειράδ', ἢ τον εὔροον* *Porfonus*, *tefte Elmsleio ad Ariftoph. Acharn.* *p.* 126.)

v. 515. *Ἀθλ', ὅσσα μηδεὶς τῶν ἐμῶν τύχοι φίλων.* *ὅσα* MS. Lege *οἷα*. In altero loco Euripidis, quem fruftra tentat Koenius ad Gregor. p. 88., recte edidit Musgravius *ὅσα τε* Troad. 770. Et fic habet Chr. Pat. 335.

v. 648. *Οὐκοῦν ἐπειδὰν πνεῦμα τοὐκ πρώρας ἀγῇ.* *ἀνῇ* I. Pierfon. Verifimil. p. 63. L. C. Valckenaer. Diatrib. p. 234. Reisk. p. 47.

v. 710. *Φορβάδος ἔκ γε γᾶς ἑλεῖν.* *ἔκτε* Ald. MS. Euftath. p. 978. 6.

v. 957. *οὐδὲ προσφωνεῖ μ' ἔτι.* — *προσφωνεῖς* Fl. 2.

v. 968. *Ὡς ἄνδρ' ἑλών μ' ἰσχυρὸν, ἐκ βίας ἄγει.* *ἐκ βίας μ' ἄγει*, et 972. *χρὴ ποιεῖν* Suid. II. p. 227. 201 loco fatis alieno. *ἑλὼν ἰσχυρὸν* ed. Med.

v. 979. *Τόξοις ἐναίρων τοῖσδέ γ'.* — *τοῖσιδ'* Ald. MS. Suid. ed. Med. v. *ὀρειβάτης*.

v. 1035. *Οἷός μ' ὑπῆλθες· ὥς μ' ἐθηράσω.* *Οἷά μ'* MS. Ald. Suid. ed. Med. v. *ὑγιές*. Lege *Οἵως μ'*. vide Aiac. 935. Ariftophan. Vesp. 1354. Sic legendum *παραπλησίως* apud Arrianum VII. p. 275. citatum a Berglero ad Alciphron. I. 30. *ὁμοίως* apud Long. II. p. 33. non *ὅμοιον* cum Villoifono. Cf. Apoll. Rh. IV. 786. ubi *οἵως* recte edidit Steph.

v. 1156. *Ὦ τόξον φιλων* — *φίλον* MS. et Francf. pro v. l.

v. 1172. *εὐφημοσύνᾳ* — *ἐφημοσύνᾳ* Ald. MS. Reisk. p. 50.

v. 1225. *Βᾶθι νυν, ὦ τάλαν, ὥς σε κελεύομεν* — *οἵ σε κ.* Reisk. p. 51.

v. 1238. *φονᾷ νόος ἤδη.* — *νόσος* Ald. MS. Vulgatum citat Berglerus ad Alciphron. p. 56.

v. 1296. *τοῦ κεχρημένοι ξένοι;* — *κεχρημένη* Ald. fed *κεχρημένοι* Flor. fec. et pro v. l. Francf.

v. 1371. *Καὶ τῶν παρ' ἡμῖν ἐντυχὼν Ἀσκληπιαδῶν.* *Ἀσκληπιδῶν* Ald. *Ἀσκληπιῶν* Toup. in Suid. I. p. 130. quod et contra Heathium defendit Ill. praef. (*vid. Supplem. Praef. ad Eurip. Hecub. p.* XXXVIII.)

v. 1489. *ἡ γὰρ εὐσέβεια συνθνήσκει βροτοῖς.* *οὐ γὰρ εὐσέβεια* Thom. Gataker. A. M. P. XII. p. 513. E. Petr. Wesseling. Obf. I. 24. p. 95. Albert. Schultenf. ad Iob. XII. 2. p. 303. a. Florens Christia-
202 nus in loc. *οὐ γὰρ ηὑσέβεια* R. Dawef. Misc. Crit. 241. L. C. Valckenaer. ad Euripid. Phoeniff. 407. et ex Suida v. *εὐσέβεια* Ioan. Toup. I. p. 163. contra quos vulgatam lectionem, quod mireris, defendit Tyrwhittus apud Burgeff. Appendic. ad Dawef. p. 464. *οὐ* vero omittit Suidae ed. Mediolan. (*vid. Append. ad Toup. p.* 448.)

v. 1497. *πρύμναν* — *πρυμναῖον ἀήτην* Ioan. Gazaeus 15. ap. Rutgerf. V. L. 2. 7.

Collatio PHILOCTETAE *ed. Iohnfon. cum MS. (Harleiano, ut videtur) a Porfono confecta.*

16. *ὅπου 'στ'*] *ὁπότ' ἐντ'*
24. *κλύοις*] *κλύεις*
29. *στίβον γ'*] *στίβον τ'*
33. *στειπτή γε*] *στιπτή τε*
34. *ἔρημα*] *ἔρχ'*
37. *σημαίνεις*] *μαίνεις*
45. *κατασκοπὴν*] *κατασκοπὸν*
47. *λαβεῖν*] *μολεῖν*
55. *σε*] om.
57. *σ' ἐρωτᾷ*] *τὲ ἐρωτᾷ*
60. *ἐχθῆρας*] *ἐχθήρας*
61. *οἴκου*] *οἴκων*
62. *δ'*] om.
76. *αἰσθήσεται*] *ἐσθήσεται*
104. *λάβοις*] *ἄγοις*
116. *ἐκεῖνά σου*] *ἐκεῖνα σοῦ*

117. θηρατὲ' οὖν γένοιτ'] θηρατέα γίγνοιτ'
120. κεκλῇ'] κέκλησ'
124. νῦν κεῖνον] κεῖνον νῦν
127. δοκῇτ' ἔτι] δοκῇτς τι
129. τρόπον] τρόποις
130. δολώσας] δηλώσας
135. πολιὰς] Παλλὰς
136. δέσποτ'] δέσποτά μ'
140. γνώμας] γνώμα
142. σοὶ δὲ] σὲ δ' ὦ
151. ἄναξ] ἄναξ, τὸ σὸν
172. μηδ' αὖ] μηδὲ
173. αἰεὶ] ἀεὶ
180. μὴ] om.
197. ἐσθ' ὅπως οὐ θεῶν] ἔσθ' ὅπως οὐ θεῶν τοῦ. (*vid. ad Eurip. Hecub. p.* 74. *ed.* 3.)
207. ἐτύμα] ἑτοίμα
208. στίβον] στίβου
209. λάθει] λήθει
211. θροεῖ γὰρ] γὰρ θροεῖ
217. ὡς] καὶ
219. τηλωπὸν] τηλωπὰν
225. πάτρας ἂν ἢ γένους ὑμᾶς ποτὲ] πάτρας ὑμᾶς ἂν ἢ γένους ποτὲ
231. ita *ut Iohnſon.*
232. προσήκατε] προσήκετε
235. τοῦτο] τοῦτο τὸ
240. δ'] omitt.
241. γέγωνε] γέγονε
244. οἶσθ' ἤδη] οἶσθαι δὴ
247. γῆν πλέων; πόθεν] γῆν; πόθεν πλέων
249. ἦσθα] οἶσθα
253. ὃν] ὃν γ'
254. οὔνομ'] ὄνομ'
263. ὀὐξ] ἐξ
273. ναυβάτῳ] ναυβάτῃ
275. οἷα] οἳ
280. πότε] τότε
284. νόσῳ] νόσον
289. βαιᾷ] βαιῇ
300. ἔφην'] ἔφην
302. νοσεῖν] πονεῖν
305. ὅποι] ὅπῃ
329. εὖγ'] φεῦγ'
346. ποικιλοστόλῳ] πολυκληίστῳ
347. τροφεὺς] τροφὸς
349. γένοιτ'] γίνοιτ'
356. αἱρήσοιμ'] αἱροίμην 203
358. οὐρίῳ] οὐρείῳ
370. Λαρτίου] Λαέρτου
377. αὖτ'] οὖτ'
392. γίγνονται] γίνονται
399. ἐξηυδῶμαν] ἐπηυδόμαν
428. σαφῶς] σοφῶς
429. κεῖνός γε πράσσει νῦν] κεῖνος πράσσειν ἦν
431. αὐτὸς] αὕτως
438. πῇ γὰρ ἦν ἐντ.] ποῦ γὰρ ἐντ.
449. ἐῴη] ita MS.
452. περιστέλλουσιν] περιστελοῦσιν
461. ὅπου γ' — μεῖζον σθένει] ὅπου θ' — στένει μεῖζον

462. *χρηστὰ*] *δεινὰ*
467. *σε δαιμονες*] *σ' εὐδαίμονες*
470. *εἴκη*] *ἥκοι*
480. *φορήματος*] *φρονήματος*
486. *ὅθ'*] *ἴθ'*
488. *θ'*] om.
491. *γόνασι*] *γούνασι*
204 494. *οἶκον*] *οἶκτον*
500. *παλαιὸν*] *παλαί' ἂν*
513. *δ' ἔλεξεν*] *θ' ἔλεξε*
515. *ὅσσα*] *οἷα*
521. *ἐπιμέμονεν*] *ἐπεὶ μέμονεν*
526. *μέν τις*] om.
536. *ὅποι*] *ὅπη*
539. *ἔθεσθε*] *αἴσθησθε*
554. *ὁ*] *ὡς*
555. *ἀπ'*] *ἐξ*
560. *σ' οὔνεκα*] *σοῦ 'ἵνεκα*
592. *ἐγὼ 'μ'*] *ἐγὼ εἴμ'*
594. *προσφιλῆ λόγον*] *προσφιλεῖ λόγῳ*
600. *τῶδ'*] *δῦ'*
611. *οἵπερ*] *ἥπερ*
617. *τ'*] *δ'*
620. *μή*] *δή*
621. *πέρσοιεν — πείσαντες*] *πέρσειεν — πείσειεν*
645. *ὁρίζει*] *χωρίζει*
648. *ἀγῇ*] om.
661. *Οἴμοι, τί*] *εἴ μοι τι*
685. *σε*] om.
688. *τοῦ — κατ' ἄμπυκα*] *τοῦ* om. *κάμπυκα δὴ*
690. *Κρόνου*] *Κρόνου παῖς*
694. *οὔτ' ἔρξας*] *οὔθ' ἔρξας*
702. *ἐγχώρων*] *ἐγχωρίων*
708. *ἐνθηρου*] *ἐνθύρου*
710. *γε*] *τε*
711. *ἄλλοτ' ἄλλᾳ γὰρ*] *γὰρ ἄλλοτ' ἄλλᾳ*
713. *παῖς — ὡς*] *πᾶς — ὅς*
715. *ἐξανίῃ*] *ἐξανίησι*
717. *σπόρον*] *πόρον*
724. *δεκέτη χρόνον*] *δεκέτῃ χρόνῳ*
725. *αἰεὶ*] *ἀεὶ*
738. *ἆ ἆ ἆ ἆ*] ter, ut in 746.
746. *τί ποτε*] *τί ποτε τί*
749. *ὄλωλα*] *ἀπόλωλα*
753. *Παπᾶ, παπᾶ*] *Ἀπᾶ, παπαῖ*
767. *τοὐπείσαγμα*] *τοὐπίσαγμα*
771. *πλάνοις*] *πλάνης*
772. *φεῦ*] *ἰὼ*
774. *δύστηνε*] *ἰὼ ἰὼ δ.*
779. *φύλαττε*] *φύλασσε*
780. *ὅταν περ — ἐξίῃ*] *ὅταν — ἐξήῃ*
781. *κοὐκ*] *οὐκ*
785. *σαυτόν θ'*] *σαυτῷ*
786. *ὄντα*] *ἄκοντα*
795. *ἀλλ' οὖν δέδοικα μή μ' ἀτελὴς εὐχὴ, τέκνον*] *ἀλλὰ δέδοικ',*

ὦ παῖ, μή μ' ἀτελὴς εὐχὴ
797. κηκῖον] κάκιον
801. μοι] om.
805. ἤδε] om.
818. τί φῄς;] om.
838. ἀπὸ] ἀπολεῖς
839. μεθίημί σε· τί δὴ] μεθίημι· τί δὲ
850. εὐαίων ἄναξ] εὐέων ὦ 'ναξ
854. γε] om.
859. πόδας] πόδα
861. ἔχομεν] ἴσχομεν
862. θεὸς] τοὺς θεοὺς
865. σὺ] om.
867. φάμαν] φήμαν
871. γὰρ μέγιστον] om.
872. λάθρ'] λάθρα
873. οἶσθ', οἶσθ' ὅντιν'] οἶσθα γὰρ ὧν
875. πυκινοῖς] πυκινοῖσιν
876. 77. ἀνὴρ ὅδ'] ἀνήρ δ'
890. ἐξηύχησ'] ἐξίσχυσ'
891. ἐλεινῶς] ἐλεεινῶς
909. οὕτω] οὕτως
914. ἔστω] ἔσται
917. λόγῳ] λόγων
924. προσεικότα] προσηκότα
928. γε] om.
932. κἀκλιπὼν] κἀλιπὼν
937. τὸν] τῶν
940. δρᾶσαι] μαθεῖν
955. ἱκνοῦμαι σ' ἀπόδος] ἱκνοῦμ' ἀπόδος
956. μή μ' ἀφέλῃς] μή μου 'φέλῃς
964. ἀπάξειν] ἄπαξ
972. τί χρή με δρᾷν] τί 205
χρὴ ποιεῖν
973. ἀλλ'] om.
979. τοῖσδέ γ'] τοῖσιδ'
1009. τολμίστατε] τολμήστατε
1026. πᾶν] om.
1038. ᾔδει] ἤδη
1044. νῦν δέ μ'] νῦν ἔμ'
1048. οὐ] om.
1051. σοῦ γε] σοῦ τε
1057. ἀπάγετε] ἀπάγεσθε
1065. ἔξοιδα δ'] ἔξοιδά τ'
1115. Ὤιμοι μοι μοι] Οἴ μοι μοι
1126. τᾆδ'] τῷδ'
1127. εὖτέ γε] εὖτε γὰρ
1141. ἴδοιμι δέ γέ νιν] ἰδοίμαν δέ νιν
1152. ἐφήμενος] ἐνήμενος
1153. χερὶ] χειρὶ
1156. τόξον φίλων] τόξον φίλον
1157. χερῶν] χειρῶν
1159. ἴσχεις] ἔχεις
1160. ἄεθλον] ἄθλιον
1161. χρησόμενον] χρήσο- 206
μαι
1162. μεταλλαγᾷ] μεταλλαγῇ
1172. εὐφημοσύνᾳ] ἐφημοσύνᾳ
1182. ἀνέδην] ἀναίδην

1195. ἀποφυγεῖν] ἀποφεύγειν
1201. ἐντόπων] ἐπόντων
1205. γᾶν ἤλπισάς μ'] γαῖάν μ' ἤλπισας
1210. post ἴωμεν definit ibi MS. (*fic.*)
1223. ἀλύοντα] ἀλύοντες
1236. ῥέξειας] ῥέξῃς
1238. νόος] νόσος
1240. γᾶς] σιγᾶς
1244. γ'] om.
1258. τὸ ποῖον — βουλεύῃ] τὸν ποῖον — βουλεύει
1269. ἀκηκοὼς] ἀκήκοας
1270. κωλύσει] κωλύει
1308. παῦε] παῦσαι
1330. ὑπέρ τ'] ὑπὲρ
1337. ἆ] ἆ, ἆ
1340. τίν'] τί μ'
1342. ἐμοὶ τοῦτ' ἔστι καλὸν] ἐμοὶ καλὸν τοῦτ' ἔστι
1346. δὴ — ὅτου] τοι — ὅπου
1347. ἔχοις] ἔχεις
1356. ἑκουσίαισιν] ἑκουσίῃσιν
1386. τί με, τί δῆτ'] τί με δῆτ'
1392. ἐμοὶ] ἐμοῦ
1395. παιδὶ τοῦ] παιδὶ τῷ
1399. τἄλλα] καὶ τἄλλα
1400. τάδε] τόδε
1403. γέρας πατρὸς] πατρὸς γέρας
1406. τόδε] τάδε
1433. δρῷμεν] δρῶμεν
1441. τεθρήνηται] τεθρύλληται
1450. προσωφέλησιν] πρὸς ὠφέλησιν
1453. γε τούτους τῆς] om.
1454. εἴ γε] ἀλλ'
1461. Διὸς φράσων] Διός τε φρ.
1475. ἐκλαβὼν] ἐκβαλὼν
1476. πάτρας Οἴτης πλάκα] πλάκας Οἴτης πάτρας
1494. τίθεμαι] συντίθεμαι
1499. ξύμφρουρον] σύμφορον
1500. ἔνυδροι λειμ.] ἔνυδροι καὶ λειμ.
1515. νῦν — ἀολλέες] ἤδη — ἀολλεῖς

IN ELECTRAM.

207 v. 12. *ed. Iohnfon.* ὁμαίμου — ὁμαίμονος MS. Lipf. ap. Reisk. p. 11.

v. 37. ἐνδίκους — ἐνδίκας MS. Lipf.

v. 43. ὑποπτεύσωσιν. Recte Heathius ex Scho-

liafte, Triclinio, 2 MSS. Aldo, et Turnebi margine, *ὑποπτεύσουσιν.* quibus addere potuiffet Suidam v. *ἠνθισμένον. ὑποπτεύουσιν* H.

v. 45. *ὁ γὰρ* — *ὃ* Turn. Brunck. Euftath. ad Iliad. *Γ.* p. 405.

vv. 59. 60. *Τί γάρ με λυπεῖ τοῦθ', ὅταν λόγῳ θανὼν,*
Ἔργοισι σωθῶ —

Τί δή με — *Ἔργοις δὲ* — Eumath. de Ismen. et Ism. Amor. IX. p. 363. *λόγοισι* Euftath. ad Odyff. *Λ.* p. 1701, 63. *λόγῳ* Eumath. *Ἔργοις* MS. Lipf. (*vid. ad Eurip. Phoeniff.* 512.)

v. 61. *Δοκῶ μὲν οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν.* Hunc verfum, paullo negligentius ab Athenaeo III. 34. p. 122. C. citatum, ad incertae fedis fragmenta retulit Heathius ad Sophocl. p. 111. b.

v. 96. *Φοίνιος Ἄρης οὐκ ἐξείνισε* — *ἐξείνισεν* Turn. marg. MS. Trin. Suid. in v. Schol. ed. Rom. atque ita omnino legendum. Recte vero explodit Iohnfoni et Reiskii *ἐξήνυσε* Merrickius in notis ad Anglicam Tryphiodori verfionem 784. p. 119.

v. 102. *ἀδίκως* — *ἀεικῶς* Schol. Suid. v. *ἀεικῶς.*

v. 112. *Σεμναί τε θεῶν παῖδες Ἐρινύες,*
Τοὺς ἀδίκους θνήσκοντας ὁρᾶτε,
Τοὺς τὰς εὐνὰς ὑποκλεπτομένους.

Σεμναί τ' Ἐρινύες et mox *Αἳ τοὺς* — *Τούς τ' εὐνὰς* 208
Suid. v. *Περσεφόνη.* *Αἳ τοὺς* etiam MS. Trin. Coll. Cant. H. *αἳ* MS. Lipf. *τούς τ' εὐνὰς* H.

v. 119. *Λύπης ἀντίῤῥοπον ἄχθος.* — *ἀντίῤῥοθον* Apollonius Lexic. Homer. v. *σῶκος* p. 754.

v. 145. Citat Suidas v. *οἰκτρός.* ubi *τις* omiffum eft in ed. Mediolan. ut et v. *ἀτυζόμενος.*

v. 148. *αἰὲν Ἴτυν γ' ὀλοφύρεται* — *γ'* omitt. Ald. MS. Trin. H.

v. 149. *ἀτυζομένη.* Doricam formam, *ἀτυζομένα*, reftitue ex 4 MSS. Suida v. *ἀτυζόμενος.* *ἀηδών.* Ald. MS. Trin. Schol. ed. Rom. H.

v. 206. Ἔκπαγλ᾽ ἄχθη. Ἔκπαγλα πάθη Schol. ed. Rom.

v. 207. Τοὺς — Τοῖς Reisk. p. 13.

v. 211. Οἷς ὁ μέγας θεὸς Ὀλύμπιος — θεὸς ὁ μέγας recte Brunck. ex Ald. ut legiſſe videtur Scholiaſtes. θεὸς μέγας Suid. ed. Med. v. ποινή. ut Ald. H.

v. 218. Ἐπιπίπτεις οὕτως ἀεικῶς; Lege ex Aldo et Suida v. ἀεικές, Ἐμπίπτεις. Brunckius edidit, Ἐμπίπτεις οὕτως αἰκῶς; ut Ald. H. MS. Lipſ.

vv. 228. 29. Citat Suidas v. καιρία. locum om. Suidae MS.

v. 237. σ᾽ omittit Suidae MS. v. ἄτη.

v. 303. Ὁ πάντ᾽ ἄναλκις — ὁ πάντα κλεινὸς Suid. v. ὑλακτεῖ. Sed recte vulgatum citat Alexander p. 579.

v. 307. τάς οὔσας τέ μου Καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας διέφθορεν. Legendum ex Magiſtro v. διέφθορεν, τὰς οὔσας τέ μοι, ut recte ibi monent Stoeberus et Oudendorpius.

209 v. 322. πρᾶγμ᾽ ἀνὴρ — πᾶς ἀνὴρ Suid. v. ὀκνῶν. ſed πρᾶγμ᾽ Euſtath. ad Iliad. K. p. 744, 24. Baſ.

v. 347. Ἐπεί θ᾽ ἑλοῦ γε θάτερον, ἢ φρονεῖν καλῶς. Lege θάτερ᾽ cum Heathio ex Scholiaſte, MSS. duobus, Aldina, Turnebianae margine, et H.

v. 353. ἐπαρκούντως δέ μοι — ἀπαρκούντως ἐμοὶ Thom. Magiſter v. ἀπαρκεῖ. Lege igitur δ᾽ ἐμοί, non δέ μοι.

v. 384. Citat Suidas v. ὑμνήσεις. Euſtathius ad Iliad. Z. p. 634.

v. 401. τιμωρούμεναι. τιμωρούμενοι Ald. et ita ex 3 MSS. edidit Brunckius, ut ipſe teſtatur ad Eurip. Med. 316. Sic et 2 MSS. a Iohnſono collati, H.

v. 418. Citat Euſtathius ad Iliad. Z. p. 623.

v. 469. ἐπισπεύδειν. ἐπισπεύδει Stobaeus IX. p. 110.

v. 489. *Αἰσχίσταις ἐν αἰκίαις. Porſonum αἰκείαις legiſſe, ex nota ſequente patebit.* *ΑΙΚΕΙΑ* Sophocl. Electr. 489. Aeſchyl. Prometh. 93. 177.

v. 490. *Ἥξει δὲ καὶ πολύπους* — *δὲ* omittunt Ald. H. Buſtath. p. 1392, 27.

v. 514. *ἐκριφθεὶς* — *ἐκριφεὶς* Suidas v. *πρόῤῥιζον*, monſtratus a Toupio III. p. 83. *ἐκτριφθεὶς* Reisk. p. 15. recte. Herodot. VI. 86, 4. Euripid. Hipp. 684. ubi Valcken. Procop. Hiſt. Arc. c. 23. apud Suid. v. *ἐπιβολή*. Polluc. VI. 80. Plutarch. T. II. p. 13. A.

v. 566. *Ποινῆς* — *Ποινὴν* Reisk. p. 16.

v. 598. *Ἡ πᾶσαν ἵης γλῶσσαν ὡς τὴν μητέρα* — Ita quoque male edidit Brunckius (*ſc. an.* 1779.). Lege *ἵεις* ex 2 MSS. Ald. Turneb. marg. (*ἱεῖς poſtea edidit Brunckius.*)

v. 678. *νῦν τε καὶ τότ' ἐννέπω* — *νῦν τε καὶ* 210
πάλαι λέγω Euſtath. ad Iliad. *Θ.* p. 702, 5=584, 15. vide Antig. 181. Eurip. apud Clem. Alex. Strom. III. p. 520.

v. 683. *κλεινόν. κοινὸν* 4 MSS. Th. Magiſter v. *πρόσχημα*.

vv. 698. 99. Citat Suidas v. *ἰσχύων*. ubi hallucinatur Kuſterus, errorem repetens infra v. *θεός*.

v. 708. *Αἰνιὰν* Euſtath. p. 83, 3.

v. 727. *Πῶλοι βίᾳ φέρουσιν* — *φοροῦσιν* Plutarch. Tom. II. p. 521. C. et ita legendum: vide infra 754. Ariſtoph. Eq. 525. Euripid. Supplic. 691. ex emendatione Marklandi. *φέρουσιν* habet Suidas v. *ἄστομοι*.

v. 740. *κἀξισώσαντες ζυγὰ* — *κἀξισώσαντε* Reisk. p. 17. et ſic Schol. ed. pr.

v. 773. *προσγίνεται* — *προσγίγνεται* Stob. Grot. p. 329. ubi *γὰρ* omnes edd. (*ſc. in v.* 772. *ubi Brunckius καί.*)

v. 858. *Ἀχαιῶν. ἀχέων* Suid. v. *ἴστωρ*. Ald. H. Lipſ.

v. 962. *κατοκνήσῃς* — *κατοκνήσεις* Livineius ad Tibull. II. 6, 7.

v. 1024. *ἤδειν σ' ἀποῤῥίψουσαν ἃ 'πηγγελλόμην. ἃ 'πηγγειλάμην* Th. Magiſter v. *ἐπαγγέλλω*. ex quo legendum eſt *ἤδη* pro *ἤδειν*. vide Daweſ. Miſc. Crit. p. 232. Valckenaer. ad Eurip. Hippol. 405.

v. 1035. *μὴ μάθῃς τόδε* — *πάθῃς* H. Turn. in marg. Triclin. ed. Turn. quod recte probant H. Stephanus, Canterus, Iohnſonus, et Heathius; ut iure mireris, pravam lectionem laudaſſe Daweſium Miſc. Crit. p. 222.

211 v. 1048. Citat Suidas v. *δικητροπεῖ* in edd. Med. Ald. et MS. L. B.

v. 1053. Citat Stobaeus p. 29. Grot. ut Euripidis.

v. 1083. *Ἁ πανόδυρτος ἀηδὼν* — Lege *πάνδυρτος*.

v. 1105. *Ὀρθῶς δ' ὁδοιποροῦμεν* — *θ'* Reisk. p. 18.

vv. 1169. 70. Laudat Alexander de Figuris in Aldi Rhetoribus p. 579.

v. 1243. *συμφοραῖσι* — *-ραῖς* Euſtath. ad Il. Z. p. 647.

v. 1267. *δίκᾳ* — *δίκαια* H. Reisk. p. 18.

v. 1305. *ἐξείργοι λόγος. ἐξαίροι* Suid. v. *χρόνου*. ubi Kuſterus *ἐξαιροῖ*.

v. 1324. *φαιδρῷ* — *φαιδρὸν* Euſtath. p. 455. antep.

v. 1390. *προσκύσανθ' ἕδη* — *προσκυνήσαντες* Tho. Magiſter v. *ἕδος*.

v. 1421. *Αἴγισθος αὐτὸς μὴ λάθῃ μολὼν ἔσω. αὐτὸς* Triclinii interpolationem admiſit Brunckius. (*ſc. ed.* 1779.) Omittit H. *ἡμᾶς* Reisk. p. 19. (*quod in Sophoclis editione quaſi ſuum dedit Brunckius.*)

v. 1492. *συμφέρειν τοῖς κρείττονσιν. κρείττοσιν* Heathius ex 2 MSS. quibus adde Th. Magiſtrum v.

συμφορά, probante Oudendorpio. κρείττοσιν etiam Turn. H. Ald.

v. 1498. φίλως. φίλος Ald. Turn. marg. H.

v. 1510. Καὶ μάντις ὢν ἄριστος — Καὶ om. MS. Lipſ.

Collatio ELECTRAE *Ed. Iohnſon. cum Codice Harleiano a Porſono confecta.* 212

21. ἐμὲν] ἐσμὲν
35. χρῇ] χρᾶ
42. χρόνῳ μακρῷ] μακρῷ χρόνῳ
43. ὑποπτεύσωσιν] ὑποπτεύουσιν
52. λοιβαῖσι] λοιβαῖς τε
112. τοὺς] αἱ τοὺς
120. ὤ] ἰὼ
125. χερὶ] χειρὶ
126. ταδὶ] τάδε
134. ἀμειβόμεναι] ἀμειβομένα
137. οὔτοι] οὔτι
139. οὐ λιταῖς] οὔτε λιταῖς
145. ὅστις] ὃς
148. γ᾽] omitt.
149. ἀτυζομένη] ἀτυζομένα
150. παντλάμων] παντλᾶμον H. et Trin.
151. ἔγωγε] ἔγω
169. οἶτον] οἶτον, ſed κ poſtea inſerto
191. ἅπερ] ὥσπερ
202. ὄλοιτο ad finem additur
203. ἁμέρ᾽] ἁμέρα
211. μέγας θεὸς] θεὸς μέγας
218. ἀεικῶς] αἰκῶς
223. δὴ] om.
224. ἔξοιδ᾽] ἐν δεινοῖς ἔξοιδ᾽
225. μ᾽ ἔχῃ βίοτος] με βίος ἔχῃ
228. φίλα] φιλία
229. ἀκοῦσαί μ᾽] ἀκοῦσαιμ᾽
239. ταῦτα] τάδε
252. θνητῶν] θνατῶν
287. αὐτὴν] αὐτήν
307. αἰεὶ] ἀεὶ
311. πολλή γ᾽] πολλή τ᾽
314. πέλας] τάλας
325. ἐπεί τ᾽] ἐπεί γ᾽
327. φύσιν] φεῖσαν
336. αὐτοῖς] αὐτῆς
347. θάτερον] θάτερ᾽
381. λήξοις] λέξεις
387. μοι] με
395. βίοτος] βίος
401. τιμωρούμεναι] τιμωρούμενοι
404. συναινέσεις] συνέσεις
407. τῷ] ποῖ

416. φράσαι] φράσω
417. πολλά τοι] πολλά τοι καὶ
213 421. ἐς] εἰς
454. ζῶμα] ζῶσμα
464. κἀμοί τ᾽] ἐμοί τ᾽
481. ὕπεστί μοι θράσος] ὕπεστί με θάρσος
490. δὲ] om.
507. πουλύπονος] πολύπονος
513. δυστάνοισιν] δυστάνοις
517. πουλύπονος] πολύπονος
520. γ᾽] om.
526. κακῶς κλύουσα] κλύουσ᾽ ἄτιμα
530. εἷλε, κοὐκ] εἷλεν, οὐκ
534. θῦσαι] θεῖσαι
535. τεκοῦσ᾽] τίκτουσ᾽
585. τυγχάνοις] τυγχάνεις
638. ἅ] ὧν
711. ὅτ᾽] ὅθ᾽
715. ἐν] ἐκ
723. ἔχριμπτ᾽ — δεξιόν τ᾽] ἔγχριπτ᾽ — δεξιὸν δ᾽
726. Αἰνιᾶνος] Αἰνειᾶνος
731. ἐπίμπλατο] ἐμπίμπλατο
741. πότ᾽] τότ᾽
214 759. κείαντες] κήαντες
792. τῆσδ᾽] τῆς σῆς
799. ἥκοις] ἥκεισοι
802. ἐπείπερ οὔτ᾽ ἐμοῦ καταξίως] ἐπειδήπερ ἐμοῦ γ᾽ οὔτ᾽ ἀξίως
826. ἅλιος] ἀέλιος
833. με] omitt.
836. εἰς] ἐς
842. κρυφθέντ᾽ ἀπάταισι] κρυφθέντα γυναικῶν ἀπάταις
848. γὰρ] omitt.
854. φροῦδος] ᾤχετο δὴ φροῦδος
858. Ἀχαιῶν] ἀχέων
862. τί φῄς;] τί φῄς; αὐδᾷς δὲ ποῖον;
872. ἐμαῖν] ἐμᾶν
888. νῷν] νόει
896. ἢ φρονοῦσαν] μ᾽ εὐφρονοῦσαν
912. πίμπλημ᾽] πίπλημ᾽
930. τὰ κείνου] τἀκείνου
949. σ᾽] omitt.
954. παρουσίαν] παρουσία
991. μὴ 'κλιπεῖν] μη λιπεῖν
1017. κατάσχες] κατέσχες
1024. ἀποῤῥίψουσαν] ἀποῤῥίψασαν
1028. πάντα γὰρ] πάντα γὰρ ἂν
1031. συνδράσουσα] δράσουσα
1032. πράττειν] πράσσειν
1035. μάθῃς] πάθῃς
1059. εἰ — τυγχάνεις] ἢν — τυγχάνῃς
1068. ἐπίσης] ἐπίσας

1069. οὐ τὰν] οὐ μὰ τὰν
1071. γὰρ] om. dein ἀπόνητοι
1076. σφίσ᾽] σφίσιν
1090. ὥστε] ὥς καὶ
1094. γε] om.
1100. ἐπ᾽] ἐν
1103. Ζηνὸς] Διὸς
1108. εὖ γ᾽] εὖθ᾽
1119. σμικρὰ] μικρὰ
1123. Ὀρεστίων] Ὀρεστείων
1134. ὧνπερ] ὅνπερ
1137. ὤφελον] ὤφελες
1154. σὴ προσηυδώμην] σοι προσηυδόμην
1166. οἴμοι οἴμοι] οἴ μοι μοι et in 1168.
1174. ξὺν τοὶ] ξὺν σοὶ
1195. τῶν δέ τ᾽] τῶν δ᾽ ἔτ᾽
1204. σποδόν] σποδῷ
1206. ποτέ] με σύ
1208. οὐ — ἥκεις] ἢ — ἥκει
1252. οὐ τὰν] οὐ μὰ τὰν
1257. Verſum addit H.
1258. ὀτοττοτοί] ὀττοτοί
1267. δίκᾳ] δίκαια
1271. μακρὰν] μακρὰ
1272. τίς δῆτ᾽ οὖν ἀξίαν] τίς οὖν ἂν ἀξίαν γε
1273. σοῦ μοι φανέντος νῦν] σοῦ πεφηνότος
1277. γε] om.
1278. ὀτοττοτοί] om.
1284. σε] om.
1285. γε] om.
1381. κυκλοῦνται] κυκλοῦσι
1405. γ᾽] om.
1409. ἀρχαιόπλουτα] ἀρχεόπλουτα
1410. σφ᾽ ἄγει] ἐπάγει
1418. ἐφέστατον] ἀφέστατον
1421. αὐτὸς] om.
1425. ἀνήκουστα] ἀνήκουστ᾽ ἅ
1429. ὦ τέκνον, τέκνον] ὦ τέκνον, ὦ τέκνον
1441. τελοῦσ᾽] τελοῦσιν
1443. γὰρ] om.
1447. γε] om.
1464. τἀνθάδ᾽ ἂν μέλοι γ᾽] τἀνθένδ᾽ ἂν μέλοιτ᾽
1476. τῆς φιλτάτης] τε φιλτάτων
1481. πάρεστ᾽ ἄρ᾽] πάρεστιν
1492. κρείττουσιν] κρείττοσιν
1496. γε] τοι
1498. φίλως] φίλος
1526. ἂν] om.

IN FRAGMENTA.

215 Sophoclis Helenae adſcribit Brunckius, quae ſunt Euripidis Hecubae, et Inoni ex Bacchis: fragmentum in Lex. v. *σάγμα* ex Andromacha.

Κηδαλίωνι fr. 3. Euſtath. p. 1404, 13.

Fragm. ex Colchiſin, ſed mutilum, apud Schol. ad Pind. Pyth. 4. 398.

Scyriis ap. Stobaeum LVII. p. 376, 31. Gesn. *Legit Porſonus*,

Λεπτῆς ἐπὶ ῥοπῆσιν ἐμπολὰς μακρὰς
Ἀεὶ παραῤῥίπτοντες οἱ πολύφθοροι
Ἦ ᾽σωσαν ἢ ᾽κέρδαναν, ἢ διώλεσαν.

Ἧς ὡς ἂν MSS. *Ἕως ἂν* Grot. *Ἴσως ἂν* Valckenaer. Diatrib. c. 22. p. 240.

Scyriis apud Plutarch. II. p. 34. D. 72. E. *Σὺ δ᾽ ὦ τὸ λαμπρὸν φῶς ἀποσβεννὺς* (non *καταισχύνων*) *γένους*. Achilli loquitur Ulyſſes.

Apud Stobaeum Gesneri XLI. p. 248. (*Brunckii inc.* 19.) *Ὅπου γὰρ οἱ φύσαντες* (non *φυλάσσοντες*) *ἡσσῶνται τέκνων, Οὐκ ἔστιν αὕτη σωφρόνων ἀνδρῶν πόλις.*

Thereo fr. 7. *Ὠθούμεθ᾽ ἔξω καὶ διεμπολούμεθα* — lege *διεμπολώμεθα*. Barbarum eſt alterum. *ἀπεμπολῶσαι* reſtituendum Euſebio P. E. IV. p. 162. E. pro vulgato minime Graeco, *ἀπεμπωλοῦσαι*, quod tamen non offendit Abreſch. Diluc. Thucyd. p. 584. Valckenaer. ad Herodot. I. 93. 194. Genuinam vocis formam fruſtra Apollodori Codices noviſſimo editori obtulerunt. Vide Pierſon. ad Moerin p. 156. In Pol-
216 luce idem mendum hic illic relictum, ut VI. 191. ubi MS. veram ſcripturam obtulit. *ἀπημπόλει* Suid. v. *Ῥουφῖνος*.

Fr. inc. 40. *στρογγύλον* Euſt. (*γογγύλον Brunck. forte ex Athenaeo* II. *p.* 51. D.)

Fr. inc. 56. Plutarch. II. p. 282. B.

Ap. Plutarch. Sympoſ. VIII. 9. p. 732. D. (*Brunck.* 70.) *Ἅπαντα τὰ γένη τὸ πρῶτον ἦλθεν ἅπαξ.* Pro *τὰ γένη τὸ* legit *τἀγέννητα* Valckenaerius Diatrib. 21. p. 222. Malim ex Artemidoro IV. 61. *τἀδόκητα.* quae lectio minime contemnenda eſt. In altero ſenario, quem ibidem citat Artemidorus, lege, *Ὄπτα, κάταιθε σάρκας, ἐμπλήσθητί μου,* et lucrabimur variam lectionem in Euripidis Syleo.

(*Conf. Porſoni notam ad Eurip. Phoeniſſ.* 531.)

Apud Plutarch. de Solert. Animal. p. 985. C. (*Brunckii inc.* 74.) *εὖ γὰρ καὶ διχοστατῶν λόγος συγκολλᾶτ᾽ ἐς μέσον ἀμφοῖν τέτακται.* Peſſime Grotius et Heathius. Lege

εὖ γὰρ καὶ διχοστατῶν λόγος
Σύγκολλά τ᾽ ἀμφοῖν ἐς μέσον τεκταίνεται.

Ultimam vocem praebent MS. et ed. Ald. p. 741.

Pollux II. 172. *καὶ τὸ περιβάδην ἀμφιπλὶξ, ᾧ Σοφοκλῆς κατεχρήσατο ἐπὶ δρακόντων.* Ita lege pro *ὡς.* (*Vid. Lexic. Brunck.*)

Priscian. de Metris Comicis p. 1328. „Quem (Aeſchylum) imitans Sophocles, teſte Seleuco, profert quaedam contra legem metrorum, ſicut in hoc: *Ἀλφεσίβοιαν ἣν ὁ γεννήσας πατήρ.* Hic quoque iambus a trochaeo incipit."

Lexic. v. *λαγός.* l. *ἰκτῖνες* ex Euſtathio 1534, 16. v. *ὁλοσπάδες.* Phot. Lex. MS. *καταπινόμεναι.*

NOTAE ET EMENDATIONES

IN

EURIPIDEM.

217 *Quae in quatuor priores Euripidis fabulas inter Porsoni scripta inventa sunt, nobis haud edenda esse iudicavimus. Maximam enim partem ipse in editione sua iampridem vulgavit: reliqua vero prudens omisit.*

IN HIPPOLYTUM.

VERS. 19. *ed. Musgrav. Oxon. ann.* 1778.

Μείζω βροτείας προσπεσὼν ὁμιλίας.

Edit. Lascaris ὁμιλίᾳ. Lege ὁμιλίαν.

v. 73. *Σοὶ τόνδε πλεκτὸν στέφανον κ. τ. λ.* Pisid. Exp. Heracl. Acroas. III. 379.

vv. 79. 80. 81.

Ὅσοις διδακτὸν μηδὲν, ἀλλ' ἐν τῇ φύσει
Τὸ σωφρονεῖν εἴληχεν εἰς τὰ πάντ' ἀεὶ,
Τούτοις δρέπεσθαι, τοῖς κακοῖσι δ' οὐ θέμις.

Legit Porsonus Ὅστις διδακτὸν μηδὲν — *exempla similis constructionis indicans:* Confer Sophocl. Antig. 718, 720. Eur. Androm. 180. Aristoph. Ran. 714. Eur. Hec. 359, 360. Poet. apud Plutarch. II. p. 33. E. Eur. Electr. 938, 939. Aristoph. Eccles. 683, 684. (Eustath. p. 415.) Sophocl. Ai. 769. Electr.

1538, 39. Hel. 951. ubi παιδὶ vulgo, fed omnes Stobaei editiones LXXXVII. p. 500. (89. p. 361. ed. Grot.) παισί. Med. 223, 224. Dict. fragm. 13. Tibull. I. 6. 39. 218

v. 102. πρόσωθεν — ἄπωθεν Plutarch. Tom. II. p. 778. A. fed πρόσωθεν, ut videtur, Themift. XVI. p. 211. B. Plato de Rep. VI. p. 499. A. (*vid. ad Med.* 159.)

v. 202. Euftath. ad Iliad. *B.* p. 143, 12 = 189, 11. 1421, 18 = 61, 42.

v. 211. Καθαρῶν ὑδάτων πόμ' ἀρυσαίμαν. Lege cum Marklando, καθαρῶν ὑδάτων ΠΩΜ' ἀρυσαίμαν; quidquid disputant Heathius et Musgravius de dubia τοῦ ἀρυσαίμαν quantitate. Neque Aldi auctoritas quidquam momenti habet. Ille enim infra 229. (227.) dederat planiffime contra metrum, Κλιτὺς, ὅθεν σοι ΠΟΜΑ γένοιτ' ἄν. Vid. Iph. Taur. 959. Cycl. 123. 139. 141. 173. (192.) 415. 419. 452. 571. 677. Ion. 1053. 1214. 1218. 1231. 1235. fragm. apud Aul. Gell. VII. 16. quod corruptum extat apud Plutarch. II. p. 1044. F. 36. F. in quibus omnibus locis πόμα metrum corrumperet. Nihil igitur dubium reftare poffit, quin fcribi debeat in Bacch. 279. Βότρυος ὑγρὸν ΠΩΜ'. et in Hec. 392. (396.) Καὶ δὶς τόσον ΠΩΜ'. Alexis apud Athen. I. 22. p. 28. E. Λεσβίου δὲ πώματος (vulg. πόματος) Οὐκ ἔστιν ἄλλος οἶνος ἡδίων πιεῖν. ἐσχάτως ἀπολοίμην pro ἔσχατος ἀπ. in Schol. ad Soph. Oed. T. 677. Vocales ο et ω faepe permutantur: ut apud Nonnum in Gregor. Nazianzen. Stelit. I. p. 136. ed. Eton. pro χαρίσομαι legendum χαρίσωμαι. Longus Paft. II. p. 61. l. 12. ed. Villoifon. Τρίτος δὴ γέρων οὗτος (lege οὕτως, ut fupra, l. 8. οὕτως εὐσχημόνως ὠρχήσατο) εὐδοκιμήσας ἐπ' ὀρχήσει, φιλεῖ Χλόην καὶ Δάφνιν. p. 33. l. 18. ἀφίησι φωνὴν, οἵαν οὔτε χελιδὼν, οὔτε 219
ἀηδὼν, οὔτε κύκνος, ὅμοιος ἐμοὶ γέρων γενόμενος.

Frustra cl. Editor, ὅμοιον. quod nimis poeticum est: legendum ὁμοίως *, quod cum dativo construitur cum alibi, tum Eurip. Alcest. 1019. Erechth. apud Lycurg. p. 219. Aristoph. Lysist. 557. Demosthen. de Coron. p. 582. Longin. π. ὑ. §. 10. Procop. Hist. Arcan. 7. Suid. v. ἀργόν. Hierocl. p. 206. ed. Needham. Eustath. in Homer. Odyss. *A.* 107. p. 1397. l. 34. ed. Rom. (*Vid. ad Hecub.* 392.)

v. 221. *Πρὸς θεῶν, ἔραμαι κυσὶ θωΰξαι.* κυνὶ Eustath. ad Il. Ξ. p. 989, 56=982, 52.

v. 234. *Τί τόδ' αὖ παράφρον ἔῤῥιψας ἔπος;* Corrigendum *τί τόδ' αὖ παράφρων.* vide Sophocl. Philoct. 833. (815. *ed. Brunck.*) Male Musgravius Valckenaerium γ' infercientem sequitur. *παράφρων* recte proposuerat editione prima.

v. 309. Eustath. ad Iliad. *Z.* p. 656, 23=521, 31.

v. 362. *Κύπρις οὐκ ἄρ' ἦν θεὸς,*
Ἀλλ' εἴ τι μεῖζον ἄλλο γίγνεται θεοῦ.

Huius Ellipseos exempla suppeditabunt Ios. Scaliger ad Varronem de R. R. III. p. 244. Dan. Fessel. Adversar. Sacr. IV. 3. Ioan. Davis. ad Cicer. Tusc. Disput. V. 6. et ad Cicer. de Natur. Deor. II. 64. et Lambert. Bos. in voce.

v. 389. *Μακραί τε λέσχαι, καὶ σχολὴ, τερπνὸν κακόν.* μακραὶ δὲ Stobaeus Trincavelli XXVIII.

v. 473. *Οὐδὲ στέγην γὰρ ἧς κατηρεφεῖς δόμοι,* — ἐπιστεφὴς ὕλης Archilochus apud Plutarch. Tom. II. p. 604. C.

vv. 474. 75. *εἰς δὲ τὴν τύχην*
Πεσοῦσ', ὅσην σὺ, πῶς ἂν ἐκνεῦσαι δοκεῖς;

220 Synesius Encom. Calvit. p. 82. *ἀλλ' οὐδ' ἂν Ἴωνα δοκῶ τὸν ῥαψῳδὸν ἐξευρεῖν.* Ita lege pro *ἐξευρήσειν* ex Suida, contra quam statuit P. Leopardus Emendat. II. 19. vide Eurip. Hippol. 475. male a Valckenaerio et

* *Vid. supra ad Sophocl. Philoct.* 1035.

Brunckio tractatum. Aeschyl. Agam. 944. ubi similiter errant Heathius et Pauwius.

v. 612. Ὦ πρὸς σὲ γονάτων —

Phoen. 951. 1708. Med. 328. Hippol. 610. 612. Alcest. 673. Androm. 893. Suppl. 279. Iph. A. 1243. Iph. T. 1075. Troad. 1042. Hel. 1257.

vv. 925. 26. Ἡ γὰρ ποθοῦσα πάντα καρδία κλύειν
Κἂν τοῖς κακοῖσι λίχνος οὖσ᾽ ἁλίσκεται.

Athen. V. p. 220. B. (*corr.* C.) Synes. Dion. p. 44. A. 11. Schol. Townl. in Il. *Ξ.* 171. H. Steph. Thes. L. G. T. I. p. 1939. C. D. E. Menander, *Τό τ᾽ ἄρσεν ἀεὶ τοῦ κεκρυμμένου λίχνον.*

v. 927. *Οὐ μὴν φίλους γε, κἄτι μᾶλλον ἢ φίλους.* Eustath. Il. *A.* p. 156, 15. Rom. 118, 16. Bas.

v. 1017. *Κοὐκ οἶδα πρᾶξιν τήνδε, πλὴν λόγῳ κλύων,*
Γραφῇ τε λεύσσων.

Attulit Brunckius Longi Pastoral. I. *init.* Ἐν *Λέσβῳ* θηρῶν, ἐν ἄλσει Νυμφῶν, θέαμα εἶδον κάλλιστον ὧν εἶδον, εἰκόνα, γραφήν, ἱστορίαν ἔρωτος. *corrigens* εἰκόνα γραπτήν, ἱστ. ἔ. *Brunckii vero emendationem hac nota, in margine libri scripta, comprobavit Porsonus.* Recte. et sic Villoisonus Anecdot. Graec. T. II. p. 66. an. 1781. Strabo XIV. p. 959. B. (648.) καθάπερ καὶ ἡ γραπτὴ εἰκὼν ἐμφανίζει ἡ ἐν ἀγορᾷ. Pseudo-Plutarchus in vita Isocratis p. 839. C. ἦν δὲ αὐτοῦ γραπτὴ εἰκὼν ἐν τῷ Πομπείῳ.

v. 1103. *Οὐ γάρ τις οἶκτος σῆς μ᾽ ὑπέρχεται φυγῆς.* φρενὸς pro φυγῆς tacite Valckenaer. ad Phoeniss. 1379.

v. 1108. *ἀλλὰ χαιρέτω πόλις, Καὶ γαῖ᾽ Ἐρεχθέως.* 221

Lege χαίρετ᾽, ὦ πόλις, Καὶ γαῖ᾽ Ἐρ. Conf. Alcest. 396. ἀλλὰ χαίρετ᾽, ὦ τέκνα.

v. 1111. *Χαῖρ᾽· ὕστατον γάρ σ᾽ εἰσορῶν προσφθέγγομαι.*

νῦν pro γὰρ fortasse X. *Π.* 1313. 1631.

v. 1177. Eustath. ad Il. *Θ.* p. 699, 40=580, 52.

v. 1191. *Ἱππόλυτος, ἐκ σοῦ τλήμονας φυγὰς ἔχων.*

N

Iniuria Valckenaerius et Musgravius MS. Parifienfis lectionem *τλήμονος* praeferunt. Bacch. 1350. *δέδοκται, πρέσβυ, τλήμονες φυγαί.* Electr. 233. *Ποῦ γῆς ὁ τλήμων τλήμονας φυγὰς ἔχων;* qui locus fatis Hippolyti verfum contra Valckenaerium defendit. 508. *Ἢ τὰς Ὀρέστου τλήμονας φυγὰς στένεις;* (*Vide ad Phoeniff.* 389.)

v. 1196. *Τί ταῦτ' ἀλύω; πειστέον πατρὸς λόγοις.* X. *Π.* 1124.

v. 1315. *τῆς γὰρ ἐχθίστης θεῶν*
Ἡμῖν, ὅσαισι παρθένειος ἡδονή,
Δηχθεῖσα κέντροις, παιδὸς ἠράσθη σέθεν.

Ex nota fequente apparet, cogitaffe Porfonum de emendando, Πληχθεῖσα κέντροις, potius quam πληγεῖσα eum Valckenaerio. *πληχθεὶς* Schol. ad Ariftoph. Av. 1402. Nofter Tr. 183. *ἐκπληχθεῖσα.* Iph. T. 177. *σφαχθεῖσα.* Incert. *γαῖα μιχθήτω πυρί.* Eoeis ap. Schol. Pind. Pyth. IV. 35. *μιχθεῖσα.* *ἐπιπληχθεὶς* Schol. Villoif. ad Il. *Δ.* 401. *Κ.* 233. *Ζ.* 111. Stob. p. 215, 22. Philo Iud. Tom. I. p. 245, 45. 246, 1. 378, 30.

v. 1389. *Καί μοι θάνατος παιὰν ἔλθοι.* Incertus Tragicus apud Plutarch. II. p. 106. D. *ὦ θάνατε παιὰν,* (dele *ἰατρὸς* cum Valckenaerio ad Hipp. 1392.) *μόλοις· Λιμὴν γὰρ ὄντως Ἀΐδας ἀνιᾶν.* Ita lege Dorice pro *ἀνιῶν,* quod pro *ἀν' αἶαν* legit Ruhnkenius ad Longinum IX. Aefchylus ibidem, *Ὥσπερ*
222 *μέγ' ἔστ' ἴαμα τῶν πολλῶν κακῶν.* vulgo *μέγιστον ἴαμα.* *μέγ' ἔστ'* ed. Grot. (*Vide Praefat. ad Hecub.* p. X.)

vv. 1432. 33. 34. omittit Ed. Flor.

v. 1478. *Οἷον στερήσεσθ' ἀνδρός· ὦ τλήμων ἐγώ.* *στερήσεσθ'.* futurum medium paff. Vid. Oreft. 434. *οἴσεται.* Med. 474. *λυπήσει.*

ὦ τλήμων ἐγώ. folennis fenarii claufula. Conf. Alceft. 1089. Herc. F. 551. et hoc legendum in Ariftoph. Plut. 777. ubi vulgo *ὁ τλήμων ἐγώ.*

IN ALCESTIN.

v. 130. *Πάντα γὰρ ἤδη δὴ τετέλεσται Τοῖς βασιλεῦσιν.*

Vulgo omittuntur *δὴ* — *Τοῖς.*

v. 148. *Ἴστω νυν εὐκλεής γε κατθανουμένη.* Themist. Or. XXII. p. 265. A.

v. 440. *ἀξία δ' ἐμοί. Vulgo δέ μοι.*

v. 783. *ἆρ' οὐ τὸν ξένον Στυγῶ δικαίως* — *Vulgo ἄρα.*

v. 793. *Οἶμαι μὲν οὔ.* — *Δοκῶ μὲν οὔ* Plutarch. Consol. ad Apollon. p. 107. C. *δοκῶ μὲν* Suppl. 773. Hel. 926.

v. 795. *Κοὐκ ἔστι θνητῶν* — *Κοὐκ ἔστιν αὐτῶν* Plutarch. ibid. et in 797. *οἱ πρ.*

v. 922. *σύνεσχ' ἂν* — *Vulgo σύνεσχεν.*

v. 992. *Φάρμακα πολυπόνοις Ἀντιτεμὼν βροτοῖσιν.* Androm. 121. *φάρμακον τέμνειν* Plato Epist. VIII. p. 353. E.

v. 998. *θεοῖσι δ' ὁμοίως Τιμάσθω.* Frustra coniicit Cl. Villoison. *ὅμοιον.* Aristoph. Lysistr. 529. Eurip. Erechth. ap. Lycurg. p. 219. Demosth. de Coron. p. 582. Procop. Hist. Arc. VII. (*Vid. ad Hippol.* 211.)

IN ANDROMACHAM.

v. 84. *Πολλὰς ἂν εὕροις μηχανάς·* — *γὰρ εὕροις* 225
Stob. ed. pr. LXXI. sed *ἂν* Donatus ad Hec. II. 1, 17.

v. 93. *γυναιξὶ* — *γυναικὶ* Stob. Grot. p. 308.

v. 94. *αἰεὶ* — *ἀεὶ* Stob. ed. pr. LXXI.

v. 131. *δέμας αἰκέλιον. Vulgo ἀεικέλιον. Vid. ed. Oxon.* 1807.

v. 166. Schol. in Hermogen. p. 391, 31.

v. 176. *οὐδὲ γὰρ καλόν.* Melior videtur Stobaei lectio (p. 321. Grot.) *οὐδὲν γὰρ καλόν.*

N 2

v. 225. μαστὸν — Ἐπέσχον. Lege ὑπέσχον. Confer Ion. 1392. vid. tamen ib. 1513.

v. 231. ὅσοις ἔνεστι νοῦς. — αἷς Stob. ed. pr. LXXII.

v. 373. δεύτερ᾽ ἂν πάσχοι γυνὴ — δεύτερα πάσχει Stob. Trinc. LXXII. ſed ἂν πάσχοι ed. Gesn. 1549. vide Menandr. Stob. 93. vel 95. Plut. II. p. 128. A.

v. 382. Ὡς, ἢν θάνῃς σὺ, παῖς ὅδ᾽ ἐκφεύγει μόρον. Lege ἐκφεύξει.

v. 413. Artemidor. IV. 61. ἔδοξέ τις λέγειν θεράπαιναν τὰ Εὐριπίδια ἰάμβια, Ὀπτὰς κατήσθιε σάρκας, ἐμπλήσθητί μου· αὕτη ζηλοτυπηθεῖσα ὑπὸ τῆς δεσποίνης, μυρία ἔπαθε κακά. ἦν γὰρ εἰκὸς τῇ ὑποθέσει τῇ περὶ Ἀνδρομάχην, ἀκόλουθα γεγενῆσθαι αὐτῇ τὰ ἀποτελέσματα. (*Vide ſupra p. 216. et ad Phoeniſſ.* 531.)

v. 442. ἀπὸ πτερῶν σπάσεις; *Vulgo* ὑπὸ πτερῶν σπάσας.

v. 446. ἔχθιστοι βροτῶν — βροτοὶ Schol. ad
224 Oreſt. 371. et mox βουλευτήρια. Hoc quoque Schol. ad Ariſtoph. Pac. 1068. Ach. 307. Tzetz. ad Lycophr. 1124.

v. 449. πέριξ MS. Fl. apud Valckenaer. ad Herodot. IX. 54.

v. 451. οὐ πλεῖστοι φονεῖς; *Vulgo* φόνοι.

v. 460. κτενεῖς μ᾽. *Vulgo* κτείνεις.

v. 464. καὶ σὺ γὰρ πράξειας ἄν. τοι pro γὰρ Stobaeus Trincavelli tit. CX.

v. 469. Δυσμενεῖς δὲ λύπας. *Vulgo* τε *pro* δέ.

v. 598. ἐξερημοῦσαι δόμους — ἐξερημοῦσιν Plutarch. Num. p. 76. E.

v. 619. Ὅμοι᾽ ἐκεῖσε δεῦρό τ᾽ ἤγαγες πάλιν. Vide ad Bacch. 1118.

v. 630. Ἀλλ᾽ ὡς ἐσεῖδες μαστὸν ἐκβαλὼν ξίφος —.

vv. 630. 31. laudat Galenus de Hippocr. et Plat. dogm. IV. p. 281. Clemens Alexandrin. Strom. II.

p. 485. In Galeni ed. Baf. l. 52. delendum εἰς. Uterque autem Σὺ δ' habent. (Aldin. T. I. p. 134. b. 10.) Chart. V. p. 147. E.

v. 646. *Τίς δῆτ' ἂν εἴποι τοὺς γέροντας, ὡς σοφοὶ* — *Vulgo Τί δῆτ' ἂν εἴποις.*

v. 651. Cl. Musgravius (Exercitat. Eurip. II. 5.) defendit Androm. 651. *ΗΝ χρῆν σ' ἐλαύνειν ΤΗΝΔ'* — quafi pleonasmum optimis auctoribus ufitatum. Sed teftimonia quibus nititur lubricae funt fidei. Nam infra 710. fuam ipfe Vir doctus poftea coniecturam retraxit, recte emendans *ΤΩΝΔ'*. *) Neque ex Homero, aut Callimacho, aut Anthologiae confarcinatoribus Euripidi emendando fubfidia petenda funt. Plene igitur interpunge poft 650. et lege *Ἦ χρῆν σ'* 225 — *Nimirum debebas* —. Ariftophanis locum Av. 1103. dudum, metro et fenfu flagitantibus, emendaverat Dawefius (Mifc. Crit. p. 299.) *ΟΣ' ΑΓΑΘ'* — adductis Plut. 112. Pac. 888. Av. 1616. quibus adde Eq. 1215. *Οἴμοι τῶν ΑΓΑΘΩΝ ΟΣΩΝ πλέα.* Ita recte Reiskius pro ὅσον. 1333. *ΟΣΑ με δέδρακας ΑΓΑΘ'* — Pac. 1197. *Ὦ Τρυγαῖ', ΟΣ'* (ita lege, non ὅς) *ἡμᾶς Τ' ΑΓΑΘΑ Δέδρακας.* Homer. Odyff. X. 209. *ΟΣΣ' ΑΓΑΘΑ ῥέζεσκον* — ubi alteram lectionem, *Ὅς σ' ἀγαθὰ*, imperite probat Iof. Barnefius. Ariftophan. Acharn. 873. *ΟΣ' ἐστὶν ΑΓΑΘΑ Βοιωτοῖς* (Alexis ap. Athen. VI. 16. p. 254. B.). Vulgo *ἔστ' ἄν.* Sed particula *ἂν* praefenti indicativo iungi nequit. Prave igitur I. Toupius in Suid. II. p. 196. Ariftoph. Nub. 1473. emendat, *Οὐκ ΑΝ ΕΣΤ'* — cum debuit, *ΟΥΚ ΕΤ' ΕΣΤ'* — *Non amplius in vivis eft* (Iupiter). Nam exemplum, quod ex Eurip. Danaa Vir eruditus adducit, corruptum eft et ita reformandum, *ΟΣΤΙΣ ἐστὶ δή.* (*Vide ad Phoeniff.* 1613.)

*) *Vide ad Phoeniff.* 1613.

v. 694. Citat Plutarchus Alexandr. p. 694. D.

v. 733. *οὐ γὰρ ἄφθονον χολὴν ἔχω. Vulgo σχολήν.*

v. 850. *ἢ καθ' ὕλαν ὀρείαν. Vulgo ὀρέων.*

v. 911. *κακόν γ' ἔλεξας ἄνδρα δισσ' ἔχειν λέχη.* Ita cum MSS. lege. (*Ita Brunck. olim ἕν' ἄνδρα.*)

v. 1187. *Οὗτος μὲν οὖν ἐκ τῶνδ' ἐτιμᾶτ' ἄν, γέρον,*
Θανών· τὸ σὸν δ' ἦν ὧδ' ἂν εὐτυχέστερον.

Herodot. VIII. 109. *ταῦτα ἀκούσας Ξέρξης, ὡς ἐκ κακῶν ἐχάρη τε καὶ ἥσθη.*

v. 1283. *Κἆτ' οὐ γαμεῖν δῆτ' ἔκ τε γενναίων χρεὼν,*
Δοῦναί τ' ἐς ἐσθλοὺς —

Εἰ χρὴ γαμεῖν δῆτ' ὄκτε γενναίων ταμεῖν Δοῦναί τ' ἐσθλοὺς Stobaeus Trincavelli LXXII.

226 v. 1286. *ζαπλούτους — ζαχρύσους* Stob. Grot. p. 295. Trinc. Gesn. 1549.

v. 1287. *Οὐ γάρ ποτ' ἂν πράξει' ἂν ἐκ θεῶν κακῶς. Vulgo πράξειαν ἐκ θ. κ.*

v. 1291. *πόρον εὗρεν θεός.* (*εὗρε Brunck.*) *εὗρε* quoque Dio Caſſius LXXVIII. 8. p. 1316.

IN SUPPLICES.

v. 1. *Ed. Markland. an.* 1775. *ΔΗΜΗΤΕΡ, ἑστιοῦχ' Ἐλευσῖνος, χθονὸς Τῆσδ'.* „Male Marklandus interpungit poſt *Ἐλευσῖνος.* coniungenda ſunt *Ἐλευσῖνος χθονὸς,* ut *Ῥώμης πόλεως* et ſimilia." Musgrav.

v. 3. *Εὐδαιμονεῖν με, Θησέα τε παῖδ' ἐμὸν — Ellipſin Verbi εὔχομαι exemplis illuſtrat Marklandus; notat Porſonus,* Adde Ariſtoph. Thesm. 293. Aeſchyl. Theb. 259. Choeph. 304.

v. 11. Confer Toup. in Suid. II. p. 34.

v. 17. *τῶνδε μητέρες. μητέρων* ed. Ald. MS. apud Musgravium, ſuperſcripto *μητέρες.*

v. 27. *Μόνον τόδ' ἔργον προστιθεὶς ἐμῷ τέκνῳ.* „*F. Μόνῳ.*" *Markland. Μόνῳ* quoque Musgravius.

Μόνον citat I. Meurfius Att. Lect. II. 1. p. 53. qui de *προηροσίοις* confulendus.

vv. 40. 41. *πάντα γὰρ δι᾽ ἀρσένων*
Γυναιξὶ πράσσειν εἰκὸς, αἵτινες σοφοί.

σοφαί recte defendit Cl. Brunckius ad Euripid. Med. 288. Inepte Magiftrum citat Marklandus, quafi eadem effet ratio *τῶν ἀργὸς* et *σοφός*.

vv. 44. 45. *Ἀνά μοι τέκνα λῦσαι, φθιμένων*
Νεκύων οἳ καταλείπουσι μέλη.

Ἀνά μοι στίχα λῦσαι φθιμένων Νεάκων Musgrav. 227

v. 69. *Ad Marklandi notam.* Vide Valckenaer. ad Hippolyt. 866.

v. 70. *Νέκυ᾽ ἀμφιβαλεῖν λυγρὰ μέλη παιδός γ᾽ ἐμοῦ.* *παιδὸς ἐμοῦ μέλη λυγρά.* Musgrav. qui deinde cum Marklando Aethrae perfonam praefigit.

vv. 71. 72. *Ἀγὼν ὅδ᾽ ἄλλος ἔρχεται γόων, γόων*
Διάδοχος· ἀχοῦσι προσπόλων χέρες.

Ἀγὼν ὅδ᾽ ἄλλος ἔρχεται· γόον γόων Διάδοχον ἀχοῦσι προπόλων χέρες. Musgrav.

v. 75. *τὸν Ἀΐδας σέβει.* Lege, *Ἄϊδας*, diffyllabon.

v. 84. *ἐπίπονον.* *ἐπίτονον* Musgrav.

v. 90. *Ad Marklandi notam:* Hanc obfervationem laudat Valckenaerius ad Euripid. Hippolyt. 660.

v. 94. *Marklandus in notis, „Apud Sophoclem Antig. 324. ubi nunc legitur, Τί δαὶ ῥυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὅπου, Poeta potuit fcripfiffe, Τί δὲ ῥυθμίζεις.“ Porfonus,* atque ita MS. tefte Brunckio ad Aefchyl. Prometh. 1031. qui et ita edidit. in Electrae loco, *Ποίῳ τρόπῳ δὴ* — Dawef. Mifc. Crit. p. 160. qui omnino confulendus. fic Hecub. 603. recte ex Aldina edidit Musgravius, *Καὶ ταῦτα μὲν δὴ* — adftipulante Scholiafte et Euftathio ad Homer. Iliad. *N.* p. 930. Rhef. 874. *Ποῖ δὴ* (non *δὲ*) *τράπωμαι.* Alexis apud Pollux. X. 17. *Ποῖ δή μ᾽ ἄγεις διὰ τῶν κύκλων.* ubi vulgatur *δέ.* (*Vid. ad Med.* 1008.)

v. 97. *Κουραὶ δέ. Mallet Markl. Κουραί τε.*

Κυρῶαί τε probat Musgravius.

v. 99. *προσδοκῶ τι γὰρ νέον. οὔτε τι γὰρ* Archilochus Plutarchi T. II. p. 33. B. et *κάκιον.*

v. 106. *ἢ τούτου τέκνα; τούτων* MS. G.

228 v. 109. *οὑντεῦθεν* Ald. *Marklandus in notis, „redarguendus est Kingius, qui Hecub.* 565. *edidit, Τέμνει σιδήρῳ αἵματος διαῤῥοάς· pro πνεύματος.*" *Porsonus in margine,* Errorem Kingii notarat Dawesius Misc. Crit. p. 217. In Orest. 597. ex Marklandi emendatione edidit Brunckius, *Εἰ μὴ οὑγκελεύσας* — In Parmenone apud Athen. V. 20. p. 221. A. lege *μηδὲ* pro *οὐδέ.* In Troas. 59. edidit partim ex MS. Musgravius, *Ἦ που νῦν ἔχθραν τὴν πρὶν ἐκβαλοῦσα δή.* cum ante legeretur, *Ἦ που δὴ — ἐκβαλοῦσα νῦν. Mox Markl. „Quod miror in Viro summo, et fere acutissimo *, quem video ita emendantem Euripidis Philocteten, ed. Barn. p.* 501. *Καί τοι πολὺ. ἤδη τῷ χρόνῳ λώφησέ μοι Νόσος. Vulg. πόλλ᾽ ἤδη, pro πολύ γε δή, si sit Euripidis: quod negat Cl. Heathius in Fragm. Eurip. p.* 181."

* Dorvillio ad Chariton. p. 355. qui eadem chorda oberravit p. 363. ubi D. Lucam Poetarum ordinibus adscribere conatur.

v. 110. *Citat Marklandus Electr.* 497. *Πολιόν τε θησαύρισμα Διονύσου τόδε, Ὀσμῇ κατῆρες.*

Πολιὸν emendatio est Scaligeri, cum in vulgatis esset *Παλαιόν. πολιὸν* autem probat Musgravius, laudans Pierson. ad Moerin v. *σαπρός.* Nicandr. Theriac. 582.

v. 112. *Πέρας γὰρ οὐδὲν, μὴ διὰ γλώσσης ἰόν. Markl. „Melius forte legi posset Περᾷς, et ἰών.*"

Περᾷς et *ἰὼν* quoque Musgravius.

v. 119. Laudat Dio Cassius LXXI. 20. Tom. II. p. 1189, 46.

v. 127. *Τὸ δ᾽ Ἄργος ἡμῖν ποῦ ᾽στιν;*

ὑμῖν P. ut edidit Musgravius, et sic citat Valckenaerius ad Euripid. Phoeniss. 1682.

v. 133. *Τῷ δ' ἐξέδωκας παῖδας Ἀργείων σέθεν;* 229
Emendabat Markl. Τίσι δ' — Ἀργείων. Vulgatum recte defendit Brunckius ad Aeschyl. Theb. 474.

v. 136. *Marklandus corrigit Phoen. 410. δύναι' ἂν pro δύναιμ' ἄν.* Recte δύναι' ἂν probante Brunckio ad Aeschyl. Prometh. 764. (*Vid. Porson. ad Phoen.* 418.)

vv. 142. 43.

ΑΔ. Ἐλθόντε φυγάδε νυκτὸς εἰς ἐμὰς πύλας —
ΘΗ. Τίς, καὶ τίς, εἰπέ· δύο γὰρ ἐξαυδᾷς ἅμα.

Citat Dawesius Misc. Crit. p. 50. ad confirmandam suam de numero duali doctrinam.

v. 149. *Ὁ δ' Οἰδίπου, τίνι τρόπῳ Θήβας λιπών;* Excidit παῖς. Confer Alcaeum Athenaei X. p. 430. D. XI. p. 481. A. In Orest. 1152. παῖς omittit Harl. In Menandro Grot. p. 329. Cleric. p. 64. παίδων omittit Trinc. παῖς om. in Hec. 1123. MS. Par. quem voco G. et 1219. Mosq. 3. Excidit etiam ὁ παῖς post ἠριστηκότες in Dromone Athenaei IX. p. 409. F. παίδων Diodoro Siculo IV. 33.

v. 158. *Τί δέ; πλέον — Τὸ δὲ πλέον* Musgrav.

v. 159. *Οὕτω τὸ θεῖον ῥᾳδίως σ' ἀπεστράφη;*
Proposuit Marklandus ῥᾳδίως ἀπεστράφης;
ἀπεστράφης quoque Tyrwhittus apud Musgrav. Exercitat. Eurip. p. 133. Musgravio probante in loc. *Mox Marklandus, „οὕτω ῥᾳδίως, ut Aristoph. Vesp.* 632.“ οὗτος ῥᾳδίως ibi legendum docuit Dawesius Misc. Crit. p. 233. Melius exemplum suppeditat eiusdem fabulae versus 459.

vv. 174. 75.

Ἀλλ' ὡς νεκροὺς θάψωσιν· ὡς αὐτὰς ἐχρῆν,
Κείνων ταφείσας χερσὶν, ὡραίων τυχεῖν.

Cicero de Senectut. 23. *Cuius corpus a me crematum est, quod contra decuit ab illo meum.* Inscript. apud 230

Pierium ad Virgil. Ecl. II. 1. *a patre moesto Accepit tumulos, quos dare debuerat.* Diotim. Epigr. 286. Brunck. I. p. 252.

v. 179. *Τά τ' οἰκτρὰ τοὺς μὴ δυστυχεῖς δεδοικέναι.* „*δεδορκέναι.* vide infra v. 190. Qui sequuntur quatuor versus, tam absurdi sunt, ut non nisi litura sint emendandi." Tyrwhitt. apud Musgrav. p. 133. probante Musgravio in loc.

v. 187. *Σπάρτη μὲν ὠμὴ, καὶ πεποίκιλται τρόπους. Sic Markland. legit pro Σπαρτὴ μὲν ἡ 'μή.*

ὠμὴ quoque Tyrwhittus apud Musgrav. p. 133. conferens Androm. 445. 724.

v. 189. *τόνδ' ὑποστῆναι πόνον. In nota Marklandi post „contextus," addit Porsonus,* Sed ibi vulgatam praefert Musgravius, quam citat etiam M. A. Muretus Var. Lect. IV. 2. *Mox versum Helenae* 568. *restituit Marklandius ex Aristoph. Thesmoph.* 914. *Ἑλληνὶς εἶ τις, ἢ 'πιχωρία γυνή; notat Porsonus,* ita edidit Musgravius.

v. 200. *Εἰ μὴ γὰρ ἦν τόδ', οὐκ ἂν ἦμεν ἐν φάει.* De phrasi *εἶναι ἐν φάει* vide Valckenaer. ad Euripid. Phoeniss. 1349. adde Hecub. 706. (diverso sensu 1214.) Sophocl. Philoct. 1242.

v. 221. *Ξένοισιν ὧδ' ἔδωκας, ὡς ζώντων θεῶν. ξὺν τῷ θεῷ* Toup. in Suid. II. p. 190. *χρώντων θεῶν* Musgrav. (*Vide Append. ad Toup. T.* IV. *p.* 461.)

v. 228. *Τὸν οὐ νοσοῦντα, κοὐδὲν ἠδικηκότα.* Recte legunt (*pro τὸν συννοσοῦντα*) *Τὸν οὐ νοσοῦντα* Piersonus, Marklandus, Musgravius. quod dudum legit Stanleius ad Aeschyl. Theb. 605. et ante eum Lambinus ad Horat. Carm. III. 2. 29.

231 v. 232. *οἵτινες τιμώμενοι Χαίρουσι. Τιμώμενοι χαίρουσι* Hippolyt. 8.

vv. 243. 44. 45.

Γλώσσαις πονηρῶν προστατῶν φηλούμενοι.
Τριῶν δὲ μοιρῶν ἡ 'ν μέσῳ σώζει πόλεις,

Κόσμον φυλάττουσ᾽, ὅντιν᾽ ἂν τάξῃ πόλις. *Γλώσσῃ* Stobaeus, ut mox *ἡ μέσῃ*. *τὰ μέσῳ* pro *τὰν μέσῳ* Antiphanes Athenaei XI. p. 471. C. Lege *φυλάσσουσ᾽* cum Stobaeo.

v. 248. — „*μὴ οὐ in Tragicis ſemper eſt monoſyllabon.*" *Markland.* Fere, non ſemper, inquit Brunckius ad Euripid. Oreſt. 598.

v. 259. „*Sic et Heraclid.* 227. *Ἀλλ᾽ ἄντομαί σε, καὶ κατὰ στεφῶν χεροῖν. male legitur Καταστέφω.*" *Markl.* Sed ibi vulgatum defendit Musgravius.

vv. 267. 68. Hos verſus laudans Ioſ. Scaliger ad Tibullum p. 158. ed. 1582. memoriae vitio Andromachae tribuit.

v. 285. *γούνασιν.* De hac forma vide Markland. ad Euripid. Iph. Aul. 1221. Iph. Taur. 36. adde Hec. 752. 839. Alceſt. 968. Androm. 529. 861.

v. 295. *Ἀλλ᾽ εἰς ὄκνον μοι μῦθος, ὃν κεύθω, φέρει.* — „*φέρει εἰς ὄκνον ſignificat*, tendit, ſpectat, fert ad cunctationem, *id eſt*, cunctari me facit." *Markl.* *Exemplis a Marklando allatis ſubiicit Porſonus*, Oed. Col. 1420. Scholiaſt. ad Aeſchyl. Prometh. 1065. Procop. apud Suid. v. *ἐπιεικῶς*. Io. Antiochen. Excerpt. Valeſii p. 834.

v. 296. *Αἰσχρόν γ᾽ ἔλεξας, χρὴστ᾽ ἐπικρύπτειν φίλοις.* „*Uſitatius φίλους, quod et maluit Barneſius, et remittit ad Schol. Hecub.* 570. *qui, poſt citatum Sophoclis locum, pergit, καὶ ἄλλος.*" *Markl.* Edidit *Αἰ-* 232
σχύλος Παλ. Musgravius, Kingius. *φίλους* quoque Brunckius ad Aeſchyl. Prometh. 630. (*Vid. ad Hec.* 1161. *ed.* 3*tiae.*)

vv. 321. 22. *Ὁρᾷς ἄβουλος ὡς κεκερτομημένη*
Τοῖς κερτομοῦσι, Γοργόν᾽ ὡς ἀναβλέπει.
Ὁρᾷς, ἄβουλος ὥς, κεκερτομημένη Τοῖς κερτομοῦσι, γοργὸν ὡς ἀναβλέπει Toup. in Suid. III. p. 213. Mox *πράσσουσιν* Stob. XXVII. p. 196.

v. 330. *Ἔτ᾽ αὐτὸν ἄλλα βλήματ᾽ ἐν κύβοις βαλεῖν*

Πέποιθ'. H. Stephanum Thef. I. p. 666. confutavit Pet. Weffelingius ad Herodot. III. 35.

v. 344. *Ὅθ' ἡ τεκοῦσα σὺ, χ' ὑπερρόρρωδοῦσ' ἐμοῦ.* Pronomen furcillis eiicito. Vide Phoeniff. 54. Alc. 165. Androm. 414. Erechth. apud Lycurg. p. 221. a Valckenaerio emendatum ad Phoen. 1022. quam correctionem pro fua venditavit Brunckius ad Ariftoph. Ran. 1405.

v. 363. *Κάλλιστον ἔρανον* Thucyd. II. 43. Dionyfius Hal. Art. Rhet. II. p. 236.

v. 364. *Marklandus emendat Ἅ 'ν μὴ θέλωσιν pro ἂν μὴ θέλωσιν in Sophocl. Oed. Tyr.* 289. Ita dudum Heathius apud Burtonum. Ἅ 'ν quoque H. Stephan. Alexis apud Athen. I. p. 23. D. *Οὔτε γὰρ ὕπνος δήπουθεν οὐδέν' ἂν λάβοι. Οὐδ', ἂν λέγῃ τις, οὐδαμῶς μάθοιμεν ἄν.* vulgo, *οὐδὲν ἂν λάβοι. Οὐδ' ἂν*—. In loco Sophoclis *Ἅ 'ν μὴ θέλωσιν* edidit Brunckius. Alexis apud Athen. III. p. 107. E. *ἃ 'ν θέλῃ τις μανθάνειν.* Vulgo, *ἂν θέλῃ.*

v. 371. Ufus eft Iof. Scaliger in Catull. p. 79. ed. 1582. fimul excitans vs. 377.

v. 392. *εὐπρεπὴς ὅδε.* „*Mallem εὐτρεπὴς ὅδε, paratus ille.*" *Markl.* *εὐτρεπὴς* quoque Brunckius ad Aefchyli locum. (*Sept. C. Theb.* 89.)

233 vv. 404. 5. *οὐ γὰρ ἄρχεται Ἑνὸς πρὸς ἀνδρὸς, ἀλλ' ἐλευθέρα πόλις.* Male, vitio forfan memoriae, citat Valckenaerius ad Euripid. Phoeniff. 396. *Ἑνὸς ὑπ' ἀνδρός.*

v. 413. *ἄλλος ἄλλοσε στρέφει.* — *ἄλλοτ' ἄλλοσε στρέφει Markland.* probante Valckenaerio Diatrib. XXIII. p. 257.

v. 428. *Ἄκου'· ἅμιλλαν γὰρ σὺ προὔθηκας λόγων.* „*Medea* 546. *Ἔλεξ'· ἅμιλλαν γὰρ σὺ προὔθηκας λόγων.*" *Markl.* Hos locos iam contulerat Valckenaerius ad Euripid. Phoeniff. 937.

v. 432. *Καὶ τόδ' οὐκέτ' ἔστι σοι.*

τόδ' οὐκέτ' ἔστ' ἴσον. Markland. Tyrwhitt. Musgrav. *οὐ μέτεστί σοι* Toup. in Suid. III. p. 212. *Vix* (inquit Musgravius) *potuit magis contra mentem auctoris.*

v. 436. *Citat Marklandus Med.* 61. „Ὦ *μῶρος, εἰ χρὴ δεσπότας εἰπεῖν τόδε·* non *δεσπόταις*, *ut vulgo legitur ab Interpolatore, qui nescivit ultimam accusativi pluralis in prima declinatione simplicium longam esse.*" *δεσπότας* edidit Musgravius ex MSS. Paris. Ed. Florent. et Brunckius, qui nihil tamen de diversitate lectionis notat.

v. 442. *Καὶ μὴν ὅπου γε δῆμος αὐθέντης χθονός.* — „*hic forsan scribendum εὐθυντὴς χθονός.*" *Markl.* probante Valckenaerio Diatrib. XVIII. p. 188.

v. 454. *μὴ ζῴην ἔτι.* *Marklandus:* „*Formula μὴ νῦν ζῴην, Aristoph. Lysistrat.* 530. *Σίγ' ὦ κατάρατε. ΠΡ. σιωπῶ 'γώ, καὶ ταῦτα, κάλυμμα φορούσῃ Περὶ τὴν κεφαλήν; μὴ νῦν ζῴην. ΛΥ. Ἀλλ' εἰ τοῦτ' κ. τ. λ.*"

Eodem modo emendat Ioan. Taylorus (Toupio probante) apud Toupium in Suid. Cur. Noviss. p. 82. (III. *p.* 117. *ed. nov. ubi vid. Porson. in Append.* IV. *p.* 503.)

v. 456. *ἐξηκόντισα.* Vide Ioan. Burton. ad Sophocl. Antigon. 1098.

v. 460. *ὡς τάχος πόλει Χωρεῖν.* *Legit Markl.* 234
ὡς τάχος πάλιν Χ. *πάλιν* quoque Tyrwhittus apud Musgrav. p. 133.

v. 465. *Σοὶ μὲν δοκείτω ταῦτ', ἐμοὶ δ' ἐναντία.* *Sic Markland. pro ἐμοὶ δὲ τἀναντία.* *Porsonus*, Pro *τὰν* [*αν*] *τία* lege *TANTIA.* *Marklandi exemplis addit Porsonus*, Suid. v. *Θεόπομπος.* *Εἰ δὲ ἄλλος νοεῖ ἑτέρως, κρατείτω τῆς ἑαυτοῦ γνώμης, ἐμὲ δὲ μὴ ἐνοχλείτω.*

v. 469. *Εἰ δ' ἐστὶν ἐν τῇ, πρὶν θεοῦ δῦναι σέλας.* *εἰς τήνδ'.* Phoen. 1202. (*sed vide ipsius editionem Phoenissarum v.* 1202.)

vv. 478. 79. *Σφριγῶντ' ἀμείψῃ μῦθον· ἐκ βραχιόνων Ἐλπὶς γάρ ἐστι κάκιστον.*

Marklandus, „Pro γάρ ἐστι κάκιστον Stobaeus Tit. CIX. *citat βροτοῖς κάκιστον.*" Et Muretus ad Ronſardum Opp. T. IV. p. 473.

„*Σφριγῶντα θυμὸν Aeſchyl. Prom.* 380. *ubi Scholiaſt. νεάζοντα καὶ αὐξάνοντα.*" Adde Steph. Bergler. ad Alciphron. III. 19. Euripid. Androm. 195. Philoſtrat. Icon. XV. p. 887. Nonnum XLVIII. 363. XLV. p. 773. Suid. v. *ἀκμαῖος.*

v. 481. „*Sophocles Oedip. Colon.* 771. *Τὰ τοῦδε πενθεῖν πήματα πλεῖστον πόλεως. Sic ſcribendum puto pro πῆματ', ἢ πλεῖστον.*" *Markl.* Sic coniecerat Cl. Mudge apud Heathium.

vv. 491. 92. Confer Ariſtophan. Pac. 622. 623.

v. 495. *κομίζων θ' οὓς ὕβρις ἀπώλεσεν.* „*Metrum ſuggereret, οὓς ὕβρεις ἀπώλεσαν.*" *Markl. Eius exemplis addit Porſonus*, Heraclid. 927. Potes etiam, *ὕβρις διώλεσεν.* Sed vera videtur Musgravii emendatio, *ὕβρισμ' ἀπώλεσεν*, ipſo citante Herc. Fur.
235 179. adde Oreſt. 1044. 1675. *διώλεσαν* pro *ἀπώλεσαν* metrum poſtulat in ſenario apud Dion. Caſſ. citato a Gatakero Adverſ. Miſcell. Poſthum. X. p. 528. D.

v. 504. *Ἦ νῦν φρονεῖν ἄμεινον ἐξαύχει Διός.* Peſſime pronomen (*φρονεῖν σ' ἄ.*) inſercit Marklandus, eadem iterum chorda oberrans ad Noſtri Iph. Aul. 475.

v. 511. *Ἐξαρκέσας ἦν Ζεὺς ὁ τιμωρούμενος.* Perſonas recte quoque diſtinxit Tyrwhittus apud Musgrav. p. 134. *Ἐξαρκέσας ἦν τιμωρούμενος*, ut Iph. Aul. 1427. *ἀρκεῖ μάχας τιθεῖσα*, ex vera et eleganti Hardionis emendatione. Oreſt. 1625. *ἀρκέσω δ' ἐγὼ λέγων.*

v. 513. *σῖγ', Ἄδραστ', ἔχε στόμα.* De phraſi, *σῖγ' ἔχειν* et *σῖγ' ἔχειν στόμα*, vide Valckenaer. ad Euripid. Hippolyt. 660. adde Bacch. 1084.

v. 517. *Καὶ πρῶτα μέν σε πρὸς τὰ πρῶτ᾽ ἀμείψομαι.* Similia vide apud Valckenaer. ad Euripid. Hippolyt. 991.

v. 520. Menander *Κεκρυφ.* I. fr. inc. 54. Cicero de Offic. I. 26. Iuſtin. XXIII. 3. Eurip. ut videtur, Plut. II. p. 481. B.

v. 525. *ἀνδροκμῆτας. Marklandi exemplis addit Porſonus* Aeſch. Eumenid. 248.

v. 527. *τί τούτων ἐστὶν οὐ καλῶς ἔχον;* Heraclid. 748. Eriph. Athen. IV. p. 134. C. Theoph. ib. p. 165. B. Menand. Stobaei p. 109. ubi lege *ἄρ᾽ ἐστιν.*

v. 532. 33.

Ὅθεν δ᾽ ἕκαστον εἰς τὸ σῶμ᾽ ἀφίκετο,
Ἐνταῦθ᾽ ἀπῆλθε, πνεῦμα μὲν πρὸς αἰθέρα.

ἀπελθεῖν Gataker. ad M. Antonin. VII. 48. recte. Pro *σῶμ᾽* lege *φῶς*, ut bene legit in Hel. 305. Musgr. *πρὸς τὸ φῶς* Soph. Stob. Gr. p. 509. *εἰς τὸ φῶς* Alexis 236 Athenaei XI. p. 463. E. *τὸ ζῆν* (*pro τὸ σῶμ᾽*) Toup. in Suid. II. p. 6. conferens Sophocl. Oed. Col. 1525. *ἀπελθεῖν* idem ex Stobaei Tit. 122. et ita edidit Musgravius. Toupium ſequitur Valckenaerius Diatrib. Eurip. cap. VI. p. 55.

v. 535. *πλὴν ἐνοικῆσαι βίον. ἐνοικῆσαι μόνον* Toup. in Suid. II. p. 6.

v. 547. *Σκαιόν γε τἀνάλωμα τῆς γλώσσης τόδε. τῆς γνώμης coniicit Marklandus, cuius notae ſubiicit Porſonus*, Obſervare poterat Vir doctus, Bentleium *γνώμῃ* pro *γλώσσῃ* emendaſſe in Menandri fragmento apud Stob. 36.

v. 561. *Οὐ γάρ ποτ᾽ εἰς Ἕλληνας ἐξοισθήσεται. περιοισθήσεται* Diphilus vel Soſippus apud Athenaeum IV. p. 133. F. *ἐξοισθήσεται* Aeneas Tactic. c. 23. p. 1684. *οἰσθήσεσθαι* Pauſanias Laconic. 17. p. 251. (405. Fac.)

v. 569. *Κἀμοῦ νῦν ἀντάκουσον, εἰ βούλει, πάλιν.*

Lege νυν enclitice, ut citat Valckenaerius ad Euripid. Phoeniss. 1651. ubi loca Tragicorum, in quibus verbum ἀντακούειν comparet, diligenter collegit.

v. 576. *Πράσσειν σὺ πόλλ' εἴωθας, ἥ τε σὴ πόλις.* Laudat (*Marklandi notam*) Valckenaerius ad Euripid. Hippolyt. 785. citans praeterea Gataker. ad Antonin. IV. 24. Bergler. ad Ariſtoph. Ran. 233.

v. 581. *Οὔτοι μ' ἐπαίρεις ὥστε θυμῶσαι φρένας.* „*Abundare videtur ὥστε, ut perſaepe ante Infinitivum. Hippol.* 1327. *Κύπρις γὰρ ἤθελ' ὥστε γίγνεσθαι τάδε.*" *Markl.* Hac nota uſus eſt Valckenaerius l. c. adde Sophocl. Oedip. Col. 1346. Aeſchyl. Eumenid. 202. 228. Markland. ad Euripid. Iphigen.
237 Taur. 1380. Oreſt. 52. *Iis quae ſequuntur in Marklandi nota addit Porſonus:* D. Ruhnken. ad Timaei Lexicon p. 87. et Valckenaer. ad Euripid. Hippolyt. 322.

v. 594. „*Sic ὅσ' ἐξισώσει *, pro ἃ ἐξισώσει, apud Sophocl. Oed. Tyr.* 433. *ubi nunc legitur Ἅ σ' ἐξισώσει.*" *Markl.*

* Ut edidit Brunckius, ſed melius puto ἅσσ', ut in Agathonis loco, Ἀγένητα ποιεῖν, ἅσσ' ἂν ᾖ πεπραγμένα, ubi ὅσσα citant Budaeus ap. HSt. Theſ. T. I. p. 829. F. Muretus ad Catull. LXV. 171. p. 104. b. ed. Ald. 1558. In Philoct. etiam 509. malim ἅσσα pro ὅσσα. Ariſtoph. Eq. 1146. ὅσσά ἂν tres priſcae edd. ἅττ' ἂν e ſcholiis dedit Gelenius.

v. 599. *Exempla verbi θράσσω citat Porſonus* Aeſchyl. Prometh. 629. Auctor Rheſi 866.

v. 622. *Εἰδείης ἂν φίλων, εἰδείης ἂν ψυχάς.* *τύχας pro ψυχὰς Heathius et Marklandus.* τύχας quoque Tyrwhittus apud Musgrav. p. 134.

v. 626. *Κεκλημένους μὲν ἀνακαλούμεθ' αὖ θεούς.* *Markl.* „*Αὖ hic ponitur pro* iterum *vel* ſecunda vice, *ut Iph. Aul.* 1156. *et paſſim. Quod negatum vidi.*" Ab Heathio ad Aeſchyl. Prometh. 718.

v. 646. Hanc notam (*scil. Marklandi*) laudat Brunckius ad Euripid. Orest. 1105. vide infra ad 984.

„*In tribus ex quatuor, quorum habeo collationes, ξενοφόνους legitur in isto loco Iphig. in Taur.* 776.“ *Markl.* Sed ibi videri retinendum posset ξενοκτόνους legendo οἷς pro οἶσι, nisi ex MSS. ibi ξενοφόνους ediderant Marklandus et Musgravius.

v. 647. In Aeschyli loco (*Choeph.* 773.) τροπαίαν editiones male praeferunt, quod ambigas utrum in 238
τρόπαιον an τρόπαια mutandum sit.

v. 692. *Marklandus in nota coniicit* κυβιστητῆρας ἐκνενευκότας *in Phoeniss.* 1156. (1167.) *pro* ἐκπεπνευκότας. Hanc coniecturam probat Valckenaerius ad Euripid. Hippolyt. 822.

vv. 694. 95. *Νικῶντα δ' ἵπποις ὡς ὑπείδετο στρατὸν*
Κρέων γε, τοὐνθένδ' ἰτέαν λαβὼν χερί.

Lege, ὡς ὑπεῖδε τὸν στρατόν. Rectissime Marklandus, Κρέων τό γ' ἐνθένδ' — Euripid. Orest. 1284. Καλῶς τά γ' ἐνθένδ'· non, ut vulgo, ἔνθεν.

v. 720. „*Aristoph. Thesmophor.* 1217. φεύξει καὶ τενεῖς Ὡς τὴν γυναῖκα.“ *Markl.* φεύξει κᾀτενὲς Valckenaer. ad Theocrit. I. 112.

v. 732. Θεοὺς νομίζω. vide Musgravium ad Euripid. Hec. 800. Supplem. p. 334. (508.) Elect. 587. Aeschyl. Pers. 498. Schol. ad Aeschyl. Agamemn. 173.

vv. 734. 35. 36.

Ὦ Ζεῦ, τί δῆτα τοὺς ταλαιπώρους βροτοὺς
Φρονεῖν λέγουσι; σοῦ γὰρ ἐξηρτήμεθα,
Δρῶμέν τε τοιαῦθ', ἃ 'ν σὺ τυγχάνῃς θέλων.

λέγοιμ' ἂν Plutarch. Tom. II. p. 1056. B. C. et versu proximo, τοιάδ' ἃ σὺ τυγχάνεις φρονῶν. Ex Laertio sumpsit Suidas v. Πυῤῥώνειοι. τοιοῦτος ὃς Euripides Cresph. Stob. Gesn. 92. p. 509. ed. 1549. Grot. 94. p. 381. supra 364.

v. 745. Οἳ τόξον ἐντείνοντες ὡς καιροῦ πέρα.

Recte Marklandus ἐντείνοντες (*pro* ἐκτείνοντες). Facilis mutatio τοῦ ἐκ et ἐν. Locus Iphig. Aul. 549. ἐκτείνεσθαι praefert apud Athenaeum XII. p. 562. F. a quo citatur ut Chaeremonis.

v. 754. „*Alii dicunt primam in ἀγὼν communem*
239 *esse, ut Soph. Electr.* 1522.“ *Markl.* Sed et ibi Heathius ὡ'γὼν legit, ut et edidit Brunckius, qui hic quoque ὡ'γὼν legit ad Eurip. Orest. 857. ubi et locum Sophoclis notat. (*Ipse Porsonus emendat* ἀγών.)

vv. 767. 68. Hos versus recte personis distinxit quoque Tyrwhittus apud Musgrav. p. 134.

v. 769. *Οἴ μοι, πόσῳ σφιν συνθανεῖν ἂν ἤθελον;* Locutionis istius, ἤθελον ἂν vel ἐβουλόμην ἂν, exempla vide apud Dawesium Misc. Crit. p. 240.

vv. 772. 73.

Ἀλλ' εἶεν· αἴρω χεῖρ', ἀπαντήσας νεκροῖς,
Ἅιδου τε μολπὰς ἐκχέω δακρυῤῥόους.

Verte, *tollam manus, — effundamque carmen —* ἐκχέω aoristus est modi subiunctivi, non, quod docet Musgravius, futurus indicativi.

v. 786. De Attica locutione δεῦρ' ἀεὶ vide Cul. Canter. ad Aeschyl. Eumenid. 599. Kuster. ad Aristophanis Lysistrat. 1137. et Hesych. v. ἀεί. Albert. ad Hesych. I. p. 104. Valckenaer. ad Euripid. Phoeniss. 1215. (*Vid. ad Orest.* 1679. *Phoen.* 1224.)

v. 789. *Τί γάρ με δεῖ παίδων;*
με δεῖ παίδων phrasis est Euripid a; cuius exempla dum diligenter enotare profitebatur Valckenaerius ad Euripid. Hippol. 23. omisit Ion. 1037. Herc. Fur. 1173. Hecub. 1021. Phoeniss. 484. Quod autem putat, Euripidis propriam esse hanc constructionem, minus recte putat. Vide Aeschyl. Prometh. 86. Markland. ad Euripid. Iph. Aul. 1130. (*Vid. ad Orest.* 659.)

v. 796. *Πῶς ἂν ὀλοίμην σὺν τοῖσδε τέκνοις.*
Vide Valckenaer. ad Euripid. Hippolyt. 208.

v. 808. Ariſtoph. Plut. 601. Eq. 810. *Ὦ πόλις Ἄργους κλύεθ' οἷα λέγει;*

v. 813. *Σφαγέντα τ' οὐκ ἄξι', οὐδ' ὑπ' ἀξίων.* 240
Coniicit Marklandus Σφαγέντ' ἀνάξι' οὐδ' ὑ. ἀ. ob verſum Strophicum 800. *Ἀΰσατ', ἀπύσατ', ἀντίφων' ἐμῶν.* Graviſſime hallucinatur Vir doctiſſimus. Sanus eſt locus. *ἀπύω* primam producit Sophocl. Aiac. 896. Aeſchyl. Perſ. 123. Euripid. Hecub. 155. Oreſt. 1259. Ariſtophan. Eq. 1020. Pindar. Olymp. V. 45. Difficile eſt ſtatuere, qualem huic voci quantitatem affixerit Dausqueius ad Q. Calabr. VI. 211. Errare non potuiſſet Marklandus, ſi meminiſſet Ionici *ἠπύω* adhibiti Homero Iliad. *Ξ*. 399. Odyſſ. *K*. 83. *P*. 271. Loca Sophoclis et Euripidis alio conſilio notavit P. Weſſelingius ad Herodot. II. 15.

vv. 838. 39. 40. *Μέλλων σ' ἐρωτᾶν, ἡνίκ' ἐξήντλει λόγους Κῆρυξ Κρέοντος, τοὺς ἐκεῖ μὲν εἰς τὰ σὰ Μύθους ἀφῖκα· νῦν δ' Ἄδραστον ἱστορῶ.* Brunckius, optimus omnium poeta, ad Euripid. Oreſt. 845. qui poeſeos ſuae aliud ſpecimen exhibet ad Aeſchyl. Theb. 578. aliud Euripid. Med. 942.

v. 844. *Εἶδον γὰρ αὐτῶν κρείσσον', ἢ λέξαι λόγῳ, Τολμήμαθ'.* Laudat (*ſcil. Marklandi notam*) Valckenaerius ad Euripid. Hippolyt. 1216. Confer eundem ad Euripid. Phoeniſſ. 710. Verſum hunc, loco non deſignato, citat Larcherus ad Herodot. II. 35.

v. 860. *Ὁρᾷς τὸν ἀβρὸν, οὗ βέλος διέπτατο; Ὁρᾷς τὸ Δῖον οὗ* — Toup. in Suid. III. p. 125. ex Polybio III. p. 499. *τὸν ἀδρὸν* Musgrav.

v. 865. Teles Stobaei p. 575, 22.

v. 867. *Φίλος τ' ἀληθὴς ἦν, φίλος παροῦσί τε, Καὶ μὴ παροῦσιν.* Legendum videtur *Φίλοις τ' ἀληθὴς ἦν φίλος*, — vulgatum citat Valckenaerius ad Euripid. Hippol. 925. cum Reiskio legit Brunckius ad Eurip. Oreſt. 426. „*Ita de ſe Hippolytus, ver.* 241
1001. *Ἀλλ' ὠὑτὸς οὐ παροῦσι, κἀγγὺς, ὢν φίλος.*

non recte αὐτὸς ibi legitur.“ Markl. Confer Valckenaer. ad Euripid. Phoeniſſ. 927. qui in Hippolyto poſtea ex Marklandi emendatione edidit ὡὐτός. Confer eundem ad Euripid. Hippolyt. 659. ubi pro ὡς ἂν αὐτὸς in Sophocl. Philoctet. 1324. (1368.) legit ἕως ἂν ὡὐτός.

v. 872. *Ad Marklandi notam: ἄλλου (in Aeſch. S. T.* 430.) edidit cl. Rich. Fran. Phil. Brunckius ex duobus MSS, quorum unus in textu, alter ſuperſcriptum *ἄλλου* exhibebat.

v. 876. *οὐδὲ* Stobaeus Trincavelli.

v. 878. *τὴν τύχην* et *Τους δ'* Trinc.

v. 879. *ἐπεί τοι γ' οὐδὲν αἰτία πόλις. Sic Markl. pro ἐπεί τοι κοὐδὲν* — *ἐπί τοι κοὐδὲν* Trinc. Recte ſe habet lectio vulgata. Euripid. Heraclid. 508. *Οὐ δῆτ'· ΕΠΕΙ ΤΟΙ ΚΑΙ γέλωτας ἄξια.* 747. *Θείην· ΕΠΕΙ ΤΟΙ ΚΑΙ κακὸς μένειν δόρυ.* Med. 682. (675.) *Μάλιστ', ΕΠΕΙ ΤΟΙ ΚΑΙ σοφῆς δεῖται φρενός.* Ariſtoph. Acharn. 931. *Ἐμοὶ μελήσει ταῦτ'· ΕΠΕΙ ΤΟΙ ΚΑΙ ψοφεῖ.* Euripid. Androm. 88. *ΕΠΕΙ ΤΟΙ Κοὐ περίβλεπτος βίος.* Lucian. Iov. Tragoed. II. p. 644. *Οὐκ οἶσθ', ἐπεί τοι κἂν ἐκώκυες μέγα.* Ariſtoph. Ran. 511. *οὐ μή σ' ἐγὼ Περιόψομαι 'πελθόντ', ΕΠΕΙ ΤΟΙ ΚΑΙ κρέα Ἀνέβραττεν.* (*vid. ad Med.* 675.)

v. 890. *Ἀρχὰς μὲν ἦν· ἐλθὼν δ' ἐπ' Ἰνάχου ῥοάς, Παιδεύεται κατ' Ἄργος.* Citat Scholiaſtes ad Euripid. Phoeniſſ. 1188.

v. 899. *Πολλοὺς δ' ἐραστάς, κἀπὸ θηλειῶν ὅσας Ἔχων.* Lege omnino *ἴσας* cum Cantero. Alexis apud Athenaeum III. p. 114. E. *Λευκοὺς μὲν ὀκτώ, τῶν δὲ φαιῶν τοὺς ἴσους.*

v. 901. „*Exemplum eſt Anapaeſti poſt Tribra-*
242 *chyn, in Ariſtophanis Εἰρήνη* 245. *Ἰὼ Μέγαρα, Μέγαρ', ὡς ἐπιτρίψεσθ' αὐτίκα. et Ὄρν.* 1012. *Κἀμοί γε πειθόμενος ὑπoκίνει τῆς ὁδοῦ. Theſmophor.* 292.

Τὸ πὸπᾰνὸν, ὅπως λαβοῦσα θύσω ταῖν Θεαῖν. et apud Nicostratum in Athenaeo III. 27. *p.* 111. D. *Idem quod notavi de Anapaesto post Tribrachyn, notari potest et de Anapaesto post Dactylum: unde non necesse est, ut ἔγραφον mutetur in ἔγραφ᾽,* [ut legit Dawesius Misc. Crit. p. 254.] *Acharn.* 146. *cum vera lectio possit esse, Ἐν τοῖσι τοίχοις ἐγρᾰφ | ἐν, Ἀ θη | ναῖοι καλοὶ, ut Ranar.* 476. *Ἔχιδνά θ᾽ ἑκατὸντᾰκε | φᾰλὸς ἡ | τὰ σπλάγχνα σου Διασπαράξει: et Damoxenus ap. Athenaeum* III. 22. *p.* 103. A. *Εἶτ᾽ οὐθὲν εἰκῆ πἀρᾰτἰθἔμαι τοῖς συμπόταις.*" *Markl.* Exempla haec incertae sunt fidei. in primo omitti potest *ὡς*. in secundo legi, *Κἀμοὶ πιθόμενος ὑπαποκίνει τῆς ὁδοῦ*. in tertio, *Τὰ πόπαν᾽, ὅπως* —. in Nicostrati loco legere potes, *τὸ πάχος γὰρ* pro *τὸ γὰρ πάχος*. in Ranis certe legendum, *ἑκατογκέφαλος*. in Damoxeno forsan, *παρατίθημι συμπόταις*.

v. 903. *Δεινὸς σοφιστὴς πολλά τ᾽ ἐξευρεῖν σοφά, πολλὰ δ᾽ ἐξευρεῖν σοφός* Toup. in Suid. III. p. 250. Sed laterem plane lavant, et medicinam mortuo faciunt, qui ineptum et spurium versiculum emendare conantur. (*Vid. Append. ad Toup. p.* 478.)

v. 905. „*Hecub.* 1120. *φόβον παρέσχ᾽ ἄν, non παρέσχεν, ut nunc legitur.*" *Markl.* Hanc emendationem, quam nuper a Musgravio quoque oblatam probarunt Auctores Bibliothecae Criticae IV. p. 42. 43. dudum praeceperat B. Heathius.

v. 913. *κεκλῆσθαι* (*pro γενέσθαι*) Stobaeus Grotii p. 3. *κεκλήσεται* forsan legendum pro *γενήσεται* Phoeniss. 581. (576.)

v. 916. *Ἃ δ᾽ ἂν μάθοι τις, ταῦτα σώζεσθαι φι- 243
λεῖ Πρὸς γῆρας.* „*Pro τις Cl. Valckenaerius coniicit παῖς ad Phoeniss.* 1553. *quod expressi in versione.*" *Markl.*

Lege, *Ἃ δ᾽ ἂν μάθῃ παῖς* —.

v. 918. *Ἰὼ τέκνον, δυστυχῆ σ᾽ ἔτρεφον.*

„*Legi potest*, δυστυχὴς Σ᾽ ἔτρεφον.“ *Markl.* Malim, Ἰὼ, τέκνον δυστυχὴς ἔτρεφον.

v. 921. τὸν ἐμὸν ἀθλίας. Confer Valckenaer. ad Euripid. Phoeniss. 1518.

vv. 932. 33.

Ἀλλ᾽ οἶσθ᾽ ὃ δρᾶσαι βούλομαι τούτων πέρι;
ΘΗ. Οὐκ οἶδα, πλὴν ἕν, σοῖσι πείθεσθαι λόγοις.

ὃ δρᾶν σε secundum Marklandi coniecturam citat Valckenaerius ad Euripid. Hippolyt. 598. sed in versu sequenti πείθεσθαι retinet. *Coniecerat Markl.* πείσεσθαι.

Mox, „*forte* παῖ *nunc legitur pro* τε *Iph. Taur.* 238.“ Sed vulgatum ibi postea defendit Marklandus. *Ab eodem citatur Plato de Legg.* II. *p.* 114. *Ed. Ald. Fol.* ποίαν δὲ ᾄσουσιν οἱ ἄνδρες φωνὴν ἢ μοῦσαν. *Porsonus*, Lege ἥσουσιν.

v. 938. Αὐτοῦ, παρ᾽ οἰκτροὺς τούσδε συμπήξας τάφον. Reiskius παρ᾽ οἴκους. οἴκους quoque Tyrwhittus apud Musgrav. p. 135. conferens infra 988.

v. 945. Πικραὶ γὰρ ὄψεις χ᾽ ἅμα τῷ τέλει νεκρῶν. Πικρὰ γὰρ ὄψις αἷμα κὠτειλαὶ νεκρῶν Toup. in Suid. II. p. 188. χἄμ᾽ ἀνωφελεῖς Tyrwhitt. χάρμα τῷ τέλει νεκρῶν, *grata res principi mortuorum*, Musgrav.

v. 958. Hanc notam (*scil. Marklandi*) laudat Valckenaerius ad Euripid. Hippolyt. 85.

v. 975. *Marklandus:* „*Recte autem* ὁ χρυσοκόμας *de Apolline.*“ Alcaeus (v. Valckenaer. Diatr. p. 161.) Plutarch. II. p. 765. E. Scolion Athen. XV.
244 p. 694. D. Poeta, fortasse Scolii pater, apud Ionem ib. XIII. p. 604. B.

v. 984. *Marklandus negat se credere, vocalem unquam in iambicis corripi ante consonantes* κτ. Marklando assentitur Brunckius ad Euripid. Orest. 1105. mox tamen ibid. 1208. in Sophocl. Ai. 1077. reponere vult homo suavissimus, — κἂν σῶμᾰ κτή-

σηται μέγα. In verſu Supplicum Porſonus olim legerat Κλεινὴν ἄλοχόν τε.

v. 1047. *Δύστηνον αἰώρημα κουφίζω, πάτερ.* ἅλμα κουφιεῖν Sophocl. Ai. 1287.

v. 1055. *Θέλει τὶ κλεινὸν οὗτος ὁ στόλος, πάτερ.* Legendum videtur, *Θελει τι καινον — aliquid novum ſignificat.* v. 1057.

v. 1056.

Ὡς οὐκ ἐπ' ἀνδρὶ πενθίμῳ πρέπει σ' ὁρᾷν. Markl. πένθιμος πρέπεις ὁρᾷν. Musgrav. Exercitat. II. 6. p. 87. πενθίμως πρέπεις ὁρᾷν. idem in loco, citans Aeſchyli Suppl. 727. Sophocl. Electr. 665.

v. 1066. *Ὦ θύγατερ, οὐ μὴ μῦθον ἐπὶ πολλοὺς ἐρεῖς.* Omnino lege, *εἰς πολλούς.* vide Aeſchyl. Perſ. 161. Sophocl. Electr. 608. Trachin. 493. Oed. Tyr. 93. Euripid. Hec. 303. Oreſt. 1567. Hippol. 986. Suppl. 608. Bacch. 718.

v. 1069. *Ὅμοιαν· οὐ γὰρ μὴ κίχῃς μ' ἑλὼν χερί.* De verbo *κιχάνειν* vide Valcken. ad Eurip. Hippol. 1442.

v. 1084. De hoc proverbio vide Ioan. Toupium in Suid. Cur. Noviſſ. p. 33. 34.

v. 1087. *Ἐγὼ γὰρ ἄλλους εἰσορῶν τεκνουμένους.* Hinc defendes Noſtri Phoeniſſ. 896. (882. *Ἐξ οὗ 'τεκνώθη Λάϊος —).*

v. 1088. *Παίδων τ' ἐραστὴς ἦν, πόθῳ τ' ἀπωλλύμην.* Confer Ion. 67. *Ἥκουσι πρὸς μαντεῖ' Ἀπόλλωνος τάδε, ΕΡΩΤΙ ΠΑΙΔΩΝ.* Dan. 6. *Οὗτος δ' ΕΡΩΤΙ ΠΑΙ-* 245
ΔΟΣ ΑΡΣΕΝΟΣ σχεθείς. Ion. 1246. *ΠΑΙΔΩΝ γὰρ ἐλθοῦσ' εἰς ΕΡΟΝ Φοίβου πάρα.*

v. 1089. *Εἰ δ' εἰς τόδ' ἦλθον, κἀξεπειράθην τέκνων,*
Οἷον στέρεσθαι πατέρα γίγνεται τέκνων,
Οὐκ ἄν ποτ' εἰς τόδ' ἦλθον, εἰς ὃ νῦν κακόν.

τεκὼν Canter. probantibus Marklando et Musgravio. *κἀξεπειράθην, τέκνων Οἷον — γίγνεται κακὸν, Οὐκ ἂν — εἰς ὃ νῦν, κακοῦ* Toup. in Suid. III. p. 214. con-

ferens Sophocl. Oed. Tyr. 124. v. 1091. κακοῦ verum esse videtur. vide Euripid. Ion. 254. Orest. 566. Phoeniss. 991. Dan. 65. Hippolyt. 1347. Herc. Fur. 1284.

Pro τέκνων Toupius κακὸν, citans locum Menandri, ut a Bentleio (in Menandr. p. 65.) emendatur scilicet, sed ibi κακὸν Stobaeus non agnoscit; et sane elegantius abest, in hisce enim locutionibus οἷον idem valet, quod οἷον κακόν. Euripid. Iph. Aul. 491. ἐσεῖδον, οἷον ἦν κτείνειν τέκνα. Alciphron I. 29. οἶδας γὰρ, οἷόν ἐστιν ἐραστοῦ τοιούτου καὶ βραχὺν ὑστερῆσαι χρόνον. (*Vid. Append. ad Toup. p.* 476.)

vv. 1100. 1. 2. καὶ κάρα τόδε
Κατεῖχε χειρί· πατρὶ δ' οὐδὲν ἥδιον
Γέροντι θυγατρός.

Emendavit Porsonus, χερσίν· οὐδὲν ἥδιον πατρί. *Vid. Not. ad Orest.* 499.

„γαστρὸς οὐδὲν ἥδιον, *in fine senarii Comici, apud Athen.* VIII. 3.“ *Markl.* Sotionem vocat supra ad 127.

v. 1108. Ὦ δυσπάλαιστον γῆρας, ὡς μισῶ σ' ἔχων. „*Noster Fragm. Phoenicis*, Ὦ γῆρας, οἷον τοῖς ἔχουσιν εἶ κακόν; *ubi forte praestaret* τοῖς σ' ἔχουσιν, *ut hoc loco.*“ *Markl.* probante Valckenaerio Diatrib. c. XXIV. p. 271.

246 vv. 1112. 13. ἐπειδὰν μηδὲν ὠφέλουν πόλιν,
Θανόντας ἔῤῥειν, κἀκποδὼν εἶναι νέοις.

Omnino legendum ex Plutarcho, ὠφελῶσι γῆν. Vide Marklandum ad initium huius fabulae, Valckenaerium ad Euripid. Phoeniss. 6. ἐπειδὰν autem modo indicativo iunctum nusquam comparet. Quare frustra est Cl. Taylorus ad Aeschin. p. 13. ubi pro ἐπειδὰν νομοθετήσωμεν reponere vult ex uno MS. ἐνομοθετήσαμεν.

ἐκποδὼν — νέοις. vide Musgrav. ad Euripid. Bacch. 1148. ubi quamvis sine necessitate Piersonus

ξυμφορᾷ in *ξυμφορᾶς* mutaverit, bene Graecum tamen eſt *ξυμφορᾶς*. Vide Iph. Taur. 1234. Phoeniſſ. 1006.

v. 1142. *Ποτανοὶ δ' ἤνυσαν τὸν Ἀΐδαν.*
Si haec cum Tyrwhitto in Antiſtrophica diſtinguas, hic verſus minus apte gemello ſuo reſpondet. Legendum igitur videtur, *Ποτανοὶ δ' ἠνύσαντ' ᾄδαν.* cui verſus 1149. optime congruet, ſi modo legatur, *Ἄλις δ' ἀλγέων πάρεστίν μοι.*

Exempla, quae citat Marklandus, praeter locum ex Sopholis Aiace, (614.) nihil aut parum ad rem faciunt. Aptius exemplum miniſtrat Sophocles Antigon. 816. ſi quidem vulgatum retineas.

Citat Marklandus verſum Oreſt. 917. *Ὀλιγάκις ἄστυ κἀγορᾶς κραίνων κύκλον. pro χραίνων. Porſonus: στείνων, coarctans*, Musgravius, quem latuiſſe videtur Marklandi emendatio; Marklandum ſecutus, *κραίνων* edidit Brunckius. Vulgatum citat Euſtathius ad Iliad. *Δ.* p. 467. (*Vid. Porſon. ad loc. cit.*)

v. 1145. *Εἰ γὰρ γένοιτο, τέκνον.* „*Εἰ γὰρ, utinam, ut Sophocl. Oed. Tyrann.* 80. *εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γε τῳ̃ς Σωτῆρι βαίνῃ, λαμπρὸς ὥσπερ ὄμματι. vulgo ibi legitur, τύχῃ γέ τῳ.*" *Markl.* Vulgatum ſine
neceſſitate ſolicitat Vir doctus. Aeſchyl. Theb. 478. 247
σὺν τύχῃ δέ τῳ. ut recte edidit Brunckius. Choeph. 136. *σὺν τύχῃ τινί. τῳ̃ς* tamen nuper edidit Brunckius.

v. 1146. *Ὅταν, θεοῦ θέλοντος, ἔλθοι μοι δίκα Πατρῷος.* Pro *Ὅταν* Musgravius *Ἔτ' ἄν.* quod niſi fiat, legendum eſt *ἔλθῃ* ex MS.

v. 1149. *Ἄλις ἀλγέων πάρεστί μοι.*
Lego, *Ἄλις δ' ἀλγέων πάρεστίν μοι.* vide ſupra ad 1142.

v. 1150. *Στάσω. ποῦ με δέξεται γάνος.*
Στ' Ἀσωποῦ με δέξεται γάνος Toup. in Suid. II. p. 189. Tyrwhitti emendationem (*Ἄρ' ἔσθ' ὅτ' Ἀσωποῦ*

με δέξεται γάνος) iure probat Musgravius. (*Vid. Append. ad Toup. Tom.* IV. *p.* 461.)

v. 1168. *Τουτοις ἐγώ σε καὶ πόλις δωρούμεθα.* Lege *χ᾽ ἡ πόλις* cum Marklando infra 1181. vide supra 576. Sophocl. Oed. Tyr. 409. Euripid. Orest. 73. *σύ τε, κασιγνητός θ᾽ ὁ σός.* vulgo, *κασίγνητός τε σός.* Markland. ad Euripid. Iph. Aul. 886.

v. 1181. „*Bacch.* 1288. *Σύ νιν κατέκτας, χ᾽ αἱ κασιγνῆται σέθεν. vulgo ibi, καὶ κασιγνήτη, contra veritatem historiae.*" *Markl. κασίγνηται* quoque Ios. Barnesius. Eandem emendationem repetit I. Marklandus ad Euripid. Iph. Taur. 1074.

v. 1189. *οὗτος κύριος, τύραννος ὢν, Πάσης ὑπὲρ γῆς Δαναΐδων ὁρκωμοτῶν.* *ὁρκωμοτεῖν* Grotius de Iure B. et P. II. 15. 3. probante I. Barbeyracio in notis Gallice scriptis.

v. 1205. *Ἡι δ᾽ ἂν διοίξῃς σφάγια, καὶ τρώσῃς φόνον.* *δράσῃς φόνον* Toup. in Suid. III. p. 21. contra quem recte defendit textum Musgravius ex Phoeniss. 1469. *Citat Marklandus Electr.* 180. *ἑλικτὸν χρούσω πόδ᾽*
248 *ἐμον. πόδ᾽ ἐμὸν* emendatio est Canteri pro *πόλεμον,* quod defendit Musgravius.

v. 1212. *Μέθες παρ᾽ αὐτὴν τρίοδον Ἰσθμίας θεοῦ.* *Ἰσθμιας χθονός* Toup. in Suid. III. p. 215. Vulgatum retinet Musgravius.

IN IPHIGENIAM IN AULIDE.

v. 1. *ed. Markland. an.* 1775. Ennius apud Festum v. *Pedum.*

v. 3. *σπεῦδε. ΠΡ. σπεύδω. Vulgo πεύσῃ. σπεύδω.*

v. 7. *τῆς ἑπταπόρου Πλειάδος.* Hoc epitheton Pleiasin tribuitur etiam ab Euripide Orest. 1010. *Ἑπταπόρων τε δρόμημα Πελειάδος*, ita enim legendum ex Eustathio ad Homer. Odyss. *M.* p. 1713. Confer Athen. XI. p. 490. 91. 92. Ut autem ibi

δρόμημα in δρομήματα, fic παιδεύματα recte fcriptum apud Euripid. Hippol. 11. in παίδευμα degeneravit apud Plutarchum Thef. p. 2. B. Vide Musgrav. ad Helen. 1509. et adde Theocrit. XIII. 25. Heyn. ad Pindar. Nem. II. 7.

v. 16. ζηλῶ σε, γέρον. γέρων Plutarch. II. p. 471. C. Huc refpicit Cicero Tufc. Disp. III. 24. γέρον habet Plutarchi editio Aldina p. 471.

v. 23. *Γλυκὺ μὲν, λυπεῖ δὲ προσιστάμενον.* Hunc verfum παρῳδεῖ Macho Comicus apud Athenaeum VI. 10. p. 244. A. Ὁ Χαιρεφῶν δὲ, καὶ μάλ', ὦ βέλτιστ', ἔφη, Γλυκὺ μὲν, προσιστάμενον δὲ λυπεῖ πανταχῆ. Editur, καὶ μάλιστα, ut et αὐτίκα μάλιστα pro αὐτίκα μάλα apud Dion. Chryfoftom. Or. LIX. p. 576.

v. 28. *Οὐκ ἄγαμαι ταῦτ' ἀνδρὸς ἀριστέος.* Lege ἀριστέως ex Stobaeo. (*Vid. ad Med.* 5.)

v. 37. *Καὶ ταῦτα πάλιν γράμματα συγχεῖς.* 249
Lege ταὐτὰ fecundum verfionem.

v. 47. *Τυνδάρεως Πέμπειν φερνήν.* *Corrigit Porfonus* πέμπει.

vv. 55. 56. 57.

Τὸ πρᾶγμα δ' ἀπόρως εἶχε Τυνδάρεῳ πατρὶ,
Δοῦναί τε, μὴ δοῦναί τε, τῆς τύχης ὅπως
Ἅψαιτ' ἄριστα.

Ἅψαιτ' ἀθραυστα Hemfterhuf. ad Hefych. I. p. 130. vulgatum defendente Musgravio ad locum et Exercitat. I. 8. p. 26. Hemfterhufium fequitur Valckenaerius ad Herodot. III. 1. ubi loci Aefchylei meminit.

vv. 71. 72. *ἐλθὼν δ' ἐκ Φρυγῶν ὁ τὰς θεὰς*
Κρίνων ὅδ', ὡς ὁ μῦθος ἀνθρώπων ἔχει.

Marklandus in Notis: „Clem. Alexandrinus Paedag. III. 2. citat Ἀργείων pro ἀνθρώπων.“ Adnotat Porfonus: In Homer. Il. *T.* 124. pro Ἀργείοισιν habet ἀνθρώποισιν Etymologus p. 21, 53. Κρίνων Clemens.

v. 77. *ὁ δὲ καθ' Ἑλλάδ' οἰστρήσας μόρῳ.* — *οἰστρήσας πόθῳ* Toupius Cur. Poster. in Theocrit. XV. 98. p. 30.

v. 80. *Τοὐντεῦθεν οὖν Ἕλληνες, αἴξαντες δορί.* *Markland.* „*Dubito de ſanitate et de verſione horum, ruentes ad bellum.*" Crotone ſaniora ſunt vulgata. vide Ariſtophan. Lyſiſtr. 1153.

v. 89. *Κάλχας δ' ὁ μάντις ἀπορίᾳ κεχρημένοις Ἀνεῖλεν* —. *κεχρημένῳ* Hemſterhuſius ad Callimach. H. in Dian. 69. Sed alterum recte editur.

v. 125. *Legit Porſ. ἐπαρεῖ θυμόν. Vulgo θυμὸν ἐπαίρει.*

v. 182. Melius forſan legeretur, *Ὅτ' ἐπὶ κρηναίαισι δρόσοις Ἥρᾳ Παλλάδι τ' ἔριν ΕΚΡΙΝΕ Μορφᾶς, ΑΝ Κύπρις ἔσχεν.* Vulgo *ἔριν ἔριν Μορφᾶς ἁ Κ. ἔ.*

250 v. 304. *Ἄπελθε, λίαν δεσπόταισι πιστὸς εἶ.* Theopompus Medo apud Schol. ad Pindar. Pyth. II. 79. *Παρ' ἐμοὶ τὰ λίαν μειράκια χαρίζεται Τοῖς ἡλικιώταις.* Male *λίαν τὰ μ.* legit Meurſius in Reliq. Attic. c. VII. p. 29. „*Multae Editt. inſerunt γε poſt λίαν. Codd. A. B. C. recte omittunt.*" *Markl.* probante Brunckio ad Euripid. Andromach. 860.

v. 345. *Δυσπρόσιτος, ἔσω τε κλείθρων σπάνιος;* *δυσπρόσοδος* eodem ſenſu Thucydides I. 130. *ἔξω* pro *ἔσω* Brunck. ad Theogn. 56.

v. 370. *Ἑλλάδος μάλιστ' ἔγωγε τῆς ταλαιπώρου στένω.*

„*Hunc verſum reſpicit Eubulus Comicus ap. Athenae.* XIII. 3. *p.* 569. A. *Ἑλλάδος ἔγωγε τῆς ταλαιπώρου πέρι Στένω.*" *Markl.* In Eubuli verſu miror Marklandum non vidiſſe expungendum, tum Euripidis auctoritate, tum metri iuſſu, importunum iſtud *πέρι.* Idem faciendum in Herodot. II. 102. p. 150, 3. iudicat Valckenaerius ad VIII. 143.

v. 376. *γίνεσθαι. γίγνεσθαι* Stobaeus Grot. p. 349.

v. 379. *Βλέφαρα πρός τ' ἀναιδὲς ἀγαγών.* „*Distinguo post. βλέφαρα, et scribo πρός τ' ἀναιδὲς, i. e. προς τε, et impudenter.*" *Markl.* Pessime Marklandus. Ocyus repone *πρὸς τἀναιδὲς*, quamvis alterum in Stobaeo vulgetur.

v. 380. *Ὡς ἀδελφὸν ὄντ'. ἀνὴρ γὰρ χρηστὸς,*
αἰδεῖσθαι φιλεῖ.

Ita iam ediderat Grotius p. 137.

v. 384. *εἶτ' ἐγὼ δίκην δῶ σῶν κακῶν, ὁ μὴ σφαλείς;* Imitatur Ennius Iphigenia apud I. Rufinianum de Fig. Sent. et Eloc. c. 37. ubi Dawesii emendationem (*δῶ σῶν pro δώσων*) probat Ruhnkenius p. 222.

v. 394. „*Post haec additur versus sequens ex* 251
Theophilo Antiocheno, Οὐ γὰρ ἀσύνετον τὸ θεῖον, ἀλλ' ἔχει συνιέναι Τοὺς κακῶς etc." *Markl.* Theophili auctoritati adde Stobaeum XXVI. p. 190. Gesn. XXVIII. p. 123. Grot.

v. 397. *παρὰ δίκην probat Porsonus.*

v. 407. *Συνσωφρονεῖν σοι βούλομ', ἀλλ' οὐ συννοσεῖν. Συσσωφρονεῖν γὰρ, οὐχὶ συννοσεῖν ἔφυν.* Plutarch. p. 64. C. et ita omnino legendum. Contra *σοι* pro *γὰρ* reponendum Ion. 1543. ex Schol. ad Phoeniss. 937.

v. 411. *Ἑλλὰς δὲ σὺν σοὶ κατὰ θεὸν νοσεῖ τινα. Porsonus θεῶν, conferens,* infra 702. 1615. Troad. 55. 986. Dan. 9. Hec. 58. 162. 837. Med. 1181. Phoeniss. 1008. (*Ed. Musgr.*) Androm. 905. Soph. Electr. 696.

v. 422. *— ἀναψύχουσι θηλύπουν βάσιν,*
Αὐταί τε πῶλοί γ'.

Legit Porsonus αὐτοῖσι πώλοις.

v. 475. *Ἦ μὴν μ' ἐρεῖν σοι τ' ἀπὸ καρδίας σαφῶς. Ἦ μὴν μ' ἐρεῖν τἀπὸ καρδίας* — „*Ita Scalig. et Aldina.*" *Markl.* Imo *μ'* recte omittit Aldina.

v. 530. *Κἄμ' ὡς ὑπέστην θῦμα, κᾆτα ψεύδομαι.* And. 347.

v. 585. *Ἔρωτα δέδωκας.* *πέπωκας* Bern. Martin. Var. Lect. IV. 7.

v. 595. Poeta Plutarchi de Exil. p. 607. E. qui eſt Empedocles Clementis Alex. Strom. IV. p. 569.

v. 603. *Laudat Porſonus Ἀγαμεμνόνιον.*

v. 607. *τόνδ'.* „*Valckenaerius ad Phoeniſſ.* 865. *legit τόδ'.*" *Markl.* et ad Herodot. VII. 180.

v. 652. *Οὐκ οἶδ' ὅ, τι φῄς —. Scripſit Porſonus ὃ φῄς.*

252 v. 659. *Ἄλλους ὀλεῖ πρόσθ' ἅ'μὲ διολέσαντ' ἔχει.* Vulgo *πρόσθεν ἅ με.* Infra 677. *Ζηλῶ σὲ μᾶλλον ἢ 'μὲ τοῦ μηδὲν φρονεῖν,* non *σε* et *ἤ με.* Similiter 727. legendum *θύμαθ' ἅ'μ' ἐχρῆν θῦσαι θεοῖς,* non *ἅπερ μ' ἐχρῆν,* ut vulgo, neque *ἅπερ ἐχρῆν,* ut edidit Marklandus, probante Musgravio. Iph. Taur. 608. *ἢ 'μὲ,* non *ἤ με.* Phoeniſſ. 643. *μὴ 'μὲ, τόνδε δ' αἰτιῶ.*

v. 661. *Καὶ νῦν γέ μ' ἴσχει δή τι, μὴ στέλλειν στρατόν.*

Larcherus ad Herod. III. 141. citat Aeſchyl. Perſ. 175. huius loci oblitus.

v. 662. *Ποῦ τοὺς Φρύγας λέγουσιν ᾠκῆσθαι, πάτερ;* Lege *ᾠκίσθαι* hic et infra 706. Vide Hecub. 2. Tragicus apud Stob. de R. N. p. 127. *ἀποικεῖσθαι,* ſed MS. ap. Valckenaer. ad Theocrit. Adon. p. 238. *ἀπῳκίσθαι.* Alter Tragicus ibid. *Χρεία δ' ἀνάγκης οὐκ ἀπῴκισται πολύ.*

v. 667. *Αἰτεῖς τί; καί σοι πλοῦς, ἵνα μνήσῃ πατρός.* Lege, *Ἔτ' ἔστι καὶ σοὶ πλοῦς* —, ut Med. 370. (367.) *Ἔτ' εἴσ' ἀγῶνες τοῖς νεωστὶ νυμφίοις.*

v. 696. *Γένους δ' ὁποίου Porſon. pro Γένους δὲ ποίου.*

v. 702. *Θεοῦ διδόντος, ἢ βίᾳ θεῶν λαβών; Proponit Marklandus θεοῦ.* *θεὸν* legendum. *θεῶν* eſt abſurdum, *θεοῦ* tautologia.

v. 706. *οἰκεῖσθαι.* Lege *ᾠκίσθαι.*

v. 719. *Μέλλω· ’πὶ ταύτῃ καὶ καθίσταμεν τύχῃ.* *Ita Marklandus pro Μέλλω γ’· ἐπὶ —.* Recte *Μέλλω· ’πὶ ταυτῃ —.* vulgatum male citat Ioan. Taylorus de Iur. Civil. art. MARRIAGE. p. 275. ed. 3tiae. Anno 1769.

v. 721. *Θύσας γε θύμαθ’, ἅπερ ἐχρῆν θῦσαι θεοῖς.* Lege *ἅ μ’ ἐχρῆν*, vel *ἅ μὲ χρή.*

v. 726. *Τί χρῆμα; πείθεσθαι γὰρ εἴθισμ’ ἐκ σέθεν.* Recte ex MSS. inferuit *ἐκ* Marklandus, rectius facturus, fi excudi curaffet *εἴθισμαι ’κ σέθεν.* In conftru- 253
ctione vero expedienda hallucinatur Vir doctiffimus. Iungenda funt non *εἴθισμαι ἐκ σέθεν*, fed *πείθεσθαι ἐκ σέθεν.* Sophocl. Electr. 411. *ΕΚ ΤΟΥ φίλων ΠΕΙΣΘΕΙΣΑ;* Verbum *πείθεσθαι* quidem cum genitivo occurrit apud Herodot. I. 126. fed locus mihi fufpectus eft. Nihil ad rem faciunt exempla ab Abrefchio et Weffelingio allata. Nam *λεγόντων* in Platonis, *καλοῦντος* in Xenophontis loco, funt genitivi abfoluti.

v. 867. *Οἶσθα δῆτά γ’ ὅστις ὤν, σοὶ καὶ τέκνοις εὔνους ἔφυν;*

Lege *Οἶσθα δῆτά μ’ ὅστις ὢν —.* Notior phrafis, quam ut illuftratione egeat. Vide tamen Kufter. ad Ariftophan. Plut. 55.

v. 884. *Laudat Porfonus ἐκόμισεν.*

v. 894. *Κᾆτα πῶς φέρων γε δέλτον οὐκ ἐμοὶ δίδως λαβεῖν;*

Omni venere caret particula. Lege, *Κᾆτα πῶς φέρων σὺ δέλτον —.*

v. 902. *Ἐπὶ τίνος σπουδαστέον μοι μᾶλλον, ἢ τέκνου πέρι;*

Ἢ τίνος, ut *πέρι* utrumque genitivum regat.

v. 929. *Legitur πεισομε -θ’ divifim in fine fenarii.* Recte Barnefius ediderat *πείσομαι.*

vv. 950. 51.

Οὐχ ἅψεται σῆς θυγατρὸς Ἀγαμέμνων ἄναξ,

Οὐδ' εἰς ἄκραν χεῖρ', ὥστε προσβαλεῖν πέπλοις.
Forſan legendum, *Ἀγαμέμνων ἄναξ, Οὐδεὶς*, ut *Ἀγαμέμνων* ſit vocandi caſus. Sed meliora nunc video: lege, *Οὐδ' ὥστε χεῖρα προσβαλεῖν πέπλοις ἄκραν.*

vv. 979. 80.

Αἰνούμενοι γὰρ οἱ 'γαθοὶ, τρόπον τινὰ
Μισοῦσι τοὺς αἰνοῦντας, ἐὰν αἰνῶσ' ἄγαν.

ἀγαθοὶ et *ἂν* Stobaei ed. prima XII. (p. 85. ed. Grot.) Lege, *'ἀγαθοὶ* et *ἢν.*

254 v. 994. *Ἥξει δι' αἰδοῦς, ὄμμ' ἔχουσ' ἐλεύθερον.* Lege, *Ἔξεισιν, αἰδοῦς ὄμμ'* —. Heſych. *Ἀντεκκομιεῖ. ἀντεύξει.* Lege, *ἀντέξει.*

v. 1033. *Ἔστιν τάδ'. ἄρχε· σοί με δουλεύειν χρεών.* *Ἔσται τάδ'. Markl.* Recte Markl. cf. ſup. 149. Taur. 1206. Troad. 87. Heraclid. 568. Hel. 753. 1084. 1282. 1314. Ion. 425. 437. Herc. Fur. 331. Electr. 654. Hec. 898. Oreſt. 1047. 1631. Phoeniſſ. 776. Med. 736. Alceſt. 335. Suppl. 1182. [cf. Soph. Philoct. 914.] Incert. apud Plutarch. Op. Moral. p. 891.

v. 1034. *Εἰ δ' εἰσὶ θεοὶ, δίκαιος ὢν ἀνὴρ σύ γε.* *σύ τοι (pro σύ γε)* Valckenaer. ad Eurip. Hippol. 952.

v. 1112. *καθάρειον.* Marklandus *καθάρσιον* legit ad Euripid. Suppl. 1211.

v. 1136. *Ὦ πότνια τύχη, καὶ μοῖρα, καὶ δαίμων γ' ἐμός.*

MS. apud Musgravium *δαίμων τ'*, qui optime legit, *Ὦ πότνια μοῖρα καὶ τύχη, δαίμων τ' ἐμός.* Fruſtra Heathius et Marklandus legunt *πότνα*, quae vox ſcenae prorſus ignota eſt. Idem MS. delet *καὶ* ante *δαίμων.*

v. 1139. *Ὁ νοῦς ὅδ' αὐτὸς νοῦν ἔχων οὐ τυγχάνει.* Cic. ad Att. VII. 3. *Cauſam ſolum illa cauſa non habet; ceteris rebus abundat.*

v. 1149. *Ἔγημας ἄκουσάν με, κἄλαβες βίᾳ.* *Ita Markl. pro ἔγημες.* Recte *Ἔγημας*, ut citat Euſtathius ad Homer. Odyſſ. *Λ.* p. 1693. (446. 48.)

v. 1167. *Λέξον· τί φήσεις; Porſonus ὅ τι.*

v. 1174. Sic Apſines inter Aldi Rhetoras p. 725. 21. ſed mox *δόμους μὲν τούσδε προσίδω κενούς.*

v. 1203. *παιδὸς ὑστερήσομαι. Porſonus ἱστερήσομαι.*

v. 1215. *ταῦτα γὰρ δυναίμεθα. Corrigit Por-* 255
ſonus δυναίμεθ᾽ ἄν.

v. 1219. *Βλέπειν.* Omnino legendum *Λεύσσειν,* cuius ſcholium eſt *βλέπειν,* ut patebit conferenti Schol. ad Aeſchyl. Prometh. 144. I. Albert. ad Heſych. tom. II. p. 458. ubi locum Scholiaſtae illius adducit. Schol. ad Homer. Iliad. *Α.* 120.

v. 1220. *Πρώτη σ᾽ ἐκάλεσα πατέρα, καὶ σὺ παῖδ᾽ ἐμέ.* Libanius tom. I. p. 290. A. de Agamemnone: *ἀλλ᾽ ἥκοντα, καὶ καθ᾽ αὐτὸν ἐπιδοῦναι τὴν θυγατέρα, ἣν ἔτικτεν, ὦ θεοὶ, καὶ παῖδα προσεῖπε καὶ προσάγειν τῷ βωμῷ, καὶ πρὸς σφαγὴν ἐπιθεῖναι τὸ ξίφος.* Forſan ex Noſtro *παῖδα πρώτην προσεῖπε.* Confer Aeſchin. c. Cteſiphon. p. 395.

vv. 1223. 24. *ἆρά σ᾽, ὦ τέκνον, Εὐδαίμονος ἀνδρὸς ἐν δόμοισιν ὄψομαι.* Lego, *Ἐν ὀλβίου δόμοισιν ἀνδρὸς ὄψομαι.* In Med. 1239. pro *εὐδαίμων* Auctor Chriſti Patientis *ὄλβιος* exhibet. *Poſtea ſcripſit,* Sed vera lectio eſt, *Ἄρα σ᾽ εὐδαίμονος, Ὦ τέκνον, ἀνδρὸς* — vel potius, *ἆρ᾽ εὐδαίμονος, Ὦ τέκνον, ἀνδρός σ᾽ ἐν δόμοισιν ὄψομαι.* Mox diſtingue, *Τί δ᾽ ἆρ᾽ ἐγὼ σὲ πρέσβυν; ἆρ᾽ εἰσδ.*

v. 1240. *εἰ μὴ τοῖς ἐμοῖς πεισθῇς λόγοις. πείθει Porſonus.*

v. 1247. *Ναὶ, πρὸς γενείου σ᾽ ἀντόμεσθα δύω φίλω.* Nihili ſunt, quae ad hunc verſum ſcripſit Vir doctus (*Marklandus*). *Φίλω* ſatis defendit Euripid. Phoeniſſ. 1702. (1653.) ad cuius fabulae verſum 1659. recte citat *δύο φίλω* Valckenaerius.

v. 1249. *Ἓν συντεμοῦσα, πάντα νικήσω λόγον. κινήσω* Canter. Port.

v. 1256. *Φιλῶν ἐμαυτοῦ τέκνα· μαινοίμην γὰρ ἄν.* „*Mallem, φιλῶ τ' ἐμαυτοῦ τέκνα.*“ *Markl.* Recte
256 Marklandus. Euripides fortasse Erechtheo apud Plutarch. T. 2. p. 809. D. *Φιλῶ τέκν'· ἀλλὰ πατρίδ' ἐμὴν μᾶλλον φιλῶ.*

v. 1263. *Οὐδ' ἔστι Τροίας ἐξελεῖν καινὸν βάθρον.* *Κλεινὸν Markl.* *κλεινὸν* quoque Toupius Epist. Crit. p. 133.

v. 1279. *ταυτὸ γὰρ Μέλος εἰς ἄμφω πέπτωκε τύχης.* Dele *γὰρ*, et lege *ταυτόν.*

v. 1296. *Λειμὼν τ' ἄνθεσι θάλλων χλοεροῖς, Καὶ ῥοδόενθ' ὑακίνθινά τ' ἄνθη Δρέπειν θεαῖσιν.* Brunckius ad Euripid. Andromach. 293.

v. 1307. *Κρίσιν ἐπὶ στυγερὰν, Ἔριν τε τᾶς καλλονᾶς, Δαναΐδαισιν ὄνομα μὲν Φέροντ', ἐμοὶ δὲ θάνατον, ὦ κόραι.* Brunckius ubi supra.

v. 1343. *πρὸς τὰ νῦν πεπτωκότα.* *Ita pro πεπραγμένα edidit Marklandus, citans Hippol.* 714. *Electr.* 639. *Plutarch. ad Apollon. p.* 112. E. qui sumsit a Platone Rep. X. p. 604. C. HSt. Adde Alexin Stobaei CIII. p. 560. 15. Terent. Adelph. IV. 7. 21.

v. 1349. *Εἰς θόρυβον ἐγώ τοι καὐτὸς ἤλυθον.* *ἔγωγε καὐτὸς ἦλθον Porson.*

vv. 1380. 81.

Τάς τε μελλούσας γυναῖκας, ἤν τι δρῶσι βάρβαροι,
Μηκέθ' ἁρπάζειν ἐᾶν τὰς ὀλβίας ἐξ Ἑλλάδος.

Lege *τάσδ'* (*pro τὰς*), ut *Οἵ τοι πέρα στέρξαντες, οἵδε καὶ πέρα Μισοῦσιν*, Euripid. Aristotel. Pol. VII. 6.

v. 1396. *γενήσομαι 'γὼ* Marklandus ad Euripid. Suppl. 1193.

v. 1400. *Βαρβάρων δ' Ἕλληνας ἄρχειν εἰκὸς, ἀλλ' οὐ βαρβάρους.*

v. 1410. *τἀναγκαῖά τε Porson.* *Vulgo τἀν. γε.*

257 v. 1436. *Παῦσαί με, μὴ κάκιζε· τάδε δ' ἐμοὶ πιθοῦ.* Distingue, *Παῦσαι· 'μὲ μὴ κάκιζε. κάκιζε*, quod hic

idem eſt τῷ, κακὴν ποίει, plerumque ὀνείδιζε ſignificat. Herodot. III. 145. ὡς δὲ ἄχθη τάχιστα, λοιδορέων τε καὶ κακίζων μιν, ἀνέπειθε. Plato Phaedr. p. 205, 43. ed. Baſ. ſec. 254. C. HSt. 348. Laemar. ἐλοιδόρησεν ὀργῇ πολλὰ κακίζων τόν τε ἡνίοχον καὶ τὸν ὁμόζυγα. Plutarch. T. II. p. 77. F. Libanius in Iuliani Imp. necem X. p. 308. D. ed. Morell. apud Fabric. B. G. VII. p. 326. ἀλλὰ καὶ σοφιστὴν κρείττω τῆς προσηγορίας παρεχόμενον τὸν τρόπον ἐθαύμαζε, καὶ φιλόσοφον χείρω τοῦ σχήματος ἐλεγχόμενον ἐκάκιζε. Vulgatur ἐκάθιζε, ſed ἐκάκιζε tandem dedit I. I. Reiskius p. 590. κακιοῦσι Pauſan. IV. 8.

v. 1440. Τί δῆτα τόδ' εἶπας, ὦ τέκνον;
Porſonus corrigit, Τί δὴ τόδ' εἶπας, τέκνον;

v. 1469. Per Διὸς κόρην Ἄρτεμιν intelligendus hymnus, ſive Paean in Dianam, qui ab iſtis verbis inchoabat. Toup. Cur. Poſt. in Theocrit. XV. 98. p. 29.

v. 1573. Στρατός τ' Ἀχαιῶν, Ἀγαμέμνων ἄναξ θ' ὁμοῦ.
Στρατός τ' Ἀχαιῶν κοινὸς, Ἀγαμέμνων τ' ἄναξ. *Markl.* Emendationem Marklandi probat Brunckius ad Euripid. Oreſt. 201. ubi ait, tertiam in Ἀγαμέμνων produci (l. corripi) poſſe in canticis. Imo et in iambis vel anapaeſtis. Vide ſupra 68. 847. Bacch. 72. (*Vid. Supplem. Praef. ad Hec. p.* XXIII.)

v. 1581. θαῦμα δ' ἦν αἴφνης ὁρᾶν.
αἴφνης habet Eumathius de Ismeniae et Ismenes amoribus VIII. p. 309. Euſtath. ad Il. *Z.* p. 637, 16. 17. (495, 12. 14.) Tragoed. X. *Π.* 879. 1901. 2249. Schol. ad Il. *Π.* 300. Euſtath. Il. *Γ.* p. 377, 26. (285, 41.) Od. *Θ.* p. 1593, 26. (304, 12.) *Γ.* p. 1467, 62. 258
(127, 46.) *H.* p. 1568, 18. (locus in ed. Baſ. deeſt.) Aeſop. Fab. 36. 40. ed. Hudſ. et var. lectt. e MS. Voſſ. Fab. 18. Schol. Vill. ad Il. *Ω.* 605. 480. Planud. Vit. Aeſop. p. 56, 16.

v. 1593. *Βοᾷ δ' ἱερός.* Ita legendum. Confer Ion. 1243. Suppl. 874. 1040. Aesch. Theb. 464. Iph. Aul. 358. 678. (*Vulgo ἱερεύς.*)

v. 1621. *Γύναι, θυγατρὸς ἕνεκ' ὄλβιοι γενοίμεθ' ἄν.* Recte istud ἕνεκ' e textu eiiceretur. οὕνεκ' similiter Miltono expungenti Ion. 1380. obtemperarunt nuperi editores.

v. 1625. *χρόνιά γε τἀμά σοι προσφθέγματα* — γε delevit Barnesius.

IN IPHIGENIAM IN TAURIS.

v. 48. *ed. Markland. an.* 1771. *ἐρέψιμον pro ἐρείψιμον Markl.* „*Alii quoque ita emendarunt.*" Valckenaerius et Ruhnkenius ad Timaeum p. 135.

v. 51. *ἐκ δ' ἐπικράνων κόμας ξανθὰς καθεῖναι.* Eustath. ad Iliad. *H.* p. 582, 44. (700, 64. R.) ἐπίκρανον, ὅπερ ἐστὶ κεφαλὴ κίονος. Pindar. Strabonis X. p. 743. A. (485.) (*Vid. ad Hecub.* 782. *p.* 48. *ed.* 3.)

v. 57. *Στῦλοι γὰρ οἴκων εἰσὶ παῖδες ἄρσενες.* ἄῤῥενες Suid. v. Εὐριπίδειον. ut citat Thom. Gatakerus Adverf. Misc. II. 20. p. 383. D. παῖδες εἰσὶν ἄρσενες Stob. Grot p. 331.

v. 110. *Ὅταν δὲ νυκτὸς ὄμμα λυγαίας μόλῃ.* ἅρμα Musgr. ex Aeschyl. Choeph. 658.

259 v. 125. *Ad Marklandi notam.* Confer Ovidium Trist. IV. 4. 55.

vv. 176. 77. κεμὰς ἐν τᾷ δοκίμα
Κεῖμαι, σφαχθεῖσα τλάμων.

Lege καὶ ἐμᾶς, ἔνθα δοκίμασι κεῖμαι σφαχθεῖσ', ἁ τλάμων. Troad. 411. Erechth. apud Stobaeum Gesn. p. 449. Grotii p. 331.

v. 289. Plutarch. T. II. p. 1123. B.

v. 291. *Οἴμοι, κτενεῖ με. ποῖ φύγω;* „*In Longini περὶ Ὕψ. cap.* XV. *editur κτανεῖ με.*" *Markl.*

κτενεῖ rectum eſt. *κτανεῖ* vox nihili. vide Daweſ. Miſc. Crit. p. 73. 218. *κατακτενεῖ* pro *κατακτανεῖ* reſtituendum Euripid. Phoeniſſ. 793.

v. 335. *Ὡς χέρνιβάς τε, καὶ σφάγι᾽ ἐξέπεμπέ σοι.* Recte Muſgravius, *καὶ σφαγεῖ᾽ ἔπεμπέ σοι*, conferens Lycophron. 196. Anapaeſtum, quod mireris, intactum reliquit Valckenaerius a Marklando laudatus.

v. 343. *Τὰ δ᾽ ἐνθάδ᾽ ἡμεῖς οἷα φροντιούμεθα.* Reiskius, *ὅσια* vel *οἴδε*. Muſgravius Exercitat. I. 6. *οἷα* defendit: in notis vero ad locum Reiſkii *ὅσια* probat. *οἴδε* poſt Reiſkium obtulit Toupius in Suid. II. p. 168.

v. 385. *Οὐκ ἔσθ᾽ ὅπως ἔτεκεν ἂν ἡ Διὸς δάμαρ, Λητὼ, τοσαύτην ἀμαθίαν.* Lege *ἔτικτεν*, eiecto *ἂν*, quod nullum hic locum habet.

v. 458. *Πρόσφαγμα θεᾶς.* *θεᾷ* Toupius Cur. Poſter. in Theocrit. XV. 98. p. 30.

vv. 482. 83. *Τί ταῦτ᾽ ὀδύρῃ κἀπὶ τοῖς μέλλουσι νῷν*
Κακοῖσι λυπεῖς, ἥτις εἶ ποτ᾽, ὦ γύναι;

Legendum pleniſſimo ſenſu *νῷ*. quaſi dixiſſet, *Deſine nosque tuis incendere teque querelis.* Idem argumentum Suppl. 770. *Ἄκραντ᾽ ὀδύρει, ταῖσδέ τ᾽ ἐξάγεις δάκρυ.*

v. 494. *Ὅδ᾽, εἴ τι δή σοι τοῦτ᾽ ἐν ἡδονῇ μαθεῖν.* 260
ἐς τί δὴ Ioan. Pierſon. Veriſimil. p. 20. probante Valckenaerio ad Euripid. Phoeniſſ. 624. Mihi videtur legendum, *Ὅδ᾽ ἔστιν, εἴ σοι —.* Sed rectum eſt *εἴ τι δὴ —.*

v. 499. *Σοὶ δ᾽ ὄνομα ποῖον ἔθεθ᾽ ὁ γεννήσας πατήρ;*
Τὸ μὲν δίκαιον, δυστυχεῖς καλοίμεθ᾽ ἄν.

Imitatur Horatius Epiſt. I. 7. 92. 93. ut obſervavit Marklandus in Explicationibus veterum aliquot p. 255. Plaut. Perſ. IV. 4. 94.

v. 502. *Ἀνώνυμοι θανόντες, οὐ γελώμεθ᾽ ἄν.*

Lege γελῴμεϑ᾽, ut tacite correxit Musgravius, quanquam in exemplari, quo nunc utor, ι non apparet.

v. 535. Ὄλοιτο, νόστου μήποτ᾽ ἐς πάτραν τυχών. εἰς πάτραν μόλοι corrupte Diphilus apud Athenaeum VI. p. 247. C. nisi legamus νοστῶν.

v. 552. Δεινῶς γὰρ ἐκ γυναικὸς οἴχεται σφαγείς. Κεῖνος Piersonus Verisimilium I. 2. p. 20.

v. 569. Citat Plutarchus Tom. II. p. 75. E. Clemens Alex. Cohort. p. 80.

v. 579. Ion. 1269. Sophocl. Electr. 250.

v. 598. Τὸ γὰρ σφαγῆναι τόνδε, μοι βάρος μέγα. *Legit Porsonus* τόνδ᾽ ἐμοὶ, *et v.* 608. ἢ ᾽μὲ *pro* ἤ με.

v. 664. *Corrigit Porsonus* ᾤκτειρ᾽.

v. 672. Ἀτὰρ διῆλϑε χ᾽ ἅτερον λόγον τινά. διῆλϑον *Porson.*

v. 674. Αἰσχρὸν, ϑανόντος σου, βλέπειν ἡμᾶς φάος. Lege σοῦ.

v. 682. Ἔγκληρον ὡς δὴ σὴν κασιγνήτην γαμῶν. De voce ἔγκληρον confer Valckenaer. ad Herodot. VI. 57. Frustra γαμῶ Reiskius et Marklandus. γαμῶν est temporis futuri.

261 v. 687. τἀμὰ δεῖ φέρειν κακά. „*Sensus et metrum ferrent saltem pronomen*, τἀμὰ δεῖ με φέρειν κακὰ, κ. τ. λ.“ *Markl.* Necessarium est pronomen. Legebam, τἀμὰ κάκ᾽ ἐμὲ δεῖ φέρειν. Sed praestat, τἀμὰ δεῖ φέρειν ἐμέ. Sic in Sophocl. Oed. T. 1280. quem iure suspectum habebat Valckenaerius ad Euripid. Hippol. 1338. deleto κακὰ, legendum, Τάδ᾽ ἐκ δυεῖν ἔῤῥωγεν, οὐχ ἑνὸς μόνου. Ἑνὸς quoque excidisse videtur ex Diodor. Sic. I. 3. p. 6, 20. ante ἔϑνους.

v. 700. Schol. ad Pindar. Ol. XIII. 27.

v. 729. οὐδεὶς αὑτὸς ἐν πόνοις ἀνὴρ, — ὡὑτὸς Valckenaer. ad Euripid. Phoeniss. 927.

v. 754. Ἀλλ᾽ αὖϑις ἔσται κοινὸς, ἢν καλῶς ἔχῃ. καιρὸς Pierson. Verisimil. I. 2. p. 21.

v. 760. Ἄγγελλ᾽ Ὀρέστῃ παιδὶ τῷ ᾽γαμέμνονος.

Retine omnino ταγαμέμνονος, quod eft τῷ Ἀ.

v. 775. μεταστησον θεας σφαγίων. θέας. *amove ab aſpectu victimarum.* Toupius Cur. Poſter. in Theocrit. XV. 98. p. 30.

v. 813. Ἤκουσα, χρυσῆς ἀρνὸς ἡνίκ' ἦν πέρι. Forſan, ἥτις ἦν —.

v. 961. Rara locutio, ἐς δίκην ἱστάναι, reſtituenda Ariſtophani apud Athenaeum IV. p. 154. E. Εἰς Οἰδίπου δὲ παῖδε, διπτύχω κόρω, Ἄρης κατέσκηψ', ἔστε μονομάχου πάλης Ἀγῶνα νῦν ἑστᾶσιν. Priora feliciſſime correxit Adr. Heringa apud Valckenaerium ad Euripidis Phoeniſſ. 1370. In verſu ſecundo edebatur κατέσκηψέ τε μ. Archias Antholog. III. 8. 3. Φοίβῳ γὰρ ἀνάρσιον εἰς ἔριν ἔστης. Iulian. Caeſ. p. 319. B. Ἴτ' ἐς ἀντίπαλον ἵστασθε κρίσιν. Ita enim legendum pro ἵστατε, quod typorum errore, ut videtur, habet Spanhemii editio. στάντα ἐς ταύτην τὴν ἀρχὴν Herod. III. 80. (*Vid. ſupr. p.* 70.)

v. 1068. *Ad verſum Platonis (non Eubuli) Co-* 262
mici, ubi Marklandus corrigebat Ἔσωσά σ', *pro* Ἔσωσας, *notat Porſonus:* Illud ΕΣΩΣΑΣ omnino retinendum fateberis, ſi conſulas Euſtathium ad Homer. Iliad. *K.* p. 813. (*Vid. ad Med.* 476.)

v. 1193. Citat Euſtathius ad Homer. Iliad. *A.* p. 108. Etymologus p. 127, 15.

v. 1202. Δίκαιος ἡ 'υσέβεια, καὶ προμηθία. Fruſtra haec ſolicitat Marklandus. Praeterea hinc defendes ἀμοιβὴ δίκαιος apud Alciphron. III. 23. de quo dubitare non debuit Berglerus.

v. 1203. *Markl.* Οἶσθα νῦν ἅ μοι γενέσθαι — Peſſime Vir doctiſſimus. γενέσθω omnino retinendum. Conſtructio eſt, *Let there be done you know what.*

v. 1207. Κατακρύψαντες πέπλοισιν. Omnino recte Musgravius, Κρᾶτα κρύψαντες. Sic pro κρᾶτ' ἔρεψον, quod recte legitur Sophocl. Oed. Col. 465. Suidas v. χοάς exhibet κατέρεψον.

v. 1212. *Μηδέν' εἰς ὄψιν πελάζειν.* *„Πελάζειν est a Scalig. et Cantero. ante erat ἐλάζειν." Markl.* *πελάζειν* quoque Stephanus et Clericus ad Hesychium II. p. 1160. et sic planissime ed. Ald.

v. 1217. *ἡνίκ' ἂν δὲ* Aristoph. Plut. 107. Eccl. 273. Nub. 1122. Euripid. Electr. 1143. Lycophr. Stobaei p. 491. *ἡνίκα δ' ἂν* Archestratus Athenaei VII. p. 321. C.

v. 1325. *ἀγχίπλουν πόρον.* *„Hesychii Exemplar habebat ἀγχίπουν." Markl.* Idem notaverat Wesselingius Prob. V. p. 39.

v. 1338. *Μέλη ματεύουσ', ὡς φόνον νίζουσα δή.* *Legendum μαγεύουσ' censent Marklandus, Reiskius.* et Valckenaer. ad Herodot. VII. 191. Male vulgatum citat Cl. Villoison. Animadv. in Long. Pastoral. p. 279.

263 v. 1359. *Κλέπτοντες ἐκ γῆς ξόανον, ἢ θυηπόλον;* Lege, *ξόανα καὶ θυηπόλους.*

vv. 1386. 87. *ὦ γῆς Ἑλλάδος ναῦται νεώς,*
Λάβεσθε κώπαις, ῥόθιά τε λευκαίνετε.

Corrigit Porsonus, ναῦται, νεὼς Λάβεσθε, κώπαις ῥόθι' ἀλὸς λευκαίνετε. Electr. 999. Nicander Theriac. 822.

v. 1396. Lege *εἰς γῆν δ' ΑΥ ΠΑΛΙΝ*
Κλύδων παλίῤῥους ἦγε ναῦν.

Sic supra 378. *Ἥξουσ' ἐς Ἄργος ΑΥ ΠΑΛΙΝ.* Sophocl. Trachin. 1104. Eurip. Suppl. 1084.

v. 1458. *Νόμον τε θέσθαι τόνδ', ὅθ' ἑορτάζῃ λεώς.* Lege, *Νόμον τε θὲς τόνδ', ὅταν ἑορτάζῃ λεὼς,* partim ex MS. Constructio est, *ἵδρυσαι βρέτας, — Νόμον τε θές.* Duo MSS. *ὅταν.*

IN TROADAS.

v. 79. *Καὶ Ζεὺς μὲν ὄμβρον καὶ χάλαζαν ἄσπετον*
Πέμψει, γνοφώδη τ' αἰθέρος φυσήματα,

Ἐμοὶ δὲ δώσειν φησὶ πῦρ κεραύνιον.

Lege Πέμψειν. Πέμπειν MS. Schol. ad Lycophr. 382. ubi v. 80. legitur πῦρ κεραύνιον λέγει.

v. 449. Στεῖχ᾽, ὅπως τάχιστ᾽ ἐς Ἅιδου νυμφίῳ γημώμεθα.

Porsonus γαμούμεθα.

v. 561. περὶ πέπλοις ἔβαλε μητρὶ χεῖρας ἐπτοημένας. *Porsonus tacite citat* ἔβαλλε, *conferens* Bacch. 619. τῷδε περὶ βρόχους ἔβαλλε γόνασι.

v. 656. Παρεῖχον· ἤδειν δ᾽ ἅ μ᾽ ἐχρῆν νικᾷν πόσιν. *Porsonus* ἃ ᾽μέ.

v. 776. ἔκ τε γὰρ θεῶν Διολλύμεσθα. 264

Si τε et γὰρ coniuncta alibi in Euripide exstarent, hunc locum sanum faterer. Lege ἐκ τοῦ γὰρ θεῶν.

v. 1095. οὐράνια νέμονται. *Musgravii coniecturam* οὐράνι᾽ ἀνέχοντα *probat Porsonus.*

v. 1213. Βέβαια χαίρει. *Porsonus* Ἀβέβαια.

IN BACCHAS.

v. 8. Plutarch. Solon. p. 79. A. 5.

v. 21. καταστήσας ἐμὰς Τελετάς. τελετὰς κατεστήσαντο Menander Rhetor ed. Ald. T. I. p. 608, 7.

v. 46. Ὠθεῖ μ᾽, ἐν εὐχαῖς τ᾽ οὐδαμοῦ μνείαν ἔχει. δ᾽ οὐδαμοῦ X. Π. 1567.

v. 178. Ὦ φίλτατ᾽, ὡς σὴν γῆρυν ᾐσθόμην κλύων. ἠδόμην *Musgravius.* ᾐσθόμην X. Π. 1145.

v. 200. Οὐδὲν σοφιζόμεσθα τοῖσι δαίμοσιν. Male Graecum est σοφιζώμεσθα. (*quod rescribit Valckenaerius.*)

vv. 204. 5. Laudat Themistius Or. XVI. p. 199. D.

v. 251. Νάρθηκι βακχεύοντες· αἰδοῦμαι, πάτερ. *Ita Porsonus. Vulgo* βακχεύοντ᾽· ἀναίνομαι, πάτερ.

v. 285. Ὥστε διὰ τοῦτον τἀγάθ᾽ ἀνθρώπους ἔχειν. Διὰ τοῦτον ὥστε. Hecub. 341. Phoeniss. 520. (516.) 1425. (1402.) Euphron Athenaei I. p. 7. E.

v. 298. Plutarch. de Orac. Def. p. 432. F. *τὸ γὰρ βακχεύσιμον, Καὶ τὸ μανιῶδες μαντικὴν πολλὴν ἔχει.* Ita pro *μαντευτικὴν* corrigi debuit ex Euripid. Bacch. 298. Eodem reſpexit idem Sympoſ. VII. X. 10. p.
265 716. B. quem locum, a Scholiaſte ad Hec. 1269. citatum, pro Scholiaſtae ipſius verbis cepit G. Cuperus Obſervat. III. 12.

v. 314. *Οὐχ ὁ Διόνυσος μὴ σωφρονεῖν ἀναγκάσει. ἀφρονεῖν pro μὴ σωφρονεῖν Brunckius quaſi ſuum dedit.* Ita Salmaſius apud Grotium. Vide Syneſ. Epiſt. 105. Menand. p. 30. (*Vid. Notam in nupera Editione Hippolyti, v.* 78.)

v. 370. Citat Stobaeus ut Sophoclis IV. p. 29. ed. Grot. ſed Euripidis Bacchis recte tribuitur a Geſn. p. 53. ed. 1549.

v. 395. *ἐπὶ τούτῳ δὲ* Stob. Gr. p. 113. *ἐπὶ δ' αὐτῷ Brunck.*

v. 398. *μαινομένων οἵδε τρόποι* — *μαινομένων δ' οἵτε* (*Stobaeus*) ed. Trincavelli. Lege *Μαινομένων ϑ' οἵδε.*

v. 498. *Λύσει με δαίμων αὐτὸς, ὅταν ἐγὼ ϑέλω.* Mendum eſt, opinor, Musgravianae editionis, et Brunckium induxit. Lege cum Aldina et Plutarcho Op. Mor. p. 476. B. *Λύσει μ' ὁ δαίμων*, quomodo habet etiam Origenes contra Celſum II. p. 80.

v. 508. *Ἐνδυστυχῆσαι τοὔνομ' ἐπιτήδειος εἶ.* Vide Weſſeling. et Valckenaer. ad Herodot. IX. 7. Ariſtoph. Pac. 1227. Herod. VI. 102. Plutarch. Virtut. Mulier. p. 252. A. Laert. II. 35. Pauſan. Cor. II. 34, 8. p. 192. Lucian. Somn. III. p. 5. Dion. Caſſ. L. 12. Dionyſ. Halicarn. A. R. XI. 43.

v. 600. Apud Etymol. M. p. 279. *Δίκε τε παῖδα δίκε τε τρομερὰ σώματα Μαινάδες.* Pro *παῖδα* repone *πέδοσε* ex Bacch. 600.

v. 655. Pro *Σοφὸς, σοφὸς εἶ* — Barneſius *σοφός γ' εἶ*, probante Musgravio, et adſtipulante MS. ſed

legendum omnino videtur *Σοφὸς, σοφὸς σὺ*, (ut X. *Π.* 1525. ſed vide infra 969.). Androm. 245. *Σοφή,* 266
σοφὴ σύ. Confer Bacch. 971. quod laudat Athenaeus I. p. 4. B.

v. 678. Etymol. M. p. 52, 46.

v. 694. *Νέαι, παλαιαὶ, παρθένοι τ᾽ ἔτ᾽ ἄζυγες.* Sic X. *Π.* 1829. (*Aldus παρθένοι τε κἄζυγες.*)

v. 710. *Γάλακτος ἑσμοὺς εἶχον. Brunckius proponit Γάλακτος εἶχον νάματ᾽.* *ἑσμοὺς* ſatis tuetur Philoſtratus Vit. Sophiſt. I. 19. p. 511. *ἑσμὸν μελίσσης* pro *melle* dixit Epinicus Athenaei X. p. 432. C. Si probabilem coniecturam adferre voluiſſet Brunckius, *νασμοὺς γάλακτος* propoſuiſſet. Sed nihil opus eſſe ex locis citatis clare patet. *σωρὸς καὶ ἑσμὸς σοφίας* Themiſt. XXIX. p. 345. D.

v. 726. *πᾶν δὲ συνεβάκχευσ᾽ ὄρος.* Santra Nunciis Bacchis apud Nonium v. *Bacchari* p. 78, 28. Melius convenirent tempora, ſi legeremus *συνεβάκχευ᾽*. Imperfectum enim dant Longini XV. Edd. Rob. Manut. MS. Par. Apud quem *συν-* pro *ξυν-* recte habent ed. Rob. et MS. Par. Ariſtoph. Thesm. 608. *Καὶ σὺ συνέξευρ᾽ αὐτὸν* —. Lege *ξυνέξευρ᾽*. Eurip. Phoeniſſ. 85. *δὸς δὲ ξύμβασιν* (l. *σύμβασιν*) *τέκνοις.* Vid. Ariſtoph. Vesp. 50. Lyſiſtr. 1038.

v. 738. *ἐν χεροῖν δίκα. δίχα* laudat Muretus ad Catull. p. 105.

v. 743. *Ταῦροι δ᾽ ὑβρισταὶ, κεὶς κέρας θυμούμενοι.* Huc reſpexit Aelianus N. A. XVI. 31.

v. 813. Confer Homer. Odyſſ. *Δ.* 553. Eurip. Electr. 293. Androm. 1087. Hippol. 922. ed. Brunck.

v. 919. *Καὶ σῷ κέρατε κρατὶ προσπεφυκέναι.* *Porſonus olim emendarat Καὶ κέρατε τῷ σῷ κρατί. Poſtea vero adnotavit, κεράατα* Nicand. Theriac. 291.

v. 940. *Ὅταν παρὰ λόγον σώφρονας Βάκχας ἴδῃς.* 267
Lege *παράλογον*, ut Oreſt. 391. (385.)

v. 992. *φανερὸς, Ἴτω* —. *ἴτω φανερῶς* X. *Π.* 1096.

v. 1029. *Χρηστοῖσι δούλοις ξυμφορὰ τὰ δεσποτῶν.* Forsan post hunc inserendus Medeae versus 54.

v. 1045. Steph. *Ἀργανθώνις.*

v. 1048. *Πρῶτον μὲν οὖν ποιηρὸν ἵζομεν νάπος.* *μὲν εἰς* X. *Π.* 675.

v. 1051. *Ἦν δ' ἄγκος ἀμφίκρημνον, ὕδασι διάβροχον.* *ὑψίκρημνον ὄρεσι περιδρυμον* Scholiastes Hephaestionis p. 87. tacito nomine laudatus a Casaubono de Satyr. Poes. p. 127. *πλεκτάναισι περίδρομον* Aeschyl. Theb. 501. *περίδρομος οὔρεσι* Apollon. Rhod. III. 1084. *ὄρεσι περίδρομος* Euripid. apud Strabon. VIII. p. 563. A. (366.) Oppian. Hal. II. 121.

v. 1065. X. *Π.* 660.

v. 1083. *ἐστήριξε.* *ἐστήριζε* Valckenaer. ad Herodot. III. 135. *ἐστήριζε* X. *Π.* 2254. qui mox pro sua sapientia legisse videtur *ὕλιμος* (pro *εὔλειμος*).

v. 1096. *Πρῶτον μὲν αὐτοῦ χερμάδας κραταιβόλους —. κραταιβόλους,* et forte *ἄλλαι μὲν* X. *Π.* 666.

v. 1097. *ἐπιβᾶσαι πέτραν.* *εἰσβᾶσαι* X. *Π.* 607.

v. 1129. *Ἰνὼ δὲ τἀπὶ θάτερ' ἐξειργάζετο.* Athen. p. 344. Hunc versum, ut et Hec. 634—36. Androm. 617. omnes ex Euripideis, quas ipse edidit, fabulis desumptos, pro Sophocleis nuper venditavit Brunckius Fragment. pp. 12. 16. 64. Haud absimile est, quod glossam Photii *Ὁμόγνιοι θεοὶ,* quae ex Timaei Platonico Lexico manavit, ad Sophoclem p. 61. refert.

v. 1151. *Κάλλιστον οἶμαί γ' αὐτὸ —. δ'* X. *Π.* 1143.

268 v. 1213. *Πλεκτῶν.* (*Barnes. πηκτῶν.*) *πηκτὰς* X. *Π.* 1260.

v. 1330. *Ad lacunam, quam post hunc versum indicavit Tyrwhittus:* Confer X. *Π.* 1309. 10.

v. 1345. *Ὀψ' ἐμάθεθ' ἡμᾶς· ὅτε δ' ἐχρῆν, οὐκ εἴδετε.*

ὅτε γ' ἐχρῆν, οὐκ εἰδότες videtur legisse X. *Π.* Epilog. 29.

IN CYCLOPEM.

v. 39. *Κώμῳ συνασπίζοντες Ἀλθαίας δόμους.* *Vulgo Κῶμοι.*

v. 204. *Τί βακχιάζετ'; οὐχ ὁ Διόνυσος τάδε.* *Vulgo οὐ Διόνυσος.*

v. 329. *Ὅταν δὲ Βορέας χιόνα Θρῄκιος χέῃ.* Ita recte Aldina. Vulgo *Θρηΐκιος.*

v. 333. *Τίκτουσα ποιάν.* *τίκτουσα* Plut. II. p. 435. B. *φύουσα* Athenag. Leg. p. 103. Valcken. Phoen. 34.

v. 410. *Ἀνέπεσε, φάρυγος αἰθέρ' ἐξανεὶς βαρύν.* *Vulgo φάρυγγος — ἐξιείς.*

v. 705. *Αὐτοῖσι συνναύτῃσι συντρίψω βαλών.* Ita elegantius quam *σὺν ναύτῃσι.* Vulgatum citat D. Heinsius Lect. Theocrit. 4. p. 346. a.

IN HERACLIDAS.

v. 263. *Οὔκουν ἐγὼ τῶν ἐνθάδ' εἰμὶ κύριος.* Vulgo *τῶνδ' ἐνθάδ'.*

v. 452. *οὐχ ἅπασα γὰρ Πέφευγεν ἐλπίς.* *Musgravius ἅπασι. Porsonus vulgatum praefert.*

707. *Χρὴ γνωσιμαχεῖν σὴν ἡλικιαν. Vulgo τὴν ἡ.*

IN HELENAM.

v. 6. *Ὃς τῶν κατ' οἶδμα παρθένον μίαν γαμεῖ.* 269
Annon *παρθένων?*

v. 86. *Ἀτὰρ τίς εἶ; πόθεν; τίνος τ'; αὐδᾷν σε χρή.* Vulgo *τίνος; ἐξαυδᾷν* — ut citat Valckenaerius ad Eurip. Phoeniss. 175.

v. 271. *Αἴσχιον εἶδος ἀντὶ τοῦ καλοῦ λάβω.* Pro *λάβω* lege *'λαβον*, et stigmen dele.

v. 588. *Τίς οὖν διδάξει σ' ἄλλος, ἢ τὰ σ' ὤμματα;* *Vulgo τὰ σά γ' ὄμματα.* (*Porsonus edidisset τα σ' ὄμματα.*)

v. 595. *Πῶς οὖν ἂν ἐνθάδ' ἦσθ', ἐν Τροίᾳ θ' ἅμα.* *Barneſius ἦσθά τ', Musgravius ἦσθ' ἐνί.* Fallitur Musgravius. Legendum *ἦσθ' ἄν.* (*Haec iuvenis ſcripſerat Porſonus.*)

v. 914. *Ἐατέος δ' ὁ πλοῦτος, ἄδικος ὥς τις ὤν.* *Vulgo deeſt ὥς.*

v. 1250. *Πιστὴ γὰρ εἶ τῷ σῷ πόσει.* Vulgo *ἔσσι σῷ.*

v. 1559. *Προσῆλθον ἀκταῖς, ναυφθόροις ἠσκημένοι Πέπλοισιν,* pro *ἠσθημένοι.* Vid. Ion. 337. ſupra 1402. Iulian. Caeſ. p. 33. A.

IN IONEM.

v. 335. *Τάλαινά σ' ἡ τεκοῦσ' ἄρ', ἥτις ἦν ποτε.* Confer v. 576. *Vulgo Τάλαινά σ' ἡ τεκοῦσ' ἥτις ποτ' ἦν ἄρα.*

270 v. 617. *Οἱ τὰς πόλεις ἔχοντες, ἀξίωμά τε.* Ita legendum pro *Οἳ — ἔχουσι κἀξιώματα,* ex Stobaeo p. 310. (173. Grot.) ubi ad Glaucum referuntur hic et ſequens verſus.

v. 1198. *Οἰνηρὰ σκεύη σμικρά.* Haec adducit Musgravius ad Hippolyt. 1362. ut exemplum vocalis ante *ΣΚ* correptae.

In Sophoclis Aiace 1077. pro *γεννήσῃ* ſatis inepte *κτήσηται* coniecerat Brunckius ad Euripid. Oreſt. 1208. Quod tamen ipſe poſtea et metro eſſe contrarium, et ſenſui minus neceſſarium agnovit. Exemplum autem violatae regulae unicum profert, neque remedium tentat. Ipſi igitur tentemus. Locus eſt Ion. 1198. *Οἰνηρὰ σκεύη σμικρὰ —.* Tu vero repone *Οἰνηρὰ ΤΕΥΧΗ σμικρὰ —.* Alterum enim eſt vulgi verbum, a Tragicis nusquam adhibitum; alterum vero probum et Euripidi familiare: Hec. 609. (*ſc. edit. Musgr.*) Androm. 167. Iph. Taur. 168. Cycl.

88. 208. 226. Ion. 146. 283. in hac ipſa ſcena 1203. Electr. 140. 362. 499.

v. 1272. *ἐκ γὰρ ἄκων προὔλαβον μόγις πόδα.* *ἐκ κακῶν γὰρ* recentes edd. *ἐκ γὰρ ἄτων* Musgrav. Lege *ἐκ γὰρ οἴκων.* Pherecrat. Polluc. VI. 60. (*Vid. ad Med.* 44.)

v. 1353. *Καθαρὸς Ἀθήνας ἔλθ᾽ ὑπ᾽ οἰωνῶν καλῶν.*
Καθαρὸς ἅπας τοι, πολεμίους ὃς ἂν κτάνῃ.
Vulgo *καθαρῶς.* Sic *δίκαιος*, non *δικαίως* Aeſchyl. Theb. 424. (414. ed. Glasg.)

v. 1371. *Ἐνθάδε κέκρυπται σπαργάνοισιν· οἶσθα σύ;* Musgrav. Exercitat. II. 15. p. 120. *σπαργάνοισιν οἶσθ᾽ ἅ σοι;* Legendum *Ἐνθάδε κέκρυπται σπάργαν᾽, οἷς ἐνῆσθα σύ.* Aeſchyl. Choeph. 753. *παῖς ἔτ᾽ ὢν ἐν σπαργάνοις.* Agam. 1615. *τυτθὸν ὄντ᾽ ἐν σπαργάνοις.*

IN HERCULEM FURENTEM.

v. 21. *εἴτε του χρεὼν μέτα.* Lege *εἴτε τοῦ.* 271

v. 149. *Τί δὴ τὸ σεμνὸν σῷ κατειργασται πόσει;* Lege *Τί δῆτα σεμνόν.*

v. 173. *Τὴν σὴν νομίζω δειλίαν, Ἡρακλέες.* *ὦ Ἡράκλεις* Plutarch. I. p. 785. (*Vid. ad Med.* 675.)

v. 281. *τῷ δ᾽ ἀναγκαίῳ τρόπῳ Ὃς ἀντιτείνει, σκαιὸν ἡγοῦμαι βροτόν.* Lege *βροτῶν.*

v. 639. *Ἁ νεότας μοι φίλον ἄ=χθος, τὸ δὲ γῆρας αἰεὶ = βαρύτερον Αἴτνας σκοπέλων = ἐπὶ κρατὶ κεῖται.*

Ita citat I. F. Gronovius ad Plaut. Mil. Glor. III. 1. 88. F. Urſin. ad Cic. de Senect. 2. Sed M. A. Muretus Var. Lect. VII. 15. legit: *Ἁ νεότας μοι φίλον. Τὸ δὲ γῆρας ἄχθος αἰεὶ Βαρύτερον Αἴτνας* —. Quod metrum peſſundat. Melius Musgravius, *Ἁ νεότας μοι φίλον· ἄ=χθος τὸ δὲ γῆρας* —. Sed

nihil opus. Rhef. 377. *Ἀλλά νιν ἅδε γᾶ Καταφθίμενον Θρῃκὶ μόρῳ ΦΙΛΤΑΤΟΝ ΑΧΘΟΣ ΟΙΣΕΙ.*

v. 675. *Οὐ παύσομαι τὰς χάριτας Μούσαις συγκαταμιγνύς.*

Plutarch. II. p. 243. A. Dio Chryfoftom. 32, p. 393. C. Wyttenbach. Ep. Crit. p. 14. Stob. LXXXI. p. 343. Schol. in Hefiod. Theog. 65. p. 236.

v. 1248. *Γέμω κακῶν δὴ, κοὐκέτ᾽ ἔσθ᾽ ὅπῃ τεθῇ.* Longin. 40. ubi ed. Rob. MS. Par. *ὅποι.* *ὅπῃ* Plutarch. II. p. 1063. D. *ὅπου* p. 1048. F. Ovid. de Pont. IV. 16, 51.

IN ELECTRAM.

272 v. 9. *Θνήσκει γυναικὸς πρὸς Κλυταιμνήστρας δόλῳ.* Lege *γυναικὸς ἐκ.*

v. 123. *Κεῖσαι, σᾶς ἀλόχου σφαγείς.* Lege *σφαγαῖς.* Sed cf. Oreft. 498. Iph. Aul. 1318. (*Vid. ad Oreft.* 491.)

v. 134. *ἀδελφεὰν probat Porfonus.*

v. 181. *Δάκρυσι χέυω.* Lege *χορεύω.*

v. 233. *ἔχει.* 234. *τόπον.* 235. *ἦ που σπανίζει.* 236. *ἔχει μὲν, ἀσθενῆ δ᾽ ἅτε φ.* Dio Chryf. XIII. p. 220.

v. 249. *Οὐχ ὡς πατήρ μ᾽ ἤλπιζεν ἐκδώσειν ποτέ.* Lege cum 2 MSS. *οὐχ ᾧ.*

v. 268. *Τεκεῖν με βούλετ᾽.* Lege *μ᾽ ἐβούλετ᾽.*

v. 275. *Τί δῆθ᾽ Ὀρέστης.* Lege *τί δῆτ᾽.* ut Hec. 249. 313. 814. 991. 1005. Oreft. 275. Phoeniff. 762. 768. Med. 679. 683. 934. Hippol. 816. 1073. Alceft. 39. 541. 700. Androm. 84. 398. 646.

v. 315. *ἐμὲ μνήστευον.* Lege *ἔμ᾽ ἐμνήστευον.*

v. 236. *Οὐ πώποτ᾽ οὐ χοάς.* Lege *οὔπω χοάς ποτ᾽.*

v. 431. *Φίλοις τε δοῦναι —.* Plutarch. II. p. 33. C. ubi MS. fruftra obtulit *Δαπάναισι σῶσαι* pro *Δαπάναις ἰσῶσαι.*

v. 440. Recte ſe habet. cf. Oreſt. 891.

v. 461. *Περιδρόμῳ μὲν ἴτυος ἕδρᾳ.* Lege *μὲν ἐν.*

v. 607. *Τῷ συγγένωμαι;* Lege *Πῶς.*

v. 655. *Λέγ', ὦ γεραιὲ, τάδε.*
Lege *Λέγω, γεραιὲ, τάδε.* Confer Iph. Aul. 1426.

v. 741. *Λέγεται· τὰν δὲ πίστιν Σμικρὰν παρ'* 273
ἔμοιγ' ἔχει. Lege *τάδε δέ.*

v. 820. *Ἐκ τῶν καλῶν κομποῦσι τοῖσι Θεσσαλοῖς*
Εἶναι τόδ', ὅστις ταῦρον ἀρταμεῖ καλῶς.
Phoeniſſ. 163. Alexis Athenaei I. p. 21. D. Suidae v.
μ ἄνειν
ἀναλαβέσθαι. (*ſic Porſonus.*) Euſtathii ad Iliad. Σ. p. 1164, 32 = 1223, 35. Timocles VI. p. 237. E. Caſaubon. ad VI. 17. p. 260. F.

v. 854. *Φονέα τε πατρός.* Lege *Φονέα δὲ.*

v. 1069. *Τὸ μὲν γὰρ εἶδος αἶνον ἄξιον φέρει.* Lege *φέρειν.*

v. 1075. *οὐ γὰρ, ὡς ἔγωγ', ἴσασιν εὖ.* Lege *ἴσασί σ' εὖ.*

v. 1081. *Οὐδὲν γὰρ αὐτὴν δεῖ θύραισιν εὐπρεπὲς Φαίνειν πρόσωπον.* Lege *θυραίοις.* Confer Hippol. 413. (*Haec emendatio iuvenis erat Porſoni; a qua, etſi ipſa haud vera lectio ſit, vera tamen ſponte naſcitur, θύραιον.*)

v. 1215. *ἁ τάλαιν' ἑῶν πέπλων Ἔβαλεν, ἔδειξε μαστὸν ἐν φοναῖς.* Lege *ἄνω* (*pro ἑῶν, ut videtur.*)

v. 1222. *πρὸς γένυν ἐμάν.*
Lege *γενῇδ' ἐμᾷ.*

v. 1254. *Φοῖβός τε Φοῖβος.*
Lege *Φοῖβός σε.*

v. 1274. *Ἴσαι δέ σ' ἐκσώζουσι —.* Lege *ἐκσώσουσι.*

IN DANAEN.

v. 23. *Δίδωσιν Ἀργείαισιν εὖ φρουρεῖν κόραις:* quod corruptum extat apud Plutarch. II. p. 1044. F. 36. F. Vulgo *εὔφρουρον*. Sophocl. Oed. Col.
274 917. *Ἄγειν τὰ* (vulgo *ἄγοντα*) *φωτῶν ἀθλίων ἱκτήρια*. Eurip. Heraclid. 891. *χαῖρε καὶ μέμνησ' ὁμοῦ Ὃ πρῶτον εἶπας, ἡνίκ' ἠρχόμην λόγου, Ἐλευθερώσειν μ'.*

v. 30. *ὡς ἄπυρος χρυσὸς γεγώς*. Lege *ἵν' ἄπυρος*.

v. 44. *ὧν δέ γ' ἐστάλην — ἀφίξομαι τάχιστα σημανῶν*. Lege *ὧν δ' ἐγὼ 'στάλην*.

Apud Stobaeum Florileg. 10.

Κρείσσων γὰρ οὐδεὶς χρημάτων πέφυκ' ἀνήρ,
Πλὴν εἷς τις.

(*vulgo εἴ τις.*) Sophocl. Oed. T. 118. (*Θνήσκουσι γὰρ πλὴν εἷς τις.*)

IN FRAGMENTA.

Aegeo apud Stob. 34. *ΚΑΘΕΞΕΙΣ, ΕΣΤΑΙ.* (vulgo *καθέξῃς* et *ἔστι*.)

Aeolo ap. Stob. 35. *δίδωσ'.* (vulgo *δίδωσιν*.)

Andromed. ap. Stob. 105. *ΩΙΜΗ.* (vulgo *ὄν*.)

Antigones fr. II. 2. *Καὶ βωμὸς αὐτῆς ἐστὶν ἀνθρώπου φύσις*. Ubi fit, nefcit Musgravius. Eft apud Tzetz. ad Hefiod. p. 48. ubi recte *ἔστ' ἐν ἀνθρώπου φύσει*. Vide Hel. 1011.

Antiopa apud Schol. Venet. ad Homer. Il. *Λ*. 773. *Οἰνόης Ξύγχορτα ναίω πεδία ταῖς ἐλευθέραις.* Sic auge e Strabone VIII. p. 577. A. 375. f. — apud Stob. 68. Ultimus exftat Androm. 1287.

Archel. ap. Steph. Byz. v. *Αἰθίοψ*. Forfan *τεθριππεύοντος*.

8. *μὴ λέγῃς*. (vulgo *λέγε*.)

275 Apud Stob. 8. *ἀνορθώσειεν ἄν*. (*vulgo ὀρθώσειεν ἄν.*)

Hippol. priore. *Νῦν δ' εὐῤῥόοισι στόμασι τἀληθέστατα*
Κλέπτουσιν.

Ita Cl. Alex. Str. I. p. 340. Lego *εὐτρόχοισι* —. Vide Euripid. Bacch. 264. Plutarch. Pericl. p. 155. C.

Melanippa ap. Stob. Ecl. Phyſ. I. 7. *οὐδ' ἐκεῖνος ἂν σκοπῶν Πέμψει' ἑκάστῳ ζημίαν.* Vulgo *Πέμπειν*, ſine ſyntaxi.

Meleag. 22. *τῷ σκότῳ.* (*vulgo deeſt τῷ.*)

Peliad. 3. *τὰ θεῶν.* (*vulgo τὰ τῶν θεῶν.*)

Pirith. 5. *κεδνῇ μητρί.* (*vulgo μητρὶ κεδνῇ.*)

Eurip. in Phaëthont. apud Longin. *π. ὕ.* XV. *Τοσαῦτ' ἀκούσας ΕΙΤ' ἔμαρψεν ἡνίας.* Iſta vocula Eruditorum quosdam ita male habuit, ut Salmaſius et Toupius *χέρσ'*, Heathius et Musgravius *παῖς* corrigant, quod citat Valck. ad Hippol. 1188. Sed perperam. Inter participium et verbum *εἶτα* ſolenniter intercedit. Vide Daweſ. Miſc. Crit. p. 284. Exemplis, quae ille protulit, haec adde. Eurip. Suppl. 299. [Ariſtoph. Nub. 592. 385. 376.] 1095. Troad. 299. Ion. 851. Electr. 927. 1065. [Soph. Electr. 53. 554. Aeſchyl. Prom. 776. (cf. Liv. XXI. 50.)] Alceſt. 706. Ran. 370. Hipp. 710. Androm. 670. 757. 971. Soph. Ai. 468. 1111. 1113. Oed. C. 268. 281. Ariſtoph. Acharn. 24. 290. Veſp. 378. 421. 913.

Siſyph. 3. *Ἐληλυθότα χαίρω σέ γ', Ἀλκμήνης τόκος Βέλτιστε.*

Ap. Sext. Empiric. IX. 54. *Ψευδεῖ καλύψας τὴν ἀλήθειαν λόγῳ.* Corrige *τυφλώσας* ex Plutarcho II. p. 880. F.

Etymologus M. p. 294, 45. *Εἶα δὴ ξύλον, Ἔγειρέ μοι σεαυτό.* Ita lege pro *Ἄγειρε.* Locus depromptus ex Euripidis Syleo, ut diſcimus ex Euſtathio p. 107. ubi additur *φίλον* poſt *εἶα*, et legitur *ἔκτεινε.* 276
Confer Lucianum in Aſino T. II. p. 572. Sueton. Ner. 49.

Apud Stob. 4. *κεἴ σ' ἐλάνθανεν πάρος.* (*vulgo κἂν εἴ σ' ἐ. π.*)

Ibid. 12. Musgrav. fragm. 18.

Δύστηνος, ὅστις τὰ καλὰ καὶ ψευδῆ λέγων
Οὐ τοῖσδε χρῆται τοῖς καλοῖς καληθέσιν.

Vulgo *καὶ τὰ καλὰ* — et *ἀληθέσιν.*

Ibid. 23. Musgrav. 30. *δοκῇ.* (*vulgo δοκεῖ.*)

Musgr. 39. *Χρὴ γὰρ τύχας μὲν* — (*vulgo deest μέν.*)
42. *βωμῷ προσίζει.* (*vulgo βωμόν.*)
79. Legitur Alcest. 308.
83. Non est incertum, sed exstat Hec. 377.
87. Dele *ἐν.*

Ap. Athen. VI. p. 270. C. Musgrav. 164. *πεινῶσι* pro *πεινῶντι* Schol. ad Sophocl. Ant. 792. Antiphan. apud Athen. I. 22. p. 28. *πλησμοναῖς* Plut. II. 126. C.

176. *πυρίπνους.* Male V. D. Antigon. 950. *Θεοί τε πατρογενεῖς.*

223. Exstat Phoeniss. 917.

Falso cit. I. 2. *Τὸ μὴ θανεῖν δὲ δειλὸν, ἡδονὴ δ' ἔνι.* Sic recte Plutarchus de Virt. Mor. p. 447. E. Pessime Stobaeus Grotii p. 47. *δ' οὐ δεινὸν*, pessime Musgravius, *αἰσχύνη δ' ἔνι.*

Libanius Epist. CDLXXXVII. *ἀλλ' ἐπαινῶν Εὐριπίδην λέγοντα νοῦν ἔχοντος εἶναι φίλον πρίασθαι χρημάτων πολλῶν σαφῆ.*

Lege, *νοῦν ἔχοντος ἦν ἄρα*
Φίλον πρίασθαι χρημάτων πολλῶν σαφῆ.

Epist. CDLXXI. *τοῦτον οὔτε εὐτυχία πώποτε ἐπῆρεν, ἐν δυστυχίᾳ τε οὐκ ἔπτηξεν, Εὐριπίδου μεμνημένος.*

277 Locus Euripidis exstat apud Plutarch. Consol. p. 102. F.

Μηδ' εὐτύχημα μηδὲν ὧδ' ἔστω μέγα,
Ὅ σ' ἐξεπαίρῃ μεῖζον ἢ χρεὼν φρονεῖν·
Μηδ', ἥν τι συμβῇ δυσχερὲς, δουλοῦ πάλιν·
Ἀλλ' αὐτὸς αἰεὶ μίμνε, τὴν σαυτοῦ φύσιν
Σώζων βεβαίως, ὥστε χρυσὸς ἐν πυρί.

Quem Euripidi tribuit et Valckenaerius ad Phoeniss. 927.

Basilius M. Epist. CCCXXXI. (LXIII. p. 156. D. ed. Garner.) apud Wyttenbach. Ep. Crit. p. 35. *τὸν σοφον ἄνδρα, κἂν ἑκὰς ναιη χθονος, κἂν μήποτ' αὐτὸν ὄσσοις προαιδω, κρίνω φιλον.*

Duo senarios sic constitue:

Σοφὸν γαρ ἄνδρα, κἂν ἑκὰς ναίῃ χθονὸς,
Κἂν μήποτ' ὄσσοις εἰσίδω, κρίνω φιλον.

Euripidis etiam videtur versus apud Aristid. II. p. 334. (I. p. 536, 2.) *Φίλων γὰρ ἄρξεις, μὴ κρατῶν ὅσον θέλεις*, et alter III. p. 67. (II. p. 39, 18.) *Ζεὺς ἐν θεοῖσι μαντις ἀψευδέστατος.*

Apud Apostol. X. 6. *ἢ φρονεῖν ἐλάσσονα,*
Ἢ δύνασθαι δεῖ σε μείζον'. Vulgo *ἔλασσον* et *μεῖζον.*

Apud Etymol. M. v. *τρέφειν.* *Ἄφρων ἂν εἴην, εἰ 'τρεφον τα τῶν πέλας.* Male Valckenaer. *ἐκτρέφων.*

Versum, quem Euripidis esse suspicatur Valckenaerius ad Phoeniss. 552. Dionysii esse discimus ex Plutarcho T. II. p. 338. C.

Ad Alexandrae fragm. 23. Musgravius ait, „Citat Barnesius a scriptore Vitae Galeni, quam tamen vitam non invenio.“ *Porsonus notat:* Iste Vitae Galeni scriptor est ipse Renatus Charterius, qui unde petierit, nescio. Locum Euripidis huius fabulae fragmentum 11. sequitur in editionibus Stobaei 1549. 1559. (1581.) 1609. locus *Γαίου ὑπὲρ Λουκίλλης*, ubi haec verba occurrunt Serm. LXVII. (LXIX.) Simplicius in Epictet. XLV. p. 267. haec habet: *διὸ κα-* 278
λῶς εἴρηται, ὅτι ἡ χωρὶς λόγων τράπεζα φάτνης οὐδὲν διαφέρει. Vide nunc quam bellum hinc senarium effinxerit Barnesius p. 497. fr. 24.

IN INCERTI RHESUM.

v. 424. *Ἐγὼ δὲ μεῖζον, ἢ σὺ, τῆσδ' ἀπὼν χθονός.*

Lege *μεῖζον'.*

v. 443. *Ξὺν τοῖσδ' αὔπνοις οἶδα τλὰς πορπήμασιν.* Lege *τοῖα τλάς.*

v. 866. *Δέδοικά γ' αὐτόν· καί τί μου θράσσει φρένας.* *Porſonus*, *ut videtur*, *κἄτι.*

v. 886. *Τροίαν ΑΝάγει πάλιν εἰς πένθη.* Vulgo *ἄγει.* Fruſtra *κατάγει* legit Musgravius. Menander apud Plutarch. II. p. 128. A. *Αἰσχυνόμενος αἴσχιστα πενίαν ἂν φέροις.* vulgo omittitur *ἄν.* Apud Stob. 93. eſt *φέρεις. τὴν πενίαν* edidit Clericus p. 242.

Tragicus incertus apud Grotium Excerpt. p. 465.

Ἐν γῆς φίλοις μυχοῖσι κρυφθῆναι καλόν.

Unde petitus ſit hic verſus, ſe non meminiſſe fatetur Valckenaerius ad Euripid. Phoeniſſ. 1456; ſententiam autem corrumpere ait *φίλοις*, in *φίλης* commutandum. Recte. Verſus exſtat apud Diogenem Laertium IV. 25. ubi *φίλης* reſcribi iubet Caſaubonus, et ſimul Teletis locum, quem ex Stobaeo protulit Valckenaerius pp. 489. 90. comparat.

Ion apud Plutarch. de Conſol. ad Apollon. p. 113. B.

Ἐξῆλθον ἡμῶν καὶ τὰ ἡμῶν τροφὸς
Παίδων, βόθρους λιποῦσα πενθητηρίους.

Turneb. Var. Lect. *Ἐξῆλθον ἡμονῆται καὶ τοὺς ἡμῶν.* Legendum, utriusque lectionis ope, *Ἐξῆλθον, ἡ μόνη τε καὶ τλήμων τροφός.*

IN

ARISTOPHANIS FRAGMENTA.

Aeolosicone IV. *Ἀπαξάπανθ᾽ ὁπόσα κελεύεις, ὦ γύναι.* 279
Ita Toupius pro ὅσα. Forsan ὅσα σύ.

Amphiarao III. *éd. Brunck.*

Γύναι, τί τὸ ψοφῆσαν ἔστ᾽; ἡ᾽λεκτρυὼν
Τὴν κύλικα καταβέβληκεν. οἰμώξουσά γε.

Porsonus citat ἔσθ᾽; ἀλεκτρυών.

V. *Ἀφ᾽ οὗ κωμῳδικὸν μορμολυκεῖον ἔγνων.*
Ita citat Porsonus.

IX. Forsan *Ἀλλὰ χρὴ πάντας παραλοῦσθαι, κᾆτα τοὺς σπόγγους ἐᾶν.*

Anagyro XI. *ἐκ δὲ τῆς Ἐμῆς χλανίδος τρεῖς ἀπληγίδας ποιῶν.* Forsan τρισσάς.

XIII. *Καὶ μὴν χθές γ᾽ ἦν Πέρδιξ χωλός.*
γὰρ ἦν Brunckius.

Georgis III. *Ὅτου δοκεῖ σοι δεῖν μάλιστα τῇ πόλει*
Τον μολγὸν ἐμοῦ λέγοντος οὐκ ἀκήκοας;

Pessime. Lege *Ἐμοὶ μὲν ἐπὶ τὸν μολγόν· οὐκ ἀκήκοας;* eiecto εἶναι, quod leviter corruptum est ex ἰέναι. *Legitur in Schol. ad Eq.* 959. *Ἐμοὶ μὲν ἐπὶ τον μολγὸν εἶναι οὐκ ἀκήκοας.*

VIII. Marc. Antonin. IV. 23. Vide Hemsterhusium ad Plut. 772. p. 261.

Gerytade XXI. *Καὶ πῶς ἐγὼ Σθενέλου φάγοιμ᾽* 280
ἂν ῥήματα; Vide Incert. 41. et lege ῥῆμά τι ex Athenaeo IX. p. 367. B. Sed retine ἐμβαπτόμενος.

Daetaleufin XIII. *Πέμψω πλακοῦντας* [*ΕΣ*] *ἑσπέραν χαρισίους.*

XXI. *Οὐδ' ἔστιν αὕτη στλεγγὶς οὐδὲ λήκυθος.* *Porſonus citat Οὐδ' ἔστι γὰρ αὐτῇ.*

XXV. Confer Athenaeum I. p. 4. D.

XXXII. *Ἢν μὴ μεταλάβῃ τοὐπίπεμπτον, κλαέτω.* Senſus eſt: „Niſi quintam partem ſuffragiorum tulerit, mulctetur." Confer Demoſthenem c. Mid. p. 104, 3. ed. Taylor.

Praeter fragmenta a Brunckio collecta, Vide et Schol. ad Acharn. 271.

Danaiſin XII. *ἱδρύνθη pro ἱδρύθη citat Porſonus.*

Dramaſin. Adde, *Ἀνοιγέτω τις δώματ', αὐτὸς ἔρχεται.* Polluc. III. 74. Confer Hemſterhuſium ad Plut. 959. Legendum in Schol. ad Eurip. Phoeniſſ. 162. *ἐν Δράμασιν ἢ Νιάβῃ* pro *ἐν δράματι Νιόβης.*

Pace Secunda. Pollux X. 188.

Heroſin. — *κἀπὸ τῆς τοῦ Διτρεφοῦς τραπέζης.* Schol. ad Av. 799.

Theſmophor. Secundis. Adde, *ἀναβῆναι τὴν γυναῖκα βούλομαι* ex Grammatico apud I. Pierſon. ad Moerin p. 4.

Lemniis XII. *ΚΑΙ ΤΗΝ κρατίσταν δαίμον', ἧς νῦν θερμὸς ἔσθ' ὁ βωμός.*

XVII. Schol. ad Ran. 519.

Nubibus Prioribus. Adde, *Οὐ μετὸν αὐτῷ.* ex Suida in voce.

281 Pluto Priore. Adde *Ἀναπηρίαν* ex Suida in voce.

Polyido IV. *Τρέχω διὰ τῆς ἀγορᾶς ἀναρίστητος ὤν.* *Suidas Διὰ τῆς ἀγορᾶς τρέχω.*

Tageniſtis VII. *Citat Porſonus*, (*ut ſupr. p.* 117.)

Ὑποπεπώκαμεν (*γὰρ*) *ὦνδρες, καὶ καλῶς ἠρίσταμεν.*

Adde, *Ἐρείδετον, κἀγὼ κατόπιν σφῷν ἕψομαι*, ex Photii Lex. MS. apud Kuſter. ad Heſych. I. p. 1422.

Incert. LXI. *Πλὴν εἰ πρίαιτο βασκανίου τις δεόμενος*
Ἐπὶ κάμινον ἀνδρὸς χαλκέως. Polluc. VII. 108.

Lege, πλὴν εἴ τις πρίαιτο δεόμενος
Βασκάνιον ἐπὶ κάμινον ἀνδρὸς χαλκέως.
ex codice Falckenburgiano.

CXI. εὐθὺς Σικελίας. Lege εὐθύ.

CXXVIII. Ἄμ᾽ ἠλέηται, καὶ τέθνηκεν ἡ χάρις. Sed iſte Comicus non eſt Ariſtophanes, ſed Menander, ut apparet ex Auſonii Epigram. 131. *Ut miſereare, gratia actutum perit.*

CXXXVII. λυχνείῳ χρώμεθα. *Ita Brunckius pro Euſtathii* λυχνίῳ. λυχνείῳ Athenaeus XV. p. 700. C. ubi ex Equitibus laudari dicitur.

CXXXVIII. ἀοιδὸς ἐπικοκκάστρια. Theſmoph. 1068.

Adde, 1. Ἡδύς γε πίνειν οἶνος, Ἀφροδίτης γάλα. Athen. X. p. 444. D.

2. Τὸ δ᾽ αἷμα λέλαφας τοὐμὸν, ὦ ᾽ναξ δέσποτα. Id. XI. p. 485. A. Vid. etiam Athen. I. p. 21. F. Schol. ad Acharn. 519.

3. Apud Pollucem X. 27. fortaſſe legendum, καὶ πάλιν, ἐπιπακτοῦν τὰς θύρας.

4. Polluc. X. 32. Τὸ παραπέτασμα τὸ Κύπριον τὸ ποικίλον.

5. Athen. IV. p. 173. D. Ἀλλ᾽ ὦ Δελφῶν πλείστας 282
ἀκονῶν, Φοῖβε, μαχαίρας, καὶ προδιδάσκων τοὺς σοὺς προπόλους.

6. Dio Chryſoſtom. Orat. LII. p. 553.

Ὁ δ᾽ αὖ Σοφοκλέους τῷ μέλιτι κεχρισμένου
Ὥσπερ καδίσκου περιέλειχε τὸ στόμα.

7. Schol. ad Ran. 787. στρεψίμελος τὴν τέχνην Εὐριπίδης. (8.) Athen. II. p. 50. E. (9.) XIV. p. 652. F. (10.) Polluc. IV. 144. (11.) VII. 143. (12.) Plutarch. II. p. 853. C.

13. Apud Iul. Polluc. VIII. 17.

Οὐκ εἶ (non ἴῃ) λαβὼν θύραζε τὰ ψηφίσματα
Καὶ τὴν ἀνάγκην εἰς κόρακας ἐντευθενί;
ut recte corrigunt Viri docti pro ἐντεῦθεν.

14. Ibid. VI. 50. *Τὸν σαπέρδην ἀποτῖλαι χρὴ | Καὶ καταπλῦναι, καὶ κατεκπλῦναι, Καὶ διαπλῦναι.* Lege *ΚΑΙΤ' ΕΚΠΛΥΝΑΙ*, deleto *καί*.

15. Apud Etymol. p. 61. *Γίγνωσκε τὸν ἄλεισόν ΤΕ καὶ τὰ γράμματα.*

Alexis:

1. Apud Polluc. VII. 72.

Γυνὴ λινουργὸς περὶ τοίχους ἀφείλετο.

Nugatur Kuhnius. Lege *περιτυχοῦσ' ἀφείλετο.* Sic *ἐγώ τυ ἀμυνοῦμαι* in Laertio I. p. 100. lege pro *τοι*. I. 93. *πάρ τυ* legendum pro *τοι*.

2. Hiatum nunquam admittunt Attici poetae, nifi in certis quibusdam verbis, de quibus alibi agam. Editur quidem in Alexidis fragmento apud Stobaeum CX. p. 498. (467. Grot.)

Εἰ μὴ γὰρ ὢν ἄνθρωπος ἀνθρώπου τύχαις
Ὑπηρετήσω, οὐ φανήσομαι φρονῶν.

Sed litera addita legendum eft, *ΠΟΥ φανήσομαι φρονῶν*; quod non vidit Lindenbrogius ad Terent. Hecyr. IV. 3. 2. Interrogatio pro negatione etiam
283 reftituenda Euripidi Hec. 296. ex Gregorio p. 26. *Ποῦ* autem ita ufurpatur Oreft. 802.

——— *ΠΟΥ γὰρ ὢν δείξω φίλος,*
ΕΙ σε ΜΗ 'ν δεινοῖσιν ὄντα συμφοραῖς ἐπαρκέσω;

Iph. Aul. 407. *Δείξεις δὲ ΠΟΥ μοι πατρὸς ἐκ ταὐτοῦ γεγώς;*

Heraclid. 511. ——— *ΠΟΥ τάδ' ἐν χρηστοῖς πρέπει;*

Ion. 1630. ——— *καὶ πρὶν ΠΟΥ τόδ' οὐκ ἄπιστον ἦν;* ex certa Musgravii emendatione. Sophocles Oed. T. 355. *καὶ ποῦ* (male Brunckius, *καί που*) *τοῦτο φεύξεσθαι δοκεῖς;* Trach. 584. *Φίλτροις ἐάν που τήνδ' ὑπερβαλώμεθα*, ut edi debebat ex Euftathii auctoritate.

3. Apud Stobaeum (tit. CXIV. de laude fenectutis) emendandus ac fupplendus ex Athenaeo II. p. 36. E. quod non vidit Valckenaerius ad Herodot. IX. 31.

AMIPSIAS Moechis apud Suidam v. ἀνεῴγεισαν.
Ἡδὶ δ' (vulgo Ἡδ') ἀνέῳγε τὴν θύραν Η Θετταλή.

Amipſiae Comici nomen Polluci II. 50. ex MS. Falc. reſtitue.

ANAXIPPUS apud Aelian. XIII. 4. Ὄψει διαφέροντ' οὐδὲ ἓν ξιφίου κυνός. pro διαφέρων τοῦ ἐγξιφίου.

ANTIPHANES ap. Polluc. VII. 59.

Ταῖς δ' ἐν αὐταῖς στολαῖσι τετραγῳδημέναις.

MS. ἐν αὐτοῖς. Lege ἐνδύτοις. αὐτοῖς Ald.

APOLLODORUS ap. Stob. Gesn. 106. p. 490. Grot. 108. p. 453. Χαλεπὸν τύχης τὶ πρᾶγμα. χαλεπόν, ἀλλὰ δεῖ Αὐτὴν φέρειν κατὰ τρόπον ὥσπερ φορτίον. τὸ pro τὶ coniecit Gesnerus, edidit Grotius. Lege τύχη 'στὶ πρᾶγμα.

ARCHIPPUS ap. Schol. ad Ariſtoph. Av. 1647.

Ἔστιν δέ μοι καλῶς πρόφασις εὑρημένη.

vulgo εἰρημένη.

CHAEREMON: Stob. 79. p. 341. 284

Βεβαιοτάτην τὴν φιλίαν ἔχε πρὸς τοὺς γονεῖς.

Lege ἔχε τὴν φιλίαν.

CHIONIDES apud Polluc. X. 43.

Πολλοὺς ἐγὼ δ' ἀκούω κατὰ σὲ νεανίας.

Φρουροῦντας ἀτεχνῶς—. Sic imperite edidit Hemſterhuſius, cum MS. haberet, Πολλοὺς ἐγὼ δακοῦ κατὰ σὲ — unde faciendum erat, Πολλοὺς ἐγῷδα, κοὺ κατὰ σὲ νεανίας. (*Ita correxerat Porſonus annos aliquot, certe tres quatuorve, ante editam a Ruhnkenio Bentleii epiſtolam ad Tib. Hemſterhuſium, ubi magnus ille Criticus Chionidem ſimiliter emendat, et praeterea* φρουροῦντας ἀλύχνους. p. 94.)

CRATINUS ap. Polluc. VII. 69. ὅταν ὁ Βορρᾶς καταπνεύσῃ. Dele articulum, quem omittit Aldina.

2. ap. Polluc. IV. 184.

Οὐδ' ὑδατοπωτῶν, οὐδὲ κοιλοφθαλμιῶν.

Vulgo ὑδροτοποτῶν.

3. in Dionyſalexandro apud Polluc. VII. 28.

Νακότιλτος ὥσπερεὶ κωδάριον ἐφαινόμην.
Lege *Νακότιλτον ὥσπερ κωδάριον ἐφαινόμην.*

4. apud Schol. ad Ariſtoph. Lyſiſtr. 575.
Οὐκ, ἀλλὰ βόλιτα χλωρὰ κῳσπωτὴν πατεῖν.
Ita lege pro *Οὐ καλὰ βαλβιτα χλωρὰ καὶ οἰσπωτὴν πατεῖν.* Fallitur Koenius ad Gregor. p. 55.

5. *Χείροσιν* apud Schol. Ariſtoph. Av. 764.
Καὶ ΠΡΩΤΟΝ μὲν παρὰ ναυτοδικῶν ἀπάγω τρία κνώδαλ' ἀναιδῆ. Vulgo *πρῶτα.*

6. Apud Plutarch. Solon. p. 92. B. lege *τοῖς κύρβεσιν* ex Scholiaſte ad Ariſtophan. Nub. 447. quem ex Plutarcho emenda. *περὶ* pro *πρὸς* male ed. Kuſter.

285 7. Horis apud Suidam v. *πυρορραγής. Ἴσως πυρορραγὲς καὶ κακῶς ὠπτημένον.* Lege, *Ἴδ' ὡς πυρορραγὲς κακῶς τ' ὠπτημένον.*

DIPHILUS apud Suidam v. *πόρκος. Θᾶττον πλέκειν κέλευε τῶν πόρκων πυκνοτέρους.* Verſus laborat. Repone, *πύκνους.* Vid. Ariſtoph. Veſp. 199.

2. Apud Polluc. X. 18.
Ὥστ' οὐ στρατιώτην ἄν τις, ἀλλὰ καὶ κύκλον
Ἐκ τῆς ἀγορᾶς ὀρθὸν βαδίζειν ὑπολάβοι.
Male vulgo *Ὥς που στρατιώτην.*

EPICHARMUS ap. Schol. ad Sophocl. Ai. 733. Suid. v. *κυδάζεται.*
Ἄμυκε, μὴ κύδαζέ μου τὸν πρεσβύτερον ἀδελφεόν.
Vulgo *πρεσβύτην.* Similiter Aelianum V. H. IV. 26. emendavit Ian. Rutgerſius Var. Lect. I. 7. *πρεσβύτερον* recte habet Scholiaſtes.

2. Sphinge apud Stephanum Byzant. v. *Χιτώνη.*
Καὶ τὸ τῆς Χιτωνίης αὐλησάτω τίς μοι μέλος.
Verſus eſt integer trochaicus. Vulgo *αὐλήσατο.*

EUPOLIS *Πόλεσιν* apud Suidam v. *ἀνεῴγεισαν.*
Ἦν (vulgo *Ἦδ'*) *οὐκ ἀνέῳξα πώποτ' ἀνθρώποις ἐγώ.*

2. Ibid. v. *ἀνήρρησεν.*
Ὡς μόλις ἀνήρρησ', οὐδὲν ἐσμὲν οἱ σαπροί.
Vulgo *ἀνήρρησεν, οὐδένες μεν.*

3. Apud Etymol. M. p. 726.

Οὐδὲν καινὸν τρύπημ᾽ ἐν ταῖς οἰκίαις ἂν εὕρῃς.

Legendum, — *κενὸν τρύπημ᾽ ἂν ἐν* — *εὕροις.*

4. Ap. Herodian. p. 448. reſtitue *τὰ ῥήματα*, et lege *κατάξει.*

5. Comicus apud Etymol. M. p. 132, 50. eſt Eu- 286
polis Aexin apud Erotianum (*v. Σελαχιοισι p.* 46. *ed. HSt.*)

6. Verſus Eupolidis apud Harpocrationem, in quibus emendandis operam fere perdidit Valeſius p. 141. ita conſtitues:

Ὃν χρῆν ἔν τε ταῖς τριόδοις κἀν τοῖς ὀξυθυμίοις
Προστρόπαιον τῆς πόλεως καίεσθαι τετριγότα.

Metrum idem eſt quo utitur Ariſtophanes in parabaſi Nub. 518. quoque uſum eſſe Eupolidem conſtat ex loco apud Scholiaſten ad v. 540. et 552. qui ex collatis lectionibus ita reſtituendus eſt:

— *τοὺς ἱππέας*
Συνεποίησα τῷ φαλακρῷ τούτῳ κἀδωρησάμην.

ἀδωρησάμην utrobique habet Aldus: confer Schol. ad Eq. 1286. Hoc metri genus ſaepe viros doctos exercuit, ut in Ariſtophanis fragmentis apud Suid. vv. *ἀπλήγιος. παραλοῦμαι.* cuiusmodi verſus initium ex Eupolide habet Hephaeſtio p. 71. *Εἰωθὸς τὸ κομμάτιον τοῦτο.*

7. Eupolis *Χρυσῷ Γένει* apud Schol. Villoiſ. ad Il. *K.* 252.

(*Ὁ δ᾽*) *ὄγδοος* (*τίς;*) *ὁ τὸ τριβώνιον ἔχων.*

Lege *φορῶν.* Utrumque dicitur. *ἔχοντα τριβώνιον* Ariſtoph. Plut. 883. *ἔχων τριβώνιον* Lyſiſtr. 278. *ἔχοντα τριβώνια* Veſp. 33. *φορεῖν τριβώνιον* Veſp. 116. *φορεῖν τρίβωνας* Ariſtophont. Athenaei IV. p. 161. F. Sic *ἔχειν ῥάκος* Plut. 540. *ῥάκος φορεῖ* Antiphanes Athenaei III. p. 103. F. *τρίβωνα ἔχουσα* Menander D. Laertii VI. 93. *τριβώνιον ἔχων* idem

Stobaei XCIV. p. 517, 29. τρίβωνα ἔχοντι Phoenicides Stobaei VI.

8. Ap. Stob. Gesn. II. p. 32. Grot. IV. p. 31.

Ἢν δέ τις τῶν ἐνθάδ᾽ αὐτῶν μηδὲ ἓν χεῖρον φρονῶν
Ἐπιτίθηται τῇ ποιήσει, πάνυ δοκεῖ κακῶς φρονεῖν.

287 Vulgo ἐπιθῆται. Pessime Grotius ἐπιθείηται. Συνεπιθῆται Valckenaer. ad Herodot. III. 76. et παραρεῖ pro παραῤῥεῖ.

9. Ap. Etymol. M. p. 486. Polluc. VII. 63. *Βάπτειν τὰ κάλλη τὰ περίσεμνα τῇ θεῷ.* *Βάπτειν* omittit Pollux, *τὰ* Etymologus. Ita *τὸν θεὸν* pro *θεὸν* legendum est in incerti Comici senario apud Etymolog. M. p. 699. (*Senarius est* *Ὅπως ἀποφεύξῃ* (-ξει) *θεὸν περιδέξιον.*)

Hermippus apud Schol. ad Aristoph. Av. 1550.

Ἐγὼ δ᾽ ἕνεκα ψαλάθων τὴν διφροφόρον.

Lege, Ἐγὼ δ᾽ ἐνέκαψα, λανθάνων τὴν διφροφόρον. ἐνέκαψα feliciter detexit Valckenaerius ad Herodot. II. 93. Totum versum misere corrupit Brunckius ad Aristoph. Eccles. 732.

Menander:

Ἀῤῥηφόροις.

fr. 1, 7. *Confert Porsonus* Diphilum Athenaei IV. p. 168. C.

Γεωργῷ ἢ Γοργίᾳ ed. Cleric.

Ad titulum. Plutarch. de Curiosit. p. 519. A. de Garrul. p. 511. E. Toup. Epist. Crit. p. 43.

fr. 5. Apud Hermogenis Scholiasten T. II. p. 404, 36. ed. Ald.

fr. 7. *Βουβὼν ἐπήρθη τῷ γέροντι, θέρμα τε*
Ἐπέλαβεν αὐτόν.

Ruhnken. ad Tim. p. 139.

Δυσκόλῳ apud Schol. ad Aristoph. Lysistr. 2. Suid. *Πανικῷ δείματι.*

σιωπῇ, φασὶ, τούτῳ τῷ θεῷ
Οὐ δεῖ (vel *δεῖν* cum Suida) *προσιέναι.*

Vulgo φησὶ, quod male e Menandri verbis eiecit Toupius in Suid. III. p. 5. qui legit σιωπῇ τῷ θεῷ 288
τούτῳ, γύναι, Οὐ δ. π.

Ἑαυτὸν Τιμωρουμένῳ. fr. 1. Clem. Alex. Str. V. p. 739.

Ἐπικλήρῳ. fr. 4. Plutarch. II. p. 513. E.

Adde ex Incertis 167. p. 220.

Ἐφεσίῳ. fr. 2. Lege πολλοῦ σφόδρα.

fr. 5. Ἐγὼ μὲν οὖν κ. τ. λ.

οὖν omittunt Scaliger ad Propertium IV. 5, 42. Casaubonus ad Sueton. Aug. 69. Morellus in Comicorum Sententiis. Par. 1553. p. 49.

Ἱπποκόμῳ. fr. 3. Τὰ δ' ἐκ μέσου τριπόδια καὶ τραγήματα, ut monuit Pavo.

Καρίνῃ. Eustath. ad Il. Δ. p. 456, 10=347, 8.

Καρχηδονίῳ.

Adde Incert. 373. 374. e Stobaeo Grotii p. 331.

Κιθαριστῇ. fr. 5. D. Laert. VII. 5. 68.

Κόλακι. fr. 3. *Pro A et B, quibus literis dialogi personae distinguuntur, Porsonus reposuit ΒΙΑΣ et ΣΤΡΟΥΘΙΑΣ, e Plutarcho T. II. p. 57. A.*

Μισογύνῳ. fr. 2. Incert. 424. 425.

fr. 12. Incert. 282.

Μισουμένῳ.

Toup. in Suid. II. p. 445. Bergler. ad Alciphr. II. p. 270. ubi Suid. et D. Laert. citat. Vide Clem. Alex. Strom. II. p. 463.

Περινθίᾳ.

fr. 2. οὐκ οἶσθ' ὅτι — τὸν ποτ' ὄντ' ἀβέλτερον pro οὐκ οἶδ' ὅτι — τὸν τὸ πρόσθ' ἀβέλτερον.

fr. 3. Apud Schol. ad Hermogenem p. 391, 28. 289
Vide Athen. IX. p. 385. B.

Συναριστώσαις. fr. 7. Athenaeus VI. p. 248. A.

ἀστεῖον τὸ μὴ
Συνάγειν γυναῖκας, μηδὲ δειπνίζειν ὄχλον,
Ἀλλ' οἰκοσίτους τοὺς γάμους πεποιηκέναι.

Φανῷ.

Παρὰ δὲ Μενάνδρῳ ἔστι κοινότερον ἐν Φανίᾳ· φειδωλὸς ἦν καὶ μέτριος ἀγοραστής. Atheu. IV. p. 171. A. Locum indicavit Burmannus Praef. ad Phileleutheri Lipſienſis Emend. p. 33. *ἐν Φανίῳ* habent MSS.

In Incerta Fragmenta.

11. *Τὸ γὰρ διὰ τύχην γίγνεται, τὸ δ' αἱρέσει.* *τὸ μὲν γὰρ* ed. Canter. Dele igitur *γὰρ*, ut et in Diphili loco apud Stobaeum Grotii XCV. p. 383.

fr. 14. p. 202. Euripidi diſerte tribuit Plutarchus de aud. Poet. p. 23. ed. Grot.

fr. 71, 145. Plutarch. II. p. 801. C.

fr. 72. p. 218. *Αὐθαίρετος γὰρ συνέχεται λύπαις ἀεί.* Lege *Αὐθαιρέτοις*, ut Stobaeus.

fr. 73. p. 219. *Τὸ δ' ἱμάτιον οἱ σῆπες· ἡ δὲ θρὶψ ξύλον.* Lege, *ὁ δὲ θρὶψ τὸ ξύλον.* Plutarch. II. p. 49. B. *οἱ θρῖπες.* et Theophraſt. H. P. V. 5.

fr. 117. p. 232. *Τὰ μετὰ γυναικὸς κ. τ. λ.* Praepone *Πατρῷ' ἔχειν δεῖ τὸν καλῶς εὐδαίμονα* e Stobaeo LXVIII. p. 283. ubi mox *Τὰ δέ.* Lege *Τὰ μετὰ γυναικὸς δ' εἰσιόντ'.*

fr. 126. Miſog. 12.

fr. 143. p. 238. *Ἡδὺς πατὴρ φρόνησιν ἀντ' ὀργῆς ἔχειν.* Lege *ἡδύ γε* ex Philemonis Inc. 129.

290 fr. 151. v. 359. p. 242.

Plutarch. II. p. 1058. C. Philem. p. 322.

fr. 156. Plutarch. II. p. 128. A.

fr. 160. p. 244.

Phil. inc. 56. Plutarch. T. II. p. 117. C. Diphilus Stobaei Grot. p. 397, 7.

fr. 167, 423. Praepone *λαμπροὶ*, et dele *εἰσὶ* cum Valckenaerio ad Hipp. 956. ex Andr. 330.

fr. 168. Miſog. 2.

fr. 169, 443. 44. Plutarch. Sympoſ. IX. 5. p. 739. F.

fr. 172. p. 250. *ὅταν τὶς ὢν ἀνὴρ* pro *ὅταν οὕτως.*

fr. 175. p. 250. *Τὸν ἄνδρ᾽ ἀληθῶς εὐγενῆ κ. τ. λ.* *Τὸν ἄνδρ᾽ ἀληθῶς* emendavi. Vulgo erat *Τὸν ἀληθῶς ἄνδρα.* Grotius. Lege *Ἄνδρα τὸν ἀληθῶς εὐγενῆ.*

fr. 193. p. 256. *Ἐπὶ τοῦτ᾽ ἐγένοντο πάντες ἔνθα λήξομεν.* Lege *ΕΝΘΑΔ᾽ ΗΞΟΜΕΝ.*

fr. 198. Supra 179.

fr. 200. Ex Athenaeo VI. p. 270. D. Burman. praef. p. 33.

fr. 204. Proleg. in Aphthon. Aldi Rhet. T. II. p. 6, 2.

fr. 205. Ammian. Marc. XXI. 14. et ibi Lindenbrog.

fr. 207. Plutarch. de fraterno amore p. 479. et p. 93. C. quem locum male tentavit Petavius ad Themist. p. 540. (p. 515. ed. Harduin.)

fr. 210. Apud Theophilum p. 74. ed. Oxon. 1684.

fr. 211. Plutarch. de Fort. Rom. p. 318. D. Sympos. III. 6, 4. Philostrat. Vit. Soph. XXI. 4. p. 518. Toup. in Suid. II. p. 282.

fr. 212. Nemesius p. 179. 291

fr. 220. Antonius et Maximus cum Stobaeo Francof. XCIX. p. 329, 51.

fr. 224. Apollonii Schol. I. 721.

fr. 226. Eustath. in Homer. Od. *P.* p. MDCCCIX, 43.

fr. 229. Eust. in Hom. Od. *Σ.* p. MCCCXXXIII, 5. 651, 10.

fr. 231. Apud Cyrillum in Iulianum VII. p. 229. *Παμφίλη* Cyrill. probante Catakero. *ἐλευθέρᾳ* Cyrill.

fr. 240. p. 270. — *ἔργον ἔστι, Φανία,*

Μακρὰν συνήθειαν βραχεῖ λῦσαι χρόνῳ.

Πανία, et *ἐν βραχεῖ* Stobaeus XLI. p. 242, 4. Locum omisit Grotius. *ἐν βραχεῖ* quoque Melissa p. 454.

fr. 258. p. 276. v. 688.

Ἐνταῦθ᾽ ἔνεστιν ὀστέα καὶ κούφη κόνις.
Hoc loco abusus est Piersonus ad Moerin p. 284. Lege, *ἔνεστ᾽ ὀστᾶ τε.*

fr. 259. Ibid. Schol. ad Aeschyl. Pr. 378. Schol. Villoison. ad Il. *O.* 393.

fr. 264. Apud Hermog. de Invent. IV. p. 74. 6. a. f. ed. Ald.

fr. 273. Not. ad v. 728. Is. Vossius (ad Catull. p. 240.)

fr. 277. p. 282. *Αὐλὰς θεραπεύειν καὶ Σατράπας.* Confer Alciphron. II. 3. p. 228. et Bergl. Clem. Alex. Paed. II. 10. p. 236, 1.

Errores Clerici a Bentleio omissi.

Frat. *συνέπραττον* pro *συνεπράττομεν* III. 4. *ἔδεε* pro *ἔδει* 7. V. 2. *ὦ σοφώτατοι* pro *τοῖς σοφωτάτοις.*
292 v. Eurip. Androm. 552. Menand. Misumen. IV. (*quae loca Clericum tuentur*). XIII. recte legitur in Incert. XXII. vid. Toup. in Longin. p. 162. Pisc. VIII. *ἐγχειρίδιον καλὸν πάνυ.* Clip. I. *ὁ μόνον ὁρῶν.* II. 5. *οὗτοι.* Diph. I. 2. *τιμῶν.* Vid. Incert. I. 201. 3. Dysc. I. 10. *χρῆσθαί τε — Αὐτόν τ᾽ ἐπικουρεῖν πᾶσι, κεὐπόρους ποιεῖν.* Hetaer. II. Versus addendus ex Plutarch. II. p. 133. Epicl. VI. *Οἱ Θρᾷκες ὅρκι᾽ οὐκ ἐπιστανται.* Eunuch. II. 2. *τοὺς δ᾽ αναγκαίους.* Theoph. I. 2. *Μάντις τ᾽ ἄριστος.* II. 2. *ἢν ᾗ.* III. *Μέσως δὲ μεθύων.* Thrasyll. I. 1. *Κατὰ πόλλ᾽ ἄρ᾽ ἔστιν.* Imbr. I. 2. *Μεῖζον.* 5. non est proceleusm. Org. II. 9. *Κᾇθ᾽ ὡς.* Pall. II. trochaic. Strat. I. 4. *ἔμ᾽ ἐμυκτήρισαν.* Titth. *Εἴ τις.* Hypobol. VII. 7. *ἕτερα δ᾽.*

---

1. *Διπλοῦν ὁρῶσιν οἱ μαθόντες γράμματα.*
ut Menandri citat HSt. in Orat. de coniungendis cum

Marte Mufis Xenophontis verfioni praefixa p. 3. fed fine nomine Thef. T. I. p. 861. H. 1.

2. Menander apud Suidam v. ὑπάρχων. Οὐχὶ παρακληθέντας ὑμᾶς δεῖ γὰρ ἡμῖν εὐνοεῖν, Ἀλλ' ὑπάρχειν τοῦτο. Ita legendum et diftinguendum hoc fragmentum, quod I. Clericus, quantum memini, in Menandreis omifit, I. Toupius in Suid. III. p. 246. (qui pro Menandri hiftorici verbis, ut videtur, haec accipit) peffime corrupit. Verte, *Vos enim nobis oportet benefacere non folum rogatos, fed priusquam rogemini.* Particulae γὰρ fitus viros doctos abduxit. Vulgo ὑμᾶς· δεῖ γὰρ ὑμῖν εὐνοεῖν, ἀλλὰ —. Sefquitrochaicum efficiunt.

3. Apud Plutarch. II. p. 1102. B. Ἔθυον οὐ προσέχουσιν οὐδέν μοι θεοῖς: fine caufa Ἔθυον γὰρ Valckenaerius, qui Menandri nomen detexit Diatrib. XXV. p. 284.

4. Menander ap. Prifcian. XVIII. p. 1192. Γλυκέρα, τί κλάεις recte ed. Ald. p. 236. Mox Ἦ μὴν ποιήσειν σοι γραφὴν κακώσεως. Ed. Ald. εἰ μὴ ἔλθοις θήσειν. lege Ἦ μὴν ἐπιθήσειν. 293

5. Menander (ut videtur) apud Plutarch. T. II. p. 100.

Γυνὴ κρατεῖ πάντων, ἐπιτάττει, μάχεται.

Lege μάχετ' ἀεὶ, ex p. 471.

6. Clem. Alexandr. Paedagog. II. 179. Ὁ γὰρ ἄκρατος, κατὰ τὸν κωμικὸν, ὀλίγα ἀναγκάζει φρονεῖν. i. e. Menandrum in Stobaei Grot. p. 27. fi addis πολύς.

7. Alexander inter Rhetoras ab Aldo editos 1508. p. 578. in ed. Norman. p. 30. Λεπτολογία ἐστὶν, ὅταν ἑνὸς ἑκάστου τῶν συμβεβηκότων ἢ συμβαινόντων τὴν ἀκριβῆ καὶ ἐπιλεπτῶ ἐξεργασίαν ποιώμεθα, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ· ταυτὶ μὰ τὴν ἀθηνᾶν ἄνδρες εἰκόνες οὐκ ἔχω ὁμοίαν τῷ γεγονότι πράγματι· ζητῶν πρὸς ἐμαυτὸν τί ταχέως ἀπολαύει στρόβιλος, ἐν ᾧ συστρέφεται,

προσέρχεται, προέλαβεν, ἐξέῤῥιψεν, αἰὼν γίνεται, ἀλλ' ἐν πελάγει, συγκλυσμὸς ἀναπνοὴν ἔχειν. ζεῦ σῶτερ εἰπεῖν. ἀντέχου τῶν σχοινίων ἑτέραν περιμεῖναι, ἑτέραν τρικυμίαν, ναυαγίου δ' ἂν ἐπιλάβοι· ἐγὼ δ' ἅπαξ αψάμενος εἰμι ἐφίλησας ἐν βυθῷ.

Insigne hoc fragmentum Menandri cum infinitis aliis omisit Poetarum pessimus editor, Clericus. Recte vidit vir doctissimus L. Normannus, pro *εἰκόνες* legendum *εἰκονα*, pro *ἀπολαύει*, *ἀπολλύει*, pro *ἑτέραν τρ.*, *καὶ ἑ. τ.* et pro *ἐφίλησας*, *καὶ φιλήσας*. Sed errat, cum pro parte versus *ταυτὶ* accipit; cum pro *ἐν ᾧ* mavult *ἐν ᾧ δὲ*, et pro *ἀντέχου τῶν*, *ἀντέχεσθαι*. Totus locus ita legendus et distinguendus est. Verba sunt novi mariti celerem poenitentiam nuptias consequi docentis. *ὡς παρὰ Μενάνδρῳ ταυτί·*

294 *Μὰ τὴν Ἀθηνᾶν, ἄνδρες, εἰκόν' οὐκ ἔχω*
¹ Εὑρεῖν ὁμοίαν τῷ γεγονότι πράγματι,
Ζητῶν πρὸς ἐμαυτὸν, τί ταχέως ἀπολλύει·
Στρόβιλος· ² ἐν ὅσῳ συστρέφεται, προσέρχεται,
Προέλαβεν, ἐξέῤῥιψεν, αἰὼν γίγνεται.
Ἀλλ' ἐν πελάγει συγκλυσμός· ἀναπνοὴν ἔχει
ΖΕΥ ΣΩΤΕΡ, εἰπεῖν, ΑΝΤΕΧΟΥ ΤΩΝ ΣΧΟΙΝΙΩΝ·
Ἑτέραν περιμεῖναι χἀτέραν τρικυμίαν.
Ναυαγίου δ' ἂν ἐπιλάβοι'· ἐγὼ δ' ἅπαξ
Ἀψάμενός εἰμι καὶ φιλήσας ἐν βυθῷ.

1. *εὑρεῖν* addidi, quod multo melius per se quam *λέγειν* aut *εἰπεῖν*, et necessarium est propter sequens *ζητῶν*. Aeschyl. Prom. 474. *καὶ σεαυτὸν ΟΥΚ ΕΧΕΙΣ ΕΥΡΕΙΝ ὁποίοις φαρμάκοις ἰάσιμος*. 2. *ἐν ὅσῳ* multo fortius est quam *ἐν ᾧ*. Lynceus Centauro apud Athen. IV. p. 132. A. *ΕΝ ΟΣΩΙ δ' ἐσθίω, Ἕτερος ἐκεῖν'· ΕΝ ΟΣΩΙ δ' ἐκεῖνος, τοῦτ' ἐγὼ Ἠφάνισα· βούλομαι δέ γ', ὦ βέλτιστε σὺ, Καὶ τοῦτο κάπτειν· ἀλλ' ἀδύνατα βούλομαι.* Hunc locum ve-

risimiliter emendare conatus sum. Antea enim legebatur, *βούλομαι δ' ἐγω βέλτιστε συγκαμεῖν Καὶ τοῦτό γ'· ἀλλ' ἀ. β.* Adde Aristophan. Pac. 942. Eccles. 1144. Antiphan. apud Athen. I. p. 11. C. Sosipatr. ibid. IX. p. 378. B. Antiphanes ibid. IX. p. 409. *ΕΝ ΟΣΙΑΙ δ' ἀκροῶμαί σου, κέλευσον [μοι] τινα Φέρειν ἀπονίψασθαι. δότω τις δεῦρ' ὕδωρ Καὶ σμῆμα.* Vulgatur *σμῆγμα*, sed Atticum *σμῆμα* reposui ex Eustathio ad Odyss. *Α.* p. 33, 50.

8. Apud Auctorem Cosmographiae Christianae V. p. 197. *Στυππεῖον, ἐλέφαντα, μύρον, οἶνον, αὐλαίαν.* quae frustra emendat Wesselingius Probabil. 29. et frustra defendit Toupius Epist. Crit. p. 43. lege *Στυππεῖον, ἐλέφαντ', οἶνον, αὐλαίαν, μύρον.*

9. Apud Plutarch. de Sanit. tuend. p. 133. *Κύ-* 295
ψας ἐς αὐτὸν τῶν τραγημάτων ἔφλα. Ita pro *εἰς* (ut ex Plut. Cler. p. 70.) Bentleius p. 34. (29.) Sed legendum *καθ' αὐτὸν* ex eodem Sympos. VII. p. 706. B.

Neophron apud Stobaeum Grotii p. 107. *Πρὶν ἐξαμαρτεῖν.* vulgo *πρὶν ἢ 'ξαμαρτεῖν.* Mox legitur *Καὶ πρὸς τί ταῦτ' ὀδύρομαι ψυχὴν ἐμήν;* (*Vir magnus ad Eurip. Med. 734. corrigit ταῦτα δύρομαι.*)

Nicolaus Stobaei XIV. p. 148. Grot. p. 85.

μόλις ἡμεῖς τὸν βίον
Ἅπαντα κατατρίψαντες, οὐδὲ νῦν ἔτι
Ἀνεῳγμένην δυνάμεθα τὴν θύραν ἰδεῖν.

Vulgo πάντα κατατρίψαντες.

Philetaerus apud Suidam v. *ἀμπαλίνωρος.*

Οὐ πρὸς γυναικὸς ὁ χορός· οἴκαδ', ὦ κόρη,
Ἄπιθ' ἀμπαλίνορος.

Vulgo *ὁ κόρος*, quod male Toupius (in Suid. I. p. 21.) in *ὄχλος* mutare voluit.

Pherecrates: Polluc. III. 85. Valde suspicor legendum *ὑπώβολον*, quod et metrum postulat in Pherecrate Eustathii p. 1405, 22.

(fr 58 E 161 Kock)

— *οὐχ ὁρᾷς τὴν οἰκίαν*
Τὴν Πολυτίωνος κειμένην ὑπώβολον;

licet is aliter, ut videtur, cenſeat.

2. Polluc. X. 89. *Ἀλλ' ὅταν Φερεκράτης ἐν Κραπατάλοις* (ſic ubique ſcribe, et apud Athen. XIV. p. 646. C. ex Photio) *φῇ,*

Μάχαιραν ἆρ' ἐνέθηκας; Οὔ. Τί μ' εἴργασαι;
Ἀμάχαιρος κ. τ. λ.

Vulgo, *ἆρ' ἐνέθηκά σου.* Mirum eſt Iungermanno nihil ſuboluiſſe ad IX. 83. ubi locum Athenaei citat. In VII. 152. *Καρπατάλοις,* X. 45. *Κραπαττάλοις*
296 veteres editi habent. Recte ſcribitur apud Athen. IX. p. 366. D. Scholiaſt. ad Ariſtoph. Plut. 388. et ſepties apud Suidam.

3. Apud Schol. Ariſtoph. Eq. 759. Ipſa Pherecratis verba tranſcripſit Scholiaſtes Thucydidis VII. 41. ab ipſo Kuſtero laudatus.

4. In Crapatalis apud Suid. v. *ἀνεῴγεισαν.*

Οὐδεὶς γὰρ ἐδέχετ' οὐδ' ἀνέῳγέ (l. *ἀνεῴγει*) *μοι θύραν.*

Philemon:

Cleric. 1. p. 338. v. 4. *Ἀὴρ, ὃν ἄν τις ὀνομάσειε καὶ Δία.* Platoni tribuit Etymologus M. p. 389, 38.

Ibid. 25. p. 348. *Ὡς τὰ ἱερεῖα, ἵν', ὅταν ᾖ καιρὸς, τυθῇς.*

Lege, *ὥσπερ ἱερεῖον.* Syneſ. Epiſt. 124. p. 260. B. *ἀποσφαττομένους ἀνθρώπους, ὥσπερ ἱερεῖα.* Ariſtoph. Lyſiſtr. 84. *Ἅιπερ ἱερεῖόν τοί μ' ὑποψαλάσσετε.*

Ibid. 31. p. 350. *Τὸν μονιὸν ὄντα καὶ κακὴ τύχη τρέφει.*

Τὸν δὲ μόνον ὄντα recte Gesnerus ante Bentleium.

Ibid. 32. *Γαμεῖν ὃς ἐθέλει, εἰς μετάνοιαν ἔρχεται.* Bentl. *πρός.* p. 146. N°. 292. ſed *ὁ μέλλων* Gnom. *εἰς γάμον.* *θέλοι* in *μέλλοι* mutandum in Heſiod. Schol. Apollod. Rhod. IV. 57.

Ibid. 37. p. 350. Anaxandrid. Athenaei XIV. p. 642. B. Plutarch. T. II. p. 13. B.

Ibid. 96. *Σαυτὸν ἐπαινεῖς ὥσπερ Ἀστυδάμας ποτέ.* Athen. I. p. 33. F. Euſtath. ad Iliad. *Α.* p. 92. (121. Rom.) Iulian. Epiſt. 59.

Ibid. p. 324. Fabulae titulus *Πτωχὴ ἢ Ῥοδία* — et in p. 326. alia Fabula *Ῥοδίαι.* *Ad priorem locum Porſonus ita ſcribit:* Retrahe huc e p. 326. verſum, et lege in Polluce, *Φιλήμων ἐν Ῥοδίᾳ σαφέστερον.*

PHILIPPIDES apud Stobaeum tit. 112. Gataker. 297
Adv. Miſc. Poſt. XIII. p. 546. E.

Αὐτὸν δὲ μάχεσθαι οὐκ ἐστὶ ῥᾴδιον·
Ἕτερόν τι τοῦ λέγειν ἐστὶ τὸ πεπονθέναι.

Lege *μάχεσθαι δ᾽ οὐδὲν*, (vel *οὐκ ἔτ᾽* cum Gatakero.) — *τὸ λέγειν* — *τοῦ πεπονθέναι.* Miſere labitur Vauvillerius ad Sophocl. Electr. 21. p. 26. quaſi *ἐστὶ* pyrrhichius eſſe poſſet.

STRATTIS: Etymolog. M. p. 561. *Χρύσιππος.*
Ἀλλὰ δᾷδας ἡμμένας ἐμοὶ δότω τις ἔνδοθεν,
Καὶ χοροὺς πλεκτοὺς ἀκραιφνεῖς μυῤῥίνης.

Vulgo *μοι δότω.* Pro *Χρύσιππος* legendum videtur *Στράττις Χρυσίππῳ.* *Etymologum ſimiliter emendaverat Hemſterhuſius ad Ariſtoph. Plut. p. 469. Nihil mirum eſt tales viros in eandem coniecturam incidiſſe.*

PLATO Comicus: 1. ap. Polluc. X. 190.
δότω ΜΟΙ τὴν κιθάραν τὶς ἔνδοθεν
Καὶ τοὐπιπόρπαμα.

In talibus ſaepe pronomen exprimitur.

2. ap. Schol. ad Ariſtoph. Nub. 109.
Καὶ Γλαυκέτης ἡ ψῆττα.

Sic recte laudat Ruhnkenius ad Timaeum p. 131. vide Sophoclis Electr. 303. Philoct. 624. ut fruſtra

ὁ emendent Casaubonus ad Athen. IX. 9. p. 665, 57. et Kusterus ad locum.

3. Ibid. ad Nub. 248. Ὅπου σιδαρέοισι νομίσμασι χρῶνται. Miror Kusterum in eum incidisse errorem, ut crederet νομίσμασι proceleusmaticum esse, quo tamen in errore videas versari Toupium in Suid. I. p. 87. II. praef. Non adeo miror Iungermannum ad Polluc. IX. 78. Lege, inserto articulo,

Ὅπου σιδαρέοισι τοῖς νομίσμασι
Χρῶνται.

298 4. Priscianus XVIII. p. 1169, 31. Πλάτων ἢ Κάνθαρος συμμαχεῖαν οὕτως ἤρξαντο. ἐγὼ γὰρ ὑμῖν νῦν φράσω. Lege, Πλάτων ἢ Κάνθαρος Συμμαχίᾳ (vel Συμμαχίας) οὕτως ἤρξαντο· Ἐγὼ γὰρ ἡμῖν νῦν φράσω. Id est, Sic inchoavere vel fabulam vel scenam. Haec enim fabula utrique tribuitur a Suida, nisi quod levi mendo scribitur Συμμαχίαι in v. Κάνθαρος. Harpocration: Ὀρνιθευτής· ὁ ὀρνιθοθήρας. Δείναρχος κατὰ Προξένου. Πλάτων ἢ Κάνθαρος Συμμαχίᾳ. Athenaeus II. p. 68. C. θηλυκῶς δὲ Πλάτων ἢ Κάνθαρος· Ἣ 'ξ Ἀρκαδίας τοι δριμυτάτην ὀρίγανον. Sic lego pro ἢ ἐξ Ἀρκαδίας οὕτω δριμυτάτην ὀρίγανον. Ex hac fabula, ut opinor, VII. p. 312. D. Πλάτων δὲ ἢ Κάνθαρος ἐν τῇ Συμμαχίᾳ σὺν τῷ σ. βάτις τε καὶ σμύραινα πρόσεστιν. VII. 314. A. Πλάτων ἢ Κάνθαρος Συμμαχίᾳ. Νάρκη γὰρ ἑφθὴ βρῶμα χαρίεν γίγνεται. (ubi ἑφθὴ pro ἔφη est ex emendatione Bentleii ad Menandr. p. 69. sive 81.) Ac Platonis quidem a Polluce ter citatur Συμμαχία. Photius Lexico: Παραθήκην: Πλάτων Συμμαχίᾳ. sic legendum. Photii MS. συμμαχίαν, quod in fraudem induxit Albertum in Indice p. 362, 4. Notum est saepe confundi in MSS. παραθήκη et παρακαταθήκη, cuius insigne exemplum vide apud Herodotum VI. 86, 1. Sed et ibi παραθήκη altero esse rectius ostendunt ver-

ba παραθέσθαι et θέσθαι παρά σε. Idem Photius: Πεζὰς μόσχους: ἀντὶ τοῦ ἑταίρας· ἐλέγοντο γάρ τινες οὕτως. Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Πολιτείᾳ· τὰς χωρὶς ὀργάνων· Κάνθαρος Συμμαχίᾳ· αὐλητρίδα πεζήν· καὶ Εὔπολις Κόλαξι. Mox sequitur: Πεζῇ: τὸ τοῖς ποσὶν ἐλθεῖν λέγουσιν· καὶ πεζῇ φράσαι· τὸ ἄνευ μελῶν· παῦσαι μελῳδοῦσ᾽· (μὲν ᾠδοὺς MS. Aristoph. Av. 1382. Παῦσαι μελῳδῶν· ἀλλ᾽ ὅ τι λέγεις, εἰπέ μοι.) ἀλλὰ πεζῇ μοι φράσον, ὁ Κωμικός. τὰς ἑταίρας τὰς μὴ μουσικὰς, ἀλλ᾽ ἄνευ ὀργάνων καὶ ψιλὰς, πεζὰς καλοῦσιν: — Scholiastes Euripidis ad Alcest. 447. 299
Οὐρείαν χέλυν: τὴν λύραν. ἀπὸ γὰρ χελώνης ὀρεινῆς ἡ λύρα ἐστίν· εἰσὶ δὲ καὶ ἔνυδροι. διὸ ὀρείαν εἶπε, τουτέστι λύραν· καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἴαντι Λοκρῷ: Καὶ πεζὰ καὶ φορμικτά· καὶ πεζαὶ δέ τινες ἑταῖραι λέγονται, αἱ χωρὶς ὀργάνου εἰς τὰ συμπόσια φοιτῶσι: — Ubi ἑταῖραι pro ἕτεραι legendum vidit Heathius, πεζὰ et πεζαὶ pro πεξὰ et πεξαὶ legendum non vidit. Totum locum intactum dimisit Brunckius ad Sophoclis Fragmenta p. 4. a. Theopompus Athenaei XII. p. 532. Ὅς γε περιήγετο στρατευόμενος αὐλητρίδας καὶ ψαλτρίας καὶ πεζὰς ἑταίρας.

5. apud Eustath. ad Iliad. *Α*. p. 66.

—εἰ μὲν σὺ (vulgo σοι) τὴν θάλασσαν ἀποδώσεις ἑκὼν,
Εἰ δὲ μὴ, 'γὼ ταῦτα πάντα συντριαινῶν ἀπολέσω.

Vulgo ἀποδώσει, et omittitur 'γώ.

6. apud Plutarch. Themist. p. 128. E.

Χὠπόταν ἅμιλλ᾽ ᾖ τῶν νεῶν, θεάσεται.

Vulgo Χὠπότε ἅμιλλα.

7. Versus, quos Grotius ut incerti poetae in Stobaeo R. N. p. 117. Clericus ut Philemonis p. 338. ediderunt, sunt Platonis Comici, ut liquet ex Etymologo p. 289, 38.

Posidippus. Pollux VII. 111. *Καὶ Ποσείδιππος ἐν Γαλάτῃ* [*ὁ νέος κωμικὸς*] *εἰπὼν, Κόρακι κλύε τὰς θυρίδας.* Frustra coniicitur *κροῦε.* Lege *κλεῖε τὰς θύρας.*

Teleclides apud Suid. v. *τάδ' οὐ παρὰ Κενταύροισι.*

Τισι τῶν δυνατῶν τι κέλευ᾽· οὐ γὰρ παρὰ Κενταύροισι. Lege *Τί σύ;* Forsan addi debet, ad versum complendum, *ΤΑΔ᾽ ΕΣΤΙΝ.*

Theopompus:

1. Erravit M. A. Muretus Var. Lect. VII. 17. putans
300 Theopompum historicum, non comicum, a Plutarcho Lysandr. p. 440. D. citari. Muretum secutus Solanus *ἱστορικὸς* rescribi vult. Sed versus ita digerendi videntur:

Λακεδαιμόνιοι δὲ ταῖς καπηλίσιν
Εἴξασ᾽, ὅτι τοὺς Ἕλληνας ἥδιστον πότον
Ἐλευθερίας γεύσαντες ὄξος ἐνέχεαν.

(*Locus Plutarchi p.* 805. *HSt. hic est. Ἀλλὰ καὶ ὁ κωμικὸς Θεόπομπος ἔοικε ληρεῖν, ἀπεικάζων τους Λακεδαιμονίους ταῖς καπηλίσιν, ὅτι τοὺς Ἕλληνας ἥδιστον πότον τῆς ἐλευθερίας γεύσαντες, ὄξος ἐνέχεαν.*)

2. ap. Polluc. II. 10. Post *αὐτὸ* adde *ἐν Στρατιώτισιν* pro *ἐνστρατιώτησις.* Vide III. 74. et Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 335.

3. Theopompus *Στρατιώτῃ* (lege *Στρατιώτισι.* confer Athen. XI. p. 483. E. Polluc. IX. 64.) apud Priscian. XVIII. p. 1183. *Γυνὴ Θρασυμάχου ὑμῶν, γυνὴ, καλῶς ἐπιστατήσει.* Lege *Ἡ Θρασυμάχου γυνὴ καλῶς ὑμῶν ἐπιστατήσει.*

Comici Incerti.

1. Clemens Alex. Strom. VII. 842. p. 304. Ed. Flor. *Ἐὰν μῦς διορύξῃ βωμὸν ὄντα πήλινον, κἂν μηδὲν ἄλλο ἔχων διατραγῇ ληκύθιον, ἀλεκτρυὼν τρεφόμενος, ἐὰν ἀπὸ ἑσπέρας ᾄσῃ, τιθέμενοι τουτο σημεῖον τινός.*

Quatuor Comici cuiusdam ſenarii latent, ubi legendum ἣν μῦς διορύξῃ — λήκυθον. niſi forte ex Bionis dicto adſumendum θύλακον. (*Recentiori manu adſcripſerat Vir magnus* Et hoc verum.)

Idem Paedagog. II. 182. p. 36. μακαριστὸν ἡγοῦνται βίον τὴν ἀκοσμίαν, τὴν περὶ τὰ συμπόσια, ὧν ἔστι τὸ ζῇν οὐδὲν ἄλλ' ἢ κῶμος· κραιπάλη· βαλανεῖα· ἄκρατος· ἀμίδες· ἀργία· πότος. Comici anonymi verſus, ut monuit Ier. Marklandus Explicat. Vet. p. 301
247. Dele autem κῶμος.

In Comici verſibus apud Heſychium v. ῥαφανιδωθῆναι nihil viderunt praeter ſenſum Voſſius ad Catullum p. 43. Pierſonus ad Moerin p. 284. Legendum

—— τίς γὰρ ἂν
Ἀντὶ ῥαφανῖδος ὀξυθύμι' εἰσορῶν
Ἔλθοι πρὸς ἡμᾶς;

EMENDATIONES

IN

STOBAEUM.

302 *Has emendationes seorsim edere satius iudicavimus, quam ad auctores singulos referre, cum a Porsono in unam paginam coniectae fuerint, omnesque circa Grotii errores versentur.*

Serm. IX. p. 99. ed. 1559. Euripides:

Κέκτησο δ' ὀρθῶς ἄνευ ψόγου.

Euripidis locum ita edidit Grotius p. 55. *Κέκτησο δ' ὀρθῶς ὅσα κέκτησ' ἄνευ ψογου.* Debuit, *ἂν ἔχῃς.* ut ipse habet p. 381.

XIV. p. 148. in Nicolao:

Τίνος μαθητὴς γέγονας; αἵρεσιν τίνα
** χλοῖς;*

pro *χλοῖς* Grotius p. 85. ex MS. A. edidit *εἷλου.* pessime. Lege *ζηλοῖς.* Cicero pro Muraen. 29. *cuius inventorum aemuli.* Porphyr. de Abst. IV. 12. sive Ioseph. B. I. II. VIII. 7. *ἐζηλωκὼς προαίρεσιν* Diod. Sic. I. 24. quem confer etiam V. 76. Synes. Dion. p. 49. B. Tacit. Annal. VI. 22.

303 XV. p. 152. in Euphrone (sive Diphilo):

Ἔργον συναγαγεῖν σωρὸν ἐν πολλῷ χρόνῳ·
Ἐν ἡμέρᾳ δὲ μιᾷ διαφορῆσαι ῥᾴδιον.

διαφορεῖν edidit Grotius p. 89. dele *μιᾷ.*

XX. p. 172. Incertus:

Ἐκεῖνον ἠμύναντο καρτερόν.

Forsan *κατὰ τὸ καρτερόν.* Grotius *καρτερώτερον* p. 107.

XXX. p. 210. Alexidis locum pessime contaminavit Vir magnus (*Grotius*). Repone,

— ὅστις ἥδεται γὰρ ἐσθίων
Ὁσημέραι, δεῖ καὶ ποιεῖν τῶν σιτίων
Ἐπάξιόν τι, μηδὲ περινοστεῖν, σχολὴν
Ἄγοντα.

Vulgo *ἀεὶ* pro *δεῖ:* deest *τι.* Vulgo *μηδὲν, περινοστεῖν δὲ σχολὴν Ἄγοντα.*

XXXVI. p. 217. in Euripidis Antiopa (Grot. p. 143.)

Τὸ δ' ἐκλαλοῦν, οὐδ' ἡδονῆς μὲν ἅπτεται.

Lege *Τὸ δ' ἐκλαλοῦν τοὐδ'.*

XXXVIII. p. 222. Epicharmus:

*Τίς * ἐγκαλοίη γενέσθαι μὴ φθονούμενος φίλος;*

Locus Epicharmi a Gesnero, Grotio (p. 151.), Koenio ad Gregor. p. 48. frustra tentatus est. MS. A. *τίς δ' ἐγκαλοίη —* Lege

Τίς δέ ΚΑ ΛΩΙΗ γενέσθαι μὴ φθονούμενος, φίλος;

ΚΑ λειφθῆμεν restitue in Dorica Anonymi Dissertatione apud Galeum p. 715. ubi editum est *καλυφθῆμεν.* Imitationem Herodotei loci notavit Wesselingius III. 52. *ὀνΥμάξαιμι δέ κα* pro *καὶ* scripserat Lysis Iamblichi p. 65. *Τίς ἂν ἑλοίη* Kuhn. ad Aelian. II. 12. *Τίς ποτ' ἐγκαλοίη — φίλοις* C. Ritterhusius ad Porphyr. p. 39.

LVIII. p. 378. Simylus: 304

Οὔτε φύσις ἱκανὴ γίνεται τέχνης ἄτερ
Πρὸς οὐδὲν ἐπιτήδευμα παράπαν οὐδενὶ,
Οὔτε πᾶν τέχνη μὴ φύσιν κεκτημένη.

Grotius ita interpolavit, *οὔτ' αὖτε τέχνη.* Lege *Οὔτε πάλι τέχνη.*

LXXII. p. 437. Antiphanes. (Sed locus videtur esse Sophoclis, certe Tragici.) — *εἶτα δ' οὐ τότ' ἄδικον, Πολλαῖς ὑπερρύηκε, κ. τ. λ.*

Edidit Grotius *εἶτα δ' οὕτω ἄδικον* contra metrum et indolem ſermonis p. 317. Sed legendum *εἶτα τοῦτο τἄδικον*. Sed in notis citat, quaſi edidiſſet *οὕτω τὤδικον*, quod quidem altero paullo tolerabilius.

Ibid. p. 439. Antiphanes:

Τί φῄς; λαθεῖν ζητοῦντι πρὸς γυναῖκα
Ἐρεῖς τὸ πρᾶγμα; καὶ τί τοῦτο διαφέρει,
Ἢ πᾶσι τοῖς κήρυξιν ἐν ἀγορᾷ φράσαι;

σοῦ poſt *γυναῖκα* addit Grotius p. 321. Pro *διαφέρει* lege *διαφέρειν οἴει*, vel, ſi mavis, *δοκεῖς*. Si *σοῦ* addatur, debet addi et articulus. Peſſime rem geſſit Brunckius ad Ariſtoph. Nub. 199. Confer Eq. 860. Lyſiſtr. 247. 464. 763. 1149.

Euripidis locus apud Grotium p. 325. non eſt ex Iphigenia, ſed Ione 407.

LXXVII. p. 454. Dicaeogenes:

Αὐτὸς δὲ τραφεὶς τῶν φυτευσάντων ὕπο.

Tranſponit Grotius *τραφεὶς δὲ* p. 337. Lege *Αὐτὸς δὲ θρεφθείς*.

LXXXIV. p. 492. Aſtydamas:

Ἕνεκα τῶν ἐστιν εὑρεῖν ἄνδρ' ἕνα,
Καὶ τούτου οἱ ζητοῦντες, εἰσὶ μύριοι.

305 Legit Grotius p. 351. *Ἀλλ' οὐκ ἐν ἑκατόν ἐστιν — Κἂν — ὦσι.* Malim *Ἐν δ' ἑκατόν ἐστιν ἔργον — Κεἰ — εἰσὶ μύριοι.*

In loco Epicharmi, vel potius Menandri, Grotius male Salmaſium ſecutus eſt p. 353. Legendum eſt *Εἰ μὴ λέγειν δ' ἔχουσι τούτους* — quomodo in ſermone ſequenti exhibet editio Trincavelli. (*Vulgo τοῦτο.*)

LXXXVI. p. 498. Sophocles *Ἀλήτῃ.*

Σήμαιν' οὕτου τ' εἶ καὶ πόθεν.

Grotius dedit *σήμαιν' ὅτου τ' εἶ καὶ πόθεν* p. 361. Potius ex ed. Trincavelli veſtigiis (*ὁ πόθεν*) legas *χὠπόθεν*. In Eurip. Hel. *παιδί*.

EMENDATIONES

IN

DIVERSOS POETAS.

Apollonius Rhod. I. 942. *Καὶ τὸ μὲν ὑβρισταί τε καὶ* 306
ἄγριοι ναιετάουσι. Bentleius, ſatis magna mutatione,
legit, *ἀμφινέμονται.* Niſi fallor, recte verſus proce-
det hoc modo: *Καὶ τὸ μὲν ὑβρισταὶ καὶ ΑΓΡΕΙΟΙ
ναιετάουσι.* Phocylid. 191. *Ταύρους δ᾽ ὑψιτένοντας,
ἀτὰρ σκυλάκων ΠΑΝΑΓΡΕΙΟΥΣ.* Alexis in An-
thol. VI. p. 552. *Γηραλέον προτέρης παῦσον ΑΓΡΕΙ-
ΟΣΥΝΗΣ.* Sic legenda ſunt iſta loca. Quin et Scho-
liaſtes deperditus, cuius notam Suidas in ſuam farra-
ginem coniecit, apud Ariſtoph. Nub. 654. pro *ἀχρεῖος*
ΑΓΡΕΙΟΣ legit. Anonym. Epigram. ap. Suid. in v.
Τὸ σκύτος ΑΓΡΕΙΗΣ εἵνεκα τῆς πλατάνου. Ariſtoph.
Theſmoph. 167. *ΑΓΡΕΙΟΝ ὄντα καὶ δασύν.* Libra-
rii frequenter confundunt *ει* et *ι*, unde apud Apoll.
Rhod. II. 997. *Θεμισκύριαι* in *Θεμισκύρειαι* recte
mutat I. Taylor, Lect. Lyſiac. cap. IV, p. 687. At-
que hinc reſtituendus Euripides Herc. Fur. 1256.
Πρὸς νουθεσίας τὰς σάς, ubi articulum omittunt
omnes edd. ante Barneſianam. Lege *Πρὸς ΝΟΥΘΕ-
ΤΕΙΑΣ σάς.* Quare non erat, cur Cl. Heathius hunc
verſum inter eos, qui anapaeſtum in pari loco gerunt,
numeraret. Idem dici poteſt de duobus aliis ſenariis,
altero Euripidis Oreſt. 491. altero a Suida v. *ψεῦσον*
Sophocli tributo: quorum ille ita legendus eſt: *Πρὸς* 307

τόνδε σοφίας τίς ἂν ἀγὼν ἥκοι πέρι; hic non eſt Sophoclis, ſed Ariſtophanis, monente doctiſſimo Toupio in Suid. III. p. 329.

2. III. 1239. *Ὀργιοφάντης* MS. Vat. et Schol. Apoll. Rhod. III. 1239. Vulgatum *ἀργεοφάντης* impoſuit H. Stephano Theſ. T. II. p. 1517. G. Ind. p. 526. Th. Galeo ad Cornut. c. 16.

Aristo Antholog. VI. 17. *καὶ τὰν ἐτνοδόκον τορύναν*. Ita citant Suidas v. *τανάχαλκος*. *τορύνη*. Toupius in Suid. III. p. 186. Kuſterus ad Ariſtoph. Eq. 980. Sed cum Scholiaſtes Ariſtophanis (in editionibus Kuſterianam praecedentibus) *τορύνην* explicet *τὸ κινητήριον τῆς χύτρας*, et legat *ἐπιοδόνον*, manifeſto legendum eſt, *τὰν ἐτνοδόνον τορύναν*, idemque reponendum in epigrammate Leonidae apud Kuſter. Suid. ad v. *κνῆστις*. Reisk. p. 61.

Asclepiades in Epigram. apud Cl. Dorvill. ad Chariton. p. 158. *Ὧι πολὺν ὕπτιον ἵππον ἐγύμνασεν*. *Cui* saepe *ſupinam vulvam nudavit*. Ita legendum. Callimach. in Dian. 27. *ΠΟΛΛΑΣ δὲ μάτην ἐτανύσσατο ΧΕΙΡΑΣ*. Heliodor. VI. p. 269. *ΠΟΛΛΟΙΣ ΤΟΙΣ ΟΦΘΑΛΜΟΙΣ περισκοπεῖ*. Herodot. Euterp. II. *Ἐπιμελουμένῳ ΠΟΛΛΟΝ ἦν ΤΟΥΤΟ ΤΟ ΕΠΟΣ*. Apuleius Mileſ. VIII. p. 127. ed. Colv. *Furens aper — reſurgentem* multo dente *laniavit*. Confer Herodot. I. 97.

Babrius apud Suid. v. *Νέμεσις*.

Παρῆν δὲ Νέμεσις, ἡ τὰ γῆς ἐποπτεύει.

ἢ καὶ ἄλλως — ἡ τἄδικ' ἐποπτεύει. Sed varia lectio, quam nobis hic miniſtrat Suidas, ſtare nequit, quippe quae Trochaeum in quarto loco gerat. Reſcribendum *ἡ τὰ δίκαι' ἐποπτεύει*. Pollux III. 5. *Ὁ τὰ τῆς συγγενείας ΔΙΚΑΙΑ ΕΦΟΡΩΝ*.

308 2. Idem apud eundem v. *καρχαρόδους*. — *Καὶ κάρχαρόν τι μειδιάσας* —. Repone, *Κάρχαρόν τε μειδιάσας τι* —.

3. Scholiaſt. in Thucyd. IV. 92. *Ἐκ τῶν τοῦ Αἰσώπου μύθων. Ἄλλος ἄλλον ἀγρεῦσαι θέλων Τρέχει τις, ἄλλος δ' ἄλλον ἐκ κακοῦ σώζων.* Hi verſus, qui Babrium mire ſapiunt, ita ſcribendi et diſponendi ſunt: *θέλων ΜΕΝ ἄλλος ἄλλον ἀγρεῦσαι Τρέχει τις, ἄλλος Δ' ἄλλον ἐκ κακοῦ σώζων.*

Callimachus. Hymn. Apoll. 105. *ἐπ' οὔατα λάθριος εἶπεν.* Rectiſſime Daweſius p. 106. *ΕΣ ΟΥΑΤΑ.* Cf. Valckenaer. ad Schol. in Eurip. Phoeniſſ. p. 714. Callimach. Epigr. XXVI. 4. Platon. Menex. p. 403. C. ed. 1590. Themiſt. Orat. VI. p. 81. Heliodor. Aethiopic. II. p. 97. Eurip. Dan. 55. Corrige itidem Euripid. Erechth. apud Steph. Byz. v. *Αἰθίοψ ΕΣ ΧΘΟΝΑ.* Cf. Hel. 890. Taur. 685. 1075. Hel. 1606. *ΕΣ ΑΚΤΑΣ.* Herc. Fur. 1225. Sophocl. Trachin. 619. Philoct. 314. Sic lege Eurip. Suppl. 1069. *ΕΙΣ ΠΟΛΛΟΥΣ.* ut Aeſchyl. Perſ. 161. Eurip. Hippol. 986. 87. Suppl. 670. Sophocl. Electr. 608. Trachin. 493. Oed. Tyr. 93. Eurip. Hec. 303. Oreſt. 1567. Bacch. 718.

Fragm. 194. 182. 119. ita iunge:

Αἴγυπτος προπάροιθεν ἐπ' ἐννέα κάρφετο ποίας —
(Deſunt aliquot verſus)
*Τὴν * κείνου Φάλαρις πρᾶξιν ἀπεπλάσατο,*
Πρῶτος ἐπεὶ etc.

Ovid. A. A. I. 647. 8 — 653. etc.

Dicitur Aegyptos caruiſſe iuvantibus arva
Imbribus, atque annos ſicca fuiſſe novem —
Et Phalaris etc.

vide Triſt. III. 11. 39. 40. *ποία* pro aeſtate etiam dixit Rhianus apud Pauſan. IV. 17. Callimachi hunc locum reſpicit Seneca Quaeſt. Nat. IV. 2. (*Vid. Ruhnken. Epiſt. Crit.* II. *p.* 182.) 309

Fr. 136. *Ἔκλυε τῶν ΟΥ μηδὲν ἐμοὺς δι' ὀδόντων ὀλισθῇ. ΤΟΙ τῶν μ'.* Bentleius. *Οὐ μὴ* pro *Εἰ*

* Buſiridis ſc.

μὴ restitue ex MS. Aristophani Harpocrationis v. *ἐπί-πεμπτον*.

Fr. 152. *Ἠϊ᾽ ἀπ᾽ Ἀσσυρίων ἡμεδαπὴ στρατιή.* Antiphan. apud Athen. I. 12. p. 15. A. *Φαινίνδα παίζων* (f. *παίσων*) *ἦας ἐκ Φαινεστίου.*

Strabonis Callimachus IX. p. 669. A. (438.) *Τὰς Ἀφροδίτας, ἡ θεὸς γὰρ οὐ μία, Ἡ Καστνίη πάσας ὑπερβάλλει φρονεῖν.* Mirum hoc tot homines praetervidisse.

Stephanus v. *Ἀβαρνίς· Καλλίμαχος δὲ Ἀμαντίνην, ὡς Λεοντίνην, αὐτὴν ἔφη. Οἱ καὶ Ἀμαντίνην ᾤκισαν Ὠρικίην.*

Tzetzes ad Hesiod. Op. 497. *καὶ ὁ Καλλίμαχος· Μέσσαβα βοῦς ὑποδύς.*

Schol. Pindari Pyth. IV. 376. *ἔχουσι δὲ καὶ λινουργοῦσι τὴν καλάμην, ὥσπερ Αἰγύπτιοι. Καλλίμαχος· Κολχίδος ἐκ καλάμης.*

Choerilus apud Victor. ad Aristot. Rhet. III. p. 587. — *ὕδρις* — *ἀκείρατος* — *οὐδέ τοι ἔσται* — *πελάσαι.* Muret. XII. 14. *ἐλάσσαι* et Hemsterhus. ad Lucian. Somn. 15. T. I. p. 20. sed non Scaliger ad Manil. II. 52. Misc. Obs. T. I. p. 434.

Crinagoras. Epigr. apud Iensium p. 330.

Θάρσει καὶ τέταρσι [*ΤΕΤΟΡΕΣΣΙ*] *διαπλασθέντα προσώποις*
Μύθων καὶ τούτων [*ΜΥΘΟΝ ΚΑΙ ΤΟΥΤΟΝ*] *γράψα* [*ΓΡΑΨΑΙ*] *ἐνὶ πλέοσιν·*
Οὔτε σε γὰρ λείψουσι, Φιλωνίδι [*ΦΙΛΩΝΙΔΗ,*] *οὔτε Βάθυλλον,*
Τὸν μὲν ἀοιδάων, τὸν δὲ χορὸν [*ΧΟΡΩΝ*] *χάριτες.*

310 Dioscorides in Epigram. apud Iensium p. 333.
Τοῦ μὲν ἀναπτύξας [l. *ΑΝΑΠΤΥΞΑΙ*] *χρόνος οὔνομα.*

Gregorius Nazianzenus Carm. Iamb. XVIII. p. 209.

Στολὴν γυναικῶν Ἀρχελάου τοῦ σοφοῦ,
Οὐκ οἶδ' ὅπως τε καὶ δι' ἣν τὴν αἰτίαν,
Δωρουμένου· Πλάτων μὲν οὐ προσήκατο.

Legendum, ut soloecismum vites, *δι' ἥντιν' αἰτίαν.* quod non vidit Aegid. Menag. ad Diog. Laert. II. 78. Similiter *εἴ τις* pro *εἰ τοῖς* reponendum Pausaniae IX. 34. p. 779, 8.

Homer. Hymn. in Cer. 99.
Παρθενίῳ φρέατι, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται.

Lege *Φρείατι παρθενίῳ.* Vide Eratosthenem apud Eutocium in Archimed. p. 22. (Valck. Diatr. p. 218.) Homer. Il. Φ. 197. Parthenii Alexandrum Aetolum p. 373, 4. *φρεῖαρ μὴ* in *φρέαρ ἡμᾶς* mutandum ap. Athenaei Lysippum p. 124. vide p. 124. D. 125. A. 123. F.

Inscriptio apud Spon. Miscell. Erudit. Antiquit. X. 134. p. 376.

ΚΥΡΙΛΛΟϹ ΤΟΔΕ ϹΗΜΑ ΦΙΛω ΠΟΙΗϹΑΤΟ ΠΑΙΔΙ
ΚΛΕΙΟΦΟΡω ΤΡΙΕΤΕΙΟΝ ΑΦΕΙΛΕΤΟ ΜΟΙΡΑ ΚΡΑΤΕΡΗ
ΠΡΙΝ ΓΛΥΚΕΡΟΥ ΒΙΟΤΟΙΟ ΕϹ ΗΛΙΚΙΗϹ ΠΕΛΟϹ ΕΛΘΕΙΝ
ΑΛΛ ΕΙ ΓΕΝ ΦΘΙΜΕΝΟΙϹ ΤΙϹ ΑΙϹΘΗϹΙϹ ΤΕΚΝΟΝ ΕϹΤΙΝ
ΚΟΥΦΟΝ ΕΧΟΙϹ ΓΑΙΗϹ ΒΑΡΟϹ ΕΥϹΕΒΙΗϹ ΕΝΙ ΧωΡω.

Quae hunc in modum corrigit et explicat Porsonus:

Κύριλλος τόδε σῆμα φίλῳ ποιήσατο παιδὶ
Κλειοφόρῳ τριετεῖ· ὃν ἀφείλετο μοῖρα κραταιὴ,
Πρὶν γλυκεροῦ βιότοιο ἐς ἡλικίης τέλος ἐλθεῖν.
Ἀλλ' εἴγ' ἐν φθιμένοισί τις αἴσθησις, τέκνον, ἐστὶ,
Κοῦφον ἔχοις γαίης βάρος εὐσεβίης ἐνὶ χώρῳ.

Meleager. Epigr. 58, 14. T. I. p. 18. apud 311
Brunckium, apud Ruhnken. ad Timaeum p. 179.

Ὧν ἔδρασας, ὀπτῷ καιομένη μέλιτι. Dele literas male repetitas, et lege, *Ὧν ἔδρας.*

123, 7. 35. lege *ἐπεὶ πρέπει* pro *ἐπιπρέπει.*

MIMNERMUS Strabonis I. p. 80. *Οὐδ᾽ ὁκόταν μετὰ κῶας ἀνήγαγεν αὐτὸς Ἰήσων.* Lege *Οὐδέ κοτ᾽ ἄν.* quod non vidit Brunckius Analect. I. p. 63.

NONNUS II. p. 43. *Ὑδρηλὴν* (m. *Ὑδρηλὴ*) *προτέρην μετεκίαθεν ἔμφυτον ὕλην.* Pro *ἔμφυλον.* Mox

Εἰς κλίσιν εἰ σκοπίαζε δυσήνεμον Ἀρκάδος ἄρκτου.

Lege *Εἰ κλίσιν ἐσκοπίαζε.*

ORACULUM apud Herodot. I. 55. *Καὶ τότε, Λυδὲ ποδαβρέ.* Lege *Δὴ τότε* ex formula. Vide Ariftoph. Eq. 199. Av. 986. Lucian. de Morte Peregr. T. III. p. 351, 352, Iov. Trag. II. p. 678. *καὶ* tamen Chryfoft. Orat. XIII. p. 220. D.

Apud Plutarch. de Pyth. Orac. p. 404. A.

Ἅπαντα ἀναγκαῖα συγχωρεῖ θεός.

Lege *τἀναγκαῖα.*

PAULUS SILENTIARIUS apud Ienfium p. 335.

Ἀττικὸς εἰς ξυνήν με παναγρέος ἐλπίδα μοίρης
Θυμῷ θαρσαλέῳ ζῶν ἐλαχηνε τάφον,
Παίζων ἐξ ἀρετῆς θανάτου φόβον· ἀλλ᾽ ἐπὶ δηρὸν
Ἠέλιος σοφίης μίμνοι ὑπ᾽ ἠελίῳ.

„Atticus vivus me hunc tumulum forti animo effodit, in communem rapacis fati expectationem; prae virtute mortis timorem irridens: fed diu, precor, in Superis maneat ille fapientiae Sol."

312 Ita legendus et vertendus ifte locus. Vid. Eurip. Alceft. 148. 397. Epigr. ap. Toup. Epift. Crit. p. 48. Anthol. III. 33.

PHILODEMUS in Antholog. VII. p. 607.

Καὶ σὺ μένεις ἁπλῶς (*ΑΠΛΟΥΣ* Toup. in Suid. III. p. 150.) *οὐδὲν* (l. *ΚΟΥΔΕΝ*) *ἐρῶντος ἔχεις.*

PINDARUS.

Olymp. I. 183. Phot. p. 549, 32.

VIII. 73. Suid. v. *Λοξίας.*

Pythias I. Olymp. XLVIII. 3.

I. 164. κρέσσον γὰρ οἰκτιρμοῦ Stobaeus p. 403. ed. Francof. Herodot. III. 52.

II. 91. Schol. ad Soph. Electr. 698. Suid. v. ἰσχύων, ubi ἀετόν.

III. 96—105. Athenagoras Legat. XXXV. p. 116.

III. 191—93. citat Photius MS. v. σμικρός.

V. 74. ἔμπαν Schol. bis. ut Nem. VI. 8.

Nem. I. 82. Pausan. X. 22. p. 852.

III. 3. apud Athen. p. 574. A. Olymp. 9. 50.

III. Ἀριστοκλεῖ Etymol. Mag. p. 818, 34. qui v. 71. forsan ψεφεννὸς legebat.

IV. 51. Stob. s. 44. ed. pr.

VI. 3. γαστρὸς Themist. et Stob.

Isthm. IV. 46. φῦλ' ἀοιδᾶν Valckenaer. praef. ad Ammon. p. XXVII.

VIII. 95. Anonymus apud Suid. v. λύει.

Pindarus fortasse Plutarcho II. p. 504. D.

Poeta Plutarchi II. p. 515. D. Ὅσσον ὕδωρ κατ' Ἀλιζόν, ὅσα δρυὸς ἀμφιπέτηλα. vulgo Ἀλιζόνος, ἢ δ.

Poeta (ut videtur) apud M. Antonin. VII. 43. 313
Μὴ συνεπιθρηνεῖν, μὴ σφύζειν. Legendum forsan, μηδὲ συσφύζειν χρεών.

SIMONIDES apud Iensium p. 336.

Οἰκτείρω σε, τάλαν Καλλία, οἷ' (sc. *οἷα*) *ἔπαθες*. al. *οἱ*. male Iensius *οἷς*.

THEOGNIS: Brunck. Gnomic. Poet. v. 155. Ex Solone, ut docet Clemens Alex. Strom. VI. p. 261. ed. Flor.

v. 211. *Οὐδείς τοι φεύγοντι φίλος καὶ πιστὸς ἑταῖρος.* *Οὐ ἔστι* Clemens Alex. Strom. VI. p. 260.

v. 424. *Εἰ δ' Ἀσκληπιάδαις τοῦτο δέδωκε θεός.* Ita citat Toupius in Suid. III. praef. p. X. sed ob syntaxin legendum *ταὐτό γ' ἔδωκε θεὸς* ex Plutarcho Platonic. Quaest. p. 1000. C. *ἔδωκε* quoque editio Aldina; sed *γ'* omittit; quod et facit Valckenaerius ad

Euripid. Hippolyt. 921. Veram lectionem habet Dio Chryſoſt. Or. I. p. 2. Athenaeus VI. p. 256. C.

v. 502. *κακὸν* et *ἀγαθὸν* Clemens Alex. Strom. VI. p. 261. ed. Flor. Galenus, *ὅτι τὰ τῆς ψυχῆς ἤθη κ. τ. λ.* fol. 168. l. 41. T. I. ed. Ald.

v. 515. *Οὔ σε μάτην, ὦ Πλοῦτε, βροτοὶ τιμῶσι μάλιστα. θεῶν* (*pro βροτοὶ*) Stob. LXXXIX. p. 501, 27.

v. 517. *Καὶ γάρ τοι πλοῦτον μὲν ἔχειν, ἀγαθοῖσιν ἔοικεν·*
Ἡ πενίη δὲ κακῷ σύμφορος ἀνδρὶ φέρειν.

Καὶ γὰρ Ζεὺς Stob. ed. 1549. *ἔδωκεν* et mox *σοφῷ σύμφορον* edd. 1536. 1549.

v. 522. *Αἰολίδου Σισύφου. Σισύφου Αἰολίδεω* Stobaeus recte. Lege igitur 531. *πάλιν ἤλυθε Σίσυφος ἥρως*, ut correxit Iortinus Diſſert. VI. p. 229. *Vulgo Σίσυφος πάλιν ἤλυθεν ἥρως.*

314 v. 749. *Ἀλλὰ τὰ μὲν μῶσθαι, τὰ δὲ δεικνύναι, ἄλλα δὲ ποιεῖν.* Vulgo *δεικνῦν*, ut citat Toupius in Suid. 2. p. 194. Recte Ald. (*Hoc ante editos Brunckii Gnomicos Poetas ſcripſerat.*)

TRYPHIODORUS de Troiae Excid. 258. Ita lege et diſtingue:

Ἄνδρα μὲν Ἀργείοισιν ὁμόπλοον εἴ μ' ἐλεήσεις,
Τρώων δὲ ῥυτῆρα καὶ ἄστεος, εἴ με σαώσεις,
Δαρδανίδη σκηπτοῦχε, καὶ ὕστατον ἐχθρὸν Ἀχαιῶν,
Οἷά με λωβήσαντο, θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες,
Οὐδὲν ἀλιτραίνοντα κακοὶ καὶ ἀπηνέες αἰεὶ,
ΩΣ ΜΕΝ Ἀχιλλῆος γέρας ἥρπασαν Αἰακίδαο,
ΩΣ ΔΕ Φιλοκτήτην ἔλιπον πεπεδημένον ὕδρῳ,
Ἔκτειναν δὲ καὶ αὐτὸν ΑΑΣΣΑΜΕΝΟΙ Παλαμήδην.

v. 627. *Σχέτλιος· ἦ μὲν ἔμελλε καὶ αὐτόποτμος ὁμοίως Ἔσσεσθαι.*

Corrige *ΚΑΙ ΑΥΤΟΣ ΑΠΟΤΜΟΣ ὁμοίως Ἔσσεσθαι.*

v. 636. *Χειρὸς ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ ὀλοὸν ΜΕΝΟΣ ἀθρήσασα.*

Ita legendum. Cf. Eurip. Androm. 1246.

Sententiae Singulares, Brunckii Gnomic. Poet. v. 85. *Γῆρας διδάσκει πάντα, καὶ χρόνου τριβή.* Sophoclis Tyrone.

v. 97. *Βεβαιοτάτην φιλίαν ἔχε πρὸς τοὺς γονεῖς.* Chaeremon Stobaei LXXIX. p. 341. Grot. ubi *τὴν φιλίαν ἔχε.* Lege *ἔχε τὴν φιλίαν.*

v. 308. *Ὁ πολὺς ἄκρατος μίκρ' ἀναγκάζει φρονεῖν.* *ὀλίγ'* Menander Stobaei XVIII. p. 97. Grot. vide Brunck. ad Incert. 207. (*Vid. ſupra p.* 293.)

Omiſſa in locis ſuis.

Aeſchyl. Sept. Contra Theb. 1036. *Ἐγώ σφε θάψω,* 315 *κἂν ἀ κίνδυνον βαλῶ.* Vide infra 1056. Sophocl. Aiac. 452. Ariſtoph. Ran. 1079. Ariſtophont. Athenaei XIII. p. 563. B. Cic. Tuſc. IV. 32.

Sophocl. Philoct. 181. *Ἥκων, οὐδενὸς ὕστερος.* Ita pro *οἴκων* habet Suidas v. *λασίοις.* Toupius in Suid. II. p. 127. legit *οὐκ ὤν.* Sed Suidae lectio veriſſima eſt: confer Sophocl. Ai. 644. Eur. Heraclid. 214. (*Ita poſt haec ſcripta edidit Brunckius.*)

Eur. Helen. 538, *φησὶ δ' ἐν φάει*
Πόσιν τὸν ἁμὸν ζῶντα φέγγος εἰσορᾷν.

Dura locutio *ζῶντα ἐν φάει.* Legendum forſan, *ΕΝ ΦΑΕΙ Πόσιν τὸν ἁμὸν ΟΝΤΑ.* Hecub. 706. *Ἀμφί σ', ὦ τέκνον, οὐκέτ' ΟΝΤΑ Διὸς ΕΝ ΦΑΕΙ.* 1214. (1204.) *ἡμεῖς οὐκέτ' ΗΜΕΝ ΕΝ ΦΑΕΙ.* Cetera collegit Cl. L. C. Valckenaerius ad Phoeniſſ. 1349. praeter Sophocl. Philoct. 1242.

Helen. 941. Non erat cur dubitaret Musgravius Canteri emendationem recipere, *Πάλιν μ' ἀνάξεις εἰς τὸ σῶφρον αὖθις ΑΥ.* (*pro αὖθις ἄν.*) Ariſtoph. Nub. 971. *Εἶτ' ΑΥ ΠΑΛΙΝ ΑΥΘΙΣ ἀνισταμένους ξυμψῆσαι.* [Sic recte quoque emendavit in Ariſtoph. Theſm. 105. Ioſ. Scaliger, *Σῖγα· μελῳδεῖν ΑΥ παρασκευάζεται.* Av. 227. *Οὔποψ ΜΕΛΩΔΕΙΝ ΑΥ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΖΕΤΑΙ.*] Quod citat Suidas v. *συμψῆσαι.*

Sophocl. Oed. Col. 1414. *Πῶς γὰρ ΑΥΘΙΣ ΑΥ ΠΑΛΙΝ Στράτευμ' ἄγοιμι ταῦτ' ΑΝ*— (ita lege pro vulgato *ταὐτὸν*, nisi in versu priore mavis, *αὖθις ἂν πάλιν*.) Philoct. 975.

Tragicus apud Plutarch. II. p. 998. *Ὠνητέραν δὲ τήνδ' ἐγὼ δίδωμί σοι Πληγήν.* Forsan, *Ὦ νέρτερ' Ἅιδη* —. Euripid. Hel. 935.

316 MENANDER apud Eustath. ad Il. *Α*. p. 66.

Εἰ ΣΥ μὲν δή τινα πόρον ἔχεις, εἰ δὲ μὴ, νενόηκ' ἐγώ.

PHILEMON. Clemens Alex. Paed. II. p. 235. *Πρὸς δὲ, καὶ ἡ πορφύρα, καὶ τὰ ἀργυρώματα, ὥς φησιν ὁ κωμικὸς, εἰς τοὺς τραγῳδοὺς χρήσιμα, καὶ οὐκ εἰς τὸν βίον.* Comicus est Philemon, cuius versus ita restitues ex Stobaeo Grot. p. 217.

Τὰ δ' ἀργυρώματ' ἐστὶν, ἥ τε πορφύρα,
Εἰς τοὺς τραγῳδοὺς εὔθετ', οὐκ εἰς τὸν βίον.

Suidas v. *κυβεύω. Μὴ παραβάλλεσθαι, καὶ κυβεύειν τῷ βίῳ.* Lege *παραβαλέσθαι.* est enim anonymi cuiusdam poetae senarius.

HESIODUS apud Strabon. 7. p. 302.

Γλακτοφάγων εἰς αἶαν, ἀπήνας οἰκί' ἐχόντων.

Ita pro *ἀπήναις*.

Incerti Epigramma Brunck. Anal. T. III. p. 157. *ἀπρήκτοις ἐλπίσι φαινόμεθα.* *Porsonus σαινόμεθα, citans* Aesch. Choeph. 192. *σαίνομαι δ' ὑπ' ἐλπίδος.*

FINIS

NOTARUM ET EMENDATIONUM IN POETAS GRAECOS.

APPENDIX

AD

RIC. PORSONI

ADVERSARIA

IN LUCIANUM.

Somn. §. 13. T. I. p. 13. ed. Bip. *ἀφεὶς δὲ αὐτοὺς τηλικούτους καὶ τοιούτους ἄνδρας.* Friget *αὐτούς*, et ſcribendum: *αὖ τοὺς* ... *quum contra tales hos tantosque viros omiſeris.* Frequens in illo pronomine librariorum error. Ap. *Libanium* Tom. IV. p. 1080. 20. *οἱ δ᾽ αὖ νενικηκότες τὰς μὲν τῶν νεῶν κενὰς ἀναδούμενοι, τὰς δ᾽ αὖ τοῖς ἀνδράσι καθέλκοντες.* Scr. *αὐτοῖς ἀνδράσιν.* Eundem errorem ſuſtuli in Additam. Anim. in Athen. p. 297. Contra ap. eundem *Liban.* T. IV. p. 832. 1. *εἰ γοῦν καταμάθοι τις αὐτῇ πόλει γραμματεῖα.* Scr. *τὰν τῇ πόλει γρ.* — De articulo ante *τηλικοῦτος* et *τοιοῦτος* a librariis frequenter omiſſo vide Schaefer. in Meletem. p. 32. Reſtituendus ille *Libanio* T. IV. p. 360. 20. *τῇ τοιαύτῃ πολιορκίᾳ.* Ib. p. 368. 16. *ἐπὶ ταῖς τοιαύταις τροφαῖς.* Ib. p. 767. 17. *ἐπὶ τοῖς τοιούτοις δὲ δυσσεβήμασιν.* in quibus omnibus locis articulum vulgo omiſſum exhibet Cod. olim Monacenſis, nunc Pariſinus. Etiam p. 1062. 24. *τούτῳ καὶ συμβουλεύοντι προςέχουσι* verius videtur, quod offert margo Morell. *τῷ τοιούτῳ καὶ συμβ.* In Themiſt. Or. XXI. p. 261. A. *πᾶσα γὰρ ἡ τοιαύτη ἀνανδρία*, ſcr. *ἡ τοιαύτη* c. Cod. Monacenſi nr. 59. Obiter corrige locum *Libanii* depravatiſſimum Tom. IV. p. 702. 16. *οἴει γὰρ ἐν πλήθει σιτίων καὶ μαλακῇ στρωμνῇ, καὶ σκεύεσι λαμπροῖς εἶναι τὴν εὐθυμίαν; τὸ δὲ οὐχ ἧττον οὕτως ἔχει.* *Reiskius* *ἧττον* delet. Sed ſcribendum procul

dubio: τὸ δὲ οὐχὶ τοιούτως ἔχει. Non minus depravata ſunt verba ap. eund. T. IV. p. 869. 22. τί δὲ μὴ λαμπρόν, τί δὲ ὅλως τῶν οὐ βελτιόνων ἐστίν, ᾧ μὴ τοῦτο κεκοινώνηκεν; De puero litteris bene inſtituto agitur. Scr. τί δὲ δὴ λαμπρόν, τί δὲ ὅλως τῶν βελτ. ἐστιν, ᾧ μὴ τοιοῦτος κεκοινώνηκεν; Similiter Tom. III. p. 203. 22. οἶμαι δὲ καὶ περὶ τὸν Ὀδυσσέα τουτὶ γενέσθαι. ſcribendum videtur: τοιοῦτό τι γενέσθαι.

Prometh. §. 2. T. I. p. 20. καὶ μικρόν τις λίθον ἐμβαλὼν, συντρίψειεν ἅπαντα. Scr. συντρ. ἂν ἅπαντα.*) — Ib. §. 4. p. 22. καὶ τὸν ἄνθρωπον οὐκέτι διὰ τιμῆς ἦγεν ὡς πρὸ τοῦ. Vitioſa haec eſſe, ex ſequentibus abunde apparet. Excidit olim correctio, καὶ τὸ ἄμορφον; nunc verius videtur: καὶ τὸ ἀλλόκοτον. Noſter T. IV. p. 97. de talibus monſtris: διὰ τὸ ξένα καὶ ἀλλόκοτα εἶναι. Ib. p. 127. καί τι ἀλλόκοτον καὶ ξένον ἐπινοήσας. T. VII. p. 250. πάνυ ἀλλόκοτα καὶ τεράστια μυθίδια. *Themiſt.* p. 243. A. τὸ καινὸν καὶ τὸ ἀλλόκοτον. Id. p. 312. C. τὸ τεράστιον καὶ τὸ ἀλλόκοτον. Saepenumero vox ἄνθρωπος in ſimilium vocabulorum locum ſucceſſit. De pluribus locis, quorum correctio ex hoc fonte videtur petenda, duo commemorabo *Themiſtii.* Alter eſt in Or. XIII. p. 175. A. καὶ οὐδὲ αἱ νύκτες αὐτῷ σκοτειναὶ καὶ ἀφεγγεῖς * τοῖς ἀνθρώποις. Fortaſſe: ὡς τοῖς ἄλλοις. Excidit ὡς poſt ſimiles litteras εις. Alter eſt Or. XXVIII. p. 341. D. καὶ ἐνταῦθα πλείη μὲν γαῖα τούτων τῶν ἀνθρώπων, πλείη δὲ θάλασσα. ubi ſenſus foret, terram eſſe plenam hominum laudantium et ſalutantium; quod a *Themiſtii* mente alienum. Scribendum videtur: τούτων τῶν ᾀσμάτων.

Nigrinus. §. 16. T. I. p. 41. συνεισέρχεται γὰρ μοιχεία, καὶ φιλαργυρία, καὶ ἐπιορκία, καὶ τὸ τοιοῦτο φῦλον τῶν ἡδονῶν. In noviſſima voce nemo haeſit

*) Fortaſſe lenius κἂν μικρόν —. G. H. SCHAEFER.

praeter *Schmiederum*, qui eam, ut glossam, uncinis inclusit. Depravatam esse dubitare noli. Fortasse scribendum: *φῦλον τῶν Κηρῶν. turba Pestium. Plutarch.* T. II. p. 468. B. *Βλασφημίαι γὰρ καὶ ὀργαὶ καὶ φθόνοι καὶ κακοήθειαι καὶ ζηλοτυπίαι μετὰ δυςμενείας, αὐτῶν μέν εἰσι τῶν ἐχόντων Κῆρες.* Ib. p. 484. C. *τὰ δὲ ὕστερον αἱ τύχαι, φθόνους ἐμποιοῦσι καὶ ζηλοτυπίας, αἴσχιστα νοσήματα καὶ κῆρας. Theopomp.* ap. *Clement. Alexandr.* p. 749. 11. *τοιαῦται κῆρες τῷ βίῳ παραπεφύκασιν.* Cf. *Valcken.* ad *Eurip.* Hipp. p. 283. B. Ap. *Themistium* Or. XXXII. p. 360. A. *τοῦ σώματος κῆρα.* cave *χρείαν* probes cum *Harduino* et *Schow* ad *Stobae.* Flor. T. I. p. 44.

Nigrin. §. 20. p. 44. *ὅτι καίτοι μαρτυρουμένης τῆς τυχης παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, καὶ ὁμολογούσης μηδὲν αὐτῶν εἶναι βέβαιον, ὅμως ταῦθ᾽ ὁσημέραι βλέποντες, ὀρέγονται καὶ πλούτου* —. Fortasse scribendum: *ὅτι καὶ μαρτυρ. . . . . καὶ ὁμολογούσης μηδὲν αὐτῶν ἐᾷν βέβ.* Qua correctione admissa, concinnitas, quam in his verbis desiderabat *Hemsterhusius*, restituitur.

Nigrin. §. 21. p. 45. *ὅδ᾽ ἕστηκε.* Scr. *ὁ δ᾽ ἕστηκε.* Hic error sexcentis in locis apud *Lucianum* aliosque scriptores etiam in novissimis editionibus occurrit. — Ib. §. 26. p. 49. *ὅτι τούτων μὲν φύσει οὐδενός ἐσμεν κύριοι.* Fortasse rectius: *ὅτι τοιούτων . . . οὐδενός.* — Ib. §. 27. p. 50. de philosophis discipulos per cruciatus ad virtutem formari posse existimantibus: *τοῦτο μὲν δεῖν οἱ πολλοὶ κελεύοντες, ἄλλοι δὲ μαστιγοῦντες.* Non poenitet correxisse: *τοτὲ μέν . . . ἄλλοτε δέ.* Idem vitium tolle ex *Liban.* T. III. p. 403. 9. *ἀλλ᾽ οὐ τοῦτό γε ἦν ἀπορίᾳ λόγων ἀνδρὶ δικαίῳ.* Scr. *οὐ τότε γε ἦν ἀπορία λ. nunc non habes quod dicas; at tunc certe nulla erat inopia rerum dicendarum ei, qui iustus esset et patriae amans.* Horum verborum confusionem attigi in Addit. Anim. ad Athen. p. 37.

Nigrin. §. 37. p. 61. οὐκοῦν καὶ αὐτὸς ἡμῖν ἐρᾷν ὁμολογεῖς. Tentavi olim ἰλιγγιᾷν, nunc pronior ſum in ὀργᾷν, quod de vehementiore cupiditate uſurpatur. *Plutarch.* Vit. Phoc. c. 6. Chabrias ἐν τοῖς ἀγῶσιν ὤργα καὶ διεπυροῦτο. *Aeſchyl.* Choëph. v. 446. τὰ δ' αὐτὸς ὄργα μαθεῖν. *Dio Chryſ.* Or. XXXVI. T. II. p. 85. καὶ τούςδε ὁρῶ πάντας ὀργῶντας πρὸς τὸν λόγον. Vide *Ruhnken.* ad Timae. p. 194.

Iudic. Vocal. §. 8. p. 66. ἀφαιρουμένῳ μοι τῶν συνήθων καὶ συνεσχολακότων μοι γραμμάτων. Fortaſſe: θρεμμάτων. Sequitur recenſus avium, quae a veteribus aut cibi aut ludi cauſa alebantur.

Timon. §. 2. p. 72. Iovem non iam fulmen, ſed δαλὸν geſtare: μόνον δὲ τοῦτο οἴεσθαι ἀπολαύειν τοῦ τραύματος, ὅτι ἀναπλησθήσονται τῆς ἀσβόλου. *Vulneris* incuſſi mentio aliena videtur ab hoc loco, ubi Iovis potentia visque ignea fulminis ridentur ut ad nihilum redacta. Niſi itaque τραῦμα ipſe iactus eſt fulminis, vulneris incutiendi cauſa, legendum exiſtimaverim: τοῦ τερατεύματος. De Iove comico cogitandum.

Timon. §. 58. p. 127. τὴν μὲν δίκελλαν ὀλίγον ἀναπαύω πάλαι πεπονηκυῖαν. Fortaſſe: πολλά.

Halcyon. §. 5. p. 132. ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους συμβαλλομένων. Cod. Pariſ. εἰς πρὸς ἀλλ. Scr. ὡς πρὸς ἀλλ. — Ib. 8. p. 135. οὔτ' οὖν τὰ σμικρά. Cod. Par. οὐδ' αὐτά. Scr. οὐδ' αὖ τὰ σμ.

Deor. Dial. III. 1. T. II. p. 6. τεράστιον τουτῳ τῷ τρόπῳ δ' ἐνηλλάγη; Scr. τῷ. Vulgatae vitio *Hemſterhuſium* patrocinatum eſſe mireris. In alias etiam editiones recentiores transiit. Contra in Hermotim. §. 57. T. IV. p. 75. ὡς μὴ ἱερεῖα καταθύῃς ταυτί, καὶ θυσιάζῃ τῷ, μηδ' ἱερέα κ. τ. λ. ſcribendum: θυσιάζῃ τῳ, quod lenius quam *Marcilii* θεῷ.

Deor. Dial. VI. 1. p. 17. τὸν Ἰξίονα τοῦτον ὁρᾷς, ὦ Ζεῦ; ποῖόν τινα τὸν τρόπον ἡγῇ; Dele ὁρᾷς cum Cod.

Parif. et interrogandi fignum poft *Ζεῦ.*— Ib. §. 2. p. 18. *ὁ δὲ καὶ ἔστενε.* Cod. Parif. *ὅτε καί.* Scr. *ὁτὲ καί.* — Ib. §. 3. p. 19. *καὶ μέχρι τῶν Ἥρας γάμων.* Cod. Parif. *μέχρι τῆς Ἥρ.* Fortaffe uterque articulus iungendus, *τῶν τῆς Ἥρας* . . in quo genere faepenumero peccatum. Sic ap. *Philoftrat.* in Vit. Soph. I. 11. p. 495. *Νεοπτολέμῳ τοῦ Ἀχιλλέως.* Scr. *τῷ τοῦ Ἀχιλλέως.* (aut fimpliciter, *τῷ Ἀχιλλέως.*) *Libanius* T. IV. p. 803. 15. *κατὰ τοὺς Ἀσκληπιαδῶν σοφωτέρους τῆς ἐπῳδῆς καταγνοῦσα.* Rectius videtur: *τοὺς τῶν Ἀσκ.* et *ἀπογνοῦσα.* Ibid. p. 884. 16. *ὑπὸ τῶν οὐρανὸν ἐχόντων.* Scr. *τῶν τὸν οὐρανόν.* Ib. p. 942. 2. *καὶ τὸ πρᾶγμα δέος ἤνεγκε τοῖς θεωμένοις περὶ τοῦ Τελαμῶνος.* quum non de ipfo Telamone agatur, fed de eius filio, (Il. XXIII. v. 822.) fcribendum videtur, *τοῦ τοῦ Τελαμῶνος.* *Plutarch.* Vit. Thefei c. 23. p. 23. ed. Hutt. *καὶ ταῖς περὶ τὴν κόμην καὶ λειότητα καὶ χροιὰν ἀλοιφαῖς καὶ κοσμήσεσι.* Fortaffe: *καὶ ταῖς περὶ τὴν τῆς κόμης καὶ λειότητα.* . . . . *Aelian.* Hift. An. III. 13. *σοφίην δὲ ἡγοῦνται ἄνθρωποι θαυμαστὴν τοῦ Περσῶν βασιλέως.* Lege: *τὴν τοῦ Π. β.* *Liban.* T. III. p. 13. 11. *ὕστερον δὲ εἰς φῶς ἐλθεῖν συνέβη τὴν γλῶτταν ἀκολάστων τινὸς ἐκλελαληκότος.* Scr. *τῶν τὴν γλ. ἀκολ.* Ib. p. 16. 12. *πράττειν τῆς πολιτείας ὑπόλυσιν.* Scr. *τὴν τῆς πολ. ὑπ.* Ib. p. 416. 17. *τοὺς ἀπεχθῶς πρὸς τὰ πόλεως ἔχοντας.* Scr. *πρὸς τὰ τῆς πόλ.*

Deor. Dial. VI. 5. p. 22. Infignis eft varietas lectionis in Cod. Parif. qui Iovis verba, et quae vulgo in fine dialogi Iunoni tribuuntur, ita iungit: *δίκην διδούς, οὐ τοῦ ἔρωτος, οὐ γὰρ δεῖ δεινὸν τοῦτό γε, ἀλλὰ τῆς μεγαλαυχίας.* quam lectionem, a *Belino* fine exceptione probatam, editio Halenfis repraefentat. At procul dubio fcribendum: *οὐ τοῦ ἔρωτος, οὐ γὰρ δεινὸν τοῦτό γε, ἀλλά* . . . deleto *δεῖ*, quod ex proxima fyllaba ortum. Obiter corrige *Liban.*

T. IV. p. 1132. 30. *ἀπῆγεν ὡς εἰκὸς αὐτοὺς κἀκεῖνα τῆς περὶ αὐτὰ προνοίας ... τὸ τοῖς παροῦσιν ἀγαθοῖς μὴ δεῖν ἐπεισάγειν μηδέν.* Scr. *μὴ δεινόν. quod praesentia bona malo aliquo nollent corrumpere.* Et p. 136. 7. *καὶ μὴν ἐκεῖνο δεῖν ἐξελάσαι τῆς ἀγορᾶς, τὸ τῆς προσρήσεως οὐκ οἶδ᾽ ὁπόθεν εἰς τὸν βίον ἐπελθόν.* scribendum videtur: *καὶ μὴν κἀκεῖνο δίκαιον ἐξελάσαι...* Denique p. 925. 9. *παρ᾽ οὗ δεῖ καὶ τὸ συνέσει νικᾶν εἰς αὐτὸν καταβῆναι.* scribendum: *παρ᾽ οὗ δοκεῖ...* Innumeris in locis *δεῖ* confusum cum *δή*.

Dial. Deor. XX. 1. p. 56. *Ἑρμῆ, λαβὼν τουτὶ μῆλον.* Scr. *τουτὶ τὸ μῆλον.* Dialog. Mar. VIII. 1. p. 108. *τὸν κιθαρῳδὸν τουτονὶ τὸν ἐκ Μηθύμνης.* ubi Cod. Par. articulum vulgo omissum suppeditat. Catapl. §. 19. T. III. p. 199. *καὶ τούτου τοῦ ξύλου.* Cod. Paris. *τουτουῒ τοῦ ξύλου.* Timon. §. 57. T. I. p. 126. iterum Cod. Par. *ταυτηνὶ τὴν πήραν.*

Dial. Mort. III. 2. p. 137. *νῦν οὖν ποῦ σου τὸ θεοῦ ἐκεῖνο ἡμίτομον ἀπελήλυθε;* In tribus Codd. Paris. *τὸ θεῶν* legitur. Fortasse scr. *τὸ θεῖον ἐκ. ἡμ.*

Dial. Mort. XIII. 4. p. 181. Alexander a Diogene interrogatus, annon *ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης* eum docuerit, fortunae bona quam incerta sint, respondet: *σοφὸς ἁπάντων ἐκεῖνος κολάκων ἐπιτριπτότατος ὤν;* In Cod. Paris. paulo rectius: *ὁ σοφός; ἁπάντων...* nec tamen *Luciani*, sed emendantis librarii esse videtur. Ille scripsisse videtur: *σοφὸς ἐκεῖνος ὁ πάντων κολάκων ἐπιτριπτότατος ὤν;*

Dial. Mort. XX. p. 201. Hic dialogus *Luciani* ingenio minime dignus, ex eius laciniis ab imitatore compositus est. Nec dialogi XXVI. XXVII. XXVIII. huius scriptoris sunt, non magis ac *Necyomantia*, et alia quaedam, sub *Luciani* nomine edita.

Dial. Mort. XXIII. 1. *τοῦτον μὲν τὸν ἔρωτα, ὦ Πρωτεσίλαε, πάντες νεκροὶ ἐρῶσι· πλὴν οὐδεὶς ἂν αὐτῶν τύχῃ.* Fortasse: *εὐχῶν τύχοι.* Pronomen *αὐτὸς*

ſaepenumero in aliorum vocabulorum locum ſucceſſit. *Liban.* T. IV. p. 1113. 1. *πολλοὶ δὲ κωμασταί, καὶ αὐτῶν εἴδη, καὶ συρίγγων ἐν στενωποῖς ᾠδαί.* Fortaſſe: *καὶ αὐλῳδίαι.* [Ibidem poſt paucos verſus corrige: *τῇ δὲ ὑστεραίᾳ τὸ μὲν θεῖον οὐκ ἀμελεῖται, βραχύτερα δὲ ἢ τῇ προτεραίᾳ θεραπεύσαντες, στείχουσιν ἐπὶ τὰ θεάματα.*] Ib. T. III. p. 199. 18. *ὅτι οὐδὲν φαιδρότερον ἐν θεάτρῳ σοφιστοῦ τὰ πρέποντα κινουμένου τε καὶ σχηματιζομένου· ὅτε δὴ καὶ τοῖς κρατοῦσιν αὐτῶν ἐκείνους ἐπέρχεται μᾶλλον ἢ σφᾶς αὐτοὺς εὐδαιμονίζειν.* Impeditum hunc locum leni mutatione reſtitueris legens: *ὅν γε δὴ καὶ τοῖς κρατοῦσιν ἀγῶνας ἐκείνους . . . quem quidem etiam illi, qui in illuſtribus illis certaminibus vincunt, magis admirantur feliciorem que praedicant, quam ſe ipſos.*

Dial. Mort. XXV. p. 219. *ἀλλ' ὁ φοξὸς ἐγὼ καὶ ψεδνός, οὐδὲν χείρων ἐφάνην τῷ δικαστῇ. ὅρα σὺ δέ, ὦ Μένιππε, ὅντινα καὶ εὐμορφότερον ἡγῇ.* Locus vix integer. Fortaſſe ſcribendum: *ὡς οὐδὲν χείρων ἐφ. τῷ δικαστῇ, ὁρᾷς· σὺ δέ, ὦ Μένιππε, εἰπέ, ὅντινα . . .*

Necyomantia §. 4. T. III. p. 7. *καὶ τὸ πάντων δεινῶν ἀτοπώτατον.* Fortaſſe *ἐκείνων.* Niſi duplex fuit lectio: $\overset{\text{δεινό}}{\text{ἀτοπώτατον}}$. Apud *Liban.* T. IV. p. 541. 20. *καὶ μόνον τοῦ γέρως ἀπολαύουσιν, ὡς μόνοι τῶν δεινῶν μετασχόντες κινδύνων.* noviſſima vox gloſſatori videtur deberi. Certe *τῶν δεινῶν* hoc additamento non indiget.

Ibid. §. 14. p. 17. *ἀποστάντες δὲ ὅμως τοῦ δικαστηρίου.* Non video, quo referatur *ὅμως.* Fortaſſe: *ὀψέ πως.*

Contemplantes §. 14. p. 51. *εὖγε, ὦ Κλωθοῖ, γεννικῶς καὶ αὐτούς, ὦ βελτίστη, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπότεμνε.* Scr. *καῖε αὐτούς.* Refertur ad hiſtoriam de Croeſo, de quo Mercurius dixerat p. 49.

Ib. §. 22. p. 61. *ἓν ἔτι ἐπόθουν εἰδέναι, ὦ Ἑρμῆ, καί μοι δείξας αὐτὸ ἐντελῆ ἔσῃ τὴν περιήγησιν πεποιηκὼς, τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων, ἵνα κατορύττουσι, θεάσασθαι.* Alterum de duobus his infinitivis, orationem onerantibus, *Solanus* tollendum existimat. Vide an fuerit: *ἓν ἔτι ἐπόθουν, εἰ δοκεῖ, ὦ Ερμῆ, ... τὰς ἀποθήκας ... θεάσασθαι.*

De Sacrificiis §. 5. p. 70. *ἢ γὰρ οὐ ταῦτα σεμνολογοῦσιν οἱ ποιηταὶ περὶ τῶν θεῶν, καὶ πολὺ τούτων ἱερώτερα.* Fortasse: *μιαρώτερα.* cui correctioni sequentia favent. Caeterum in verbis *ἐξέτεμε τὸν πατέρα τὸν Οὐρανόν, ἐβασίλευσέ τε ἐν αὐτῷ,* frustra haerebat *Solanus.* Vox *οὐρανὸς* primum de persona *Urani* dei, deinde de loco, ubi dii habitant, accepta. *Lucianus* an sic scripsisset, dubito equidem; at hic libellus *Luciani* esse non videtur.

Piscator §. 33. p. 151. *ἀποτρόπαιον ὡς καὶ αἰσχρόν.* Fortasse: *ὅλως.* Sic etiam in *Dissert. c. Hesiodo* §. 2. T. VIII. p. 148. *ἢ γὰρ ἐψεύσω, εἰ καὶ πικρὸν εἰπεῖν, οὐχ ὡς ὑποσχομένων σοι τῶν Μουσῶν.* scribendum videtur: *οὐδ᾽ ὅλως.* ut p. 210. *οὐδ᾽ ἑώρακα ὅλως αὐτόν.* — Ibid. §. 39. p. 158. verba, *ὀρθῶς, ὦ Ἀρετή, ἔλεξας .... τοὺς φιλοσόφους.* *Philosophiae*, concilii praesidi, tribuenda videntur.

Cataplus §. 24. p. 206. *κατηγορήσας γε πρότερον οὗ φὴς τυράννου.* Dixerat Cynicus p. 204. 6. se *aliquem* accusaturum esse; *tyranni* mentionem non fecerat. Quare *τυράννου* ex margine in textum venisse suspicor.

De Mercede Cond. §. 4. p. 219. *τοὺς μέντοι τοῦ ἄλλου πλήθους, οἷον γυμναστάς τινας, ἢ κόλακας ἰδιώτας.* Male componuntur *γυμνασταὶ* *) et *κόλακες,* nec omnino hoc loco palaestricae artis magistri com-

*) *Themist.* Or. XXIII. p. 290 A. *τοῦ τοιοῦδε Ἴκκον τὸν γυμναστὴν τὸν Ταραντῖνον, οἱ δὲ Ἡρόδικον . . . ἀφίησι τοῦ ὀνόματος.* Scr. *τούτου οὐδὲ Ἴκκον.*

memorari poterant. Suſpicabar: οἷον γελοιαστάς τινας. *ſcurras et adulatores. Athen.* L. VI. p. 246. C. συμπότας φησὶ τῷ βασιλεῖ συνάγεσθαι ἐξ ἁπάσης τῆς πόλεως, οὓς προσαγορεύεσθαι γελοιαστάς. Ap. *Demoſth.* in Olynth. II. p. 15. περὶ αὐτὸν εἶναι γελοιαστὰς καὶ κόλακας. (vulgo λῃστάς.) ex praeclara correctione *Valckenarii*, quem vide in Orat. de Phil. Maced. p. 240. not. 19. — Ib. §. 11. p. 228. τότε δὲ τότε πολὺς μὲν ὁ ἱδρώς, ἀθρόος δὲ ὁ ἴλιγγος, καὶ τρόμος ἄκαιρος. Fortaſſe, ut epitheta ſibi melius reſpondeant, τρόμος ἄπειρος. — Ibid. §. 16. p. 235. σὺ δὲ λαβών, ὅ,τι μέν τί σε καὶ αὐτὸν ὑπειπεῖν ἔδει, ἠγνόησας. Scr. ὅτι. — Ib. §. 17. p. 235. οὐ ῥημάτια δύστηνα λέγοντες. Excidiſſe videtur τινὰ poſt ῥημάτια. — Ib. §. 27. p. 250. δύνασθαι ᾄδειν ἀξίως. Expectabam, ᾄδειν δεξιῶς. Adv. Ind. §. 10. T. VIII. p. 12. ἀλλ᾽ οὗτός γε ᾄσας δεξιῶς καὶ κιθαρίσας.

Hermotimus §. 5. T. IV. p. 5. ὅσῳ γοῦν ἐπ᾽ ἐκείνῳ πάλαι ἀνεσπάσμην ἐγώ. Scr. ὅσον γοῦν . . . ἂν ἐσπάσμην ἐγώ. Hoc *Gesnero* obverſatum fuiſſe videtur, vertente: *quantum enim in illo eſt, olim extractus in altum eſſem.* — Sic iterum §. 29. p. 38. μὴ ἀνελθεῖν με εἰς τὴν Κόρινθον. Scr. ἂν ἐλθεῖν. *me venturum eſſe.* — Ib. §. 53. p. 70. τίνας φὴς τοὺς πολλοὺς εἰδότας, καὶ πεπειραμένους ἁπάντων; Oratio non integra, in qua quid deſideraretur, *Gesnerum* non fugit vertentem: *Quam mihi narras multitudinem? eorumne, qui* . . . Scr. τίνας φὴς τοὺς πολλούς; ἢ τοὺς εἰδότας. . . Ibid. §. 55. p. 73. οὕτω καί μοι τόδε ἀπόκριναι. Scr. οὑτωσί μοι. ut p. 78. οὑτωσὶ δ᾽ ἐπισκοπήσωμεν. Litera σ pro compendio particulae καὶ a librario habita. Coniecturae favet Cod. Pariſ. οὗτος exhibens. — Ibid. §. 59. p. 78. ἢ ἄλλα ἄλλοτε; πολλὰ γάρ ἐστι, πρόδηλον, ὦ ἑταῖρε. Scr. ὅτι πολλά . . . Excidit ὅτι ob ſimilitudinem cum praecedentibus ſyllabis.

Herodotus §. 5. p. 119. in descriptione tabulae pictae: καὶ ἡ Ῥοξάνη κάθηται . . . ἐς γῆν ὁρῶσα, αἰδουμένη ἑστῶτα τὸν Ἀλέξανδρον. Interpretem imaginis pictae magis, ni fallor, decebat scripsisse: ἐς γῆν ὁρῶσα, ὡς ἂν αἰδουμένη. Et has voculas post ὁρῶσα excidisse, admodum est probabile. Obiter corrige in *Alcidamantis* Declamatione de Sophistis in Oratt. Graec. Vol. VIII. p. 98. παρακελεύομαι πεῖραν ἡμῶν λαμβάνειν, ὅταν ὑπὲρ ἅπαντος τοῦ προτεθέντος εὐκαίρως καὶ μουσικῶς εἰπεῖν οἷοί τ' ὦμεν. Scr. ὡς ἄν. Contra ap. *Oppian.* Cyn. I. 84. ἀνάγκη θῆρα διεσθαι Ὥς κεν ἐλαφρίζοντα καὶ εὐφόρτοις μελέεσσιν. fortasse scribendum: ὠκὺν, ἐλαφρίζοντα.

Herodot. §. 8. p. 123. se dicere ait in consessu hominum longe splendidiore eo, qui Herodotum Olympiae dicentem audiverit: ὅσον οὐ μικρὸν ἤδη, μὴ τοὐμὸν παραπολὺ ἐνδεέστερον φαίνηται τῶν Ὀλυμπίων. Depravatam lectionem inepte tuetur *Gesnerus.* Scribendum videtur: δέος οὖν οὐ μικρόν. Iam video, *Pelletum* similiter correxisse: ὡς οὐ μικρὸν δέος.

Zeuxis §. 1. p. 124. ἄχρι που καὶ ἐρυθριᾷν με. Scr. ἄχρι τοῦ. Apud *Themist.* Or. XXII. p. 300. B. ἑαυτὴν δὲ οὐχ οἵα τε ἐξετάζειν ἄχρι τοῦ ὠφέλιμος ἢ ἐπιβλαβής. fuisse videtur: ἄχρις οὗ ὠφ. Depravatum ἄχρι vehementer obscuravit locum *Libanii* T. IV. p. 356. 20. ταῦτα Ποτιδαιάταις σιτηθῆναι παραθέντες, ἀνθρώποις μυηθεῖσιν, ἁγνεύσασιν, καὶ πρὸς ἐκείνας τὰς τροφάς. Scr. ἄχρι πρός . . *hominibus initiatis, et ante diras illas dapes gustatas puris.* In eadem pagina scribitur: καὶ ἰδίᾳ πάλιν (*et tum in specie.* Male accepit *Morellus.*) τό, σίτου καὶ τό, μὴ σίτου δὲ ἐγεύσω; οὐ καθαρὸς πάρει. Scr. τό, σίτου εἰ τοῦ μὲν ἢ τοῦδε ἐγεύσω, οὐ καθαρὸς πάρει. Abiit μὲν in μή, ut saepius. *Liban.* IV. p. 810. 13. ἀλλά γε τὸ πρὸς τρόπον τοῦτον μὴ εἶναι τῇ πόλει, τὸν ἕτερον δὲ σκαιόν. Scr. certa emen-

datione: *τὸ πρὸς τρόπου τοῦτον μὲν εἶναι τῇ πόλει.*

Quomodo Hist. scr. sit. §. 8. p. 167. *καὶ ὅλως σύνθετον ἐκ πάντων θεῶν γενέσθαι δεῖ τὸν Ἀτρέως καὶ Ἀερόπης.* Scr. *γενέσθαι δή.* Infinitivus pendet a verbis, *οὐδεὶς ὁ κωλύσων.* Ap. *Libanium* T. IV. p. 807. 27. pusilla menda sensum prorsus obscuravit: *τὸ δεῖ καὶ τὸν ἐπὶ τούτοις νόμον ἐπικυροῦν οἱ ψηφιζόμενοι μέλλοιεν.* Scribendum: *τὸ δ᾽ εἰ καί...* Ib. p. 746. 16. *τιμᾷν θεοὺς ὡς δεῖ μάλιστα.* Cod. Bavar. *ὡς ἔδει.* Fortasse: *ὡς ἔνι μάλιστα.* — Apud *Lucianum* post paucos versus interiectos: *τὴν λοιπὴν δὲ τερατειαν γυμνὴν τῶν μέτρων, καὶ δι᾽ αὐτὸ ἐπισημοτέραν ἐκφαινουσα.* Fortasse: *δι᾽ αὐτὸ τοῦτο.* Paulo post: *Ἡράκλεις, ὡς καταγέλαστον αὐτὸν ἀπεργάσαιτο.* Scr. *ἂν αὑτόν.*

Ibid. §. 17. p. 179. *καὶ ὅλως ἐν ἅπαντι σχήματι συνηρώτητο αὐτῷ τὸ προοιμίον τὸ τῆς κολακειας εἰς κόρον· καὶ τα ἐγκώμια φορτικά.* Primum *συνηρώτητο* non tam est, *per quaestiones*, quam *per syllogismos compositum erat.* Vid. *Interpp. ad Sext. Empir.* Pyrrh. I. 20. p. 207. *Schweigh.* ad Epict. Diss. II. 18. 18. p. 509. Deinde distingue: *τὸ προοίμιον· καὶ τὸ τῆς...*

Ibid. §. 21. p. 183. *ἠξίωσεν οὕτω καὶ τὰ ὀνόματα ποιῆσαι τῶν Ῥωμαίων καὶ μεταγράψαι ἐς τὸ Ἑλληνικόν.* Ille nomina romana non fecit finxitque, sed vertit et immutavit. Quare vide, an *Lucianus* scripserit: *τὰ ὀνόματα μεταποιῆσαι.* Excidit *μετα* ob praecedentes syllabas.

Tyrannicida §. 10. p. 316. *τίς ὁ ἐκεῖνα μὲν παύσας, τάδε (τὰ δὲ) παρεσχημένος; εἰ γάρ τις ἐστὶ τῶν πρὸ ἐμοῦ τιμᾶσθαι δίκαιος, παραχωρῶ τοῦ γέρως.* Fortasse: *εἰ γάρ τις ἐστὶ παρών.* — Ibid. §. 11. p. 317. *ἀλλὰ τοῦτο μόνον ὁ νομοθέτης οἶδε, τὴν ἐλευθερίαν.* Scr. *εἶδε.* *Liban.* T.

IV. p. 1133. 2. ὁ δὲ ἐπὶ τὴν μόνην ἐν τοῖς τοιούτοις καταφυγὴν οἶδε τοὺς βωμούς· οὐκ ἂν ἐκεῖνοί τε ἔπραττον ἃ τῶν τὴν θεὸν δεδοικότων ἦν· οὕτως τ * τὴν τιμωρίαν. Locum mutilum et corruptum ſic facile reſtitueris: ὁ δὲ ἐπὶ τ. μ. ἐν τ. τ. κ. εἶδε τοὺς βωμούς· οὐκοῦν ἐκεῖνοί τε ἔ. ἃ τ. τ. θ. δ. ἦν· οὗτός τε ἔφυγε τὴν τιμωρίαν. In eadem pagina l. 27. καὶ τοῦτο ἐμάνθανεν ἤδη πολεμῶν, ὁρῶν μὲν τὰς πολλὰς τῶν νεῶν ἀπολλυμένας. ſcr. πλέων. Ap. eundem p. 1022. 14. Ἡράκλεις, τοῖς μὲν ἀναμένουσιν ὡς ἐτάχθησαν, οὐκ εἰδόσιν οὐδὲ μικρὸν εἴκειν ἀνάγκη. emendandi viam aperuit *Reiskius*, non confecit. Scribendum videtur: Ἡράκλεις, τῆς μανίας! μένουσιν ὡς ἐτάχθησαν! οὐκ οἴδασιν οὐδὲ μικρὸν ε. ἀ. De iis, quae ſequuntur, deſperabat *Reiskius*: ἐξίσταμαι τοῦ κτήματος, ἐχέτω τὴν οἰκίαν, καλείσθω τῆς μάχης ὁ στρατιώτης, μόνος ὑμᾶς ζωγράφος θεωρείτω. Sed ſcribe: κρατείσθω τῆς μάχης, et ὁ ζωγράφος, et nihil iam difficultatis ſupererit.

Abdicatus §. 24. Tom. V. p. 28. καὶ ὅμως αὐτὴν μεμάθηκα σοί, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας, οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων. Fruſtra interpretes in hoc loco trepidant, qui nihil difficultatis habet, verbis καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολ. pro parentheticis acceptis. Quod ὅμως participium (οὐδὲν ἔχων) praecedit, exemplo non caret. Cf. *Heind.* Platon. Dial. Sel. T. I. p. 26. T. II. p. 294. Sic *Apollon. Rhod.* I. 99. ἀλλά ἑ, τηλύγετόν περ ὅμως καὶ μοῦνον ἐόντα, Πέμπεν. *Theognis* v. 997. τόλμα, θυμέ, κακοῖσιν, ὅμως ἄτλητα πεπονθώς. Ib. 582. ἔμπης δ' ἐσθλὸς ἐὼν ὄψομαι οὐδὲν ἔτι. Quod *Brunckius* ap. eundem v. 73. πρῆξιν μηδὲ φίλοισιν ὅμως ἀνακοίνεο πᾶσιν.. ſcripſit ὁμῶς, id minime neceſſarium. Multo minus probandum, quod cuidam in mentem venit ad *Achill. Tat.* I. 12. p. 33. ed. Bip. δοὺς δὲ ἑαυτὸν ὅμως τῷ τοῦ δρόμου πνεύματι. ut ὁμῶς ſcriberetur, referretur.

que ad πνεύματι. Ibi fortaſſe ὅλως corrigendum, [et ſtatim, ὁ δὲ ἵππος ῥύμῃ θέων, pro ῥώμῃ. Cf. Addit. Ann. in Athen. p. 209. et Indic. in ῥύμη.] Contra ap. *Aelian.* Hiſt. An. L. X. 50. καὶ ταῦτα μὲν πρὸς τὴν παροῦσάν μοι χρείαν σεμνὰ ὄντα ὅλως οὐχ ὁρᾷ πω. mallem: ὅμως. *at haec, licet per ſe ſpecioſa, ad praeſentem tamen rem fortaſſe non faciunt.*

Ibid. §. 30. p. 34. νέοις μὲν πλῆθος, ὡς τὸ πολύ. Fortaſſe: μέν τι πλῆθος. — Ib. §. 32. p. 36. τί δ' ἂν .. αὖθις ἡ νόσος ἐπανέλθοι. Scr. ἐπανέλθῃ.

Phalaris prior §. 9. p. 49. αὖθις γὰρ ὑμᾶς, ὦ Δελφοί, συμβούλους καλῶ, πότερον ἄμεινον εἶναι, ἀδίκως ἀποθανεῖν, ἢ ἀδίκως σώζειν τὸν ἐπιβεβουλευκότα. Nihil in his verbis, quae *Solano* depravatiſſima videbantur, corrupti praeter εἶναι. Fortaſſe: πότερον ἄμεινον δοκεῖ.

Eunuchus §. 13. p. 124. καὶ διὰ χειρὸς ἔχει τὸ πρᾶγμα. Haec verba ſal.m non habent, niſi memineris, πρᾶγμα pro αἰδοίῳ dici.

Amores §. 5. p. 261. παιδιᾶς .. καὶ γέλωτος ἡγῇ τὴν διήγησιν. Fortaſſe: τὴν δέησιν. Sequentia: εἰδὼς ὅτι λίαν, ἀλλ' οὐ παλαιᾶς. pro deſperatis habita in hunc modum refingenda ſuſpicor: εἰδὼς οὐ λίαν, ἀλλὰ ἐπιπολῆς. *quum rem antea non valde noſſem, ſed obiter tantum attigiſſem. Heliodor.* L. III. p. 198. ὧν ἔχω τὴν μὲν ἐπιπολῆς διάνοιαν. *Themiſt.* Or. IV. p. 51. C. οὐδὲ ἀγαπᾷ ἐπιπολῆς μόνον ἰδεῖν. Or. V. p. 69. B. ὅτι μὴ πρόχειρος ἡ γνῶσις αὐτοῦ, μηδὲ ἐπιπολῆς. Ib. Or. XXI. p. 244. B. ἐνδύοιτο ἐν τῷ βάθει, καὶ οὐκ ἂν μένοι ἐπιπολῆς. Male Cod. Monac. nr. 59. ἐπιπολλῆς. In marg. ἐπ' ἐπιπολῆς. Eodem modo erratum ap. *Phrynichum*, monente *Baſtio* ad *Greg. Cor.* p. 241. — In *Luciani* Amor. §. 17. p. 277. ἅττ' ἂν ἦν βουλομένοις. ſcr. ᾖ. Mox §. 18. in verbis: αὐτὴν ἐπ' αὐταῖς ὀφρύσι τὴν Ἠλιαιαν ἔχων. frigida videtur repetitio pronomi-

nis, et fortaſſe ſcribendum: *ἐπὶ ταῖς ὀφρύσι.* — Ib. §. 28. p. 289. *ὥςτ᾽ εἰ μὲν καὶ ὑμῖν ἀρέσκειν δύναται, πρὸς ἀλλήλους δὲ ἡμεῖς ἀποτειχισώμεθα.*' Scr. *ὥςτε ἡ μὲν καὶ ὑμῖν.* — Ib. §. 32. p. 294. *ἐς ἐσχάτου Ταρτάρου μυχούς.* Scr. *ἐσχάτους.* ut p. 310. *ἐπὶ τοὺς ἐσχάτους Σκυθῶν τέρμονας.*

Pro Imagg. §. 14. T. VI. p. 38. *κἂν Φειδίας ἦν.* Scr. *ᾖ.* — Ib. §. 19. p. 44. *ὧδε μάλιστα κρίνοιτο.* Scr. *μάλιστα ἂν κρ.*

Toxaris §. 2. p. 57. *ἐπήλυδας ὑμῖν ὄντας, ἢ τὸ μέγιστον, πολεμίους.* Scr. *καὶ τὸ μέγιστον.* — Ib. §. 4. p. 60. *καὶ μάλιστα τοὺς Φοίνικας αὐτῶν, οὐκ ἐς τὸν πόντον, οὐδὲ ἄχρι τῆς Μαιώτιδος μόνον ... ἐςπλέοντας.* Cod. Pariſ. *αὐτούς.* unde corrigendum: *τοὺς Φοίνικας, τοὺς οὐκ..* Ibid. §. 24. p. 85. *διηγεῖτο τὴν ἀνάγκην τοῦ γάμου.* Vox *ἀνάγκη* merito ſuſpecta. Fortaſſe: *τὴν ἀλλαγήν.* — Ib. §. 55. p. 120. *ὁ μὲν πυρακτωθεὶς τὸν μηρὸν ὁ Λογχάτης.* Suſpicabar: *στύρακι τρωθείς,* quod ob ſimilitudinem literarum *στ* et *π* fortaiſe non improbabile. — Ib. §. 61. p. 127. in hiſtoria de incendio: *καὶ τὴν γυναῖκα ἐκκρεμαμένην ἀποσεισάμενος, καὶ σώζειν αὐτὴν περικελευσάμενος.* Fortaſſe rectius: *πυρὶ κελευσάμενος.*

Lucius ſive Aſinus §. 6. p. 137. *τὴν πυγὴν τῇ χύτρᾳ ὁμοῦ συμπεριφέρεις καὶ κλίνεις· ἡ δὲ ὀσφὺς ἡμῖν ὑγρῶς ἐπικινεῖται.* Fortaſſe: *καὶ κινεῖς,* et *λίαν ὑγρῶς* — Proxima in hunc modum legenda eſſe ſuſpicor: *ἢν γὰρ αὐτοῦ μόνον ἅψῃ, τραῦμα ἔχων πυρίκαυτον, εἶτά* (vulgo *αὐτοῦ*) *μοι παρεδρεύσεις* (*παρεδρεύεις*), *θεραπεύσει* (vulg. *θεραπεῦσαι*) *δέ σε οὐδεὶς ἄλλος, οὐδὲ θεὸς ἰατρός, ἀλλὰ ἡ κατακαύσασά σε μόνη ἐγώ.* — Ib. §. 7. p. 138. *εἶτα ὕπνου καταψευσάμενος.* Cod. Pariſ. *τοῦ ὕπνου.* Fortaſſe: *εἶτα τὰ τοῦ ὕπνου.* — Ib. §. 23. p. 158. *ἐγὼ δὲ ἄξιον κρημνοῦ καὶ θανάτων ἄλλων εἰπὼν εἶναι...* Mallem: *θανάτων πολλῶν.* Paulo ante pro, *ὅτι οὐδὲ προςεδε-*

δέμην οὐδενί, fortaſſe ſcribendum: *οὐδέπῃ*. — Ib. §. 27. p. 163. *ἡ δὲ παρθένος πολὺν λόγον εἶχεν ἐμοῦ . . τοῦ συναιχμαλώτου, συναποδράσαντος*. Scr. *τοῦ συναποδρ*. Excidit articulus ob praecedens *του*.

Iupiter Tragoedus §. 48. p. 281. *καὶ εἰδότα τῶν χρησίμων ἕκαστα, μόνον τοῦτον ἀντλεῖν προςτεταγμένον*. Diſtingue: *ἕκαστα μόνον, τοῦτον ἀντ. omnium rerum utilium eximie gnarum*. Idem circa hanc vocem error corruptelae ſuſpicionem movit ap. *Liban.* IV. p. 220. 27. *τοῦ τρέφοντας ἡδοναῖς θεραπεύειν· μόνος ὄρθρος ἦν*. *Reiskius* tentabat: *μόγις*. Tu iunge: *θεραπεύειν μόνος*. Ib. p. 427. 21. *μέχρι τίνος Θηβαίοις συνηγορεῖς, μόνους ἥττονας εἶναι τῆς τύχης ἀποκαλῶν*. Dixerat adverſarius, victoriam de Thebanis per Archidamum reportatam *fortunae* eſſe munus. Hoc qui dicebat, Thebanis patrocinari videbatur, ut qui non fortitudini Lacedaemoniorum, ſed fortunae ſuccubuerint. Hic ſenſus, quem *Reiskius* non recte cepit. Sed ſcribe: *Θηβαίοις συνηγορεῖς μόνος, ἥττ*.

Icaromenippus 27. T. VII. p. 40. *καὶ τὴν πρώτην ᾠδὴν τῶν ὕμνων τοῦ Πινδάρου*. Cod. Pariſin. *τῶν Πινδ*. Uterque fortaſſe articulus iungendus: *τῶν τοῦ Πινδάρου*. Caeterum hunc dialogum *Luciani* eſſe, mihi non facile patiar perſuaderi.

De Paraſito §. 2. p. 103. *καὶ μὴν ἐκεῖνό μοι σκοποῦντι προοῖσται γέλως πάμπολυς*. Fortaſſe: *προώσται*. Verbum *ὠθεῖν* paſſim depravatum. Ap. *Themiſtium* Orat. VI. p. 80. B. C. *ἣν γὰρ ἔνδειαν ἐμέμψω τῷ λόγῳ, ταύτην σοι ὁ λόγος αὐτὸς ἀνεσώσατο*. ſcr. *ἀνεώσατο*. Ib. Or. XXI. p. 252. B. *πότε διεσώσω χάριτας ἐμμίσθους ἀρχόντων*. *Petavius διώσω* correxit; rectius etiam Cod. Monac. nr. LIX. *διεώσω*. ut Or. II. p. 37. D. *ἐξέωσε*. Ap. *Achillem Tatium* L. I. 8. p. 21. *ἐπιπαρώξυνεν οὖν τὸ μειράκιον ἀποθέσθαι*

τὸν γάμον. *Salmasius*: „Lege ἀποθεῖσθαι." Voluit ἀπωθεῖσθαι, quod vitium repetivit *Bodenius*. Vulgata non sollicitanda.

De Parasito §. 3. p. 104. εἰ καὶ σμικρὰ δὲ τοῖς ἀληθέσι διοισει. Plures Codd. ἀληθῆ δέ. Quid sensus requirat, plures viderunt; verba non item. Revocato οὐδέν, quo praecedens periodus terminatur, lego: οὐδέν, εἰ καὶ σμικρὰ λέγοις, ἀληθῆ δέ, διοίσει. Saepe voces repetendae a librariis omissae. Hinc ap. *Achill. Tat.* L. V. 25. p. 233. παραστᾶσα οὖν πάντα ἤθελεν εἰπεῖν· ὁμοῦ τὸ σχῆμα τοῦ προσώπου τοσαῦτα εἶχεν, ὅσα εἰπεῖν ἤθελεν. Mallem: πάντα ἤθελεν εἰπεῖν ὁμοῦ· ὁμοῦ τὸ σχ. Obiter ap. eundem L. VIII. 8. p. 330. τῆς ἀνομίας ἐμοῦ καὶ μοιχείας.. κεκερασμένης. scribe ὁμοῦ. In *Aeliani* Hist. An. XI. 11. p. 621. εἶτα ὑπὸ θυμοῦ φέρεται ἐμπεσεῖν τῷ ταύρῳ τῷ θεοφιλεῖ μὲν ὁ ξένος, ἐθέλων δὲ καὶ σφάλλεται, καὶ εἰς περσαίας ἐμπεσὼν πρέμνον ἐπεσχέθη τὸ κέρας. distinctione mutata, et voce, quae excidit, restituta, lego: εἶτα ὑπὸ θυμοῦ φέρεται, ἐμπεσεῖν τῷ ταυρῷ τ. θ. μὲν ὁ ξένος ἐθέλων, ἐθέλων δὲ καὶ σφ. Duo adiiciam *Libanii* ex plurimis aliis. Tom. IV. p. 617. 2. Lex ait: εἰ λάγνης ὢν ὁ παῖς ἀνιᾷ, τότε αὐτὸν ἀποκήρυξον· εἰ πορνοκόπος τότε· ἐμὲ δὲ γελῶν, ἐπ' ἐμοί· μᾶλλον δὲ ὅλως γελῶν. Scribendum suspicor: ἐμὲ δὲ (ἀνιᾷ sc.) γελῶν, γελῶν ἐπ' ἐμοί... Ibid. p. 811. 5. διὰ ταύτην οὖν φησὶ νόμον εὖ ἔχοντα λύσομεν δὲ καὶ μάλα δικαίως· ὅτι δι' ἡμᾶς αὐτὴ πολλῷ πρότερον οὐ παρεγγράπτους νόμους, ἀλλ' ἰσχυροὺς τῷ ὄντι καὶ νόμους, ὃς οὐχ ὁ δεῖνα ἢ ὁ δεῖνα, ἀλλ' ἡ φύσις αὐτὴ κατὰ μέσης ἐνεκόλαψε τῆς ψυχῆς. Impeditissimum hunc locum sic emendari posse existimo: διὰ ταύτην οὖν, φησί, νόμον εὖ ἔχοντα λύσομεν; λύσομεν δὴ καὶ μ. δικαίως· ὅτι... ἰσχυρους τῷ ὄντι κατέλυσε νόμους κ. τ. λ. *Num igitur, ait iste, legem bene constitutam huius mu-*

lieris caufa tollemus? Tollemus fane, idque iure optimo, quoniam illa noftra caufa multo antea leges non fcriptas, fed natas, et ab ipfa natura pectori humano infculptas fuftulit. Eft autem haec nata lex amor erga maritum, quem illa libertatis ftudio pofthabuerat. Cf. p. 804, 13. 813, 30. 814, 29. 815, 30.

Parafit. §. 12. p. 114. Philofophus, qui ab alio victum habeat, *παράσιτός ἐστι, καὶ οὐχ ὡς λέγει.* Fortaffe: *ἐστιν, εἰ καὶ ἄλλως λέγει.* — Ib. §. 27. p. 123. *ἐξ ὧν δηλονότι τεκμαίρεσθαι καταλείπεται.* Scribendum fufpicor: *καὶ τὰ λοιπὰ ἔστιν.* — Ib. §. 28. p. 124. *μία μὲν οὐκ ἔστι φιλοσοφία.* Quum copula defit, fcripferim: *μία μὲν οὖν οὐκ ἔστι.* — Ib. §. 42. p. 132. de Ifocrate, quod nunquam publice verba facere aufus fit, *διὰ δειλίαν, οἶμαι, ὅτι οὐδὲ τὴν φωνὴν διὰ τοῦτο εἶχε.* Fortaffe: *διάτορον.* — Ib. §. 52. p. 145. *ὁ δὲ παρὰ τοῦ βασιλέως ὑπὲρ τοῦ συνεῖναι ὁμοίως μισθὸν αἰτεῖ, καὶ οὐκ αἰσχύνεται, ἔτι πρεσβύτης ἀνὴρ διὰ τοῦτο ἀποδημεῖ καὶ μισθοφορεῖ.* Scabram et hiulcam orationem fic facile laevigabis: *καὶ οὐκ αἰσχύνεται, ἔτι πρεσβύτης ἀνήρ, διὰ τοῦτο ἀποδημεῖν καὶ μισθοφορεῖν.*

Anacharfis §. 16. p. 169. *ὡς μὴ ἐνοχλοῖεν ἡμῖν ἐπικεκραγότες τοῖς παλαίουσιν.* Scr. *οἱ ἐπικεκραγότες.*

De Luctu §. 17. p. 215. *οὐκ ἔρως σε ἀνιάσει, οὐδὲ συνουσία παρατρίψει* (fic *Guyetus.* Vulgo, *παρατρέψει*), *οὐδὲ σπαθήσεις ἐπὶ τούτῳ δὶς ἢ τρὶς τῆς ἡμέρας.* *Gesnerus* vertit: *neque infuper infercies te bis aut ter in die;* unde *σπαθᾶν inferciendi* fenfu in Lexica venit. De *balneis* agi, quorum nimius ufus illis temporibus crebro exagitatur, dubitare noli. Legendum putabam: *οὐδὲ σταθεύσει σε τὸ λουτρόν.* *Hefych.* *σταθεῦσαι. τὸ τῷ πυρὶ ἡσυχῇ χλιάναι κρέας, καὶ τὸ ὀπτῆσαι.* ubi vide *Interpp.* Verbum rei aptiffimum. Cf. Plutarch. T. II. p. 734. A. B. — In iis, quae fequuntur ap. *Lucianum:* *οὐκ οἴει πολὺ ἀλγ-*

θέστερα καὶ γελοιότερα ἐκείνων ἐρεῖν. fortasse scribendum: *καὶ γενναιοτερα.*

Rhetorum Praecept. §. 6. *οἷον οἱ πολλοὶ γράφουσιν ἐν αὐτῷ.* Nemo in his haesit praeter *Solanum*, virum in vitiis odorandis acutissimum. Scribendum videtur: *γράφουσιν ἐναργῶς.* — Ib. §. 8. p. 227. *ἐπεὶ δ' οὖν εἰς τὴν ἀρχὴν ἀφικόμενος, εὖ οἶδα ὅτι ἀπορήσεις.* Scr. *εἰς τὴν ἀρχ. quando primum adveneris.*

Philopseudes §. 1. p. 249. *τὸ ψεῦδος περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τιθενται.* Scr. *πρὸ πολλοῦ.* de qua metathesi dixit *Schaefer.* ad L. Bos. p. 174. Vulgari usui se accommodavit *Aelian.* H. An. L. III. 23. *οὐδ' ἂν ἔπρεπεν ἀνδρὶ συνετῷ πρὸ τῆς ἀληθειας ποιήσασθαι τὸ ψεῦδος.* — Ib. §. 9. p. 259. *ἔτι σοι γραῶν μῦθοι τὰ λεγόμενά ἐστιν.* Respiciuntur verba Dinomachi p. 258. *καὶ τἄλλα ὁπόσα καὶ αἱ γρᾶες ἤδη ποιοῦσιν.* At molestum illud *ἔτι* fortasse permutandum cum *ἐτεόν.*

Bacchus §. 3. p. 306. *τὸ πῦρ πατρῷον αὐτῷ, κἀκ τοῦ κεραυνοῦ.* Scr. *τὸ ἐκ τοῦ κερ.*

Hercules §. 2. p. 312. *ταῦτά γε ᾤμην οὖν ἐφ' ὕβρει τῶν Ἑλληνικῶν θεῶν τοιαῦτα παρανομεῖν τοὺς Κελτούς.* Fortasse: *πρῶτά γε ᾤμην.* — Ib. §. 3. p. 314. *ὅθεν ἐξάψει ταῖς σειραῖς τὰς τῶν δεσμῶν ἀρχάς.* Voces *ταῖς σειραῖς* eiiciendae videntur. — Ib. §. 5. p. 315. *ὁ γέρων οὗτος Ἡρακλῆς ὁ λόγος ἕλκει.* *ὁ λόγος* glossema redolet.

Adversus Indoct. §. 8. p. 10. *καὶ δὴ καὶ ἐσθῆτα χρυσόπαστον ποιησάμενος.* Fortasse: *στολισάμενος.* — Ibid. §. 18. p. 18. *οὐκ εὔξῃ τότε χανεῖν σοι τὴν γῆν κατὰ σαυτοῦ; ὡς ὁ Βελλεροφόντης περιφέρων τὸ βυβλίον.* Distinctione iuvandus locus: *τὴν γῆν, κατὰ σαυτοῦ, ὡς ὁ Βελλ., π. τ. β.* — Ib. §. 25. p. 25. Homini indocto suadet, ut a libris emendis abstineat, puerosque, qui eius libidinibus inserviant, e catasta emat: *ἀξιῶ γάρ σε . . . τὴν ἑτέραν νόσον θεραπεύειν, καὶ τοὺς ὑπηρέτας ἐκείνους ὠνῇ δ' ὅμως, μὴ ἐπι-*

λειπόντων σοι τῶν οἰκόθεν, μεταστέλλοιό τινας τῶν ἐλευθέρων. *Gesnerus* tentavit: ὠνεῖσθαι, ὅπως... Mihi in mentem venit: καὶ ὑπηρέτας ἔχειν οὓς ὠνῇ δούλους. *et miniſtros habere ſervos quos pecunia emis;* ne, illis deficientibus, ingenuos arceſſas, qui arcana tua elimineut. In ἐκεῖνος ſimiliter peccatum ap. *Liban.* Tom. III. p. 415. 5. δεινὴ γὰρ ἡ φιλοτιμία τἀνθρώπου, καὶ πρὸς τοὺς ἐλευθερίας ἐπιθυμοῦντας μῖσος. ταῦτ᾽ οὖν ἐκεῖνος εἴποι ἂν μηδὲν οὕτω θαυμάζειν, ὥςτε αὐτοὺς ἀπολλύναι. Fortaſſe ſcribendum: μῖσος τοσοῦτον ἔχει, ὡς εἴποις ἂν μηδὲν οὕτω θ. *tanto odio perſequitur eos, qui libertati — ſtudent, ut eum nihil tantopere dicas cupere, quam ut illos perdat.* Reiskius a ſenſu totius loci aberravit. — Ap. eundem p. 1093. 2. ἐμιμήσατο δὲ μετὰ ταῦτα ἐκείνη. Cod. Bavar. ταύτη σκηνῇ. Scr. μετὰ ταῦτα ἡ σκηνή. — In proximis ap. *Lucianum* emendanda diſtinctio: ἣν μὴ λάβωσιν ἅπαντα, ἐξαγορεῦσαι τὰ πραχθέντα. — Mox p. 26. καὶ μάλισθ᾽ ὅτε καὶ ἄλλον ἐπεκαλέσατο μάρτυρα τῶν ὁμοίων, καὶ ἄλλον, ταὐτὰ καὶ λόγοις διηγούμενος. Scribendum, ni fallor: ταὐτὰ οὐκ ὀλίγοις διηγούμενος. In *Antiphili* Ep. 29, 6. Cod. Pal. habet ἐξολόγου. Plan. ἐξ ὀλίγου. Etiam in Lex. Zonarae p. 1441. οἱ λόγοι perperam ſcriptum pro ὀλίγοι. — Iterum in voce λογων peccatum §. 27. p. 27. ubi rhetor libidinoſum hominem interrogat, quo tandem tempore ad libros et litteras incumbat: πότερον ἤδη ἐπιτεταμένος ἐκείνοις, ἢ πρὸ τῶν λόγων, ἀλλὰ καὶ πρὸ σκότους μηκέτι μὴ τολμήσεις τοιοῦτο μηδέν. *Solanus* tentabat τῶν ἔργων, *Belinus* τῶν δόρπων. At illum nihil dubito ſcripſiſſe: πρὸ τῶν λύχνων. quo ſimul tempus, et lychnorum in certaminibus venereis uſus indicatur.

Calumn. non temere cred. §. 5. p. 36. Μετάνοια δὲ καὶ αὕτη ἐλέγετο. Fortaſſe: Μετ. δέ, οἶμαι, αὕτη ἐλ. Sic in talibus οἶμαι urbane interiicitur etiam in rebus

non incertis. *Aelian.* Hift. An. XVII. 22. avis cuiusdam ex Clitarcho defcriptionem repetens: *καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ λέγει ὠρίωνα, οἶμαι. Liban.* IV. p. 396. 16. *τὸ τῶν κοινῶν φροντίζειν, καὶ τὴν πόλιν εὖ ποιεῖν, ἤδη σωφρονοῦντος ἢ παροινοῦντός ἐστιν. οὐκ ἂν εἶναι φαίη τάγε τοιαῦτα μεθυόντων.* Scr. *οὐκ ἄν, οἶμαι, φαίη...* Contra ap. eundem p. 497. 22. *ἀλλ', οἶμαι, τῷ μηδὲν ὑμᾶς ἠδικηκότι τῆς πατρίδος οὐδὲν ἥδιον.* alienum eft *οἶμαι* et abfurdum. Scr. *ἀλλ' ἐμοί, τῷ μηδὲν ὑμᾶς ἠδικηκότι.* — Ib. §. 10. p. 42. calumnia, *τὴν μὲν ἀρχὴν ἀπὸ φθόνου ἡμισευέλπιδος λαμβάνουσα. Solani* veftigia premens legerim: *ἀπὸ φθόνου ἢ μίσους εὐέλπιδος. ex odio fpei pleno,* fore fcil. ut alterius bona ad ipfum transeant. — Ib. §. 12. p. 43. *ἐπὶ τὴν κακοτεχνίαν ἐτράπετο.* Scr. *ἂν ἐτράπετο.*

Navigium §. 13. p. 165. *οἷον ἂν ὡς εὐδαίμονα βίον ἐβίωσα.* Verba *ὡς εὐδαίμονα* non defideres poft *οἷον.* Sed fortaffe fcribendum: *οἷον ἂν καὶ ὡς εὐδαίμονα β.* qualem orationis copiam amat Nofter. *Καὶ* in Codd. particulae *ὡς* fimillimum. — Ib. §. 15. p. 168. *καί τοι πρῶτον καὶ εἰς Αἴγιναν .... διεπλεύσαμεν.* Fortaffe *πρώην.* Cuius confufionis etiam aliud exemplum attuli in Addit. An. ad Ath. p. 267. *Cratinus* ap. *Suidam* T. I. p. 207. *ἰοὺ γὰρ σὺ πρῶτος ἄκλητος φοιτᾷς ἐπὶ δεῖπνον ἄνηστις.* quae fi comparaveris cum *Athenaeo* L. II. p. 47. A. ubi idem verfus fic legitur: *οὐ γάρ τοι σύ γε πρῶτος φοιτᾷς ἐπὶ*

ποῖ

δ. ἄ. non dubitabis, fcribendum effe: *ποῦ γὰρ σύ γε πράϊος ἄκλητος φοιτᾷς ἐπὶ δεῖπνον ἄνηστις.* — Ib. §. 20. p. 173. *καὶ ὅλως εἴ πού τι ἢ συνηρεφὲς ἢ ἔνυδρον.* Scr. *εἴ πού τι ἢ συν.* — Ib. §. 22. p. 175. *ἐκείνων μὲν οὐδ' ἐπιβλέψοιμι ἐνίους.* Scr. *οὐδ' ἄν.* — Ib. §. 35. p. 187. *ἐγὼ δὲ νήφειν ᾤμην, καὶ σὺ παρᾶ τὸ φανεῖσθαι τὴν γνώμην.* Fortaffe corrigendum: *καὶ δὴ πρόαγε φανεῖσθαι.*

De Morte Peregr. §. 3. p. 274. *Κυνικοῦ .. τὰ συνήθη ταυτα κ. τ. λ.* Sincera haec, modo recte distinguas: *τὰ συνήθη ταῦτα καὶ ἐκ τριόδου, τὴν ἀρετὴν ἐπιβοωμένου.*

Fugitivi §. 32. p. 332. *ὢ τοῦ γέλωτος· εἶτα τί οὐκ ἂν γένοιτο; καὶ Ληκυθίων φιλοσοφεῖ.* Mallem: *τι οὐκ ἂν γένοιτο, εἰ καὶ Λ. φιλοσοφεῖ;*

Saturnalia §. 17. T. IX. p. 20. *ἀλλὰ μηδὲ βραδυνέτωσαν, μηδὲ παραπεμπέτωσαν.* Codd. nonnulli: *παραπεμπέσθωσαν.* in qua lectione vide an lateat *παραπετέσθωσαν.* — Ib. §. 22. p. 27. *τοῖς δὲ ἄλλοις ὀστᾶ φέρειν ἐγκεκαλυμμένα.* Verbum *φέρειν* alienum, accusativis a praecedente *παρατιθέναι* pendentibus. Dicendum etiam erat, quanam re ossa involuta sint. Scribe itaque sine haesitatione: *ὀστᾶ φορίνῃ ἐγκεκαλυμμένα.* De Promethei dolo cogitandum, de quo Iupiter conqueritur in Dial. Deor. I. 1. *ὀστᾶ πιμελῇ κεκαλυμμένα μοι παραθείς.* Cf. Prometh. §. 7. T. I. p. 25. et inprimis de Mercede Cond. §. 26. T. III. p. 246. — Ib. §. 25. p. 30. *ὡς ἐγὼ μέν, πάλαι βασιλεὺς ὤν, πέπαυμαι εἷς ὢν τοῖς παισὶ διανείμας τὴν ἀρχήν.* Locus admodum vexatus. Scribendum videtur: *πέπαυμαι, εὖ ποιῶν, τοῖς . . .* Sic statim §. 27. p. 32. *ἀφῆκα τὴν ἀρχήν, εὖ ποιῶν.* Ap. *Liban.* T. IV. p. 808. 27. *τοῦτο μέν, εὖ ποιοῦσα.* ubi male expressum *εὐποιοῦσα.* [Ibid. in proximis versibus corrige: *οἱ δὲ ταῦτα μαθόντες.* pro *λαθόντες.* et *τῆς εὐμοιρίας τὴν πόλιν ἄγανται.* pro *ἄγονται.*] Formulam illustravit *Wyttenb.* in Ep. crit. p. 247. ed. Lipſ. — Ib. §. 28. p. 34. *καίτοι οὐδ' αὐτοῖς ἐκείνοις ἔτι ἐστὶν αὐτὸ καθ' ἡμέραν καὶ πέραν τοῦ κόρου ἐσθίειν τούτων.* Plures *ἔτι* in *ἡδὺ* mutandum existimant. Sed genuinum est *ἔτι.* Scribe potius: *οὐδ' αὐτοῖς ἐκείνοις ἔτι ἐστὶ γλυκὺ τὸ καθ' ἡμ.* quod in Cod. sic scriptum fuisse existima: *ἐστι γλυ* [κὺ] *τὸ καθ'.*

Convivium §. 9. p. 52. εἰ γάρ με, φησίν, ὦ Ἀρισταίνετε, δεύτερον ἄξεις Ἕρμωνος τουτουὶ τοῦ ἀνδρός. Primum fcr. εἰ γὰρ ἐμέ. Tum Ἕρμωνος e margine in textum veniffe fufpicor. Hoc nomine omiffo, longe fortior contemtus fignificatio. — Ib. §. 15. p. 58. οὐ μὴν συνοῖδεν, οἶμαι, τὸ νόμισμα. Scr. συνεῖδεν. — Ib. §. 38. p. 77. διότι δή ἐστι καὶ ἐν αὐτοῖς χρήσιμον. Fortaffe: ἐστί τι καί. — Ib. §. 39. p. 78. εἰ δὲ δεῖ καὶ γυναικείου γάμου, κατὰ τὰ Πλάτωνι δοκοῦντα κοινὰς εἶναι ἐκείνων τὰς γυναῖκας, ὡς ἔξω ζήλου εἴημεν. Fortaffe: κοινὰς εἶναι ἔδει τὰς γ.

Demofthenis Encom. §. 1. p. 132. τάχα τινὲς αὐτὸν ὑμῶν ἐπίσταιντο. Scr. τάχ' ἄν. — Ib. §. 11. p. 141. οὐ γὰρ ἦν Ἀθήνησι λαμπρότερον τιμήματος τριηραρχικοῦ. Fortaffe rectius: τίμημα τοῦ τριηραρχικοῦ. — Ib. §. 38. p. 166. εἰς ὅσον ἄνθρωπος ἡμᾶς κινδύνου κατέστησε. Articulus excidiffe videtur: ὁ ἄνθρ. aut quod fere malim: εἰς ὅσον εἷς ἄνθρωπος.. . Ib. p. 42. p. 170. ταῦτα, ὦ Ἀρχία. Vide an non fcribendum fit: ἦν ταῦτα, repetito ἦν, quod praecedentem enuntiationem claudit.

Deorum Concilium non eft *Luciani*, fed ex pannis Lucianeis confutum. Multa in hoc libello inepta et vehementer frigida. — *Cynicus* etiam fufpectus, iudice *Solano*. §. 4. p. 198. ἢ μὴ χεῖρον τὸ ἑαυτῶν ἔργον ἀποδιδόασιν. Scr. εἰ μή. — Ib. §. 4. p. 199. οὐδὲ εὔρωστον, εἰ κακῶς ἐτρέφετο. Fortaffe: οὐδ' ἂν ἦν εὔρωστον. — Ib. §. 8. p. 203. πράγματα καὶ κακὰ ἔχειν μᾶλλον θέλοντες, ἢ δίχα πραγμάτων ζῆν. Verba καὶ κακὰ fi abeffent, nemo defideraret. Contra §. 10. p. 205. ὅσα τῶν ἀφροδισίων ἕνεκα πράγματα ποιοῦσι. vocabulum πράγματα delendum videtur. — Ib. §. 14. p. 208. καὶ πώγωνα καὶ κόμην ἔχειν ἤρεσκεν αὐτῷ, καὶ οὐκ ἐκείνῳ μόνον,

ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς παλαιοῖς ἤρεσκεν. Fortaſſe: *τοῖς παλαιοῖς ἥρωσιν.* — Ib. §. 18. p. 213. *ἠρώτησεν αὐτόν, ποίαν ἄπεισιν; ὁ δὲ εἶπεν, ὅπου ἂν τούτῳ δοκεῖ.* Scr. *ὁποίαν τ. δ.* Et ſic in proximis lege: *ὅποιπερ ἂν ταῖς ἐπιθυμίαις δοκῇ.* pro *ὅπουπερ.* In fine capitis autem: *ἴστε δ' οὐδαμῶς πρὶν πεσεῖν, ὅπη πεσεῖσθαι μέλλετε.* pro *ὅτι.* — Ib. §. 19. p. 214. *θύρας δὲ τῶν καλουμένων ἀνθρώπων οὐ θεραπεύω.* Varia tentant, nihil quod ad litteras vulgatae ſatis accedat. Scr. *τῶν καλουμένων ἀνάκτων.* quod librarius pro *ἀνων* habuit. *Reges* paraſiti apud Romanos appellabant eos, ad quorum menſam alebantur.

Nero §. 8. p. 301. *ἴσοι γὰρ κίνδυνοι καὶ περὶ τὰς τέχνας.* Scr. *εἰσὶ γάρ.* Sub Nerone, ait, artes quoque pericula afferunt, ſi quis eo perveniat, ut Neronis laudi videatur officere.

LOCA QUAEDAM SYLLABIS MALE DISTRACTIS AUT PERPERAM CONIUNCTIS DEPRAVATA.

Achill. Tatius L. I. 16. p. 40. *καὶ ἐπιστᾶσα τῷ ταῷ κατ᾽ αὐτήν.* Cod. olim Bavar., nunc Parilinus, *κατ᾽ αὐτόν.* Scr. *καταντιον. Hippocrates* in Libello de Aëre et Locis §. 85. p. 80. ed. *Coray*, manſuetioris, ait, apud Aſiaticos animi cauſa ſunt *αἱ ὧραι, οὐ μεγάλας τὰς μεταβολὰς ποιεύμεναι, οὔτε ἐπὶ τὸ θερμον, οὔτε ἐπὶ τὸ ψυχρόν.* Sequitur: *αἱ γὰρ μεταβολαί εἰσι τῶν πάντων αἵ τε ἐγείρουσι τὴν γνώμην τῶν ἀνθρώπων καὶ οὐκ ἐῶσι ἀτρεμιζειν.* Scribendum ſuſpicabar, quod contextus poſtulat, *αἱ γὰρ μεταβολαὶ εἰς τὸ ἐναντίον ἀεί τε ἐγείρουσι....*

Achill. Tat. L. I. 18. p. 74. *ἡμῶν δὲ οἱ μὲν ἔφυγον, οὐδὲν οὔτε ἰδόντες, οὔτε ἑωρακότες.* Scr. *οὔτ᾽ εἰδότες, οὔτε ἑωρ.* — Ib. L. II. 22. p. 80. *καὶ ἐπ᾽ αὐτοῖς ἔθιγέ .πως καὶ τοῖς χείλεσιν.* Fuiſſe videtur: *ἐπ᾽ αὐτοῖς ἐφίζετο τοῖς χ.* In fine huius capitis ſcribe: *ὥρα τοίνυν, ἔφη, καὶ σὲ τὰς ἀράχνας φοβεῖσθαι.* pro *ὥρα τοίην* et *καί σε.* — Ib. II. 24. p. 85. *οὐδὲ ἴδον τὸν ὑβρίσαντά σε.* Scr. *οὐδ᾽ εἶδον.* — Ib. II. 25. p. 85. *καὶ ἐδόκει κράτιστον εἶναι φεύγειν, πρὶν ἠὼς γένηται. Achilles Tatius* cum reliquis Atticiſtis *ἕως* ſcribere ſolet. Hoc loco ſcribendum videtur: *πρὶν ἢ φῶς γένηται.* — Ib. II. 38. p. 105. *καὶ*

οὐκέτι τέχνης, ἀλλὰ τῆς φύσεως τὰ φιλήματα. αὐτὴ δὲ παιδὸς φιλήματος εἰκὼν, εἰ.. Scr. καὶ οὐκ ἔστι τ. Tum: ἡ δὲ παιδός... Syllaba αὐτ- repetita ex praecedentibus -ατα.

L. III. 2. p. 108. πῦρ μὲν ἀπ' αὐτῆς ἵπταται, μυκᾶται δὲ βροντὴν οὐρανός. Scr. ἁπάντῃ et βροντῇ. — Ib. 5. p. 114. καὶ ἡμεῖς ἐκωκύσαμεν· κατ' αὐτὸ καὶ ἡμῖν ἐπεφέρετο κῦμα. Scr. καὶ τὸ αὐτό. — Ib. 19. p. 138. ὡς ἂν τὸ τῶν ἐναντίων στρατόπεδον ὑπερβάλλοι τῆς θυσίας τὸν τρόπον. Scr. τὸ ἄτοπον, i. e. τὸ παράδοξον.

L. IV. 9. p. 166. ἀλλὰ μόνον μοι σωφρονήσειας, καὶ σεαυτὴν ἀπολάβοις· παιζέτω πάλιν ἡ τύχη. Ingratum asyndeton tolles scribens: ἀλλ' εἰ μόνον μοι σ. καὶ σ. ἀπολάβοις, παιζέτω π. ἡ τ. — Ib. 12. p. 171. Nilus recedens relinquit λίμνας, plus coeni quam aquae habentes, ita ut nonnisi leves cymbas ferant: ἀλλὰ πᾶν τὸ ξένον τοῦτό που ὁ πηλὸς ἐμπίπτων κρατεῖ. quae verba non possunt significare id quod latinus interpres dedit: *ac si aliusmodi fuerint, limo illae praepeditae retinentur.* Legendum: ἀλλὰ παντὸς ἐξέχοντος τόπου ὁ πηλὸς κρατεῖ. *coenum omnes eminentiores occupat locos.* Quam emendationem sequentia confirmant.

L. V. 25. p. 236. ἐπαρῶμαί σοι δικαιοτάτην ἀράν, οὕτως σε ἀμύναιτο ὁ ἔρως εἰς τὰς σάς. Depravatissima verba in hunc fere modum restitueris: ὁ ἔρως, ὡς σὺ ἔδρασας. *Meleag.* Ep. 58. ἄξια πάσχεις ὧν ἔδρας. Ut hoc loco ὡς videtur excidisse ob praecedens ~~ως~~, sic c. 26. p. 239. τὸν τόπον τῆς εὑρήσεως, ἃς ἐτίμησεν.. delendum videtur.

L. VII. 11. p. 301. καὶ εἴπερ ἦν, καὶ μὴ πρὸς αὐτοῦ ἐπεφόνευτο. Scr. καὶ εἰ περιῆν. *si superesset.* Similiter peccatum ap. *Liban.* Tom. III. p. 11. 5.

ἀλλ᾽ ἀγανακτῶν, εἴπερ ἐστί. Scr. εἰ περίεστι. Paulo gravius ap. eund. T. IV. p. 73. 17. ουκ ἐς αὐτοὺς ἂν εἴη τους θεούς. Scr. ἀνῄει. ut p. 91. 26. ἡ νόσος ἀπῄει. Cod. Bavar. ἀπειη. Ib. p. 672. 15. οἶσθα γὰρ ὡς ἡδομενος εἴης ὁπότε σε παρεπέμπομεν. Scr. ᾔεις. *quanto cum gaudio incedebas.* Iterum Tom. III. p. 18. 17. εἰ μὲν οὖν Σωκράτην μὲν ᾔδει πονηρον Ἄνυτος οὑτοσί, πονηρὸν δὲ οὖν οὐκ ἠπίστατο διδάσκαλον, καλῶς ἂν ἐπὶ μόνον εἴη. ſcr. πον. δὲ αὖ οὐκ. et ἐπὶ μονον ᾔει. *recte fecerit, quod illum ſolum adortus eſt.* Depravatum eſt εἴη etiam ap. *Achillem Tatium* L. VIII. 6. p. 323. μεταπηδᾷ δὲ ἄλλοτε ἐπ᾽ ἄλλον, ὅπου ποτ᾽ ἂν εἴη του κρουματος ἡ ἁρμονία καλή. Scribendum, ni fallor: ὅπου ποτ᾽ ἂν ἡ τοῦ κρούματος ἁρμονία καλῇ.

L. VIII. 7. p. 327. ὡς γέ μοι δοκεῖ, μηδὲ εἴπῃς. ἐγὼ γὰρ ἑτοίμη εἰς τὸ τῆς σύριγγος σπηλαῖον εἰςελθεῖν, χωρὶς κλήσεως κατακεκλεῖσθαι. Primum tolle εἰςελθεῖν, quod Cod. Bavar. recte omittit; deinde lege: ὡς τοὐμὸν ἔχει, μὴ δείσῃς. quod obverſatum eſſe videtur interpreti latino vertenti: *atqui, quod ad me attinet, ne ſis ſollicitus.* In fine capitis p. 329. corrige: μάλα εὐτρεπῶς ἔχοντες. pro εὐπρεπῶς. Contra ap. *Themiſt.* p. 81. C. οὐ τὰς κόμας εὐτρεπέστερον διαθήσεις. ſcr. εὐπρεπέστερον. Or. XXII. p. 279. A. εὐπρεπῆ καὶ εὔκολον θήραν. ſcr. εὐτρεπῆ. Initio autem ſequ. capitis in verbis: πάντα δὲ ἀλλήλων γυμνά, καὶ μεθ᾽ ὧν οὐδ᾽ ἂν ἅψωμαι κατηγορῶν. vide an ſcribendum ſit: πάντα δὲ ἀλλήλων ἐχόμενα, καὶ μεθ᾽ ὧν οὐδ᾽ ἂν ἕψωμαι ... *Xenoph.* Hellen. L. V. 2. 19. ὅτι μετὰ τῶν κρατούντων ἕπεσθαι κερδαλέον ἐστιν. Anabaſ. L. I. 3. 6. Platonica dedit *Heindorf.* ad Plat. Phaedr. p. 263.

L. VIII. 11. p. 347. οὐδὲ εἶδον τὸ παράπαν μήτε ξένον, μήτε πολιτην ἥκειν εἰς ὁμιλιαν, καὶ ὧν λέγεις

καὶ ὧν σε δεῖ παθεῖν, ἂν συκοφάντης ἁλῷς. Locus male affectus et, ni fallor, mutilus. Scriptum fuisse suspicor: *καθ' ὃν λέγεις καιρόν. Τί οὖν σε δεῖ παθεῖν...* In his *καιρον* verum puto; vix enim dici potest, quoties simili ratione peccatum fit. In Anthol. Palat. p. 101. nr. 96. *ἣν ἐςίδῃς καὶ εἰς.* pro *καίεις.* Ib. p. 193. nr. 267. *ἄλσος δ', Ἄρτεμι, τοῦτο καὶ ἄν.* Fortasse pro *καλόν.* *Aelian.* Hist. Anim. L. II. 3. *εἶτα ἐργάσηται τραγῳδίαν καὶ νῦν.* Cod. Monac. nr. 87. *καινήν.* quod etiam *Gyllii* versio expressit. Ap. *Themist.* Or. XXI. p. 258. A. *καίτοι τὸ μὲν ἐν τοῖς μαθήμασι ψεῦδος, αὐτῷ μόνον βλαβερὸν τῷ ψευδομένῳ· τὸ δὲ ἐν ταῖς πράσεσι, καὶ ἡ κατ' ἄλλον ἀδικία.* scribe, quod sensus et oppositionis lex flagitat: *τὸ δὲ δὴ* (hoc ex Cod. Monac.) *ἐν ταῖς πράσεσι, κοινὴ κατ' ἄλλον ἀδικία.* — *Lesbonax* in Oratt. Gr. T. VIII. p. 23. *ταῦτα μὲν τῶν παλαιῶν μαρτύρια ἀρετῆς πατρῴων* (*πατέρων* corr. *Reiskius*) *τῶν τε νέων καὶ ὅτι μὲν ἄλλα τε πολλά, καὶ ὅτε* (scr. *ὅτι* c. *R.*) *τῷ βαρβάρων στρατῷ ὑποχωρήσαντες ἐκ τῆς πατρίδος* etc. Leni mutatione hunc locum, qui *Reiskio* desperatus videbatur, restitueris: *τῶν δὲ νέων κεῖται μὲν ἄλλα... recentiorum autem extant cum alia praeclare facta, tum etiam hoc* etc. *κεῖσθαι, repositum esse,* ut beneficium. *Stephan.* Thesaur. T. II. p. 160. E. F. — Etiam ap. *Themist.* Or. XIII. p. 177. A. *ἀλλὰ καὶ τὰ ὅπλα αὐτοῦ χαμαὶ ἐκπεπτωκότα ταῖν χεροῖν.* scr. *κεῖται τὰ ὅπλα.*

Syllabis male divulsis depravatus videtur locus ap. *Gorgiam* in Declam. pro Palam. Oratt. Gr. VIII. p. 113. *τίνι ποτὲ πιστεύσας, τοιοῦτος τοιούτου κατηγορεῖς; ἄξιον γὰρ καταμαθεῖν οἷος ὢν· οἶδάς γε ἴσως ἀνάξιος ἀναξίῳ.* Tentat *Reiskius* in Supplem. p. 194. *οἷος ὢν οἷον κατηγορεῖ· οὐκ οἴδατε γὰρ ἴσως, ὅτι ἀνάξιος ἀναξίου.* ad sensum declarandum bene,

ad verba ſcriptoris reſtituenda non item. Fortaſſe ſcribendum: *οἷος οἵῳ ὠνείδισας, ὡς ἀνάξιος ἀναξίῳ.* Verum videtur *οἷός οἵῳ*, quod exemplis adſtruxi in Anim. ad Anth. T. III. P. 3. p. 857. ubi in *Archelai* diſticho emendavi: *σφῆκας· ἴδ' ἐξ οἵων οἷα τίθησι φύσις.* pro *σφήκασι δὲ ζώων οἷα τ. φ.* — In eadem declamatione p. 110. vulgo legitur: *καὶ μὴν οὐκ ἀσφαλὲς, ὧν οὕνεκά τις ἂν ταῦτα πράξαι.* Scribendum videtur: *οὐκ ἀσφαλῆ ἐστίν, ὧν . . . non tuta ſunt ea, quorum cauſa quis talia fecerit.* Sic paulo ante p. 109. *ἀλλά γε ταῦτα πολλῆς τιμωρίας καὶ πιστεῦσαι καὶ δέξασθαι.* ubi *Reiskius* debuerat acquieſcere in emendatione *Stephani: πολλῆς ἐστὶ μωρίας.* Unum adiiciam ex eadem declamatione locum p. 107. *πῶς ἂν οὖν εἰςήγαγον; πότερα διὰ πυλῶν; ἀλλ' οὐκ ἐμοὶ ταύτας οὔτε κλείειν, οὔτε ἀνοίγειν, ἀλλ' οἱ ἡγεμόνες κύριοι τούτων. ἀλλ' ὑπὲρ τειχέων κλίμακος; οὔκουν· ἅπαντα γὰρ πλήρη φυλάκων.* ubi primum ſcr. *οὐκ ἐν ἐμοί. non in mea poteſtate eſt. ταύτας Stephanus* exhibuit pro *ταῦτα*, quod fortaſſe non mutandum, quum *τοῦτο* et *ταῦτα* ſaepenumero referatur ad aliud genus. Proxima autem ſic fortaſſe legenda: *ἀλλ' ὑπὲρ τειχέων διὰ κλίμακος; οὐκ οἶμαι· πάντα γὰρ . . . . hoc quidem adverſarios meos dicturos eſſe non puto.*

In *Aeliani* Hiſt. Anim. L. I. 14. merulae feminae *ἠρεμοῦσι καὶ ἔνδον μένουσιν. ὁ δὲ ἄῤῥην, οἷα δήπου γαμέτης, πρὸ θυρῶν τὰς ἐπιβουλὰς φυλάττει τὰς ἔξωθεν.* Cod. Monac. nr. 87. quem ad primum librum et partem ſecundi comparavi, *περιθυρῶν.* quod haud dubie probandum. Sic c. 11. de apibus, *περιποτῶνται τοῖς σμήνεσι καὶ οἱονεὶ περιθυροῦσιν.* — In eodem capite: *ἔοικε γάρ . . φιλεῖν, καὶ δέει πατρικῷ ἁλισκόμενος ἐντεῦθεν ὀῤῥωδεῖν ἤδη.* ſcr. c. Cod. Monac. *ὀῤῥωδεῖ*, quod cum *Aeliani* conſuetudi-

ne magis convenit. — Ib. II. 1. *ἐντεῦθεν οὖν οἱ λοιποὶ θάπτουσι μὲν τὸν νεκρόν.* Cod. Monac. *καὶ θάπτουσιν.* Copula locum non habet; ſed fuiſſe videtur: *καταθάπτουσι.* Similiter L. II. 5. *εἰ δὲ ἄνθρωπος κατέχοι ῥάβδον, εἶτα ταύτην ἐκεῖνος δάκῃ.* Cod. Mon. *καὶ ἔχοι*, manifeſto errore; ſed idem *δάκοι* offert, quod etiam ſine codicis auctoritate reponendum erat. L. XIV. 27. *ὑγροῦ ἐπικλύσαντος καὶ ῥαγέντος.* Fortaſſe: *καὶ καταῤῥαγέντος.* — L. II. 11. *καὶ ἄλλως γέ πως ἀνθρώπειον.* Scr. *ἀμωςγέπως.* Idem vitium in *Aeſchinis* Axiocho c. 16. (10.) ſuſtulit *Schaeferus* ad *Apoll. Rhod.* T. II. p. 237. *) Paulo ante ſcr. c. Cod. Mon. *καὶ οὐχ ἥκιστα καὶ ἐντεῦθεν ἀποδεικνύς.* Ex eodem codice redeat tandem L. II. 6. articulus peſſime omiſſus: *ὁ τοίνυν δελφὶν ὡς μὲν πατρίδα ἐφίλει.* — L. II. 42. *εἰ δὲ σώματος ἅψεται, μένει ἄγευστος καὶ ποτοῦ.* Nihil hic, quod *Schneiderus* exiſtimabat, omiſſum. Scribe modo: *οὐδὲ σώματος ἅψεται. Μένει ἄγευστος καὶ ποτοῦ.* *εἰ* et *οὐ* confuſa videntur ap. *Achillem Tatium* L. VIII. 9. p. 343. *καὶ περὶ ἱερωσύνης κρινοῦμεν· οὐ δεῖ σε τὴν τιμὴν ταύτην ἔχειν.* Mallem: *κρινοῦμεν, εἰ δεῖ σε...* Ap. *Liban.* T. IV. p. 249. 24. *οὐ γὰρ πᾶσαν τὴν Μυγδονίαν.* ſcr. *εἰ γάρ.* In eadem pagina l. 9. pro *οὐ γὰρ ἀθρήσει τοὺς προδόντας*, corrige: *ἀθροίσει.*

*) Add. Ind. Graec. ad Apollon. Rh. p. 652. b. Plutarchus T. IV. p. 559. Reisk. *Τοῦτο διελυμήνατο τὰ πράγματα τῆς Ἑλλάδος, ἄλλως γέ πως ἐκ τῶν παρόντων ἀναλαβεῖν αὐτὴν ἔτι, καὶ διαφυγεῖν τὴν Μακεδόνων ὕβριν καὶ πλεονεξίαν δυναμένην.* Hic etiam ſcribo *ἀμωςγέπως*: idque nuper dedi in editione quam Tauchnitzius curat, T. VII. p. 255. Praeſtantiſſimus Coray quid h. l. dederit, adhuc ignoro: necdum enim ad me allatus eſt quintus Tomus Pariſinae editionis, cuius tantum quatuor primis uti licuit in recognoſcenda Lipſienſi. Plato de Leg. p. 487. Aſt. (p. 965. extr. HSt.) *ἀμωςγέπως μηχανησόμεθα.* Cod. Voſſ. (Heusd. Spec. p. 165. b. *ἄλλως δὲ, πῶς.* Tam crebra ſunt exempla huius corruptionis! G. H. SCHAEFER.

— Item εἰ δὲ perperam legitur in loco depravatiſſimo eiusd. Tom. III. p. 28. 11. quem in hunc modum reſtitui poſſe exiſtimo: ὁ δὲ (vulg. εἰ δὲ) δημοκρατεῖσθαι μὲν ὑμᾶς βούλοιτ' ἄν, ἔστι δὲ ἃ τῶν ἐθῶν οἴ καλῶς ἔχειν ἡγεῖται, καὶ ψέγει (vulg. λέγει. ut p. 92. ἔλεγεν. Cod. Aug. ἔψεγεν.) καὶ τὰς δημοκρατίας, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, αἳ τούτους νόμους μὴ λύουσιν. (vulgo: καὶ τ. ν. μοι. omiſſo verbo λύουσι, quod excidiſſe ex ſeqq. apparet.) — Ap. *Aelian.* L. V. 17. καὶ εἰ μὴ ἀμοιρήσει τῆς μνήμης. iam olim emendavi: καὶ οὐ μὴν ἀμοιρ.

Aelian. H. An. L. VI. 6. οἱ παριόντες εἰς πόλεμον ἵπποι ὑπόπτως ἔχουσι καὶ τάφρων πηδήσεις, καὶ ἅλλεσθαι βόθρον. Fortaſſe ſcribendum: ὑποπτήσσουσι. quod reſpondet verbis Homericis, ab *Aeliano* ad h. l. excitatis. *Apollon. Rh.* L. 3, 571. ὑποπτήσσοντες αὐτήν. — Ib. c. 39. καὶ ταῦτα μέν τοι σωμένης· οἱ δὲ ἄνθρωποι πάντων μὲν ἐπιθυμοῦντες, μηδενὸς δὲ φειδόμενοι. In corruptiſſimis verbis vix dubito latere μὲν τασσομένης, littera ᾱ, quod ſaepiſſime factum, in οι̅ mutata. Tum voce, quae excidit, reſtituta, legendum: καὶ ταῦτα μὲν τῆς φύσεως τασσομένης. οἱ δέ.. — Ib. VI. 62. χρὴ δὲ ἄρα τάττειν αὐτοῖς καὶ ἐκεῖνό γε δήπου. Fortaſſe: χρὴ δὲ παρατάττειν αὐτοῖς .. *illis hoc quoque debemus adiungere.*

Ib. L. IX. 14. de torpedine: σοφῶν δὲ ἀνδρῶν ἐπυθόμην, ὅτι καὶ τοῦ δικτύου, ἐν ᾧ θηρᾶται, καὶ εἴ τι ἐστίν, εἴ τις προσάψαιτο, ναρκᾷ πάντως. *Gesneri* coniectura ieiuna eſt. Mihi *Aelianus* videtur ſcripſiſſe: εἰ καὶ ἄπιστον. Iterum ᾱ in ει̅ tranſiit. L. IX. 64. καὶ ἐπεὶ δοκεῖ πως ἄπιστον. — Ib. c. 37. εἶτα ἀναφύει ἐκεῖνο, ἐξ ὧν ἐβλάστησεν, ἀναπείθει. Scr. κἀμὲ πείθει. L. I. 9. καὶ ἐμὲ πείθουσι.

L. XVI. 16. *καί με πείθει λέγων.* Item L. X. 14. *καὶ οὔπω με πείθουσιν.* L. IX. 29. *καὶ ἐμέγε ἔχουσιν οὐ ῥαδίως πειθόμενον.* XII. 3. *καὶ ἐμὲ μὲν ἥκιστα πείθουσιν.* Obiter corrige *Liban.* T. IV. p. 237. 23. *τοῦτο δὲ τοῦτον ὑμῖν ἐκκομίσαι τὸν σῖτον· ἀναπηδήσει γὰρ ἄν, εἴπερ ἔλαβεν ὃν ᾔτησεν.* In Cod. Bavar. *ἀναπείσει.* quod nec ipſum omni ex parte verum. Legendum ſuſpicor: *οὐκ ἀπειθήσει γάρ. non enim facile negabit frumentum vobis concedere.*

Ib. L. XI. 10. *τοῦτο γάρ οἵ φασιν οἱ θεραπευταί τε καὶ ἱερεῖς λυσιτελεῖν ἀεὶ, Νειλῴου πίνειν, κἄτα πιαίνεσθαι· καὶ γὰρ γλυκὺ τούτου τοῦ ῥεύματος, καὶ εἰς ὄγκον σαρκῶν ὄντος ἀγαθοῦ.* niſi in poſtremis aliquid ad ſenſum implendum excidit, ſcribendum videtur: *ὡς ἄγαν γλυκυτάτου τοῦ ῥ. καὶ εἰς ὄ. σ. ὄντος ἀγαθοῦ.* In his ſaltem *γλυκυτάτου* verum, quod cum *ἄγαν* coniunctum ab *Aeliani* conſuetudine non abhorret. L. I. 38. *κύνας ἄγαν ἀγριωτάτους.* L. VIII. 13. *ὀφθαλμοὺς ἄγαν βραχίστους.* *Agath.* in Anthol. Pal. p. 120. nr. 216. *καὶ καταχαγχάζειν τῶν ἄγαν οἰκτροτάτων.* ubi fruſtra tentavi *οἰκτρολάλων.* Coniunctionis *ὡς* cum *καὶ* permutatae exempla ſunt ubique obvia. Finem illius capitis paſſim depravatum, ſic corrigendum exiſtimo: *οἷα δ' ἐς* (vulgo *δὲ*) *μυθολογίαν ὑπὲρ τοῦδε τοῦ ζώου ἐκτρέπουσιν Αἰγύπτιοι, τῇδε τῇ ἀληθείᾳ καὶ ἰδιότητι, ᾗ τὰ περὶ τῶν ζώων ἔγραψα, οὔ μοι δοκεῖ φίλα εἶναι.* — Ib. c. 11. *εἰ δέ τις ἔχθιστος οἴεται ἐκ τῶν φυσικῶν λόγων εἰς μύθους ἐμπεσεῖν, μωρός ἐστι.* Fortaſſe: *εἰ δέ τῳ ἄχθος οἱ οἴεται . . ſi quis ſibi moleſtum putat et odioſum, ex hiſtoria naturali in fabulas delabi.*

L. XII. 32. de ſerpentibus Indiae: *πολλοὺς τίκτει καὶ διαφόρους, καὶ τὸ λειφθὲν τοῖς ἀπείροις ἄπειρον.* Senſum bene vidit latinus interpres. Verborum vitium fortaſſe ſuſtuleris ſcribens: *οὓς καταλέγειν,* aut

καταριθμεῖν τοῖς ἀπείροις ἄπειρον. — L. XIII. 4. in fragmento *Anaxippi: ὄψει διαφέρων τοῦ ἐγξιφίου κυνός.* recte me emendaſſe puto:

ὄψει διαφέρυντ' οὐδὲν ἐγξιφίου κυνός.

Ib. c. 9. docent equos *περικυκλεῖν καὶ περιδινεῖσθαι εἰς ταυτὸν στρεφομένους, καὶ ἧπερ εἶδον, ἀστόμους.* Admiſſo *εἶπον*, quod pluribus in mentem venit, ſcribo: *καίπερ, ἦ εἶπον, ἀστόμους. licet, ut dixi, durioris oris.* — c. 14. de leporibus ſylveſtribus: *καὶ τὸ μὲν ὄρος κατοικοῦσι, γυμνάζονται δὲ ἐνταῦθα, ἔνθεν τοι τοῖς ἐκ τῶν πεδίων πολλάκις.* Num legendum: *συνθέοντες τοῖς ἐκ τ. π. in montibus habitant, in campis autem exercentur, et cum leporibus campeſtribus ſaepe currunt.* — In iis, quae ſequuntur: *φιλεῖ γοῦν ἐν μὲν τοῖς πεδίοις αὐτοὺς διώκεσθαι* .. non dubito, *Aelianum* ſcripſiſſe: *ὠφελεῖ γοῦν* .. quod cum *αὐτοὺς διώκ.* iungendum: *prodeſt illis, a venatoribus in campis agitari.* — Tum: *εἶτα ἐκ τῆς συνήθους διώξεως ἀνισταμένους ὑπεκφυγεῖν οὐδείς.* Scr. *αὖθις.* — L. XIII. 17. de piſce quodam aulopia: *πέφυκε δὲ γέννυν ἰσχυρὸς καὶ τὸν αὐχένα καρτερόν, ὥςπερ οὖν καὶ συντύφοντά οἱ καὶ ῥώμης ἔχει κάλλιστα.* Vide an fuerit: *ὅςπερ οὖν καὶ στιφρότητος καὶ ῥ. ἔχει κάλλιστα.* In eodem capite: *καὶ τούτους μὲν καὶ θηρῶσιν ἢ ἀποκτείνουσιν.* ſcr. *θηρῶσι καὶ ἀποκτ.* — Et in fine eius: *ὁρῶμεν δὲ καὶ τοὺς ὀρνιθοθήρας μὴ ἂν τῶν ἐλλοχώντων ὀρνίθων ἑτέρους ἀποκτείναντάς τινας. Gesnerus μήποτε* emendat. Propius acceſſeris *μηδαμᾶ* ſcribens.

L. XIV. 11. *καὶ εἴγε ὑπάρξοιτό τις ταύτων διώκειν τινά, προςαπαίρειν αὐτῷ ἵππῳ.* Recte vidit Abreſchius *ἀπερεῖ* latere; ſed *προςαπερεῖ* fuiſſe, quod *Schneiderus* dedit, non puto. Scribe potius: *πάρος ἀπερεῖ αὐτῷ ἵππῳ.* Fortaſſe etiam L. II. c. 6. *καὶ περαιτέρω προςνέων*, ubi Cod. Monac. *πρὸς νέων*,

legendum: *ἡ πάρος νέων.* — Ib. c. 28. *καὶ ἀμεῖψαί οἱ τὸ σῶμα εἰς τὸν κόχλον· τὸν οὖν οὐκ οἶδα εἰπεῖν ὁπόθεν ἀγριάναντα.* Interpunctione poſt *κόχλον* deleta, ſcribendum exiſtimo: *τὸν νοῦν . . . ἀγριάναντα.* In eodem capite pro: *ἠγανάκτει μὲν ἴσως ὁ Ἥλιος, ὡς ἐν θαλάττῃ φερόμενος.* ſcr. *φερομένῳ.* Vox *νοῦς* perperam legitur ap. *Libanium* T. IV. p. 887. 11. *ὁ νοῦς δὲ ἅ τε ἐπεχείρησεν.* Scr. *γνοὺς δὲ ἅ τε ἐπ.* — L. XIV. 29. *θῆραι ἰχθύων ἴδιαι, καὶ εἰς ἐμὲ δὲ ἥκουσαι μέτροις Μιτυληναίου ἀνδρός.* *Gronovius* *δὲ* expunxit auctoritate Cod. Medici. Fortaſſe rectius legeris: *καὶ εἰς ἐμὲ διήκουσαι.*

L. XV. 5. *σοὶ δὲ τῷ ἀκούοντι τῆς τῶν ὤτων τρυφῆς τῶν ἐκείνου φεῦ.* Fere ut olim ſic etiam nunc corrigendum ſuſpicor: *εἰ δὲ τῷ ἀκούοντί τι τῆς τῶν ὤτων τρυφῆς παρέξει, οὔ φημι.* — Ib. c. 9. *εἶτα μέντοι οὐ ταὐτὰ ὁμολογεῖ, ὥςτ' ἂν μὴ δοκῇ μὴ ἀμαθὴς εἶναι αὐτοῦ, λελέξεται μέντοι καὶ ἐκεῖνος.* Fruſtra Schneiderus haeſit in vocculis *εἶτα μέντοι*, quas crebro ſic ap. noſtrum poſitas legerat. Deinde recte me emendaſſe exiſtimo: *ὥςτ' ἂν μὴ δοκοίην ἀμαθὴς εἶναι αὐτοῦ.* L. VI. 51. *οὐ σιωπήσομαι τοῦτον, ὡς ἂν μὴ δοκοίην ἀμαθῶς ἔχειν αὐτοῦ.* — Illud *εἶτα μέντοι* reſtitue noſtro L. XVI. 26. *μὴ μεταλαμβάνοντα εἶτα μέντοι τοιαῦτα εὑρίσκεται.* pro *εἶτα μὲν τοιαῦτα.*

L. XVII. 25. de artibus, quibus Indi ſimias capiunt: *κατόπτρῳ δὲ χρησάμενος ὁ Ἰνδός, ὁρώντων ἐκείνων, οὐκ εἰσὶ δ' ἔτι τὰ κάτοπτρα, ἀλλ' ἕτερα προςτιθέντες.* Neminem in his haeſiſſe miror. Depravata tamen verba *ἔτι τά*, et fortaſſe in *ἐτήτυμα* mutanda: non *veris* ad illum dolum utuntur *ſpeculis*, ſed alia quadam re, ſpeculi vicem gerente. Similiter in Anthol. Pal. p. 312. nr. 663. in verbis: *ἔθρεψε τιμᾶν ἔτι* correxi: *ἔθρεψ', ἔτυμ' ὢν ἔτι.* —

c. 37. *οἱ δὲ ἄρα ἐξέπιον, καὶ ἀμυστὶ τὰς πολλὰς ἐπὶ τῷ ἀρίστῳ.* *Nondum me poenitet emendasse *ἑξῆς ἔπιον*; sed *πολλὰς* tentare non debebam. Subaudi *κύλικας*, quam ipsam vocem *Gesnerus* adiiciebat. Theogn. 484. *πολλὰς πίνων.* Pallad. Ep. XXI. *μίαν δ' ἐπιπίνομεν αὐτοῖς.*

In *Themistii* Orationibus multa habeo emendata cum ex Cod. Monacensi, tum ex coniectura. Horum nonnulla ex illo fonte, quem in titulo significavi, sananda afferam. Or. I. p. 9. A. *μόνος γάρ ἐστι τὸ θαυμάζειν αὐτόν.* *Harduinus* aliquid excidisse existimat. Sed omnia sunt integra, modo legas: *μόνος γὰρ οἷός τε θαυμάζειν.* *solus enim illum admirari potest.* — Ib. p. 10. C. regem humanum maxime diligunt homines: *οὐδὲν γὰρ οὕτω ζῶον αἰσθάνεται, καὶ δάκνεται ὑπὸ φιλίας· οὐδὲ ὑπ' ἄλλου τοιουτου, ὡς ἀντερᾶσθαι δύναται ἐραστής.* *Harduinus* in hoc loco emendando longe a vero aberravit. Scribendum enim: *οὐδὲ ὑπ' ἄλλου του οὕτως ἀντερ. δ. ἐρ.* *neque ab alio quoquam animante ita vicissim amari potest.* Obiter corrige Or. XXVI. p. 326. C. *ἡ αὐτὴ μέν σε οὐκ ἄλλου του χάριν ὁμότιμον ἐποιήσατο.* pro *ἄλλου τούτου.* Sic p. 33. A. *ἢ ἄλλου του χρὴ ἐπορριγνᾶσθαι.* p. 245. A. *ἢ ἄλλου του σεμνοτέρου δημιουργοῦ.* p. 328. C. *καίτοι τὴν γενναίαν ῥητορικὴν οὐκ ἄλλου του ἕνεκεν μεταχειρίζῃ.* Fortasse et p. 346. A. *λέγω δὲ οὐδὲ ἄλλῳ τῳ ἐν τῇ πόλει.* pro *τῶν ἐν τῇ π.* p. 329. B. *οὐδὲ ἄλλῳ τῳ συγχωροῦσα.* p. 345. *εἰ δὲ ἐπ' ἄλλῳ τῳ με ἐσυκοφάντουν.* — Ib. p. 15. D. *τὸ δὲ ἀτύχημα παντελὴς αὐτή τις ξυμφορὰ καὶ πταῖσμα.* Quid legendum sit, indicat versio *Petavii*: *meram ipsam calamitatem.* quod *Harduinus* non animadvertit. Scribendum autem *αὐτίτης ξυμφορά.* — In *Epistola Constantii ad Senatum de Themistio* p. 22. C. *ἐγὼ δὲ οὐχ ὡς ἀνδρὶ χαριούμενος εἶπον * τὰ*

ἐπεξέλθοιμι, ἴσως ἐμήκυνα τὸν λόγον. ſcribendum procul dubio: εἰ πάντα ἐπεξέλθοιμι ἴσως, ἐμ. τ. λ. *non ut viro gratificarer, ſi omnia eodem modo perſequerer, longior fui.*

Orat. III. p. 42. B. αἱ νῖκαι δὲ ἡ δίω συνανασχοῦσαι καὶ συνδραμοῦσαι λαμπρῶς ἄχρι τῆς ἑσπέρας. *Harduinus* corrigit αἱ δύω. parum feliciter; numero enim addito illarum victoriarum laus imminuitur. Scr. ἡλίῳ συνανασχ. Or. XIII. p. 163. C. δρόμος ἰσόδρομος σχεδον τῷ ἡλίῳ ἀπὸ Τίγρητος εἰς ὠκεανόν. — In eadem Or. p. 48. B. C. omiſſione laborat locus: συῤῥεόντων γὰρ εἰς ἕνα χῶρον τῶν ἀγαθῶν ἁπάντων, καὶ τῶν δοκούντων, ὑπὸ τοῦ χορηγοῦ τῆς ἀνθρωπίνης εὐδαιμονίας. Nihil ad ſenſus integritatem deſiderabitur, ſi legeris: ἁπάντων, καὶ τῶν ὄντων, καὶ τῶν δοκούντων. Omiſſionis cauſa in oculos incurrit. — Or. IV. p. 61. A. καὶ τέως μὲν τῇ πόλει ὤναντο τοῦ εἴδους. Praeclare vidit *Petavius,* in ultima voce latere ὄνειδος; reliqua non expediebat. Vide an ſcribendum ſit: τῇ πόλει ἀνῆπτο τοὔνειδος, ὅτι . . . Sic Ep. ἀδ. 420. μέμψιν ἀνάπτειν. *Pallad.* Ep. 99. αἶσχος. *Phocylides* π. v. 65. μὴ μῶμον ἀνάψῃς. — In fine huius orationis p. 62. C. tolle puſillum mendum in verbis, μᾶλλον ἄν τινα ἐπαινοίημεν ἡμεῖς, ſcribens: ἄλλον.

Orat. VIII. p. 115. E. καὶ τοιούτων ἕκαστον οὐδὲν ἂν ὤνησεν τηλικοῦτον πρὸς τὴν ἀγαθὴν μνήμην τὰ τρόπαια, εἰ . . . . . Scr. καίτοι τούτων ἕκαστον. *quamquam nullum horum imperatorum tantopere iuviſſent tropaea* etc.

Or. IX. p. 123. C. ἀλλ᾽ αὖξον φησὶ παρ᾽ ἐμοῦ τῷ νέκταρι καὶ τῇ ἀμβροσίᾳ. *Petavius* φησὶ in ἤδη mutandum cenſet. Mihi lenius videtur: ἀλλ᾽ αὐξήθητι. Sequitur: ὑφ᾽ ὧν αὐξηθείς. — Ib. p. 125. A.

εἴτ' οὖν ἐκεῖνον ἐννοήσεις, εἴτε τὸν ὄντως πατέρα, καὶ ὡς ἐργῶδές σοι τὸ ἀγώνισμα. Fortaſſe: *ὁμοίως ἐργ.* ſive *κατ' ἴσον ἐργ.*

Or. XIII. p. 167. B. *μεσταὶ γάρ ἐστε καὶ ἀκούοντες καὶ ὁρῶντες μεγέθη τε οἰκοδομημάτων ... καὶ ποταμῶν ὀνομαστῶν γεφυρουμένων.* Ut conſtructio conſtet, legendum videtur: *καὶ ποταμῶν ὀνόματα (τῶν?) γεφυρ.*

Or. XXII. p. 273. C. *ἐγὼ δὲ ὁρῶν καὶ τοὺς πατέρας, ὅτι ...* Scr. *ἐγὼ δ' ἑώρων.* Deinde me nondum poenitet *τοὺς παιδεραστὰς* conieciſſe. Nam his convenit, non patribus, *τὸ δακνάζειν τὰ παιδάρια ἐξ ἀπλήστου πάθους.* — Ib. p. 277. C. *διαβολὴ δὲ χαλεπὸν μὲν ἁπανταχοῦ καὶ πολεμοποιόν, οὗ ἀντιπαρεισρυῇ.* Legendum: *οὗ ἂν παρεισρυῇ. τι* ortum videtur ex ſequ. *π.* — Ib. p. 281. C. *ἀλλ' οἵους ἂν καλοὺς τε καὶ ἀγαθοὺς καὶ οὕτως ἁρμόζοντας ἴδῃ.* Scr. *ἀλλὰ οὓς ἂν καλ.* Iterum *α* in *οι* abiit.

Alciphron L. I. 38. p. 172. ed. Bergl. *ἔρωτος ὅσον ἡδίστου, τὸ τέλος οὐ πονηροῦ τὴν μνήμην.* Bene vidit *Abreſchius τότε* latere. Huius veſtigia premens, corrigendum exiſtimo: *ἔρ. ὅσον ἡδίστου τότε, τοσοῦτον πικροῦ τὴν μνήμην.* ubi omnes tibi vulgatae ſyllabas annumeravimus. *πικροῦ* autem ab *ηροῦ* proxime abeſt. — L. II. 1. p. 202. *τὰ δὲ κοσμεῖν σοι τὸν οἶκον.* Quum *σοι* prorſus abundet, correxerim: *κοσμῆσαι τὸν οἶκον.* Nihil impedit, quod praeſentia antecedunt. — L. II. 4. p. 266. *καὶ γάρ ὡς ἔφη καὶ κάθαρσίν τινα δεῖ προτελέσαι τὴν γυναῖκα.* Abſurda lectio *ὡς ἔφη*, abſurdior etiam coniectura *Wagneri*, *ὡς ἔφυ.* Tu ſcribe: *καὶ γάρ, ὡς ἔοικε, κάθ.* ***nam, ut fertur, purgationibus quibusdam uti debet illa.*** Hanc vim verborum *ὡς ἔοικε* illuſtravit *Wyttenbach.*

ad *Plut.* de S. N. V. p. 10. — Perperam ἔφη etiam ap. *Achillem Tatium* L. VII. 3. p. 283. παραδίδωσι τῷ νῦν ἔφη κακῇ τύχῃ μοι συνωδευκότι. Scr. τῷ νῦν ἐπὶ κακῇ τ. σ. Contra ibid. L. VIII. 18. p. 361. optimam lectionem: πάτερ, εἶπε, τὰ μὲν νεότητος, φησί, πέπρακται βίᾳ. corrumpunt, qui φύσει exhibent. — Ap. *Alciphronem* in eadem pagina fcr. καὶ ἄγρια φύλλα τῶν ἀκανθῶν. pro ἀνθρώπων. — Deinde locum vexatiffimum fic paucis litteris et diftinctione mutata reftitui poffe exiftimabam: ἢ δηλῶσαί μοι σαφῶς, μέχρι τίνος οὐ δύνασαι Γλυκέραν ἰδεῖν· ἵν᾽ ἐγὼ μὲν καταδράμω πρὸς σέ, τὴν δὲ Φρυγίαν ταύτην ἑτοιμάσωμαι ἤδη· καὶ εἰ (vulg. ἄ. Pendet εἰ a δήλωσαι.) μελετᾷν πειράζεις ἀπὸ σοῦ καὶ (vulg. μὰ) τὸν Πειραιᾶ, καὶ τὸ ἀγρίδιον, καὶ τὴν Μουνυχίαν, καὶ πάντα (vulg. κατ᾽) ὀλίγον, ὅπως ἐκπέσωσι τῆς ψυχῆς· οὐ δύναμαι ταῦτα (vulg. πάντα) ποιεῖν, μὰ τοὺς θεούς· οὐδὲ σὺ (vulgo σὺ δὲ οὐ) δύνασαι διαπεπλεγμένος ὅλως ἤδη μοι. „Hoc quoque mihi fcribe, an forte iam fponte tua meditari coneris, poffitne fieri, ut Piraeeum, agellum, Munychiam, omnia propemodum tibi ex animo excidant. Hoc ego facere non poffum; nec tu potes facere, qui mecum tam arcto coniunctus fis vinculo.“ — L. III. 7. p. 292. οἷα γὰρ οἷα πάσχει τὰ δίκαια λακόπλουτοι εἰργάσαντό με. Nondum me poenitet coniecturae, qua hunc locum olim tentavi. Duplex tamen οἷα fervandum videtur. Sic certe L. III. 39. p. 358. οἷα γὰρ οἷά σε λανθάνει. Ib. 55. p. 404. οἷον γὰρ οἷον ἔλαθέ σε συμπόσιον. Ib. 51. p. 392. fi vera eft *Herelii* emendatio: οἷα γὰρ οἷα νεουργεῖν ἐπιχειροῦσιν. Quare vide, an ille locus fic corrigi poffit: οἷα γὰρ οἷα οὐκ ἀνάσχετα δὴ ἐκεῖνοι λακκόπλουτοι εἰργάσαντό με. *Xenarch.* ap. *Athen.* p. 569. A. δεινὰ κοὐκ ἀνασχετὰ πράττουσιν.

In *Antimachi* fragmentis plura ſunt ex illo fonte ſananda; interque ea fr. III. p. 53. ed. Schellenb. ex *Stephano Byz.* in Τευμησσός. p. 706. ed. Berk.

Οὕνεκά οἱ Κρονίδης ὅς μέγα πάντων ἀνάσσει,
ἄντρον ἐνὶ σκιῇ τευμήσατο, τόφρα κεν εἴη
Φοίνικος κούρα κεκευθμένα· ὅς ῥα μή τις
μηδὲ θεῶν ἄλλος γε πάρεξ φράσαι τό κεν αὐτοῦ.

V. 1. πᾶσιν plures emendaverunt. V. 4. Schellenberg: φράσσαιτο. Totum fortaſſe in hunc modum debet reſtitui:

οὕνεκά οἱ Κρονίδης Ζεύς, ὅς μέγα πᾶσιν ἀνάσσει,
ἄντρον ἐνὶ σπῆϊ τευμήσατο, τόφρα κεν εἴη
Φοίνικος κούρῃ τε κεκευθμένος· ὡς ἄρ᾽ ἄκοιτις
μηδὲ θεῶν ἄλλος γε παρὲξ φράσσαιτο κεν αὐτοῦ.

In σπῆϊ ultima vi caeſurae producitur. In ſequentibus paulo durior eſt verborum ſtructura, ubi εἴη κεκευθμένος iungenda: *ut et ipſe et Europa ibi laterent.* Ad εἴη itaque αὐτὸς ſubaudiendum. — V. 3. ἄκοιτις latere in α μη τις, nullus dubito. Plena foret oratio: ὡς μηδὲ ἄκοιτις, μηδὲ ἄλλος θεῶν. . . Saepe autem negatio in priore membro omittitur. — Fragm. IX. p. 58. ex *Athenaeo* L. XI. p. 468. A. νώμησαν δὲ δέπαστρα θοῶς βασιλεῦσιν Ἀχαιῶν Ἐκ χερὸς εἰστιῶσιν. Scr. ἐνσχερὼ εἰστιόωσιν. quod exemplis adſtruxi in Addit. Anim. ad Athen. p. 252. — Fragm. XXV. p. 73. ex *Athenaeo* XI. p. 469. Τότε δὴ εὔχρεω ἐν δέπαϊ Ἠέλιον πόμπεσκεν (Cod. Ven. πομπεῖ) ἀγακλυμένη Εὐρύθεια. Scribendum videtur:

τότε δ᾽ εὐχρύσῳ δέπαϊ ᾧ
Ἠέλιον πόμπευεν ἀγακλυμένη Ἐρύθεια.

Libanius.

Tom. III. p. 6. 21. ἀφ᾽ ἧς οὐδὲν ἐνεργὸν τοῖς ἐπισταμένοις γένοιτο. Scr. οὐδὲν ἂν ἔργον. *quod diſcentibus nihil proſit.* Cf. Br. ad Soph. Aiac. 852. — Ib. p. 15. 10. μὴ γὰρ ἔστω μηδενὶ ὅς τῇ τῶν οἰκείων

πρόνοια, δι' ἥν. . . Scr. τοσαύτη τῶν οἰκ. πρόν. In eadem pag. lin. 15. οὐ μεστὸν μὲν τὸ βῆμα τῶν λεγόντων, ἐστὶν ἐκκλησίας, πλήρη δὲ τὰ δικαστήρια τῶν γραφομένων. Scr. μεστὴ ἡ ἐκκλησία. Eandem vocem redde *Themiſtio* p. 282. A. μετὰ δὲ ἅπαντα, δακετῶν θανασίμων καὶ ἰοβόλων. Scr. μεστὰ δὲ ἅπ. δακέτων. — Ib. p. 22. 24. τῶν δ' ὕστερον τοὺς οὐ χρηστὸν παρ' ἐκείνοις ὁρῶντας. Fortaſſe: τοὺς ἄχρηστόν τι παρ' ἐκ. ὁρ. Excidit τι ante π. — Ib. p. 25. 9. οὐδέ γε τυραννοῦντος ἑώρα, κολακεύειν ὑπέμεινεν. Scr. οὐδέ γε τυραννοῦντας ἑωρακὼς, κολακεύειν ὑπέμεινεν ἄν. Excidit κως ob ſequens κο. Sequitur: ἀλλ' εἰ πρὸς τὸ τῆς πόλεως ἄρχειν ἔπη καὶ τυραννούμενος ἂν ἐξήταζε τὰ ποιήματα. Non dubito ſcribendum eſſe: ἐπῆρε. Iam omnia optime procedunt: Socrates neque Homerum noverat neque Theognidem Athenarum tyrannos; nec, ſi dominantes vidiſſet, iis adulari ſuſtinuiſſet; ſed vel tyrannorum dominationi ſubiectus exploraſſet eorum poëmata, an ad dominationem in libera civitate capeſſendam *excitarent*. Verbo ἐπαίρειν ſaepe ſic utitur Libanius. — Ib. p. 35. 5. καίτοι κατὰ τῶν λόγων τῶν μεγίστην σοφίαν ἐχόντων ἐπὶ σοφίᾳ. Recte me exiſtimo correxiſſe: καιτοι κατατολμώντων, in Addit. Anim. ad Athen. p. 64. — Ib. p. 41. 18. τὸ μὲν γὰρ ἕνεκα τοῦ φθονήσαντος ὧν εἶχον· τὸ δὲ εἴπερ εἶχον σχολήν, ἐκείνῳ ἥ γε μὴν αἰτία, τῶν κεκωλυκότων πραγμάτων. Locus et vitiata lectione et diſtinctione vehementer obſcuratus in hunc modum reſtitui poſſe videtur: τὸ μὲν γὰρ ἦν ἂν τοῦ φθον. ὧν εἶχεν· τὸ δέ, εἴπερ εἶχον σχολήν, ἐκείνων· εἰ δὲ μὴ ἡ αἰτία τῶν κεκ. πρ. *illud fuiſſet hominis ſua aliis invidentis; hoc, ſi otio fruebantur, illorum; ſin minus, negotiorum, quibus distinebantur, culpa erat.* — Ib. p. 45. 43. καὶ οὐ νομίζει, ὡς μέγιστον ἔργον, εἰ.. Scr. καὶ οὐ νομίζεις μέγιστ. ἔργ. ora-

tione ad Anytum converſa. — Ib. p. 46. 14. *τραπεζίτης γὰρ οὐκ ἔστι κρείττων ἴσως τοῦ νέων ἡγῆσθαι τραπεζίτης ἀδικεῖ.* Difficillimum locum ſic fortaſſe illuſtraveris: *τραπεζίτης γὰρ οὐκ ἔστι. Κρείττων εἰ Σωκράτους νέων ἡγ. τραπ., ἀδικεῖ.* Verba ſunt defenſoris, Anyti accuſationem ut abſurdam traducentis: Tu tamen deſidioſum eſſe ais; nam menſularius non eſt neque augendae pecuniae operam navat. Si menſularius iuvenibus formandis Socrate eſt aptior, Socrates peccat. — Iterum peccatum in nomine proprio p. 47. 1. *οὐκ ἔσχε πλὴν Ἀλκιβιάδου καὶ τούτου μεμνῆσθαι.* ubi *Κριτίου* latere non fugit *Reiskium.* Paulo poſt l. 5. legerim: *πάντως οὖν μοι δοκεῖ μικρὰ χ.* pro *πῶς.* et l. 8. *τί οὖν; τίς ἂν Ἀλκιβιάδου κατηγοροίη ποτέ.*

Ib. p. 48. 1. *ἐπειδὴ λέγοντες οὐκ ἐκράτουν, ἠσέβουν μὲν αὐτοὶ καὶ περιέκοπτον τὰς ὁρμάς.* Repone ocyus: *τοὺς Ἑρμᾶς. Hermas mutilabant.* Verbo *περικόπτειν* de hoc crimine utitur *Thucyd.* VI. 27. et 28. *Diodor. Sic.* XIII. p. 332. — Mox: *δοῦναι λόγον ἦλθεν, οἱ δὲ ἐκέλευον πλεῖν ἐπὶ τὸν Ἰόνιον, οἱ δὲ τὸν δῆμον ἠρέθιζον.* quae verba tentavi in Addit. An. in Athen. p. 130. nec poenitet coniecturae. Leniore tamen mutatione in eundem ſenſum ſcribo: *οἱ δὲ ἐκέλευον πλεῖν· πλεῖ τὸν Ἰόνιον· οἱ δέ...* Paucis verſibus interiectis legitur: *τί οὖν ἐποίησεν; ὃ πᾶς τις εὖ φρονῶν, ἔσωσεν αὐτόν, καὶ τὸν βάρβαρον ἐφυλάξατο.* Neminem ad haec offendiſſe miror. Scribendum enim: *καὶ τὸ βάραθρον ἐφ.* Contra Tom. IV. p. 276. 17. *τί οὖν ἡμᾶς ἐπὶ τὸ βάραθρον καλεῖτε;* certa emendatione legendum: *ἐπὶ τὸ βάθρον. ad concionem.* Cf. Stephani Theſ. I. p. 639. A. — In eadem denique pagina l. 13. *τί δ' εἴ τις προσεδόκησεν ἀσφάλειαν, ἐκεῖσε ἔπλευσε.* ſcr. *τί δ', εἰ ᾖ προσεδ.* — Ib. p. 54. 20. *Ἀναξαγόρας ἐδέθη δικαίως ἅς....*

ὥςπερ ἡλίου τε καὶ σελήνης. Lacuna fic fortaffe implenda, ut fcribatur: ἀσεβῶν περὶ ἡλίου.

Or. LIV. p. 116. 7. καὶ πότερ' ἂν καλουμένων νέων ἦν ἡ πόλις ἐν βελτίονι δόξῃ, ἢ μὴ καλουμένων. Scr. καὶ πότερον. num meliore fama florebat civitas, quum iuvenes invitabantur, an quum non invitabantur?

Or. LXIV. p. 407. 24. μετριώτερος ἂν ἦσθα καὶ νῦν χωρία καὶ λιμένας προδούς. Vitium loci Reiskius animadvertit, tollere non potuit. Libanius dediffe videtur: καὶ νεώρια καὶ λιμ. πρ. — Ib. p. 408. 18. οἰόμενος δὲ αὐτοὺς μάχῃ μὲν οὐκ ἂν ἁλῶναι, δῶρ' ἔτ' ἂν ἴσως, ἕτοιμος ἦν τὰ μὲν δοῦναι. Coniectura de h. l. quam expromfi in Addit. An. ad Ath. p. 360. fpeciem fortaffe habet: vera non eft. Fortaffe: δώρων δὲ τάχ' ἥσσονας, εἶναι fc. Ultima fyllaba in δώρων omiffa, ut faepiffime, librariis, quae fupra lineam fcripta effent, non animadvertentibus. In eadem pag. l. 3. τοσοῦτ' legitur, pro τοσοῦτον, in his verbis: ἐγὼ δὲ τοσοῦτ' ἀφέστηκα τοῦ πράττειν ἂν τὰ νῦν ἐνεγκεῖν. Scr. τοσοῦτον ἀφέστηκα τοῦ πρᾳότερον ἂν τ. ν. ἐν. — Ib. p. 411. 1. ὑμεῖς τοῦτον τὸν ἐπίορκον ... ἐξεῖναι τοιοῦτον ἐγκατεστήσατε τῇ Πυλαίᾳ ῥᾳδίως. In corruptiffimis verbis fortaffe legendum: ἐξὸν ἀντειπεῖν. Sed hoc incertum. Certius eft, Pylaeae mentionem obliteratam effe in hac Oratione p. 399. 1. Ὁ δὲ ἰταμὸς καὶ θρασὺς καὶ ἀκόντων ὑμῶν ἃ βούλεται ἕξειν ἔντιμος (fortaffe: λέξαι ἕτοιμος) .... τὰ ὑμέτερα πράττει, κἂν τῇ πόλει, κἂν τῇ πύλει. Scr. κἂν τῇ Πυλαίᾳ. — P. 412. 6. σὺ δὲ ἔασον ἰσχύσαι τῷ συνεδρίῳ τὸ νόσημα. Lege certa emendatione: σὺ δὲ εἴας ἐνισχύσαι ... Ib. p. 415. 17. de Thebanis promtoque eorum erga barbaros animo: μετὰ τὴν μεθ' ὑμῶν, μετὰ ἀπαρχὰς δουλείας τὴν Πυλαίαν προπεπώκασιν. Verba corruptiffima Reiskius ne tentavit quidem. Tu fcribe:

μετὰ γῆν, μεθ' ὕδωρ. — Ib. p. 423. 17. ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὐκ ἔστι Πυλαγόρας δίκαιον. Scr. ἀλλὰ *τούτῳ* μὲν οὐκ ἐστί, Πυλαγόρᾳ δὲ *καλόν*; at hoc belli ducem non decet, Pylagoram decet? — P. 427. 6. collegii Amphictyonum fundatoribus et instauratoribus recensitis: οὐκ ἐπὶ ταύταις ταῖς ἐλπίσι σὺ μὲν κατέδειξας, οἱ δὲ ἀνεσώσαντο τὸ νῦν καταγέλαστον συνέδριον. Scr. οἱ δὲ ἀνενεώσαντο. De Philippo Macedone in illud collegium admisso obscurissimus locus est p. 428. 14. ἐνθυμεῖσθε, τίνα γνώμην ἕξειν εἰκὸς τοὺς *Ἀτρείδας διδομένους* τοὺς ὀψὲ δουλεύειν μανθάνοντας τοῖς θαυματοποιοῖς ἐν δείπνῳ διανέμων τὰ ἀπ' Ὀλύνθου σώματα τῆς ὠμότητος ἆθλον εἴληφε τὴν Πυλαίαν. Valde vexarunt *Reiskium* Atridae loco parum opportuno commemorati. Illi in posterum locum cedent Aegidis, i. e. Theseo eiusque filiis, qui pro heroibus Athenis colebantur. Scribo enim: τοὺς Αἰγείδας πυθομένους τοὺς ὀψὲ δ. μ. τοῖς θαυματοποιοῖς, *οἷς* ἐν δ. δ. *Quomodo animo affectum iri credibile est Aegidas illos, quum acceperint, cives suos tandem didicisse servire praestigiatoribus illis scurrisque, quibus Philippus etc.*

Tom. IV. p. 101. 9. εἴ τις ἄρα περισωθείη. Fuisse videtur: εἰ Τροία περισ. Totus autem locus in hunc modum scribendus est et distinguendus: ἠγωνισμένων δὲ δυστυχῶς, καὶ τῆς μὲν πολλῆς στρατιᾶς ἐνταῦθα κειμένης, τῆς δὲ (vulg. τῆσδε) λοιπῆς ἀπρεπῶς ἀπιούσης, εἰ ἡ *Τροία* περισωθείη, πᾶσα τοῖς ἐναντίοις λύεται ταραχή. — P. 104. 8. ἀλλ' ἄρα τῆς εὐκλείας σοι γένοιτο κοινωνός, ὡς ὁ ἑταῖρος ἐγὼ καὶ συνήθης, μέρος τι κτήσομαι. Scr. ὁ σὸς ἑταῖρος ἐγώ. Similiter p. 19. 10. τίς γὰρ οὐκ οἶδεν ὡς ὁ ξένιος Ζεύς. scr. ὅσος ὁ ξένιος Ζεύς; — P. 106. 17. ὅτε πρὸς ἀλλήλους μὲν ἡ ἔρις *συνέστη* καὶ οὐ σφόδρα πρόδηλος ἦν ὁ λοιμός. Scr. συνέστηκε. Tum in ea-

dem pagina: *μὴ γάρ μοι τὸν Κάλχαντα· πολὺς τῆς ἀληθείας διήμαρτον· μάντις δὲ βαρβάροις Ἀλέξανδρος ὑπῆρχε καταφανὴς τὸν πόλεμον εἰς Ἴλιον ἐνεγκών.* corrigendum videtur: *πολλοὶ τῆς ἀληθείας διήμαρτον μάντεις· τοῖς δὲ βαρβάροις* .... hoc ſenſu: Achaeos dubitare potuiſſe, an vere dixiſſet Calchas: multos enim vates a veritate aberraviſſe: barbaros autem certo certius noviſſe, Alexandrum Ilio belli auctorem eſſe.

Ib. p. 130. 29. *ποῦ δὲ φήσει τις δίκαιον εἶναι φόνον τὸν τοιοῦτον προσαγορεύειν, ἀλλ' οὐ τιμωρίαν δικαίαν, καὶ τοῖς ἐφορῶσι ταῦτα θεοῖς ἀντ' ἄλλου τινὸς ἀνακειμένην.* Num ſcribendum: *ἀντ' ἀλλαγῆς ἀνακ. ubi autem erit, qui dicat, caedem illam potius, quam iuſtam vindictam eſſe dicendam, diis harum rerum praeſidibus pro compenſatione illius criminis oblatam?*

P. 222. 17. *εἰ καὶ πλουτῶν ἦν ἄλλως.* Bene *Reiskius εἰκῆ* emendavit, in reliquis minus felix. Scr. *εἰκῆ πλουτῶν καὶ ἄλλως.* Sic *εἰκῆ καὶ μάτην* iungitur ap. *Io. Chryſ.* T. II. p. 199. B. Cf. *Matth.* ad Io. Chr. Homilias IV. T. II. p. 103. — In eadem pag. l. 1. pro *ὅτι καιρὸς ἀπέκειτο καὶ ὕπνου καιρός.* fortaſſe ſcrib. *καὶ ὕπνου ἱκανός.* Tum: *τρόφιμος ἐκεῖνος πάντων ἐμοὶ καὶ ἀντὶ πάντων, ὁ τὸν βίον ἐμοὶ ἥδιστον ἐπιδεικνύς, ὁ πλούσιος, ὁ πολίτης.* Scr. *τρ. ἐκεῖνος ὁ πάντα ἐμοὶ καὶ ἀ. π.* et *ὁ πλούσιος, ὁ πολυτελής.*

P. 286. 10. *πῶς γὰρ ὅστις μοι τηλικαῦτα μαρτυρεῖ, δικαιοσύνη δὴ τἄλλα κατηγορεῖν;* Scr. *δίκαιος ἂν ᾖ δή.* — P. 290. 14. *ἀλλὰ τοὐναντίον ὁπότε τις καὶ ἐκεῖνον βίον ἐπαινούμενον* ... Duabus litteris leviter immutatis veram lectionem reſtitues: *ἀλλὰ τί ὅπωπέ τις καί* ... [In eadem pag. lin. 28. *καὶ τὸ*

θαυμαστόν. Scr. *καί τοι θαυμ.*] Obiter in obſcuriſſimo loco p. 293. 5. *ταῦτα οἱ ῥήτορες, ὑγιὲς δὲ ἢ χρηστὸν οὐδέν· οὐδὲ βουλεύσασθαι τὰ δέοντα ἕνεκεν· τίς ἡ πολλὴ χρεία τῶν ῥητόρων;* unius litterae reſtitutione ſcribe: *τοῦ δὲ βουλεύσασθαι τὰ δέοντα ἕνεκεν τίς ἡ πολλ. χρεία τῶν ῥητόρων; ut autem conſulant, quae opus ſit fieri, quae tanta eſt oratorum neceſſitas?*

P. 313. 3. Demoſthenes per quietem verba publice facere ſibi viſus, in animam ſuam invehitur: *οὔπω σωφρονεῖς; τί πλανᾷ; τί φαντάζῃ; δυστυχεῖς ἄλλως· γὰρ οὐκ ἔχεις ἀπελθεῖν εἰς Μακεδονίαν.* Scribendum et diſtinguendum videtur: *τί φαντάζῃ, δυστυχής; ἄλλως γάρ· οὐκ ἔδει σε ἀπ.* Si publice dicere volebas, non debebas ire in Macedoniam, ubi dicendi facultate privatus es. — Ib. p. 316. 4. Macedonum laetitia Demoſthene conſpecto deſcribitur: *τὰ ὅπλα καταθώμεθα· ἡμέτερός ἐστιν. ἐνταῦθα δὲ ἤδη Πελλήνῃ μὲν ἦν· ὁ δὲ φόβος πολὺς ἔτι ἦν.* In his ſenſus nullus; quem tamen reſtitues legens: *ἡμέτερός ἐστιν ὁ αὐθάδης.* (Haec Macedonum verba. Tum orator pergit in itinere narrando.) *Ἤδη ἐν Πελλήνῃ μὲν ἦν, ὁ δὲ φ. π. ἔτι ἦν.* Paulo poſt lin. 14. *καὶ τὸ μὲν πάθος ἐστὶ δεινόν· φέρειν δὲ θαῤῥύνας ἐμαυτόν, καὶ πρὸς τὴν ἐμαυτοῦ ψυχὴν εἰπών* etc. Vide an legi debeat: *καὶ τὸ μὲν π. εἰ καὶ δεινόν, φέρειν δεῖ· θαῤῥύνας οὖν ἐμαυτόν...*

P. 367. 5. *καὶ ταῦτα ἔπασχον ἐγγὺς ὄντων Ἀθηναίων καὶ τρυφώντων.* Fortaſſe: *ἐγγελώντων Ἀθηναίων.* — P. 368. 12. *ὅστις σφῶν ἀξύνετος.* Cod. Bavar. *ἐφ' ὧν.* Scr. *φωνῆς,* ut legendum eſſe apparet ex p. 356. 10. *καθαροῖς εἶναι τοῖς μύσταις ἐν κοινῷ προαγορεύουσιν .. τὴν φωνὴν Ἕλληνας εἶναι.* Caeterum totus ille locus luxatus non uno modo reſtitui poſſe videtur. — P. 369. 20. *οὐδὲ Καμβύσης εἰς*

τοσοῦτον ἢ κἀκεῖνον ἐξ Αἰθιόπων ἐπανήγαγεν ἀρχόμενον τοιοῦτον κακόν. Aut *Reiskii* coniectura amplectenda, aut legendum: *εἰς τοσοῦτον ἤλασεν, ὃν ἐξ.*

P. 414. 23. *ὁ δὲ ὥςπερ βουλὴν ἐχούσης ἐπιλαμβάνεται τῆς δίκης, καὶ ἣν ἂν φησι καὶ μαστιγῶσαι καὶ δῆσαι.* Scr. *ὡς ὑπερβολὴν ἐχούσης.* quibus verbis respicitur locus in Or. Neptuni p. 406. 8. *ὁ ἐν τῷ ἀπαιτεῖν τιμωρίαν ἐκβὰς τὸ μέτρον, ἀδικεῖ τῷ πλέον,* i. e. *τῇ ὑπερβολῇ.*

P. 438. 5. *εἰ δὲ πρὸς ἀκολασίαν ὁρῶσι, καὶ τοὺς ἡμετέρους οὐ προςίενται λόγους.* Quidam libri: *τοὺς μὲν ἑτέρους.* Scr. *τοὺς μετρίους.* Apud *Lesbonact.* in Orator. Gr. T. VIII. p. 22. *καὶ τὸ ἀξίωμα τῶν πολεμίων ὑμέτερον δι᾽ ὑμᾶς ἔχουσιν.* legendum existimo: *ὃ μέτριον δι᾽ ὑμᾶς ἔχουσιν.* Contra ap. *Liban.* T. IV. p. 890. 11. *εἰ δὲ τὸ σκῆπτρον αὐτὸν ἐποίησε μετριώτερον.* Scr. *αὐτὸ ἐπ. σεμνότερον.* si sceptrum ipsum reddidisset venerabiliorem.

P. 470. 5. *ἀλλ᾽ ἦν ὁμοίως ἅπασι γλυκὺς ὁ πόλεμος.* Marg. Morell. *γλυκύων.* unde corrigendum: *γλυκὺς ὢν ὁ πόλ.* quam periphrasin illustravit *Dorvill.* ad Char. p. 295. *Boiss.* ad Phil. p. 660. Iterum p. 761. 11. ex Cod. Bavar. *ὅπερ ἦν . . . ὂν* restituendum.

P. 481. 20. *ᾔδειν γὰρ ὡς ἡ πόλις τῶν μὲν πολεμίων κρείττων ἐστί· δι᾽ ὧν δὲ οἰκεῖται νόμων, τούτων οὐκ ἀγανακτεῖ κινουμένων· διὸ δεῖ νικᾷν τοὺς πολεμίους οὐκ ἐν τῷ ἀπελαύνειν, τῷ δὲ τοὺς νόμους ἰσχύειν.* Haec non cohaerent; quaedam prorsus sunt absurda. Omnia bene procedent sic lecta: *ἡ πόλις τῶν μὲν πολεμίων κρείττων ἐστὶ δι᾽ ὧν διοικεῖται νόμων, τούτων δὲ ἀτακτεῖ κινουμένων.* noveram civitatem legibus, quibus regitur, superiorem esse hostibus, illis autem motis et convulsis civitatem quoque turba-

ri. — P. 496. 23. *μὴ πρὶν νοῆσαι, τὸν δῆμον βλάψαι τῇ τῶν νόμων ὑπεροψίᾳ.* Una littera loco ſuo mota. Scr. *μὴ πρὶν ὀνῆσαι τὸν δῆμον, βλ.*

P. 569. 13. *ὃν γὰρ, καὶ μηδενὸς τοιούτου προειςενενηγμένου νόμου, δικαίως ἂν ὑπὲρ σωφροσύνης ἔθεσθε, τοῦτον ἡγούμην ὑμᾶς ἑτοιμότερον προήσεσθαι...* Senſus non eſſe poteſt, *quam legem poſuiſſetis,* ſi nulla huius ſimilis antea fuiſſet; ſed agitur de lege ab oratoris patre iam contra liberos perlata. Particula *ἂν* itaque locum non habet. Nec filius concedere poteſt, illam legem *δικαίως* perlatam eſſe. Quare corrige: *ὃν γὰρ... δικαιώσαντες ὑπὲρ σωφρ. ἔθεσθε.* quam enim legem, nulla alia huius generis antea lata, morum cauſa *confirmatam* dediſtis, (ut parentibus liceat filios cauſa indicta occidere,) eandem exiſtimabam vos promtiore etiam animo daturos eſſe, facta maritis in moechos poteſtate, quam patribus in filios feciſtis.

P. 664. 23. *βαρὺ μὲν γὰρ καὶ φορτικὸν καὶ τοῦτο· πλὴν οἶσα ἂν ἀνεκτῶς.* Non poenitet legiſſe: *φορτικόν· καὶ τοῦτο ἐπῄνεις ἄν, ἀλλ' ἀνεκτῶς.* hoc quoque oneroſum voviſſes, ſed tolerabile tamen. — P. 668. 5. *τί φιλοκερδῆ τῷ γένει τὸν Ἀσκληπιὸν ἀπέφηνας.* Scr. *θνητῷ γένει.* Prior ſyllaba excidit ob praecedens *δῆ.* — In eadem pag. l. 21. *ἀσκήσει σοι πολλῷ χρόνῳ τὸ τάλαντον.* Scr. *ἀρκέσει σοι.* non tibi deerit victus ap. Aeſculapium; illudque talentum, quod ei prodidiſti, diu tibi ſufficiet. Fortaſſe etiam Tom. III. p. 388. 9. pro *τὰ δὲ οὐκ ἀρέσκοντα τοῖς ἔργοις*, legendum: *τὰ δὲ οὐκ ἀρκέσοντα τοῖς ἔργ. operi faciendo non idonea.* Contra T. IV. p. 913. 2. *αὐτὸς ἂν πρὸς ἀλλήλους μίξειεν· αὐτὸς ἂν κομίσειεν· αὐτὸς ἂν ὀρέξῃ πάντων ἀρχούντων μᾶλλον.* ſcribendum videtur: *πρὸς ἄλληλα συμμίξειεν.... αὐτὸς ἂν ὀρέξῃ πάντων*

διακονούντων μᾶλλον. Praecessit: *κᾀκεῖ μὲν πολλῶν δεῖ τῶν διακονησόντων.*

P. 703. 29. *καὶ προςεμπεσὼν εἰς μέσους ὁπλίτας.* Scr. *πρῶτος ἐμπεσών.*

P. 776. 20. *ἐν ἡδίσταις οὖν οὗτος ὑπάρχων ἐλπίσιν, ὠσὶ δὲ πικρὰν ἤκουσεν ἀγγελίαν...* Ut verborum constructio constet, lege: *ὡς ἤδη πικρ.*

P. 781. 8. *ἀλλὰ κινδυνεύει σου τὸ αἴτιον αἰτιᾶσθαι.* Scr. *κινδυνεύεις οὐ.* Paulo post lin. 781. 15. *ὁρῶμεν ἀμέλει πένθος μὲν ἐραστῶν βραχεῖ τούτῳ καιρῷ δαπανώμενον.* Scr. *βραχυτάτῳ καιρῷ.* — P. 793. 9. *πόλιν αὐτόνομον ἐφορμῶσαν τοῖς βασιλείοις.* Scr. *ἐφορμοῦσαν.* Addit enim: *καὶ τὴν αὐτοῦ καιροφυλακοῦσαν τύχην.* Cf. Dorvill. ad Char. p. 317. sq.

P. 801. 12. *τὴν μὲν ἀπεκτονυῖαν οὐ μικρὰ τοῦ γενναίου τοῦτο λῆμμα ἄγαμαι.* Fortasse: *τοῦ γενναιοτάτου λήματος ἄγαμαι.* [P. 808. 29. *οἱ δὲ ταῦτα λαθόντες ... τῆς εὐμοιρίας τὴν πόλιν ἄγονται.* Scr. *μαθόντες* et *ἄγανται.*] — P. 805. 16. *ὁ τὰ τύραννα δράσας ἐκεῖνα καὶ πέπτωκεν.* Videtur scribendum: *καταπέπτωκεν.* In eadem pag. l. 1. *οἱ καὶ μέχρι παίδων τὴν τυραννίδα ποιεῖσθαι σκηπτόμενοι.* Scr. *ἀπολεῖσθαι.* — P. 810. 17. *ὁρᾶτε γὰρ, ὅπως μὲν νήπιός ἐστι.* Scr. *ὅπως ὁ μὲν ἤπιός ἐστιν.* — P. 812. 35. *τυραννοκτόνον οὐκ οὖσι μητέρα.* Scr. *ἔχουσι.* — P. 816. 21. *τοῦ τόσον τὸ ξίφος.* Scr. *τοῦτό σου τὸ ξ.* Paulo ante l. 6. *καὶ τὴν ἐκ φύσεως ἀνδρείαν κατεπολέμησεν.* Scr. *ἀνανδρίαν.* *naturae muliebris ignaviam.*

P. 820. 14. *καὶ γὰρ εἰ εἰς τὰ ἄλλα ἂν ἥμερός ἐστι.* Scr. *ἀνήμερος.* Haec Declamatio non est Libanii, sed imitatoris admodum ieiuni. — P. 821. 13. *σὺ μόνος οἶδας ταῦτα, καταμαντεύῃ τὰ μέλλοντα.* Scr. *καὶ μαντεύῃ.* — P. 822. 33. *ἀλλ' ἔδει κοινοῦ χρησμοῦ τινος, καὶ συμβούλους ποιήσασθαι τοὺς θεούς·*

ἔδει πόλιν ἐλευθέραν εἶναι. Scr. τοὺς θεούς, εἰ δεῖ πόλιν ἐλ. εἶναι. nunc novo opus erat oraculo, et conſulere debebamus deos, an civitati liberae eſſe expediret. In eadem pag. l. 17. ἀλλ' εἰς τοῦτο περιέστησας Ἀθηναίων τὴν τύχην, ὥςτε προςτεθῆναι καὶ Βοιωτίαν τοῖς προτέροις διηγήμασι. Noviſſima vox in δυςτυχήμασι videtur mutanda. — P. 823. 5. οὐκ ἂν εἰκότως ἐδυστυχήσαμεν. Scr. οὐκοῦν. — P. 825. 11. προπηλακίζεται τὸν δημαγωγόν, τὸν ἄνθρωπον. Aut multum fallor, aut ſcribendum: τὸν δημ. τὸν Ἀθηναίων. Tum etiam προπηλακίσεται. Iterum nomen proprium depravatum p. 826. 9. de beatorum ſedibus: ὅπου τὸν Ἀριστοτέλην εἶναι λέγουσιν, ὅπου τὸν Ἀριστείδην. Scribendum fortaſſe: τὸν Ἀριστογείτονα εἶναι λ.

P. 829. 13. καὶ τοῦ μὴ αἰτεῖσθαι παρὰ τῶν τότε φασκόντων εἶναι φίλων καὶ συγγενῶν, ὅταν ἐπηρεῶ τι δέῃ. ᾐδέσθην μὲν γὰρ οὐδ' ἂν ἕνα αὐτῶν. Fortaſſe: ὅταν ἐπὶ χρεώ τι δέῃ· ᾐδέσθην . . *ſi quid opus eſſet: nullum enim eorum reverebar.* Obiter corrige ap. *Alciphronem* II. 3. p. 236. πρὸς ταῦτ' οὐκέτι ὑπομείνασα τὰς ἐμὰς λιτὰς αἰδεῖται. pro λύπας δεῖται. Et ap. *Aelian.* V. Hiſt. II. 13. καὶ οὐκ ᾔδεῖτο θεούς. pro οὐκ ᾔδει. — P. 829. 32. καὶ οὐδεὶς ἂν με ἐλέγξειεν, οὐδείς, ἕτερον τούτων παρανομήσαντα. Nulla hic eſt gravitas in repetito οὐδείς. Si bene novi Libanium, is dedit: καὶ οὐδεὶς ἄν με ἐλέγξειεν, οἶδα, εἰς ἕτερ. τ. παρ. — P. 834. 1. narraverat avarus, ſe carnis fruſta in conviviis accepta puero domum ferenda tradidiſſe: κατατρυφῶν πολλῶν ἑξῆς ἡμερῶν, μηδὲν ζημιούμενος· καί μοι δοκῶ· νῦν γὰρ ᾐσθόμην ἐκ τῶν τοιούτων, ὦ βουλευταί, δείπνων διεφθάρθαι τὸν νοῦν. Locum peſſime affectum in hunc modum corrigi poſſe exiſtimabam: κᾆτα ἐτρύφων πολλῶν ἑξῆς ἡμερῶν, οὐ μικρὸν ζημιούμενος,

κἂν μὴ δοκῶ. — P. 835. 2. *ἐλλόβια, βουβάλια, ἀμφὶ δὲ ζώνιον, ἐσθής.* Scr. *ἀμφιδέα,* five *ἀμφιδέαι.* — P. 836. 1. *ἐμοὶ μὲν γάρ, νὴ τὴν Ἀφροδίτην, δοκεῖς, ἐξότου παρεγένου.* Scr. *ἐξότου περ ἐγένου.* Mox l. 5. *οὐ γὰρ ἂν . . ὀδώδεις οὕτω κακοῦ.* Scr. *κακόν.* Arift. Acharn. 852. *ὄζων κακὸν τῶν μασχαλῶν.* — Tum l. 9. *μὴ τούτων ἐρώντων μου μειρακίων παιδαγωγὸς ἢ τροφὸς ὤν, ἀπαγορεύσων ἥκεις μηκέτ' αὐτὸ δέχεσθαι τοῦ λοιποῦ.* Quum nullus illorum amantium meretrici tum loquenti adfuiffe fingatur, *τούτων* locum non habet. Scr. *μή που τῶν ἐρ. μου.* et *μηκέτ' αὐτὰ δέχ.* — P. 838. 2. *οὐ γὰρ δὴ τὰ συνήθη ταῦτα ἐροῦσιν οἱ γείτονες.* Nullus hîc vicinorum locus. Scr. *οἱ ῥήτορες,* qui, ut in aliis huius generis orationibus, cicutam petentibus obniti finguntur. In ead. pag. l. 22. *ἐπιῤῥάξας οὖν τὸ σῶμα τῷ κιβωτίῳ.* Scr. *τὸ πῶμα.* — P. 839. 1. *νῦν δέ, εἰμὶ μὲν κἂν τούτοις, οὐδὲ γὰρ θάνατος ἄν με ταύτης ἀφέλοιτο τῆς φροντίδος, πολλάκις δέ με μεταξὺ τούτων ἐπὶ τὴν κεφαλὴν . . .* Scribendum fufpicor: *εἰμὶ μὲν καὶ νῦν ἐν τούτοις . .* et *παίω τὴν κεφ.* — Paulo poft l. 8. lege: *ὡς ἓν ἐν τοσούτοις κακοῖς ἀγαθὸν ἔχων.* pro *ὡς ἐν τοσ.* Tum l. 19. lege: *φοβοῦνται δὲ ὑμᾶς μόνους αἱ ἑταῖραι.* pro *ἀεὶ ἑτ.* Et l. 28. *οὗ γενομένου.* pro *πενομένου.* — P. 840. 3. *ἵν' ἡδιοπίω.* Scr. *ἡδίω πίω.*

P. 843. 26. *καὶ δεινὸν ἔβλεπε, καὶ τολμηρὸν ἔπληττε.* Scr. *τὸν μηρόν.* Locis allatis in Addit. An. in Athen. p. 310. not. adde Philoftr. p. 519. *τὸν μηρὸν θαμὰ ἔπληττε.* — P. 848. 8. *οὕτω παρασύρεται τῶν δικαίων ἡ μερίς, ὑποστάσεως κολάκων.* Scr. *ὑπὸ στάσεως κολ.* In eadem pag. lin. 30. *ἀπομνησθεὶς τε ἁπάσης.* fcr. *τῆς ἀπάτης.* — P. 849. 20. *καὶ νῦν ἐμοὶ τῷ ταλαιπώρῳ ἁλῶναί τε ὁ μεγίστη συμφορά, καὶ ἀποφυγεῖν οὐ μικρὰ τοῖς καὶ τὸ φυγεῖν ἐφ' οὕτως ἀτόποις ἀφόρητον.* Perturbatum hunc locum leni

paucorum verborum mutatione ſic facile reſtitueris: *ἁλῶναί γε οὐ μεγίστη συμφορά, καὶ γὰρ τὸ φυγεῖν οὐ μικρά τις, καὶ τὸ φυγεῖν ἐφ' οὕτως ἀτ. ἀφ.* Haec cum ſequentibus optime conſpirant. — Ib. l. 28. *ἧς γάρ τις ὡς πλεῖστον ἀφέστηκεν αἰτίας, ταύτην εἰ λάβον ἀρατοῦντι τὸ πρᾶγμα ἀφόρητον.* Scr. *ταύτην εἰ λάβοι, καὶ κρατοῦντι τὸ πρ. ἀφ.*

P. 874. 19. de Lycurgo oratore: *καὶ τίς οὕτως ὀψιμαθής, ὅςτις οὐκ ἤκουέ τι καινόν, καὶ τὸν τρόπον, ᾧ τὸν ὕπνον διέκοπτεν.* Scr. *ὅςτις οὐκ ἤκουε τὸ κλινίδιον.* *Plutarch.* Vit. Oratt.— P. 878. 17. *καὶ μηδεὶς ἀγνοείτω τὸ τέλος, ἀλλ' εἰ μὴ τὸ βούλευμα λόγον εἶχέ τινα.* Fortaſſe: *καὶ μ. ἄγαν νοείτω τὸ τ.* ne quis nimium in hac re exitum urgeat, quem illud conſilium habuit, ſed hoc tantum, an non prudens fuerit conſilium ipſum. Cf. p. 881. 12. — In ead. pag. l. 21. *πότε δ' ἂν ὁ Διομήδης Ὀδυσσέα λαβών, τὰ τῶν πολεμίων ἐσκέψατο πράγματα, οὕτω καὶ Τροίαν Ἕλληνες παρεστήσαντο.* Lenibus quibusdam mutationibus corrige: *πότε δ' αὖ ὁ Δ. Ὀδυσσέα συλλαβών* (cf. p. 942. 7. 997. 7. *Tzetz.* in Poſthom. v. 602.) *τὰ τῶν π. ἐσκ. πρ., ὅτῳ καὶ Τρ. Ἑλλ. παρ.* quo autem tempore (nonne noctu?) Diomedes, Ulyſſe aſſumto, hoſtium res exploravit, *qua expeditione* etiam factum eſt, ut Graeci Troiam domarent? — P. 883. 3. *ἀλλὰ δεδόσθω τοῦτο ὑπὸ τῆς λύπης ἁμαρτάνειν τοῦ προσήκοντος, οἱ δὲ Ἕλληνες δοκοῦσιν ἂν ὡς πρὶν ὅτι τοῖς ἄρχουσιν ἀρέσκει μαθεῖν, συναγορεῦσαι τῷ γέροντι.* Legendum, ni fallor: *οἱ δὲ Ἕλληνες δοκείτωσαν πρὶν ὅ τι... μαθεῖν.* — P. 887. 11. *ὁ νοῦς τε ἅ τε ἐπεχείρησεν.* Scr. *γνούς τε.* — P. 902. 24. *ἡ φύσις αὐτὴ διαλέγεται πᾶσι τὴν πατρίδα ποιεῖσθαι μετὰ τοὺς θεούς.* Scr. *ἡ φ. αὐτὴ νὴ Δία λέγει ἅπασι τὴν...* P. 933. 1. *τὴν δέ γε Μυσίαν Τρωάδα νομίσαντες, ἐπιβάντες*

ἐδέοντο. Scr. *ἐδήουν.* Contra l. 7. *ὁ δὲ ἐδήου τῶν πολεμίων τὴν γῆν.* Scr. *ὁ δὲ ἐδείκνυ τῶν π. τ. γῆν.* Cf. p. 936. 4. 937. 20. — P. 958. 12. *καὶ ἀπελθόντος χαίρει τοὔνομα.* Scribendum videtur: *διαρκεῖ. durat, manet.* — P. 973. 12. *καὶ πιστευθεὶς εὐθὺς ἐφίστη τὴν τυραννίδα χαλεπωτέραν.* Scr. *ἐφίστησιν τυρ.*

P. 1003. 1. *ἐκεῖνος ἐψιλωμένην τὴν πόλιν συμμάχων ἐξ ἠπείρου καὶ θαλάττης ἀπέφραττε, καὶ οὐκ ἐν μὲν τοῖς λόγοις ἐδείκνυεν οἵαν οὐδὲ δεῖ τι προέσθαι, φείδεσθαι μᾶλλον ᾑρεῖτο.* Syllabis, quae male coaluerunt, distractis, lego: *οὐκ ἐν μὲν τοῖς λόγοις ἐδείκνυ εὔνοιαν, οὗ δ' ἔδει τι πρ.* non in orationibus tantum benevolentiam prae ſe ferebat, dum, ubi opus eſſet aliquid impendere, parſimonia utebatur. — P. 1033. 14. *τὸν νεώτερον περιμένεις, ὦ Θετταλέ, τὸν ἐράσμιον.* Scr. *τὸν ἕσπερον περιμ.* quo tempore nova nupta in mariti domum rapitur. — P. 1042. 17. de Telamone: *τὸν συγκάθετον μὲν Ἡρακλεῖ τὴν Τροίαν.* Scr. *τὸν συγκαθελόντα.* Cf. p. 1041. 26. p. 997. 6. In eadem pag. lege: *ἦν μοι βίος εὐδαίμων καὶ ἐνεργός.* pro *ἦν* et *ἐνήργει.* — P. 1049. 1. *τὰ δὲ ἄκρα τῶν δένδρων ἐφαίνετο, τότε γε ὑπεραίροντα.* Scr. *τὸ τέγος.* Tum in proximis: *ἐγράφοντο δέ τινες ἐκ τῶν οἰκημάτων τέσσαρες.* vide an fuerit: *δ' ἐξιόντες ἐκ τ. οἰκ.* — P. 1064. 3. *καθάπαξ ἀέρος μὲν καὶ ὅση πρὸς θάλατταν.* Fortaſſe: *καὶ τὰ παρ' ἀέρος μὲν καὶ ὅσα...* P. 1069. 17. *καὶ τῆς ζωγραφικῆς ἐδείκνυτο ἔντεχνον.* Scr. *ἐδείκνυ τὸ ἔντεχνον.* Idem verbum obliteratum videtur p. 1086. 15. *καί μοι δοκεῖ παστάδα εἶναι τὸ πρόσχημα.* Fortaſſe: *παστάδα δεικνύναι.* — P. 1090. 29. *τοῖν δὲ δὴ ποδοῖν ὁ μὲν δεξιὸς εἰς γόνυ κέκαμπται .. ὁ δὲ δὴ δηλοῖ πως τῷ βάθρῳ προσερείσται.* Scr. *ὁ δὲ δὴ λοιπὸς τῷ β.* Sic *λοιπὸς*

usurpat Libanius pro ὁ ἕτερος, praesertim de pede sinistro, manu sinistra. Cf. p. 1081. 18. 1082. 24. 1087. 17. 1118. 8. 1119. 23. 1120. 33. Hinc p. 1094. 12. lege cum Cod. Bavar. *τὸν δ' αὖ λοιπὸν ὁ δημιουργὸς συνεκρύψατο.* pro *τὸ δὲ λ.* In ead. pag. l. 25. idem Cod. praeclare: *ὑπερείδει τὸ βάθρον.* pro *ὑπορεῖ δὲ τὸ β.* — P. 1119. 21. *τῶν δὲ μηρῶν ὁ μὲν ἔσχει τὸν δεξιὸν εἰς γόνυ καὶ ἁπτόμενον.* Procul dubio legendum: *καμπτόμενον.* Cf. p. 1090. 26. 1092. 22. 1116. 1. 1118. 2. — P. 1120. 13. *ἐδόκει δέ μοι πάντα τοῖς ὄμμασιν εἶναι.* Scr. *τοῖς ὄμμασι σημῆναι.* Ib. l. 28. *καὶ τὸ λανθάνον παρέσχε δοκεῖν ἑτοιμότερον.* Scr. *ἀτιμότερον.* *minore dignum honore.*

Tantum.

INDICES

AVCTORVM, RERVM ET VERBORVM

AD

RIC. PORSONI

ADVERSARIA ET APPENDICEM

INDEX AVCTORVM

QVI

EMENDANTVR, DEFENDVNTVR, ILLVSTRANTVR.

(Numeri indicant paginas editionis Anglicae notatas in marginibus Lipsiensis. Sed qui talibus uncis [ ] numeri inclusi sunt, referuntur ad Appendicem quae in editione Lipsiensi accessit.)

B.

C.

INDEX RERVM ET VERBORVM.

*) [In Thucydid. VI. c. 49. extr. corrig. ἐφορμισθέντας. Etiam c. 48. praefero, quod Cod. Reg. habet, ἐφόρμισιν. G. H. SCHAEFER.]